Farmecul lui înșelător

Candace
CAMP

CANDACE CAMP
FARMECUL LUI ÎNŞELĂTOR
SERIA MAD MORELANDS 6

***His Wicked Charm by* Candace Camp**

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan, Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CAMP, CANDACE
Farmecul lui înşelător / Candace Camp
trad. din limba engleză: Anamaria Halalai. —
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9580-2
I. Halalai, Anamaria (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Anamaria Halalai
LITERA
Bucureşti

Prolog

1892

Se deschise uşa. Camera din spatele acesteia zăcea în întuneric, luminată doar de o rază de lună. Nu exista niciun motiv de teamă, totuşi o teroare fără nume şi fără chip îi îngheţa lui Con venele. Cu toate acestea, păşi înăuntru. Frica deveni şi mai greu de suportat.

Pereţii camerei erau curbaţi, debusolanţi şi peste tot pe unde privea vedea ceasuri – în picioare, atârnate, împrăştiate pe mese şi suporturi, aliniate în dulapuri. Limbile de alamă îi făcură cu ochiul, captând lumina slabă. Con păşi mai departe înăuntru, cu inima bătându-i cu putere, şi se opri la o masă îngustă. Rândurile de scaune erau căptuşite cu catifea închisă la culoare şi nu aveau ceasuri, ci busole, cu acele îndreptate la unison către ferestre. Întorcându-se acum, văzu că busolele stăteau în dulapuri şi atârnau pe pereţi printre ceasuri.

Ajunsese prea târziu. Ştia acest lucru cu o certitudine care îi blocase gâtul: va eşua. Încercă să alerge spre fereastră, dar nu se mişcă din loc. Acele busolelor începură să se rotească. Alergând, gâfâind, întinse mâna, ştiind că nu va ajunge niciodată la timp. Cineva ţipă.

Ochii lui Con se deschiseră, iar el se ridică în pat. Plămânii se străduiau să tragă aer în piept, inima îi bătea cu putere. Îşi încordă muşchii, cu pumnii strânşi atât de tare, încât unghiile îi răneau palmele. Sudoarea se răcise pe pielea lui.

Era un vis.

Privi în jur. Se afla în propriul pat, în propria camera. Era doar un vis.

Prin uşa deschisă către sufrageria alăturată, îl putea vedea pe Wellie, cocoţat în cuşcă, care îl privea pe Con cu nişte ochi negri, strălucitori. Acel ţipăt trebuie să fi fost cârâitul papagalului.

Pasărea se mută de pe un picior pe altul şi cârâi:

— Wellie. Băiat bun.

— Da. Băiat bun.

Vocea lui Con sună aproape la fel de răguşită ca a lui Wellington. Se lăsă înapoi pe pernă, închizând ochii. Nu fusese decât un vis urât şi uşor de explicat – azi era ziua nunţii lui Alex. Era îngrijorat de faptul că dormise prea mult şi că nu îşi îndeplinea îndatoririle. Problema era că avea exact acelaşi coşmar de săptămâni întregi.

Capitolul 1

Când Con se trezi din nou, lumina soarelui îi pătrunse printr-o crăpătură a draperiilor direct în ochi. Pentru a doua oară, se ridică. Doamne Dumnezeule! După toate acestea, dormise peste măsură. Sări din pat şi începu să se bărbierească.

Wellington strigă numele lui Con şi zbură în cameră, ocupând poziţia lui preferată, deasupra unui stâlp de pat.

— Pasăre nenorocită! Strigi ca o cucuvea în miezul nopţii, dar nu scoţi niciun sunet când e timpul de trezire.

Wellie scoase un zgomot care semăna tulburător de mult cu un râs uman. Con zâmbi şi se bătu pe umăr pentru ca Wellie să se cocoaţe pe el. Mângâie cu un deget spatele papagalului.

— Acum suntem doar tu şi cu mine, băiete, spuse el încet. Alex trece la lucruri mai bune.

Simţea în piept o durere ciudată. Con simţise asta de mai multe ori în ultimul timp. Era foarte fericit pentru fratele său geamăn – Sabrina era perfectă pentru Alex şi îl iubea la nebunie. Alex era nerăbdător să se căsătorească cu ea. Con nu îşi dorea nimic mai mult pe lume decât fericirea fratelui său. Şi totuşi… nu se putea abţine să nu simtă că o bucată din el îl părăsea.

Oftând din cauza propriului egoism, Con îl puse deoparte pe Wellie şi coborî treptele. Îl găsi pe Alex în sufragerie, privind pe fereastră – bărbierit, îmbrăcat şi gata

de plecare cu opt ore înainte de ceremonie. Aruncând un ochi la fratele său geamăn, Con spuse:

— Nerăbdător sau îngrozit?

— Puţin din ambele. Alex respiră cu un şuierat. Slavă Domnului că în sfârşit te-ai trezit!

— De ce nu m-ai trezit? întrebă Con, mergând la bufet pentru a-şi umple farfuria.

— Pentru că era ora patru dimineaţa. Wellie m-a trezit ţipând şi nu am mai putut să adorm. Nu am crezut că ţi-ai dori să fii trezit.

— Unde este toată lumea?

— Femeile au mers la Kyria ca să ajute cu pregătirile de ultim moment. Deşi ce ar putea face oricare dintre ele ca să aranjeze o petrecere nu îmi pot imagina.

— Mmm. Poate că Thisbe are o formulă pentru asta.

Alex rânji.

— Sau Megan şi Olivia au investigat problema.

— Sunt sigur că mamei îi va plăcea să încerce să-i convingă pe servitori să intre în grevă.

Con se întoarse la masă. Alex se aşeză vizavi de Con.

— Nu îi stă în obicei lui Wellie să ţipe aşa la miezul nopţii. Nu te întrebi ce l-a determinat să facă asta?

— Serios?

— Con… ai avut din nou acel vis?

— Da. Nu este important.

Alex mormăi încet.

— Este evident că nu pare să îţi fi afectat apetitul.

— Puţine lucruri reuşesc să facă asta. Con făcu un gest spre masa impecabilă din faţa lui Alex. Şi tu? Ai mâncat ceva?

— Am băut o ceaşcă de cafea.

— Fără îndoială că *asta* te va calma.

Alex îşi dădu ochii peste cap şi se duse să scoată o bucată de pâine prăjită de pe grătar.

— N-o să-mi distragi atenţia de la visul tău.

— Ştiu. Dar nu este nimic nou de spus. Este acelaşi vis pe care l-am avut de cinci ori până acum. Sunt într-o cameră rotundă, bizară. Sunt ceasuri şi busole peste tot şi

am acest sentiment de groază absolută. Se opri. Poate că simt mai degrabă panică decât frică. Simt că am întârziat. Sunt sigur că e doar din cauza nunţii. Sunt îngrijorat că nu ajung la bijutier la timp pentru inel. Că nu voi ţine pasul cu această familie. Că voi întârzia la biserică. Toate astea.

— Nu te-am văzut niciodată în viaţa mea să fii atât de îngrijorat că întârzii, spuse Alex categoric.

— Nu te-ai căsătorit niciodată. Con ridică din umeri. Că tot veni vorba de întârziat, de ce naiba eşti îmbrăcat de nuntă atât de devreme? Vei fi şifonat şi pătat până când va avea loc ceremonia.

— Ştiu. Mă voi schimba. Era doar… nu mă puteam gândi ce altceva să fac. Alex oftă. Aceasta va fi cea mai lungă zi din viaţa mea.

— De ce eşti atât de agitat? Muşti din zăbală de câteva săptămâni. Nu vreau să-mi imaginez că te-ai răzgândit.

— Doamne, nu, nimic de genul acesta. Dar nu pot scăpa de teama că ceva va împiedica nunta să aibă loc. Că Sabrina va decide să o anuleze în ultimul moment.

— Femeia e înnebunită după tine. Oricine poate vedea asta.

— M-am trezit azi-dimineaţă gândindu-mă dacă Dearbornii o prind din nou?

— Prostii! Este la Kyria acasă, cu tot neamul care o protejează.

— Ştiu. Ca să nu mai vorbim de prietena ei, domnişoara Holcutt.

— Într-adevăr. Aş garanta că domnişoara Holcutt poate descuraja orice tip cu intenţii rele, zâmbi Alex.

— Eşti exagerat de dur cu Lilah.

— Este exagerat de uşor să fii dur cu Lilah, răspunse Con.

— Cred că adevăratul motiv este că şi tu eşti destul de îndrăgostit de Lilah. Pufnetul dispreţuitor al lui Con îl făcu pe Alex să rânjească. Ca să nu mai vorbim de faptul că ea este singura femeie care îţi respinge avansurile.

— Nu-i adevărat.

— O, chiar aşa? Ce altă fată te-a refuzat atunci când ai invitat-o la plimbare prin grădină? De fapt, ce femeie te-a refuzat cu privire la orice – cu excepţia surorilor noastre, desigur?

— Zeci, sunt sigur. Con făcu o pauză. Ei bine, câteva. Nu sunt universal acceptat, ştii. Tu eşti cel care te califici pentru rolul de trofeu conjugal.

— Nu sunt tipul escrocului fermecător.

— Pardon. Sunt fermecător, desigur, dar nu sunt escroc.

Alex râse şi întinse mâna ca să fure un cârnat din farfuria lui Con.

— De fapt, sunt surprins că nu o urmăreşti pe Lilah. Aş crede că ar fi o provocare pentru tine.

— Poate că aş face-o. Buzele lui Con se arcuiră într-un zâmbet slab. Dacă nu ar fi prietena intimă a viitoarei tale soţii. Asta face ca lucrurile să pară ciudate.

— Nu neapărat. Nu şi dacă v-aţi potrivi.

Con pufni.

— Ce îl determină pe un burlac reformat să îşi dorească să ne tragă pe toţi după el?

Alex ignoră întrebarea lui jalnică.

— Domnişoara Holcutt este destul de atractivă.

Con se gândi la acel păr strălucitor, cu o culoare de nedescris, undeva între auriu şi roşu, la pielea aceea proaspătă, la trupul înalt şi subţire de sub rochiile ei conservatoare. „Destul de atractivă”, nu era de ajuns pentru a o descrie pe Lilah.

— Asta este problema. Lilah Holcutt e genul de femeie care te ispiteşte să o urmezi şi, odată ce reuşeşti să o prinzi, nu mai înţelegi de ce ai vrut să faci asta. E o îngâmfată convinsă că doar ea are dreptate, lipsită de umor şi critică. Ar face un infern viaţa oricărui bărbat. În plus, a spus destul de clar că mă detestă.

Alex îşi încrucişă braţele, privindu-l gânditor pe Con. Acesta fu recunoscător că mama lor intră în cameră înainte ca Alex să poată vorbi din nou.

— Alex. Dragule!

Ambii bărbaţi se ridicară.

— Mamă! Credeam că ai plecat la Kyria.

— Nu, dragule. Nu sunt de ajutor acolo. Nici celelalte surori, desigur. Kyria şi domnişoara Holcutt pot să se descurce, cu uşurinţă, singure, căci acesta este un moment frumos, de petrecut între surori. Însă nu am de gând să stau în ziua nunţii tale departe de tine. Îi cuprinse faţa lui Alex în mâini cu ochii strălucind de lacrimi. Nu îmi vine să cred că te căsătoreşti. Parcă ieri erai în ham.

— Nu sunt primul dintre copiii tăi care se căsătoreşte, protestă Alex.

— Ştiu. Dar, în acele vremuri, ştiam că încă mai am bebeluşii mei. Acum bebeluşul meu este cel care se căsătoreşte.

— Îl ai pe Con.

Ducesa îi zâmbi celuilalt fiu al ei.

— Da, dar nu va trece mult până când te vei căsători şi tu, Con.

— Prostii! Mă vei avea în preajmă să te deranjez ani de zile, îi spuse Con uşor. Mă îndoiesc că sunt croit pentru căsătorie.

Emmeline Moreland chicoti.

— Ei, unde am mai auzit asta? Ea mângâie obrazul lui Con. Şi nu ai fost niciodată un deranj. Niciunul dintre voi.

— Mamă, cum aş putea să mă căsătoresc? râse Con. Nu voi găsi niciodată o femeie care să se compare cu tine.

Câteva ore mai târziu. Con stătea lângă fratele său, în timp ce mireasa lui Alex se îndrepta încet spre altar la braţul unchiului Bellard. Con nu era sigur dacă Bellard o susţinea sau Sabrina îl susţinea pe străunchiul lor cel mic şi timid. Bellard fusese încântat când Sabrina, care nu avea rude ale ei de sex masculin, îi ceruse să o conducă, dar în după-amiaza aceasta bătrânul se clătina, fiind mai palid chiar şi decât mirele.

Lui Alex, destul de ciudat, îi dispăruse anxietatea în momentul în care Sabrina îşi făcuse apariţia. Cu părul negru şi ochi albaştri, cu un ten roz catifelat şi un zâmbet fermecător, părea o himeră, iar Alex nu îşi putea lua ochii

de la ea.

Con privi către domnişoara de onoare a Sabrinei. Lilah Holcutt era înaltă şi suplă, iar când zâmbea, buzele i se arcuiau uşor inegal, lucru care reuşea întotdeauna să-l înfioare pe Con. Era un noroc pentru el, presupunea el, că Lilah nu era predispusă să zâmbească des… cel puţin nu în preajma lui. Era mai predispusă să-i arunce *acea privire.* Cea care spunea că îl considera, în mod iremediabil, ridicol. Destul de ciudat, şi acesta îi declanşa un mic fior.

Era deosebit de atractivă astăzi. Faţa îi era prea bine conturată, trupul prea atrăgător, părul avea o culoare prea fascinantă pentru ca ea să fie altfel decât încântătoare. Dar astăzi exista ceva diferit la ea. Con bănuia că sora lui, Kyria, avea ceva de-a face cu asta. Părul roşu-auriu al lui Lilah nu era prins la spate într-un coc îngrijit ca de obicei, chiar la limita de a fi serios. Nici rochia ei albastră nu era rochia simplă, pastelată, pe care ea o purta în mod normal. Era de un albastru intens, care îi accentua culoarea ochilor, cu un decolteu adânc şi dantelă căzută pe mâneci, lăsându-i o mare parte din braţe la vedere.

Avea braţe frumoase. Iar părul ei, acel amestec strălucitor de roşu şi auriu, pe care Con nu-l văzuse niciodată la nimeni altcineva, era ridicat într-un coc lejer, cu o şuviţă mică de ambele părţi ondulându-se lângă urechi, într-un mod care făcea degetele unui bărbat să îşi dorească să le atingă. Privirea lui Lilah fusese aţintită asupra mirilor, însă acum îi aruncă o privire lui Con. El îi făcu prietenos cu ochiul, iar ea se încruntă. Evident că îi câştigase din nou dezaprobarea. Cu Lilah nu era greu de făcut. Era unul dintre multele motive pentru care era înţelept să o eviţi.

Dar, la drept vorbind, înţelepciunea nu fusese niciodată principiul de căpătâi al lui Con.

Capitolul 2

Petrecerea de după nuntă avu loc acasă la Kyria şi era

uşor de văzut amprenta ei. În sala de bal erau drapate artistic benzi mari de satin alb şi plasă argintie, strălucind în lumina caldă a aplicelor de perete, iar aerul era parfumat cu aroma a sute de trandafiri albi, creând un decor foarte romantic. În grădină, felinare minuscule luminau cărările şi marcau ramurile.

O mică orchestră cânta la un capăt al sălii şi ringul de dans era gol când Alex o scoase pe Sabrina la primul lor dans ca mire şi mireasă.

Lilah stătea alături de ceilalţi, privindu-i. Sabrina îl privi pe mire cu atâta dragoste încât Lilah aproape că simţi o durere în piept, încercă să-şi imagineze cum ar fi să simţi atât de mult pentru o altă persoană, încât chipul pur şi simplu să se lumineze. Lilah avea unele dificultăţi în a înţelege această noţiune. Ea nu ducea lipsă de pretendenţi, mulţi dintre ei bărbaţi destul de eligibili, dar nu simţise vreodată furnicătura unui asemenea sentiment. În mod clar, Alex era la fel de îndrăgostit ca şi Sabrina. Lilah îl privise mai devreme când Sabrina venea spre altar, cu chipul luminat de dragoste. Atunci îi aruncase o privire lui Con, întrebându-se ce simţea el cu această ocazie. Trebuia să fie ciudat să ţi se căsătorească fratele geamăn. Oricât de enervant era Con, Lilah simţise un pic de compasiune pentru el.

Apoi, Con îi aruncase acel zâmbet îngâmfat şi îi făcuse cu ochiul, în mijlocul unei ceremonii de căsătorie. Era tipic pentru acest bărbat. Nu ştia de ce se deranja să simtă compasiune pentru el. Constantine Moreland nu lua niciodată nimic în serios. Ei bine, aproape niciodată – Lilah îl văzuse cu două luni în urmă, când Alex fusese răpit, iar faţa lui arătase de-a dreptul înspăimântător.

Când primul vals solemn se încheie, alte cupluri se alăturară tinerilor căsătoriţi pe ringul de dans. Lilah se uită în jur, sigură că îl va vedea pe Con printre dansatori. Se întrebă pe cine va alege ca parteneră. Părea să nu favorizeze niciodată o anumită fată cu atenţia lui. Ba chiar dansase şi cu ea o dată. Deşi nu va mai face asta niciodată, fără îndoială. Lilah se înroşi la acea amintire. Con o

considerase pudică pentru felul în care reacţionase când îi ceruse să meargă în grădină după dansul lor. Lilah ştia acum că fusese impulsivă şi proastă; ieşise abia de curând în societate şi lipsa ei de maturitate îşi spusese cuvântul. Nu însemna că greşise – un bărbat nu îi cerea unei fete tinere să meargă în grădină la o petrecere decât dacă intenţiile lui erau mai puţin virtuoase. Dar ea învăţase de atunci cum să îndepărteze un astfel de bărbat fără să recurgă la ceva atât de exagerat precum o palmă.

Lilah privi încruntată la mănuşa ei, jucându-se inutil cu năsturaşul. Cu coada ochiului, îl văzu pe unul dintre verişorii lui Alex îndreptându-se spre ea. Se părea că lui Albert îi plăcuse Lilah; fusese toată ziua pe urmele ei. Reuşise să scape de fiecare dată, dar avea bănuiala sumbră că nu va putea să-l ocolească de data aceasta. Ar fi putut cu greu să fie nepoliticoasă cu cineva din familia Moreland, însă, după ce dansase cu vărul Albert la petrecerea de logodnă, Lilah ştia că nu era doar îngrozitor de plictisitor să iasă cu el pe ringul de dans, ci şi un pericol real pentru degetele ei de la picioare.

Sperând că nu-şi dăduse seama că l-a zărit, Lilah dădu să se întoarcă. Chiar în acel moment, un bărbat din spatele ei rosti:

— Domnişoară Holcutt. Ţi-ar plăcea să dansezi?

— Con! se răsuci ea. O, slavă Domnului!

Ochii lui verzi sclipiră.

— Ce răspuns neaşteptat de entuziasmat! Îndrăznesc să spun că l-ai văzut pe vărul Albert croindu-şi drum încoace.

— Da.

Nu era nevoie să pretindă că este politicoasă în privinţa lui Con. Ea îl luă de braţ şi Con o duse pe ringul de dans, trăgând-o spre el şi alăturându-se, fără probleme, celorlalţi dansatori. Lilah uitase cum era să dansezi cu Con – atât de rapid şi uşor, mâna lui fermă pe talia ei, ţinând-o puţin mai aproape decât era cuvenit. Era uşor să îşi sincronizeze paşii cu ai lui, să-i urmeze ghidajul mâinii. Era un dansator expert şi nu trebuia decât să se lase condusă şi

să aibă încredere în el.

Nu putea să continue să-i zâmbească. Era mai bine să nu-l încurajeze pe Con, întrucât era deja prea plin de el însuşi, şi ea avea întotdeauna grijă să nu facă nimic care să atragă atenţia, dar chiar acum se simţea prea bine ca să-i pese. Când muzica se termină, Lilah era îmbujorată şi fără suflare, plină de energie. I-ar fi plăcut să danseze din nou, dar, desigur, asta nu s-ar fi cuvenit; chiar şi Con avea suficientă minte să ştie lucrul acesta. Deschizându-şi evantaiul delicat de fildeş şi dantelă, încercă să-şi răcorească faţa încinsă. Con o conduse spre ferestrele deschise, luând două pahare de şampanie de la un chelner care trecea şi dându-i unul. Lilah bea rar vin de orice fel, dar îi era prea sete ca să nu bea o înghiţitură bună din el. Îi fâsâi în gură, efervescent şi răcoros, totuşi cu înţepătura delicioasă specifică şi ea bău restul. Sprâncenele lui Con se ridicară.

— Ai grijă! Nu te pot lăsa să te ameţeşti, zise el şi îi smulse paharul gol din mână, punându-l deoparte.

— Nu o voi face. Este atât de cald aici.

Con se uită spre uşile franceze, care erau deschise spre terasă, apoi privi înapoi la ea.

— Îndrăznesc să sugerez să ieşim afară? Te asigur că de data aceasta nu voi încerca să te ademenesc în grădină.

Lilah îi aruncă o privire grăitoare şi îl luă de braţ, întorcându-se spre uşile deschise.

— Nu pot decât să mă întreb de ce ai făcut asta prima dată, având în vedere că mă crezi atât de îngâmfată.

El chicoti şi luă o înghiţitură din pahar.

— Sunt, aşa cum ai subliniat, mult prea impulsiv.

— Acesta nu este un răspuns.

Lilah se simţea prea sociabilă în acel moment pentru a continua subiectul. Enervarea ei obişnuită faţă de Con dispăruse odată cu valsul. Se plimbau de-a lungul terasei, din când în când trecând pe lângă un alt cuplu care făcea la fel. Lilah îşi ridică faţa îmbujorată spre aerul rece al nopţii. Ea începu să îngâne valsul, dorindu-şi să danseze de-a lungul terasei. Zâmbi ca pentru sine la ideea de a provoca o

asemenea agitaţie. Lui Con i-ar fi căzut falca. Fu nevoită să-şi strângă tare buzele pentru a-şi reţine un chicotit.

Poate că nu ar fi trebuit să dea pe gât paharul acela de şampanie. Nu îi stătea în obişnuinţă să facă asta. Sau poate că fusese dansul, învârtindu-se în jurul camerei în braţele lui Con Moreland. Nici asta nu îi stătea în obişnuinţă. Cel mai probabil era pentru că se afla lângă Con; era ceva la el care încuraja comportamentul nepotrivit.

Spunea lucruri nepotrivite care o făceau să râdă. Zâmbetul lui, trasul cu ochiul, acea sclipire din ochi chiar înainte de a face sau de a spune ceva revoltător, toate te ademeneau să i te alături. Dacă ar fi fost o femeie, oamenii l-ar fi numit o ispită. Nu era sigură cum se numeşte un astfel de bărbat. Îi veni în minte cuvântul *periculos.*

Ea ridică privirea spre Con, care era atât de aproape de ea încât putea să-i simtă căldura trupului. De parcă i-ar fi simţit privirea, el îşi întoarse capul. În lumina discretă care se revărsa de la ferestrele sălii de bal în spatele lor, chipul lui Con era pe jumătate umbrit şi ochii întunecaţi. Dar întunericul nu-i putea ascunde cât de chipeş era – bărbia fermă şi maxilarul ascuţit, felul în care gura i se curba uşor, de parcă ar fi fost pe cale să-i zâmbească.

Era ciudat cât de mult semăna cu fratele său geamăn şi totuşi ea nu simţise niciodată vreun pic de atracţie pentru Alex. Când îl întâlnise pentru prima dată pe fratele lui Con, îşi dăduse seama aproape imediat că nu era Con. Nu simţise niciun fior, niciun nod în stomac. Cu Alex era uşor de vorbit; cu Con, Lilah simţea întotdeauna că trebuie să fie în gardă.

Dacă nu era atentă, se putea împiedica. Iar Lilah era o persoană căreia îi plăcea să fie cu picioarele pe pământ. Era îngrijorată de această incertitudine. Era şi mai alarmată că şi acest lucru o entuziasma. Cu siguranţă, nu ar fi trebuit să fie aşa.

Ajunseră la capătul aleii şi se întoarseră să privească spre grădina de dedesubt. Lampioane delicate de hârtie luminau potecile din grădină, dar aici sus, pe terasă, erau

cufundaţi în umbră. Con îşi puse paharul pe balustrada lată de piatră şi se rezemă dezinvolt de o coloană, cu privirea aţintită spre Lilah mai degrabă decât spre privelişte.

Pulsul lui Lilah se intensifică. Aici era întunecat şi izolat, şi doar sunetul ocazional al unei voci se auzea pe fundalul îndepărtat. Îşi aminti de cealaltă dată când stătuse pe o terestră cu Con, aproape rămasă fără suflare, cuprinsă de o combinaţie volatilă de entuziasm, anxietate şi certitudine vinovată că mătuşa ei nu ar fi fost de acord cu ce făcea.

— Spune-mi sincer, spuse Lilah impulsiv, în noaptea aceea… De ce m-ai invitat să dansez, ca să nu mai spun de plimbat în grădină cu tine? Înţeleg de ce faci asta în seara asta… Sunt prietena noii tale cumnate şi trebuie să fii politicos. Dar de ce mi-ai cerut să dansez atunci?

— Te-ai uitat în oglindă? reacţionă Con.

— Ai fost cucerit de frumuseţea mea? Lilah înclină o sprânceană. Erau zeci de fete frumoase acolo şi aş pune pariu că nu sunt genul cu care dansezi în mod normal. Cu atât mai puţin să ieşi pe terasă cu motive ascunse.

— Motivele mele nu au fost ascunse. Am crezut că sunt destul de clare.

Lilah îşi aminti de ce îl considera enervant. Ea se întoarse, fixându-şi privirea pe florile şi arbuştii de dedesubt.

— A fost… ai făcut-o pentru că eram proaspăt ieşită în societate? Pentru că ai crezut că voi fi atât de naivă încât nu mi-aş fi dat seama că îmi risc reputaţia?

— Nu! Vocea lui Con era plină de afront şi uimire. Nu a fost aşa. Nu ţi-am cerut să dansezi pentru că am crezut că te pot păcăli să faci ceva. Chiar ai o părere atât de proastă despre mine?

Lilah se relaxă, surprinsă de cât de uşurată era de răspunsul lui indignat.

— Nu. Ei bine, poate că m-am întrebat puţin. După aceea.

Când nu s-a mai apropiat de ea deloc.

— Te-am invitat să dansezi pentru că am vrut să

valsez cu tine. Te-am invitat să ieşi pe terasă să petrec mai mult timp cu tine departe de zgomotul petrecerii. Şi te-am rugat să faci o plimbare prin grădină pentru că… prea bine, am sperat că voi avea ocazia să te sărut. Dar nu am vrut să te sărut pentru că te consideram uşor de abordat.

— Sau ca să adaugi o altă fată la colecţia ta?

— Colecţia mea! Con se îndreptă spre ea. Drept cine naiba mă iei? Nu am o colecţie. Nu sunt un ticălos care seduce domnişoarele. Doamne, Lilah, dar eşti o femeie atât de suspicioasă.

— Nu este absurd să bănuieşti aşa ceva, replică ea. Mă consideri rigidă, pretenţioasă şi cuviincioasă.

— Ai uitat *critică.*

— O, da, îmi pare rău… şi critică. Ea îşi încrucişă braţele, uitându-se la el. De ce ai vrea să dansezi cu o astfel de femeie?

— Dacă trebuie musai să ştii, a fost pentru că purtai ciorapi liliachii.

— Poftim?

Lilah se holbă la el. Con ridică din umeri şi se întoarse, privind către privelişte.

— Tu ai întrebat.

— Dar de ce… Cum…

— Îmi place să ştiu că te pot lăsa fără cuvinte.

— Este absurd. De unde ştii ce culoare aveau ciorapii pe care îi purtam? Nici măcar eu nu-mi amintesc culoarea lor.

— În mod clar, vederea lor m-a impresionat mai mult pe mine decât pe tine. Con îi aruncă o privire. Stăteam la baza scărilor când ai intrat. Erai atât de îngrozitor de manierată şi dichisită, toată îmbrăcată într-un alb de fecioară, acoperită cu modestie până la gât, cu faţa inexpresiv de politicoasă, părul împletit şi ondulat într-un nod ca o guvernantă, cu însoţitoarea lipită de tine. M-am gândit: iată o femeie frumoasă, dar pare îngrozitor de plictisitoare.

— Ce drăguţ din partea ta! comentă Lilah sec.

— Apoi ai urcat scările, ridicându-ţi fusta pentru a nu

călca pe ea, şi ţi-am văzut gleznele. Purtai ciorapi de un liliachiu intens. Şi m-am gândit că eşti mai mult decât se vedea cu ochiul liber. Făcu o pauză, reflectând. În plus, ai glezne minunate.

Lilah rămase cu gura căscată la el, apoi începu să râdă. Raţionamentul lui era atât de ciudat, atât de în stilul lui Con – măgulitor, insultător şi absurd totodată – încât nu reuşea să simtă nici afront, nici mânie, ci doar un amuzament nedumerit.

— Ar trebui să faci asta mai des, îi spuse Con.

— Ce?

— Să râzi. Eşti frumoasă.

— O! răspunse şi speră ca întunericul să-i ascundă roşeaţa.

Altfel, fără îndoială, Con o va tachina în legătură cu asta de fiecare dată când se vor întâlni.

Cu excepţia faptului că, desigur, nu avea să-l mai vadă de acum, după terminarea nunţii. Constantine Moreland nu frecventa genul de petreceri la care Lilah participa cu mătuşa ei. Prefera distracţiile mai palpitante. Chiar şi atunci când participau la aceeaşi petrecere, Con făcea tot posibilul să o evite. Viaţa ei avea să revină acum la rutina ei. Lilah oftă în timp ce se gândea la săptămânile următoare, răspunzând la vizite şi primind vizitatori în salonul mătuşii ei.

— Ce este? o întrebă Con. Când ea îl privi întrebător, îi explică: Ai oftat. E ceva în neregulă?

— Ce? O! Nu mi-am dat seama că am făcut asta. Obrajii ei, deja roz, se aprinseră. Mă gândeam doar că lucrurile vor reveni la normal acum că nunta s-a încheiat.

— Da, probabil va fi mai plictisitor.

— Nu am vrut să spun asta, protestă ea. Am vrut să spun că va fi mai liniştit. Mai calm. Dar acesta este un lucru bun. Ne putem odihni şi relaxa şi…

— Broda batiste? sugeră Con, ridicând o sprânceană.

Ea îl privi încruntată.

— Sunt sigură că nu va fi nimic atât de banal pentru tine. Vei pleca să urmăreşti fantome sau să înţelegi de ce a

fost construit Stonehenge.

— Sper că voi găsi o aventură sau două ca să-mi treacă timpul. El îi zâmbi. Hai, nu fi atât de înverşunată!

Îşi trecu uşor degetul peste liniile frunţii ei încruntate, apoi se mută la obrazul ei, strângând uşor o şuviţă de păr care scăpase din ace. Conştientă, Lilah se mişcă să prindă bucla rătăcită la loc, dar Con întinse mâna să o oprească.

— Nu, nu. Este încântătoare aşa.

— Aşa cum… în dezordine? rosti ea cu o voce ţâfnoasă pentru a combate căldura bruscă pe care atingerea lui o stârnise în ea.

— Mă îndoiesc că ceva care are legătură cu tine este vreodată în dezordine.

Con îşi trecu agale degetul mare de-a lungul pometţilor ei. Zâmbetul lui era încă acolo, dar acum diferit, nu mai amuzat, ci cald şi îmbietor. Era o privire în ochii lui foarte asemănătoare cu cea pe care o văzuse la Alex când se uită la Sabrina. Întunecată şi puţin tulbure.

Lui Lilah i se tăie răsuflarea, iar gândurile i-o luară razna. Cu siguranţă, nu ar fi trebuit să bea acel pahar de şampanie. Con se aplecă. Lilah îşi înclină faţa în sus. Râsete bărbăteşti izbucniră din sala de hal când trei bărbaţi ieşiră pe terasă, discutând între ei. Lilah încremeni. Ce făcea? Con fusese pe cale să o sărute. Iar ea fusese pe cale să-l lase. Mai rău încă, fusese pe cale să-l sărute înapoi.

— Ăăă… îmi pare rău. Nu ar trebui. La revedere!

Lilah se strecură pe lângă el şi se grăbi înapoi în sala de bal.

Capitolul 3

Lilah era plictisită. Îşi petrecuse dimineaţa în salon cu mătuşa ei, răspunzând la scrisori. Erau puţine, deoarece tatăl ei, căruia îi scrisese cândva cu fidelitate, trecuse la cele veşnice cu doi ani în urmă şi se scurseră mulţi ani de când corespondase cu sora lui, Vesta.

Sabrina, cu care întreţinuse cea mai lungă şi cea mai mare corespondenţă, era plecată în luna de miere, îi era dor de Sabrina, Prietena ei locuise la Londra pentru câteva luni doar, dar în acea perioadă se simţise de parcă erau din nou împreună la Academia domnişoarei Angerman pentru tinere lady. Sabrina nu era singura care îi lipsea. În procesul de pregătire pentru nunta Sabrinei, Lilah se împrietenise şi cu familia Moreland. Toţi membrii familiei Moreland se întorseseră acasă pentru nuntă, împreună cu soţii şi progeniturile lor. Creau uneori un mediu haotic, însă unul care era întotdeauna distractiv şi plăcut.

Avusese o mulţime de conversaţii pline de viaţă cu ducesa, ce variau ca subiect şi, deşi Lilah şi ducesa de Broughton, care avea principii foarte futuriste, nu erau uneori de acord, discuţiile lor erau revigorante şi chiar lămuritoare. Megan spunea poveşti distractive despre anii ei de reporter şi despre călătoriile prin lume împreună cu soţul ei, Theo Moreland.

Kyria, vibrantă şi caldă, era aproape imposibil să nu fie plăcută – la fel şi ducele, şi micuţul său unchi Bellard, care deţinea o adevărată comoară de cunoştinţe odată ce îl porneai. Thisbe, sora geamănă a lui Theo, era un om de ştiinţă care îşi petrecea mare parte din timp în laboratorul ei, lucrând la lucruri pe care Lilah nici nu le înţelegea, şi nici nu ţinea să le înţeleagă. Dar Thisbe avea şi un simţ sec al umorului şi o fire libertină, asemenea fratelui său, iar Anna, soţia lui Reed Moreland, era o oază liniştite de seninătate în mijlocul forfotei din Casa Broughton. Lilah ajunsese să o placă în mod special pe Olivia, cea mai mică dintre fiicele Moreland.

Olivia, deşi împărtăşea cu Constantine un interes ciudat pentru ocultism, era o cititoare la fel de devotată ca şi Lilah şi, odată ce îşi descoperiseră interesul reciproc pentru cărţile de mister şi pericole, petrecuseră multe după-amiezi plăcute discutând.

Zilele de după nuntă păruseră destul de seci. Lilah nu avea niciun motiv să viziteze Casa Broughton. În absenţa prietenei ei, Sabrina, părea puţin îndrăzneţ să faci o vizită

socială la casa unui duce, cel puţin până o vor invita ei. Lui Lilah nu i-ar plăcea să fie considerată un parazit social.

Mai rău… dacă era şi Con acasă? Dacă credea că Lilah venea acolo cu speranţa de a-l vedea? Având în vedere felul în care se comportase noaptea trecută – numai gândul în sine o făcea să roşească el ar fi îndreptăţit să presupună că ea îşi dorea să îl cucerească. Nimic mai puţin adevărat, desigur. Lilah n-ar urmări niciodată un bărbat, cu atât mai puţin pe cineva precum Con. El ar fi ultima persoană cu care şi-ar dori să se căsătorească – asta nu însemna că, la rândul lui, ar cere vreodată în căsătorie pe cineva ca ea.

Con crezuse probabil că era amuzant că o astfel de femeie pretenţioasă şi corectă ca Lilah se comportase atât de diferit faţă de felul în care acţiona de obicei. Ştia că fusese pe cale să-l sărute. Fără îndoială că ar tachina-o în legătură cu asta. Avea să râdă, acel râs bogat şi cald, care făcea pe cineva să-şi dorească să i se alăture, cu buzele arcuite şi ochii luminându-i-se zburdalnici. Era foarte nedrept că tachinările lui îl făcea şi mai atractiv.

Aceasta era esenţa întregii probleme cu Constantine Moreland – era atât de atrăgător. Lui Lilah îi plăceau sprâncenele lui negre, tăiate drept, felul în care se ridicau când era amuzat sau se adunau cu înverşunare când se încrunta. Simţise de mai multe ori o dorinţă ciudată de a întinde mâna şi de a trece cu un deget de-a lungul uneia dintre ele. Ochii lui erau de un verde atât de dar, întunecaţi de acel şir gros de gene negre. Pometţii aceia, maxilarul, bărbia aceea. Gura aceea. Slavă Domnului că reuşea întotdeauna să se controleze ferm şi-şi ţinuse astfel de gânduri ascunse. Dar apoi îşi ruinase toate eforturile ieşind cu el pe terasă. Stând acolo în acel colţ întunecat şi retras, punându-se într-o situaţie atât de intimă, atât de caldă, atât de pregătită pentru seducţie. Întorcându-şi faţa în sus pentru sărutul lui. Dacă nu ar fi băut acea şampanie. Dacă nu ar fi invitat-o să danseze.

Nu. Nu trebuie să meargă la Casa Broughton, chiar dacă ar putea găsi un motiv întemeiat să o facă. Ar trebui să se întoarcă la viaţa ei normală. Ar putea dura ceva timp,

dar s-ar obişnui cu asta. Fusese interesant să se afle în preajma familiei Moreland. Distractiv. Dar Lilah nu aşa trăia. Ea nu era extravagantă; nu tânjea după aventură şi entuziasm; nu era mânată de o pasiune sălbatică, nestăpânită. Toate ceea ce îşi dorise vreodată era o viaţă liniştită, plăcută, raţională. Genul de viaţă pe care îl avea.

Lilah dădu uşor din cap, simţindu-se un pic de parcă ar fi câştigat o ceartă. Se uită la mătuşa Helena, al cărei cap era aplecat asupra broderiei. Lui Lilah îi reveni în minte imediat comentariul lui Con despre cum îşi petrecea zilele brodând.

— Ai nevoie să te ajut cu ceva? întrebă Lilah. Există vreo treabă pe care aş putea să o fac pentru tine?

Mătuşa Helena ridică privirea şi zâmbi. Era o femeie mică, îngrijită, cu părul blond acum grizonant la tâmple. Lilah simţi cum afecţiunea ei pentru mătuşa Helena creştea. Aceasta o primise şi o crescuse, iar Lilah nu o va putea răsplăti niciodată pentru asta. Nu era o sarcină uşoară să înfrunţi o fată de doisprezece ani şi să o călăuzeşti pentru a deveni femeie, să îi insufli comportamentul adecvat şi să cunoască dedesubturile societăţii. Con putea să ia în derâdere lucrurile banale, cum ar fi cusutul – şi, sincer, nici lui Lilah nu-i plăcea să brodeze –, dar nu era nimic în neregulă să-şi petreacă timpul aşa. Şi munca mătuşii ei era excelentă.

— O, nu, draga mea, nu am nevoie de nimic. Cuddington a mers la farmacie să-mi ia tonicul, iar doamna Humphrey a pus casa la punct, ca întotdeauna. De ce să nu discutăm despre vizitele noastre în această după-amiază?

Lilah nu avea nevoie de vizite pentru a scăpa de plictiseală. Acestea *erau* de cele mai multe ori plictisitoare. Dar Lilah îşi reţinu oftatul. Efectuarea şi primirea vizitelor făceau parte din viaţă.

— M-am gândit că vom merge devreme după-amiază, spuse mătuşa Helena. Aşa ne vom întoarce când va veni Sir Jasper.

— Sir Jasper ne vizitează în după-amiaza asta? întrebă Lilah oarecum consternată. A fost aici cu doar două zile în

urmă.

— Ei bine, desigur, nu *ştiu* că te va căuta. Mătuşa Helena îi aruncă un mic zâmbet conspirator. Dar, având în vedere comportamentul lui recent…

Mătuşa ei avea speranţe că Sir Jasper se gândea la căsătorie. Din păcate, Lilah bănuia că avea dreptate. Şi-ar fi dorit ca mătuşa Helena să nu-l încurajeze pe bărbat. Dar nu dorea să aibă o discuţie despre asta, aşa că a spus doar:

— Pe cine te gândeai să vizitezi?

— Pe doamna Blythe, desigur, să-i mulţumim pentru acea mică petrecere minunată de aseară. Şi a trecut ceva timp de când am vizitat-o pe doamna Pierce.

Lilah nu îşi putu reţine un geamăt mic la acest nume şi mătuşa ei zâmbi.

— Da, ştiu, dragă. Elspeth Pierce este o bârfitoare îngrozitoare. Dar tocmai de aceea nu trebuie să te pui rău cu rea.

— Presupun.

Nu o deranja cu adevărat bârfa femeii; insipiditatea conversaţiei ei era cea care o călca pe nervi pe Lilah. Dar mătuşa ei avea dreptate; când doamnei Pierce nu îi plăcea vreo persoană, devenea înverşunată.

— Chiar ar trebui să o vizitez pe soţia vicarului, continuă Helena. Dar fiica lor este bolnavă, aşa că asta ne va scuti să o facem.

— Mă gândesc că vizitarea oamenilor nu ar trebui să fie… o corvoadă.

Mătuşa Helena zâmbi.

— Ar fi frumos. Dar nu ne putem sustrage de la obligaţiile sociale, nu-i aşa?

Lilah se gândi oarecum iritată că familia Moreland părea să o poată face atât de uşor. Dar, desigur, Lilah nu şi-ar dori să fie privită aşa cum erau văzuţi membrii familiei Moreland. Îşi căută ceva cu care să îşi ocupe timpul până la vizitele de după-amiază.

— Poate că voi merge mai întâi la librărie. Lilah se ridică de pe canapea când un gând îi încolţi brusc în minte. În drum, pot să las o carte pentru Lady St. Leger. Am o

carte scrisă de Wilkie Collins, pe care nu a citit-o încă, şi i-am promis că i-o împrumut.

Olivia voia cartea; n-ar fi fost nepoliticos sau deplasat să viziteze familia Moreland, atât timp cât avea un motiv. Într-adevăr, comportamentul potrivit ar fi să-i ducă Oliviei cartea, aşa cum îi promisese. Şi nu era niciun motiv sa îşi facă griji că se întâlneşte cu Con; era, fără îndoială, plecat într-una din aventurile lui.

— Lady St. Leger? Fruntea mătuşii ei se încreţi puţin. O cunosc?

— Este una dintre cumnatele Sabrinei. A venit împreună cu familia la Casa Broughton, pentru nuntă.

Mătuşa ei se încruntă.

— Cineva din familia Moreland? Draga mea, crezi că e înţelept?

— Am promis. Mătuşă Helena, nu pot ignora o promisiune.

Lilah se simţea din ce în ce mai veselă. Ar fi bine să o revadă pe Olivia, să poarte o discuţie lungă şi plăcută despre cărţi. Oricât de mult îşi iubea şi respecta mătuşa, Helena nu era o cititoare. Poate că era şi Kyria acolo. Sau ducesa.

— Sigur că nu, fu de acord mătuşa ei, fără tragere de inimă. M-am gândit că, odată ce nunta s-a terminat, nu îi vei mai vedea atât de mult.

— Nu i-am mai văzut. Au trecut patru zile, îi aminti Lilah. Ar trebui să plec acum, ca să mă pot întoarce la timp pentru vizitele noastre de după-amiază îi spuse mătuşii, apoi se întoarse spre uşă.

— E destul de devreme pentru a face o vizită, nu crezi? Încă nu este ora prânzului.

— Soţii Moreland nu acordă atenţie unor astfel de lucruri.

— Ştiu, spuse mătuşa Helena cu un aer întunecat. Ei bine, dacă trebuie să pleci, ia camerista cu tine.

— Mătuşă Helena… Nu am nevoie de un însoţitor ca să merg de aici la Casa Broughton în plină zi.

— Desigur că nu, dragă. Este vorba despre imagine.

— Regulile societăţii nu mai sunt atât de rigide, protestă Lilah.

— Posibil. Dar acesta nu este un motiv pentru care să ne coborâm standardele. Poppy are mai multe lucruri de făcut... ăăă, să-mi modifice haine şi... Mi-aş fi dorit să nu o fi trimis pe Cuddington la farmacie. Ea te-ar putea însoţi.

— Nu, nu, o voi lua pe Poppy cu mine.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Lilah era s-o târâie după ea pe slujnica ursuză a mătuşii ei. Lilah urcă grăbită la etaj, chemându-şi servitoarea şi deschise şifonierul. Rochia ei lejeră de dimineaţă nu ar fi potrivită pentru a face o vizită; era nevoie de ceva mai stilat – această rochie de plimbare, de culoarea mierii, cu dungi maro ruginii, de exemplu. Mergea bine cu nuanţa blond-roşiatică a părului ei, iar talia tăiată îi făcea o siluetă înaltă şi suplă, o formă de clepsidră, aflată la modă.

Ar putea purta cizmele ei noi. Erau, poate puţin neobişnuite, cu imprimeul lor paisley şi linia curbată de nasturi aurii, dar culorile se potriveau bine rochiei şi, oricum, nimeni nu le-ar fi văzut pe sub fuste. Ei bine, cu excepţia unuia precum Con, desigur, care se pare că îşi făcuse un obicei să stea cu ochii pe gleznele doamnelor. Dar acest tip de bărbat nu era interesat nici de modă, nici de cuviinţă.

Ea porni spre casa familiei Moreland cu cartea în mână şi cu Poppy care o urmă la câţiva paşi în spate. Era enervant că fusese nevoită să o ia cu ea. Poate că Lilah ar trebui să-şi viziteze casa din Somerset, unde ar putea merge oriunde doreşte şi să nu-şi facă griji ce ar crede societatea. I-ar oferi o scăpare din turul plictisitor de vizite de curtoazie – ca să nu mai vorbim de atenţia lui Sir Jasper. Şi-ar putea alina plictiseala.

Problema, desigur, era că mătuşa Vesta era acolo. Lilah nu mai stătuse la Casa Barrow de când se întorsese sora tatălui ei. Lui Lilah îi plăcuse de ea în copilărie, dar copiii erau atât de lipsiţi de discernământ, atât de uşor de mulţumit. Şi mătuşa Vesta nu aruncase încă familia în scandal.

Smeggars, majordomul familiei Moreland, o salută pe Lilah cu un zâmbet, dar spuse:

— Mă tem că ducesa este plecată astăzi.

— De fapt, doream să o văd pe Lady St. Leger.

— Lady St. Leger este cu ducesa.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să întreb înainte să vin, spuse Lilah dezamăgită.

— Poate că aţi vrea să staţi de vorbă cu ducele sau… ăăă…

— Nu, doar o să las asta, răspunse Lilah, întinzând cartea.

În acel moment, Con coborî uşor scările.

— Domnişoară Holcutt, zâmbi el. Doamnele sunt plecate. Mă tem că va trebui să te descurci cu mine. Se întoarse către majordom. Cred că un ceai ar fi potrivit.

— Desigur, domnule.

— Nu, protestă Lilah când majordomul dădu să plece. Nu e nevoie să stau. Mă duceam la librărie şi mi-am amintit că Olivia, adică Lady St. Leger, şi-a exprimat interesul să citească una dintre cărţile mele.

Lilah realiză că bolborosea şi strânse din buze. Era enervant că trebuia să fie atât de agitată şi de jenată revăzându-l pe Con, în timp ce el era atât de evident neafectat.

— Tipic pentru Liwy. Con întinse mâna şi îi luă cartea din mâini. Ah, Wilkie Collins. Da, îi va face plăcere să o citească.

— Mi-a spus că poveştile lui sunt preferatele ei şi că nu o citit-o pe aceasta.

— Ia loc, te rog! El o luă de braţ fără să întrebe şi o îndreptă pe hol, spre sufragerie. Toate femeile, cu excepţia Annei, au plecat mai devreme. Anna a avut una dintre durerile ei groaznice de cap şi a trebuit să rămână în urmă.

— Îmi pare rău! Lilah rezistă impulsului de a se aşeza aşa cum sugerase el. Nu avea niciun motiv să rămână. Îşi făcuse treaba. Nu ar trebui să se aşeze pentru o conversaţie între patru ochi cu un bărbat. Totuşi ea zăbovi. Sunt într-o expediţie la cumpărături?

Con scoase un hohot de râs.

— Nu, mama i-a dus la unul dintre evenimentele organizate de sufragetele ei. Stau de veghe în faţa casei lui Edmond Edmington.

— Edmond Edmington? întrebă Lilah fără să-şi poată reţine un zâmbet.

— Da, a avut parte de părinţi obsedaţi de aliteraţii, dacă nu chiar lipsiţi de imaginaţie. Ia loc, domnişoară Holcutt, te rog. Smeggars va fi distrus dacă nu rămâi la ceai şi *petit fours*[1]. Întotdeauna încearcă să transforme întâlnirile mamei în petreceri, fără prea mult succes.

— Nu, ar trebui să plec. Eu doar…

Ea arătă spre uşă, făcând un pas înapoi.

— Mergeai la librărie. Da, ştiu. Ochii lui sclipeau. Vino, Lilah, nu voi face niciun avans nedorit… nu cu Smeggars care stă la pândă.

„Şi dacă nu ar fi nedorite”, se gândi ea, apoi roşi la gândul ei rebel.

— Ai fi în stare să glumeşti despre asta?

— Despre ce? întrebă el nevinovat, apropiindu-se.

— Ştii despre ce, se strâmbă ea. Ce am făcut noi… în seara aceea pe terasă.

— Ah. Se aplecă, mult prea aproape pentru un comportament politicos. Vrei să spui când am povestit? Ochii lui se măriră într-un şoc simulat. Nesupravegheaţi.

— Da.

Cuvântul îi ieşi puţin mai tare decât o şoaptă. Iritată, îşi drese glasul şi continuă cu o voce fermă:

— Nu. Adică a fost mai mult decât atât. Eram… aproape…

— Da? Ochii lui dansau. Aproape…

Ştia că o va tachina. Nu ar fi trebuit să vină aici.

— O, termină! Lasă-mă în pace!

— Desigur.

Oftă şi făcu un pas înapoi. Era ceea ce îşi dorise, dar, în mod pervers, se simţea dezamăgită de acceptarea lui

---

1 Aperitiv sărat (în limba franceză, în original) (n.red.)

uşoară. Ar trebui să plece acum. Era o prostie că se simţea atât de reticent. Trase aer în piept pentru a-şi lua rămas-bun, dar fu întreruptă scurt de un strigăt de la etaj.

— Reed! Cineva!

— Anna! strigă Con şi fugi din cameră.

Lilah îl urmă. Când ajunse la capătul scării, Con se afla deja la jumătatea drumului către cumnata lui, care stătea nemişcată şi se uita fix, cu faţa albă ca varul.

— Au fost răpite, strigă Anna. Trebuie să le salvezi.

I se înmuiară picioarele, iar Con o prinse, lăsând-o uşor pe scări.

— Aici, lasă-ţi capul în jos. Doar respiră. Încet.

Se auziră paşi tropăind pe hol, iar Reed apăru brusc, cu faţa aproape la fel de palidă ca a soţiei lui.

— Anna! Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Reed sări pe scări, trăgându-şi soţia în braţe şi legănând-o la pieptul lui. Con se dădu înapoi.

— Reed, a zis că... Cred că are una din viziunile ei.

„Una din viziunile ei?”

Cuvintele lui Con nu păreau să-l şocheze pe Reed, care înjură doar şi continuă să o mângâie pe Anna pe spate.

— E în regulă, dragă. Totul este în regulă.

— Nu! Trebuie să le găseşti. Trebuie să...

Anna se trase înapoi. Îşi recăpătase o parte din culoare şi ochii ei nu mai erau tulburi, dar era în mod clar afectată.

— Pe cine? întrebă Con, cu vocea ascuţită.

Lilah putu vedea că trupul lui era brusc încordat ca un arc.

— Cine este în pericol, Anna?

— Toţi!

Se uita când la soţul ei, când la Con.

— Ducesa. Kyria. Olivia. Toate. Au fost răpite!

Capitolul 4

Con se roti şi ieşi în fugă din casă. Lilah era chiar în spatele lui. Făcând semn unei trăsuri, alergă în stradă şi sări în ea înainte ca aceasta să se oprească complet. Lilah se urcă după el. Con aruncă o privire spre ea şi, pentru o clipă, Lilah crezu că avea de gând să-i conteste prezenţa, dar el se întoarse pur şi simplu şi-i spuse o adresă birjarului. Nu arăta deloc ca de obicei. Ochii lui, pe cât de jucăuşi de obicei, erau acum fioroşi. Chipul lui destins era acum sever şi imobil, iar trupul încordat. Trecuse prin aceeaşi transformare în urmă cu două luni, când alergase să-şi elibereze fratele geamăn.

Lilah voia să-l întrebe despre viziunea bizară a Annei. Anna părea cea mai calmă dintre toţi membrii familiei Moreland, dar nimic nu ar fi putut fi mai nebunesc decât ochii ei holbaţi şi cuvintele terifiante. Cu toate acestea, Con şi fratele său, Reed, deşi alarmaţi, nu păruseră surprinşi. Mai mult, era clar că Con crezu ceea ce spuse ea, plecând imediat spre mama şi surorile lui.

Dar asta era absurd. Nu-i aşa? Anna nu ar fi putut să vadă ceva întâmplându-se într-un alt loc. Fără îndoială, Lilah şi Con aveau să ajungă la destinaţie şi le vor găsi pe femei nevătămate şi exact acolo unde ar fi trebuit să fie. Vor râde cu toţii pe seama asta.

— Cred că Anna a avut un coşmar. O durea capul. Adesea cineva are vise ciudate când nu se simte bine.

Con clătină din cap.

— A văzut asta.

Era o prostie, desigur, dar ea nu voia să se certe când el era atât de îngrijorat.

— De ce ar vrea cineva să-i facă rău ducesei?

El îi aruncă o privire elocventă.

— Da, bine, poate că ducesa şi-a atras duşmănia mai multor oameni de-a lungul anilor, dar, cu siguranţă, nu au fost atât de numeroşi să-i facă rău. Lilah se încruntă. Crezi că poliţia le-a arestat pe sufragete? Pur şi simplu pentru că au stat în faţa casei cuiva?

Îşi dădu seama că acum *ea* era cea care vorbea de parcă lucrurile s-ar fi întâmplat cu adevărat.

— Numai Dumnezeu ştie ce făceau. Dar nu, mă îndoiesc că a fost poliţia, răspunse el sumbru.

Trăsura mersese rapid, dar acum, după ce făcuse colţul, se opri brusc. Lilah privi pe fereastră şi văzu un număr de femei care se plimbau pe stradă, în faţa unei reşedinţe impunătoare. Erau semne aruncate ici şi colo şi toţi vorbeau entuziasmaţi. Un poliţist se certa cu una dintre femei, iar alte câteva femei erau îngrămădite în jurul a ceva aflat pe trotuar. Era un *cadavru?*

Con scoase o înjurătură şi deschise uşa trăsurii, alergând spre poliţist. Lilah aruncă o altă privire rapidă în jur în timp ce coborî din birjă. Nu putea să o vadă pe niciuna dintre femeile Moreland.

— Opriţi-vă! protestă birjarul când Con plecă fără să-l plătească.

— Rămâi aici! ordonă Lilah răspicat.

Vor avea nevoie de transport acasă de îndată ce Con îşi va găsi familia. Îl prinse din urmă pe Con lângă poliţist. Se răstea punându-i întrebări bărbatului.

— Ce dracu’ s-a întâmplat aici? Unde este ducesa?

— Cine? Nu ştiu, domnule! Tocmai am ajuns.

Femeia solidă care discutase cu poliţistul, îmbrăcată în stilul mişcării raţionale[2], pufni:

— Ai face mai bine dacă ai încerca să asculţi, tinere!

— Doamnă Ellerby, zise Con şi se duse lângă femeie.

— Lord Moreland! Slavă Domnului că eşti aici. Ne-au atacat!

— Cine?

— Poliţia, cel mai probabil, răspunse ea şi se întoarse să-l ţintuiască cu privirea pe sărmanul poliţist nefericit, care începu să bolborosească.

— Nu, nu era nici o uniformă! interveni o altă femeie. Era un grup de tâlhari! I-am văzut. Toţi în negru, cu măşti pe faţă.

— O, Ernestine, ce prostii! spuse doamna Ellerby. Nu

---

2 Propunere de reformare a modei pentru femei, apărută la finalul epocii victoriene, care sublinia necesitatea de a purta haine mai practice şi confortabile (n.red.)

erau măşti, doar şepci trase în jos, astfel încât să nu le vezi feţele.

— Ar fi putut la fel de bine să fi fost măşti.

— Doamnă Ellerby, spuse Con printre dinţii încleştaţi. Unde este mama mea?

— A dispărut! Au venit, au sărit afară din vehicul şi le-au înşfăcat. Pe ducesă şi pe fetele ei, toate… cu excepţia lui Lady Raine.

Ea făcu un semn către femeile aplecate deasupra lucrului de pe trotuar.

— Megan! strigă Con şi se albi la faţă, apoi se roti cu repeziciune.

Era într-adevăr un corp. Lui Lilah i se tăie respiraţia şi alergă după Con. La apropierea acestuia, femeile se dădură la o parte, lăsând să se vadă femeia aflată la pământ. Era, într-adevăr, Megan, însă acum se ridicase.

— Slavă Domnului! Megan, eşti bine?

Con o luă pe Megan şi o aşeză pe zidul jos de piatră, care înconjura proprietatea. Se ghemui să o privească în ochi.

— Bineînţeles că nu este bine. Lilah se aşeză lângă Megan. De ce întreabă oamenii mereu asta?

Mizeria şi pământul se lipiseră de rochia lui Megan. Avea o pată roşie mare pe pometi, iar pielea din jurul ei începuse să se umfle. Cealaltă parte a feţei ei era răzuită şi murdară. Pălăria îi atârna, abia ancorată de acul de pălărie lung, alături de şuviţe de păr brun-roşcat. Ochii ei aveau o privire sticloasă care o îngrijora pe Lilah.

Lilah îşi scoase batista şi începu să îndepărteze uşor murdăria de pe faţa lui Megan.

— Megan. Con îi luă una dintre mâini. Spune ceva. Orice. Spune-mi chiar să tac.

Asta aduse un zâmbet slab pe buzele lui Megan.

— Sunt bine. Ea îşi drese glasul şi se îndreptă. Serios. Sunt… doar un pic ameţită. Cred că m-am lovit la cap.

Făcu un semn spre ceafă.

Lilah se răsuci să se uite şi scoase un oftat.

— Con! Are sânge în păr.

Con se ridică imediat şi se aplecă asupra lui Megan. Scoase din buzunar o batistă albă, curată şi o apăsă uşor pe rana lui Megan. Vocea lui era la fel de blândă ca şi mâna în timp ce continua:

— Ce s-a întâmplat, Megan?

— Am auzit pe cineva ţipând şi m-am întors. Şi i-am văzut pe aceşti bărbaţi care o prinseseră pe Kyria, aşa că toate celelalte încercau să-i oprească. Am fugit să ajut, dar eram prea departe. Aşa că am luat nişte pietre şi am început să le arunc în bărbatul cu care se lupta Thisbe. Olivia încerca să o elibereze pe Kyria. Apoi bărbatul a venit după mine şi mi-a dat un pumn.

Lilah văzu furia aprinzându-se în ochii lui Con, dar el îşi păstră tonul calm.

— Te-a doborât la pământ?

Megan dădu din cap, apoi tresări din pricina mişcării.

— Da. Am căzut la pământ. Îmi amintesc asta şi nimic altceva după aceea. Probabil că m-am lovit la cap când am căzut. Următorul lucru pe care îl ştiu este că eram întinsă la pământ şi domnişoara Withers aici de faţă încerca să mă trezească.

Con se uită la celelalte femei.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Oamenii aceia le-au aruncat pe toate în trăsură şi au plecat. Au dispărut înainte ca oricare dintre noi să poată mişca un deget. Îmi pare atât de rău. Domnişoarei Withers îi ţâşniră lacrimi din ochi. Nu am fost deloc de ajutor.

— În ce direcţie au luat-o?

— Pe strada laterală, arătă ea cu degetul.

— Au făcut stânga pe prima stradă, spuse una dintre celelalte femei. Atunci au dispărut din vedere.

Con împinse batista în mâna lui Lilah şi o luă la fugă.

— Nu le va vedea. Cred că au dispărut de mult.

Lilah îl privi pe Con în timp ce îi ţinea batista la capul lui Megan.

— Asta nu-l va împiedica să încerce, răspunse Megan, cu un soi de amuzament în glas.

Lilah se uită în ochii lui Megan şi văzu că erau mai

limpezi.

Con se opri la capătul străzii şi rămase aşa o clipă îndelungată, privind în stânga lui, înainte să se întoarcă spre ele. Cu ajutorul lui Lilah, Megan se ridică să-l privească.

Maxilarul lui Con era încordat şi ochii îi ardeau.

— Lilah, du-o pe Megan înapoi acasă. Mă duc după ei.

— Cum ai de gând să faci asta? întrebă Lilah. Nu ştii unde s-au dus.

— O să-mi dau eu seama.

— Sună excelent, spuse Lilah răspicat, prinzând cotul lui Megan şi întorcându-se spre trăsură. Găseşte o trăsură şi pleacă în direcţia în care au luat-o cu ceva timp în urmă. Niciun plan, nicio informaţie, nicio idee despre ce cred ducele sau oricare dintre ceilalţi soţi sau de ce au fost luate mama şi surorile tale. Sunt sigură că te vei descurca minunat.

Lângă ea, Megan chicoti. Chipul lui Con era încărcat de frustrare, dar o luă pe Megan pe sus şi înaintă cu paşi mari spre birja care aştepta, spunând pe un ton supărat:

— Da, ştiu. Sunt impulsiv şi irascibil, iar tu, desigur, eşti logică, raţională şi ai dreptate.

Vizitiul porni imediat ce se aşezară. Con se lăsă pe spate pe scaun, cu braţele încrucişate, cufundat în gânduri profunde. Vizitiul stabili un ritm suficient de rapid, care o făcu pe Megan să tresară în timp ce zăngăneau pe pavaj, dar ea nu protestă. Când ajunseră casă, Megan îi înmână lui Con batista însângerată şi insistă să intre fără ajutor în casă.

— Nu mă *duci* ca pe un invalid. Theo mă va trata de parcă aş fi pe moarte.

Îl găsiră pe Smeggars complet tulburat, venind în viteză spre intrare. Îi întâmpină cu un strigăt de încântare şi se năpusti în camera Sultanului. Chiar înainte de a ajunge în salon, Lilah putea auzi vocile agitate masculine. Înăuntru, camera părea să fie plină de bărbaţi înalţi, cu feţe sumbre, care stăteau în picioare, se plimbau de colo colo, se certau.

Majordomul, priceput să le atragă atenţia ca urmare a

anilor petrecuţi în serviciul familiei Moreland, interveni şi anunţă cu o voce măreaţă:

— Domnilor! Marchiza de Raine.

Tăcerea se lăsă instantaneu şi toţi se întoarseră să se uite către Megan, flancată de Lilah şi Con.

— Slavă Domnului!

Theo traversă camera cu paşi mari şi îşi trase soţia în braţe, strângând-o atât de tare încât ea scoase un scâncet de protest.

— Ce s-a întâmplat, Con? Ce se întâmplă? întrebă Reed înaintând.

Lilah văzu pentru prima dată că soţia sa, Anna, se afla şi ea în cameră, aşezată lângă perete. Era încă palidă, cu faţa plină de îngrijorare.

În timp ce Theo se agita cu privire la rănile soţiei sale, restul bărbaţilor îl bombardară pe Con cu întrebări. Lilah îl lăsă la interogatoriu şi se îndreptă spre Anna.

— Cum te simţi?

Cealaltă femeie încercă să zâmbească.

— Mai bine. Durerea de cap a dispărut. De obicei dispare. Dar mă lasă mereu cu oboseală.

— Poate că ar trebui să te odihneşti.

— Mulţumesc. Voi fi bine aici. Nu puteam să mă întind şi să dorm, ştiind că ele sunt încă acolo. Mă simt atât de îngrozitor că nu am mers cu ele. Dacă mi-aş fi dat seama mai devreme…

— Nu trebuie să te învinovăţeşti. Cum ai fi putut preveni lucrurile dacă ai fi fost acolo? E mult mai bine că nu aţi dispărut şi tu cu Megan.

— Fără îndoială că ai dreptate. Spune-mi ce s-a întâmplat. Ai găsit-o doar pe Megan?

Lilah îi povesti tot ce făcuseră şi descoperiseră, mult mai repede şi într-o ordine mai bună decât se descurca Con cu bărbaţii frenetici şi furioşi aflaţi în încăpere. Din fericire, Smeggars aduse căruciorul de ceai, împreună cu iod şi bandaje pentru rănile lui Megan.

— Nu este momentul pentru ceai, protestă soţul Kyriei, Rafe McIntyre.

— O, nu, domnule, cred că veţi considera că este exact momentul potrivit, zâmbi Smeggars blând.

— Da, da, ai dreptate, Smeggars, ca întotdeauna, aprobă ducele. Nu reuşim nimic în acest fel. Să stăm jos şi să ne gândim la chestia asta. Trebuie să existe o cale de ieşire din asta. Nu îmi vor răni fetele.

Rafe începu să obiecteze, dar Stephen St. Leger îl bătu pe umăr şi-i aruncă ducelui o privire plină de semnificaţie. Rafe dădu din cap şi se domoli.

— Aveţi dreptate, domnule, spuse Stephen. Nu ar trebui să intrăm în panică. Asta vor ei, să ne zguduie atât de mult încât să nu putem gândi.

În timp ce Smeggars servea ceaiul, unchiul Bellard se lăsă în scaun, uitându-se la Megan în felul lui blând.

— Megan dragă, mai poţi să ne spui ceva despre aceşti bărbaţi? Acum, că mintea ta este mai limpede. Sunt sigur că abilităţile tale de reporter ţi-au permis să observi mai multe detalii decât o persoană obişnuită.

Megan respiră.

— Ai dreptate. Ar trebui să gândesc ca un reporter. Ea închise ochii. Erau trei. Purtau haine de muncitori, de culoare închisă şi aveau şepci moi, trase în jos pentru a-şi ascunde feţele. Trăsura lor… nu, stai, nu era o trăsură, era mai degrabă o căruţă. Dar închisă ca o… Ochii ei se deschiseră şi îşi îndreptă ridică spatele. Ca o *Black Maria.*

— Ca o ce? se holbară, confuzi, ducele şi ceilalţi bărbaţi.

— Ca o căruţă de poliţie, explică Rafe. Îşi lăsă ceaiul deoparte şi se ridică, o energie aproape palpabilă revărsându-se din el. Este o poreclă dată în Statele Unite vehiculelor în care se transportă deţinuţi. Sunt vopsite în negru şi sunt făcute pentru a-i împiedica să scape. Uşile din spate se deschid doar din exterior, iar ferestrele sunt mici, înalte şi cu gratii.

— Da. Exact aşa, aprobă Megan din cap. Era mai mică decât cele mai multe pe care le-am văzut, dar sunt sigură că avea ferestre cu gratii.

— Nu e de mirare că unele dintre femei au crezut că

sunt poliţişti, comentă Con. Dar cel puţin un vehicul ca acesta ar trebui să fie mai uşor de urmărit.

— Ce altceva îţi poţi aminti? Din discursul lui Rafe lipsea acum vorbirea tărăgănată, cuvintele lui fiind dure şi tăioase ca oţelul. Începu să se plimbe prin cameră, amintindu-i lui Lilah de un tigru în cuşcă. Oare o voiau pe Kyria? Con a spus că o târau pe Kyria de acolo.

— Nu… nu sunt sigură, ezită Megan. Când i-am văzut prima dată, le trăgeau pe Kyria şi pe ducesă spre dubă. Desigur, toate se luptau cu ei. Nu ştiu dacă au vrut să o ia doar pe una din ele, sau pe amândouă sau pe toată lumea.

— Este clar că a fost planificat, spuse Reed. Aveau căruţa pentru prizonieri. Au mers direct la femeile Moreland. S-au mişcat repede.

— Acest gen de demonstraţie a fost un loc excelent pentru a le atrage. Oamenii au crezut că a venit poliţia, aşa încât au ezitat să iasă în faţă şi să-i oprească.

— Unul dintre bărbaţi a rămas aşezat la început în căruţă – presupun ca voiau să scape repede, spuse Megan. N-a coborât până când femeile nu l-au încercuit pe primul bărbat. Cum au putut crede că doi bărbaţi le-ar fi putea lua pe toate?

— Cum au putut crede că până şi trei ar putea? interveni Stephen. Erau patru femei – cinci cu tine şi ar fi fost şase dacă Anna ar fi fost acolo.

— Poate că nu le cunoşteau suficient de bine pe femeile din familia Moreland pentru a-şi da seama că nu se vor preda uşor, spuse Theo. S-au gândit că doamnele vor fi atât de şocate şi de speriate încât nu se vor lupta.

— Însă cum le-au luat? interveni Lilah, prinsă în conversaţie. Când ceilalţi se întoarseră să se uite la ea, îi trecu prin minte că se băgase în discuţia de familie. Îmi pare rău, nu am vrut să întrerup. Doar că… în ce fel au reuşit să lupte cu cinci femei şi să le urce atât de repede pe patru dintre ele în căruţă?

— Adevărat, se încruntă ducele.

— Cloroform! Megan se ridică în picioare. Bărbatul care o ţinea pe Kyria avea mâna peste faţa ei. Am crezut că

încearcă să-i înăbuşe ţipetele, dar îmi amintesc acum că avea o batistă în mână. A leşinat aproape imediat.

— Îl voi omorî pe acel nenorocit, spuse Rafe cu o voce joasă, care era mai înspăimântătoare decât un strigăt. Se uită la duce. Cât timp o să stăm pe aici, văicărindu-ne în legătură asta? Mă duc după ei.

— Cum ai de gând să faci asta? Nu avem idee unde s-au dus şi au un avans mare faţă de noi, spuse Reed în mod rezonabil.

— Voi găsi pe cineva care să vorbească. Crede-mă, pot fi foarte convingător.

— Rafe, aşteaptă! zise Stephen blocându-i calea.

— Sunt Dearbornii, spuse Con categoric.

— Ce? Rafe se întoarse. De unde ştii?

— Nu ştiu. Dar cine are ranchiună pe noi? Cine are nevoie disperată de bani? Cui îi place să răpească oameni ca să-şi îndeplinească scopul? Răspunsul la fiecare dintre aceste întrebări este Niles Dearborn.

— I-aş fi recunoscut pe Dearborni, sublinie Megan.

— Nu ar face-o ei singuri. Au angajat pe cineva.

— Exact cum au făcut cu Alex, aprobă Theo.

— Atunci aceasta este prima mea oprire, spuse Rafe.

Toţi începură să vorbească din nou deodată.

— Linişte!

Soţul lui Thisbe, Desmond, sări în picioare. În mod normal, era un om atât de tăcut, încât izbucnirea lui îi şoca pe toţi, făcându-i să tacă.

— Nu putem fugi în toate direcţiile. Trebuie să ne organizăm. Poate că sunt Dearbornii sau poate sunt doar nişte bărbaţi care speră să obţină un profit. Trebuie să fim pregătiţi pentru toate situaţiile, inclusiv pentru o cerere de răscumpărare. Nu am primit încă una, dar aş paria că se va întâmpla, indiferent cine le-a luat. Să ne împărţim. Rafe, tu şi Stephen mergeţi să vă confruntaţi cu familia Dearborn. Theo, Alex ţi-a arătat unde l-au ţinut. Tu şi Reed asiguraţi-vă că nu le ţin pe Thisbe şi pe celelalte acolo.

Bărbaţii plecară de îndată şi Desmond continuă:

— Ducele ar trebui să rămână aici pentru că el este

cel căruia îi vor cere răscumpărare. Acelaşi lucru pentru unchiul Bellard pentru că avem nevoie de creierul lui.

— Şi de tine la fel, îi spuse Con. Pentru a ne menţine pe toţi pe linia de plutire.

Desmond oftă, aruncând o privire către duce, care era palid şi zguduit.

— Da. Mi-e teamă că trebuie să rămân. Con, poţi să-i urmăreşti pe răpitori?

— Asta intenţionez. Căruţa închisă descrisă de Megan va face totul mai uşor.

— Voi merge cu tine, zise Megan şi se ridică.

— Ce? Con se învârti către ea. Nu. Absolut nu.

— Vrei să spui că nu sunt capabilă? Megan îşi împinse bărbia în afară. Că sunt prea delicată?

— Spun că Theo îmi va cere capul dacă te târăsc prin oraş plină de sânge, învineţită şi cu contuzii.

— Asta e…

— Un plan inteligent, spuse Lilah, ridicându-se în picioare. Megan, ai trecut prin destule astăzi. Oricine ar fi afectat. Eşti rănită. Eşti obosită. L-ai încetini pe Constantine. Gândeşte-te la tot timpul şi efortul care ar fi irosite dacă ţi-ai pierde din nou cunoştinţa şi ar trebui să te ajute să o recapeţi.

Megan o privi o clipă împietrită.

— O, la naiba! spuse ea şi se lăsă înapoi pe canapea.

— Şi Anna, continuă Lilah înainte ca Anna să poată vorbi. Amândouă trebuie să vă recuperaţi.

— Exact, spuse Con, întorcându-se spre uşă.

— De aceea *eu* sunt cea care te va însoţi, continuă Lilah.

Con se opri brusc.

— Nu.

— De ce nu? Am încredere că nu vei spune pentru că sunt femeie.

Megan pufni în râs.

— Da, Con, de ce nu? Cred că ar trebui să vină cu tine. Nu-i aşa, Anna?

— Da, într-adevăr.

— La urma urmei… continuă Lilah, aşa cum ai spus, sunt logică, raţională şi am *dreptate.* Acestea pot fi un excelent punct de sprijin al calităţilor tale.

Con se încruntă.

— La naiba, Lilah, îmi vei încetini mişcările. Dacă îi ajungem din urmă? Şi dacă se lasă cu bătaie?

— Atunci vei avea pe cineva care să te ajute. Am ţinut pasul cu tine când ne-am dus să-l căutăm pe Alex, nu?

— Da, dar cum rămâne cu mătuşa ta? Nu se va întreba ce ţi s-a întâmplat?

— Îmi pot trimite servitoarea înapoi să-i spună că am fost invitată să stau la ceai.

— Îi voi trimite o notă prin care prelungim invitaţia noastră pentru cină şi seară, se oferi Anna. Sau chiar mai bine, Megan poate face asta. O marchiză este mult mai impunătoare.

— Ei, vezi? Gândeşte-te la avantajele de a veni cu tine, zise Lilah continuând să adauge la lista de motive. Vei mai avea o persoană care să-i caute, să întrebe oamenii. Şi… Chipul i se lumină triumfător. Dacă îţi găseşti mama şi surorile şi ai nevoie de întăriri, vei avea pe cineva care să te ajute, în timp ce vei veghea să te asiguri că răpitorii nu scapă.

— O, pentru numele… zise Con şi se uită la Desmond.

— Sunt de acord. Desmond ridică din umeri. Este mai bine dacă ai doi oameni.

— La naiba! Con privi înapoi către Lilah. Foarte bine. Vii cu mine!

Capitolul 5

Era o greşeală să o ia cu el. Con ştiu imediat ce rostise. Lilah Holcutt nu făcea niciodată lucrurile mai uşoare. Se va agita; va pune întrebări; va trebui să aibă grijă de ea. Dar acum nu mai era nicio cale de ieşire. În mod ciudat, în adâncul sufletului, lucrul acesta nu îl deranja

cu adevărat.

Con trimise un lacheu să aducă unul dintre vehiculele lor, apoi merse spre Anna. Aşezându-se lângă ea, îi spuse:

— Vreau să-mi spui tot ce îţi aminteşti despre viziunea ta.

Anna dădu din cap.

— Mă durea capul, aşa că stăteam întinsă. Am aţipit, cred, pentru că deodată m-am trezit cu o tresărire. Şi le-am văzut pe mama ta şi pe celelalte.

— Le-ai văzut cum au fost răpite?

Era puţin surprins să o vadă pe Lilah aşezându-se lângă Anna şi luând-o de mână.

— Nu. Anna clătină din cap. Nu mi-am dat seama de asta înainte. Nu se întâmpla la Londra. Eram undeva la ţară. Nu erau alte case în jur, dar erau copaci. Le-am văzut pe Thisbe şi pe Olivia scoase din… din ceva. Era destul de întuneric în interiorul vehiculului.

— O trăsură?

— Nu sunt sigură. Era închisă, dar se deschidea în spate. Avea două uşi care se deschideau spre exterior. Ea făcu o demonstraţie. Doi bărbaţi le cărau pe ducesă şi pe Kyria. Erau nemişcate. Nu eram sigură dacă dormeau sau…

Vocea i se stinse.

— Sunt sigur că sunt bine, spuse Con pe un ton liniştitor. Kyria a fost adormită cu cloroform. Probabil că şi mama la fel. Bărbaţii vor bani pentru ele. Nu ar risca să le omoare.

Ea dădu din cap.

— Da, ai dreptate. Era şi un al treilea bărbat, care avea o armă îndreptată spre Thisbe şi Olivia. Toţi mergeau undeva.

— Unde? Ai putut să vezi unde erau?

Anna clătină din cap.

— Era o casă şi presupun că se duceau acolo, dar viziunea s-a încheiat înainte să-i văd intrând în ea.

— Cum arăta?

— Înaltă de două etaje, dar nu o casă mare. Foarte simplă. Era din piatră de culoare bej sau poate doar piatră

albă veche şi murdară. Într-o parte se afla o anexă, un şopron sau un hambar mic. Pe un zid creştea iederă. Am avut impresia că nu locuieşte nimeni în casă.

— De ce?

Anna ridică din umeri.

— Nu sunt sigură. Părea neîngrijită. Clădirea mai mică era foarte deteriorată şi aplecată într-o parte. Nu se zărea nicio grădină. Pe pământ era doar murdărie; buruieni şi altele asemenea. Ea închise ochii pentru o clipă. O! Şi era un oblon pe jumătate închis pe una dintre ferestrele de la parter.

— Ţi-ai dat seama în ce parte a ţării se afla?

— Nu. Îmi pare rău. Mă tem că acest lucru nu este de prea mare ajutor.

— Este. Orice informaţie mă va ajuta. Ai mai văzut şi altceva? Ai spus că erau copaci.

— Da, dar nu chiar lângă casă. Era, ăăă, un copac foarte mare la vreo douăzeci sau treizeci de metri distanţă. Dar în depărtare am văzut copaci mai deşi. Ca o pădure. Ea făcu o pauză, gândindu-se. O! Chiar lângă vehicul era un ciot mare, de parcă un copac înalt ar fi fost tăiat în trecut.

— Bun. E grozav; de mare ajutor.

— Mi-aş dori să pot fi de mai mult folos.

— Nu-ţi face griji! E bine. Voi putea recunoaşte casa.

Con se ridică şi se întoarse către Lilah, care urmărea schimbul lor de replici cu o expresie uluită. Fără îndoială, se gândise că atât el, cât şi Anna ar fi trebuit să fie într-un azil. Dar, spre surprinderea lui, Lilah nu rosti niciun cuvânt.

Afară îi aştepta trăsura elegantă a familiei, folosită în oraş. Vizitiul stătea la capul cailor, însă veni spre Con şi-i spuse:

— Au o condiţie fizică bună, domnule. Vor fi dornici să facă mişcare.

— Nu-ţi face griji, Jenkins! Te asigur că voi avea grijă de echipaj.

— Nu mă îndoiesc de asta, domnule, zâmbi bărbatul.

— Ai de gând să conduci trăsura? întrebă Lilah, făcând ochii mari.

— Da. Zâmbetul lui părea provocator. Poate că ţi-ar plăcea să te duci înapoi înăuntru. Sau ai putea…

— *Nu* rămân aici, răspunse Lilah răspicat şi se duse în faţa trăsurii. Dacă m-ai ajuta puţin…

Con o cuprinse pur şi simplu de talie şi o ridică la prima treaptă. Lilah îi apucă mâna şi îi aruncă o privire întunecată peste umăr.

— Prima treaptă este destul de înaltă, sublinie el.

— Da, şi eu sunt destul de înaltă.

Strângând bara, ea îşi ridică fusta cu cealaltă mână şi se urcă pe scaunul vizitiului.

Con îi zări din nou ciorapii – de data aceasta, de un galben orbitor – şi-şi înăbuşi un zâmbet în timp ce se grăbi să urce după ea.

Scaunul înalt era confortabil, însă, fiind construit pentru un vizitiu, nu foarte lat. Con îi simţi braţul lui Lilah atingându-i haina, partea laterală a piciorului ei intrând în contact cu a lui. Nu era un lucru la care să te gândeşti într-un astfel de moment. Luând frâiele, Con porni înainte.

— De ce conduci tu trăsura?

— Îmi este mai uşor să observ astfel. El ridică din umeri. Văd mai bine şi nu trebuie să-l strig pe vizitiu dacă vreau să cobor să mă uit la ceva.

— Atunci de ce ai luat trăsura? Nu ar fi mai uşor de manevrat un vehicul mai mic?

— M-am gândit de fapt să iau vechiul faeton al bunicului meu. Ar fi mai uşor manevrabil. Dar au trecut câţiva ani de când nu a fost condus. Tata nu s-a îndurat să scape de el, dar nimeni nu îl mai foloseşte. E mult mai uşor să iei o birjă sau un loc în omnibus.

— Călătoreşti cu un omnibus?

— Uneori. El zâmbi văzând uimirea de pe chipul ei. Prea de rând, crezi?

— Nu. Pur şi simplu mă surprinde.

— Este mai convenabil în anumite părţi ale oraşului. Te încadrezi mult mai uşor în peisaj.

— De exemplu, când eşti îmbrăcat ca un vânzător de medicamente şarlatan?

Un zâmbet îi apăru în colţurile gurii.

— Ai grijă, s-ar putea să zâmbeşti până la urmă.

Ochii albaştri i se îngustară, iar ea îşi răsuci capul pentru a privi din nou înainte. Con simţi o urmă de regret. După o clipă, reluă subiectul anterior de conversaţie pe un ton conciliant.

— Şi trăsura este mai utilă. Trebuie să le aducem pe mama şi pe surorile mele înapoi.

Ea aruncă o privire rapidă spre el. El bănui că vorbele *dacă le găsim* erau pe vârful limbii lui Lilah, dar ea nu spuse nimic. Ajunseseră la locul răpirii, iar Con cotise pe strada pe care o luaseră răpitorii. La capătul străzii, viră la stânga şi se alătură învălmăşelii din trafic.

— Mai devreme, când eram în casă, de unde a ştiut Desmond ce să facă? Cine ar trebui să meargă la Dearborn şi cine să meargă unde a fost închis Alex şi aşa mai departe. Nimeni nu s-a opus sau nu a ripostat.

— Ne cunoaştem bine. Rafe este cel care intimidează cel mai tare. Nu este la fel de mare ca Theo, dar ochii lui pot avea acea privire care îngheaţă sângele cuiva. După ce a supravieţuit unui război sângeros, a făcut avere în Vestul Sălbatic, nu prea acordă mare importanţă unui comportament de gentleman. Mai ales atunci când Kyria este în pericol. De aceea ar fi mai în măsură să obţină informaţii de la Dearborn, Stephen este prietenul lui – au fost parteneri într-o mină de argint după războiul civil american. Se înţeleg şi au încredere unul în celălalt. Stephen se va asigura că Rafe nu intră în belele. Theo şi Reed se completează, de asemenea. Reed e cel echilibrat. Theo este mai mult omul acţiunii.

— Atunci eu chiar compensez efectul acţiunilor tale, zise ea aruncându-i o privire piezişă, şi de data aceasta zâmbetul ei câştigă bătălia.

În mod surprinzător, Con descoperi că îi plăcea să o aibă alături. Desigur, Lilah punea la îndoială totul, dar până acum nu fusese înţepată, iar conversaţia ei îi ţinea gândurile departe de grijile care îl rodeau în interior.

— De ce ai fost ales să-i urmăreşti pe răpitori? întrebă

Lilah.

— Sunt mai bun la aşa ceva. Pot deosebi Nordul de Sud. Mereu am fost bun la hărţi şi sunt familiarizat cu străzile Londrei şi drumurile din afara ei. Am experienţă, înţelegi? Asta face agenţia mea: localizează obiecte pierdute sau furate, oameni dispăruţi. Alex face adesea asta mai uşor, desigur, cu abilităţile sale. Dar eu sunt cel care urmăreşte pistele şi decide unde să meargă.

— Credeam că ai investigat lucruri fără sens... fantome, demoni, nimicuri.

— Mmm. Îmi plac mai ales fleacurile. Cuvintele lui o făcură să râdă. Din păcate, totuşi, nu există atât de multe posibilităţi supranaturale de investigat. Aşa că sunt forţat să mă întorc la ceva util şi lumesc.

În timp ce vorbeau. Con îşi făcuse loc prin traficul intens, ocolind vehiculele mai lente, dar, în acelaşi timp, era şi atent, privind în toate direcţiile.

— Ce căutăm? întrebă Lilah.

— Orice semn că un vehicul cu viteză ar fi putut să o ia în această direcţie.

— Cum ar fi?

— Nu sunt sigur ce anume.

— Asta da informaţie!

— Îmi pare foarte rău. Este greu de descris – poţi vedea din felul în care oamenii acţionează, cum arată lucrurile, dacă a existat o tulburare. De exemplu, un vânzător furios al cărui cărucior a fost răsturnat de un vehicul cu viteză. Sau oameni care vorbesc agitaţi. Nu îmi imaginez că voi găsi vreunul, pentru că a trecut mult timp de când au fost pe aici. Dar sper că surorile mele mă vor ajuta.

— Ce vrei să spui? Sunt captive. Ce ar putea face?

— Sunt pline de idei. Cred că vor încerca să le atragă atenţia oamenilor într-un fel sau altul. Să ne lase un semn, poate.

— Dar cum poţi fi sigur că eşti pe drumul cel bun? Dacă s-au oprit?

— Nu sunt sigur. Este cea mai bună presupunere a

mea. Nu există niciun motiv ca ei să nu facă stânga împrejur şi să se întoarcă, încercând să se sustragă urmăritorilor. Nimeni nu-i urmărea. Şi-ar dori probabil să ajungă la ţinta lor în cel mai rapid mod posibil, unde le pot ascunde pe femei şi pot scăpa sau ascunde vehiculul. Aceasta este o arteră majoră, cu o mulţime de vehicule. Cu cât sunt mai mulţi oameni, cu cât sunt mai multe trăsuri şi căruţe, cu atât este mai puţin probabil ca cineva să observe sau să-şi amintească una anume, chiar dacă este mai puţin obişnuită. De asemenea, în cele din urmă această stradă se transformă în drumul spre Tunbridge Wells. Din ceea ce a spus Anna, casa pe care o folosesc este într-o zonă rurală.

— Serios, Constantine, nu-mi spune că tu crezi în viziuni care prevestesc viitorul.

— De fapt, în acest caz, este mai mult prezent decât viitor. El aruncă o privire spre ea. De ce n-aş crede? Anna nu este o mincinoasă. Ea nu ne-ar induce în eroare, mai ales cu privire la ceva important.

— Sunt sigură că nu minte sau nu încearcă să te inducă în eroare. Dar este mult mai probabil ca Anna să fi visat. A avut o durere de cap, s-a întins şi a adormit şi a avut un coşmar. Visele par foarte reale uneori.

Se gândi la o cameră cu pereţi curbaţi şi ceasuri.

— Ştiu. Dar fie că s-a întâmplat în timp ce ea dormea sau era trează, ea a văzut că au fost răpite. Ştim că asta era adevărat. Aşa că pare o naivitate să ignori restul viziunii ei.

— Dar cum ar putea cineva să *vadă* ceva ce se întâmplă la kilometri distanţă?

— Am văzut chestii şi mai…

— Con! îl apucă Lilah de braţ.

— Ce? Simţi o uşoară smucitură. Ce se întâmplă?

Privi în jurul lui.

— Opreşte! Opreşte! Uite! Lilah arătă spre o femeie care mergea pe stradă. Eşarfa aceea este a Oliviei.

— Poftim? întrebă Con, trăgând înapoi frâiele.

— Femeia aceea poartă eşarfa Oliviei!

Capitolul 6

Fără să îl aştepte, Lilah coborî de pe scaunul înalt pe cealaltă parte, punându-şi piciorul pe roata din faţă, apoi sări jos. Se grăbi după femeie. O clipă mai târziu, Con o ajunse din urmă.

— Eşti sigură?

Ea îi aruncă o privire iritată.

— Olivia o purta zilele trecute. Îmi amintesc pentru că mi-a plăcut în mod deosebit. În plus, uită-te la femeia aia. Arată de parcă acea eşarfă i-ar aparţine?

Hainele femeii erau uzate şi monotone, pălăria ei de paie deteriorată, dar în jurul gâtului ei era înfăşurată o frumoasă eşarfă roşie de mătase.

— Doamnă! Con porni în viteză. Aşteptaţi! O clipă.

Femeia privi înapoi peste umăr şi, văzându-i, se răsuci să alerge. Nu făcu trei paşi înainte să fie trasă de Con să se oprească.

— Nu am făcut *nimica.* N-am furat-o. E a mea.

— Calmaţi-vă! Nu vă acuz de nimic.

Ea încercă să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui, evident fără să îl creadă.

— Con, o sperii. Lilah puse o mână calmă pe umărul femeii. N-o să-ţi facem rău. Nu dorim decât nişte informaţii.

— Da, scuze. Con îşi relaxă strânsoarea, însă fără să o elibereze. Nu încerc să-ţi iau eşarfa. O poţi păstra. Spune-mi doar de unde ai luat-o.

— N-am furat-o.

— Te cred. Ai găsit-o, nu-i aşa?

— Era întinsă acolo jos. Nu era a lu’ nimeni.

— Unde era întinsă? Îmi poţi arăta unde ai găsit-o?

Ea arătă înapoi spre stradă.

— Acolo jos. Era prinsă de stâlp, vezi tu.

— Excelent. Con radie şi băgă mâna în buzunar pentru o monedă. Iată ceva pentru informaţiile tale.

— Tulai! Făcu ochii mari când îi smulse moneda din

mână. Mulţam, domnule!

— Acum, spune-mi, ai văzut de unde vine eşarfa? Ai spus că s-a prins de stâlp. Ai văzut când a căzut acolo?

Nemaifiind reticentă, începu să răspundă, apoi oftă şi recunoscu:

— Nu. Era chiar acolo, în partea de jos a stâlpului. Nell s-a dus să o ia, dar eu am ajuns prima. Şi ne-am sfădit o ţâră şi am câştigat. Am văzut-o înaintea ei.

— Cât timp a trecut de când s-a întâmplat asta? De când ai găsit eşarfa…

— O! Păi… Ea îşi încreţi fruntea gândindu-se. Ceva timp. Am intrat să iau o băutură, vezi tu, din cauza norocului meu. Şi apoi, ăăă, m-am dus la Annie să-i arăt. O vreme.

— Mulţumesc. Ai fost de mare ajutor.

Con îi zâmbi şi îi făcu o reverenţă elegantă, ceea ce o făcu pe femeie să chicotească şi să-i facă la rândul ei una. Con era evident expert în a fermeca orice femeie.

Fu nevoie de doar câteva minute de întrebări adresate comercianţilor ambulanţi până când Con îl găsi pe unul care îşi amintea de vehiculul negru.

— O, da, l-am văzut. Urâtă chestie, nu ştiu de ce-ar vrea cineva să-ţi vopsească trăsura în negru aşa. Mai bine ceva vesel, zic io. Şi de ce să nu pui niciun semn pe ea?

— Ai auzit vreun zgomot?

Păru nedumerit.

— O făcut mare zarvă pe pietre, dacă asta vrei să spui. Atât de mare că nu mi-am putut auzi clientul. De aia am şi văzut-o.

— Cât timp a trecut de atunci?

— O, e ceva vreme. O oră sau două. Stai, îmi amintesc, o fost chiar înainte să mănânc. Pe la prânz.

Ochii lui Con străluciră când o luă de braţ pe Lilah, propulsând-o înapoi la trăsură. Aproape că simţea energia reînnoită şi speranţa crescând în el.

— Ştiam eu! spuse el în timp ce porneau din nou la drum. Ştiam că vor găsi o modalitate de a mă ajuta.

— Vor trebui să se desprindă de o mulţime de haine

ca să lase o urmă bună.

— La urma urmei, sunt patru, îi aruncă el un zâmbet.

— A fost foarte inteligent din partea lor.

— Familia are ceva experienţă, spuse el sec.

Priveau atenţi pe stradă, sperând să vadă un alt semn lăsat de femeile Moreland. De fiecare dată când întrezăreau o posibilitate, Con sărea jos pentru a investiga, dar niciunul dintre obiecte nu se dovedea a fi ceva aparţinând surorilor lui Con. Problema era că orice piesă de îmbrăcăminte scăpată pe stradă era probabil să fie luată înainte ca Lilah şi Con să o poată găsi. Şi cât timp ar fi putut doamnele să continue să arunce indicii înainte ca unul dintre răpitorii lor să le prindă?

Traficul şi casele se împuţinau, ceea ce însemna că era posibil ca un articol aruncat să nu fie ridicat imediat. Con îl găsi pe următorul, o bonetă de paie mototolită despre care credea că i-ar putea aparţine lui Thisbe.

— Este simplă cum îi place ei.

Con se nelinişti în privinţa timpului în vreme ce continuau în ritmul lor lent. Soarele începea să apună constant.

Lilah decise că cel mai bine era să nu întrebe ce vor face după ce se va lăsa întunericul. Apoi găsiră o haină de femeie.

Lilah o ridică, studiind-o.

— Este foarte elegantă.

— Atunci este a Kyriei.

După un timp, dădură peste o batistă prinsă într-un gard viu.

— Cu siguranţă, a Kyriei. Con o întinse pe genunchi. Vezi monograma?

Încurajaţi de descoperirile lor, merseră mai departe, trecând pe lângă tot mai puţini călători. De câte ori dădeau peste o căruţă sau o trăsură lentă, Con se oprea să întrebe dacă şoferul văzuse căruţa pe care o căutau. Un băiat de la o fermă, mergând calm lângă căruţa lui trasă de boi, dădu din cap, spunând că trecuse nu cu mult în afara oraşului.

— Ne îndepărtăm din ce în ce mai mult, spuse Con

sumbru. Dar nu îndrăznesc să merg mai repede, altfel am putea rata unul dintre indiciile lor. După un timp se agită neliniştit, privind în jur. Nu sunt sigur…

— Ce este? întrebă Lilah întorcându-se pe jumătate, punându-şi mâna pe braţul lui.

Con se uită la ea, surprins, iar Lilah îşi trase repede mâna.

— Cred că s-ar putea să mergem în direcţia greşită. Se răsuci să se uite în spatele lui. A trecut ceva vreme de când nu am găsit nimic. Se opri. Am trecut de o intersecţie acolo.

— Crezi că ar fi trebuit să o luăm pe acolo?

— Nu ştiu. Dar la un moment dat trebuie să se oprească. Mă îndoiesc că acea cabană este la drumul principal. Şi… drumul ăsta pare greşit.

Întoarse trăsura, ceea ce fu un proces greoi, şi porni înapoi. Când ajunseră la intersecţie, viră la stânga pe drumul mai mic.

— Nu ar fi putut să întoarcă în cealaltă parte?

— Da. Asta *dacă* s-au întors. Voi încerca pe celălalt drum dacă… uite! Un jupon alb zăcea în şanţul noroios.

— L-au aruncat imediat ce au cotit. Fete inteligente.

— Adunăm o adevărată colecţie.

— Ne apropiem, cred, dar durează prea mult. Aruncă o privire spre amurgul care cobora în jurul lor şi mări ritmul. Lilah zări o batistă albă la bifurcaţia unei alei mai mici.

— Crezi că a vrut să rămâi pe acest drum sau să te întorci?

— Este ambiguu, încuviinţă Con. Ar fi putut să o arunce din orice direcţie şi să plutească înapoi aici. Voi întoarce. Megan ne-a spus că geamurile căruţei sunt aşezate sus. Nu cred că de acolo ar fi putut vedea drumul. Nu şi-ar fi dat seama că drumul se opreşte până nu ar fi simţit că trăsura se opreşte, la rândul ei.

Coroanele mari ale copacilor transformară amurgul în noapte. Lilah se aplecă, privind atent înainte. Trăsura se zgudui când trecu peste un şanţ, iar ea se sprijini cu o mână de piciorul lui Con. Ruşinată, se îndreptă repede,

aruncându-i o privire. Dar el părea să nu observe atingerea nepotrivit de familiară căci se uita cu ochi îngustaţi la o potecă mărginită de gard viu.

— Cred că… voi încerca acest drum.

— Este mai mult o potecă decât un drum. De ce crezi că trebuie s-o luăm pe aici? Ai văzut ceva?

— Nu chiar. E aproape întuneric.

Aproape? Lilah abia dacă putea să-şi dea seama că exista o potecă. Era şi mai întuneric de-a lungul aleii, cu gardurile vii înalte, care invadau fiecare parte.

— De ce crezi că este pe aici?

— Nu sunt sigur. Această cale aproape ascunsă m-a făcut să mă gândesc la ce a spus Anna, că este izolată.

Nu avea niciun rost să intre într-o altă discuţie despre cât de lipsită de încredere era „viziunea” Annei, aşa că Lilah tăcu. Se înnoptase de tot acum; răsărea luna. Din fericire, era lună plină. Gardurile vii se terminară, iar aleea o luă pe după un copac. Lilah distinse o formă întunecată în faţa lor. Noaptea era liniştită, singurul zgomot era făcut de copitelor cailor şi de roţile trăsurii, care se învârteau, chiar şi acesta era înăbuşit de cărarea plină de pământ. Nici Lilah şi nici Con nu vorbeau. Forma întunecată din faţă se transforma într-o căsuţă cu două etaje, o clădire simplă din piatră, deschisă la culoare. Lilah inspiră brusc, apucând inconştient braţul lui Con. Un oblon atârna oblic lângă o fereastră şi nu departe de casă se afla un copac mare. În cealaltă parte, Lilah putea distinge un soi de structură mică. Con se uită la Lilah, apoi arătă către un ciot mare de copac aflat la câţiva metri în faţa lor.

Era exact aşa cum descrisese Anna. Un fior o străbătu pe Lilah. Dacă mai era nevoie de dovezi suplimentare, o căruţă închisă la culoare stătea lângă butuc, cu o pereche de cai legaţi, care păşteau în apropiere. Con coborî şi îşi luă caii de căpăstru, plimbându-i astfel încât trăsura să se îndrepte în direcţia opusă. Când Lilah i se alătură, el murmură o explicaţie:

— În caz că trebuie să evadăm rapid.

— Vrei să spui că plănuieşti să-i înfrunţi? întrebă ea în

şoaptă.

— Erau doar trei bărbaţi.

— Şi tu eşti unul singur, replică ea. Asta dacă nu au şi alţi complici care li s-au alăturat.

Con îşi înclină capul, gândindu-se.

— Totuşi, am avantajul surprizei, iar mama şi surorile mele mă vor ajuta. Zâmbetul lui strălucea în întuneric. Ar trebui să o vezi pe mama mea învârtind o bâtă de crichet.

Întinse mâna pentru a scoate biciul lung al trăsurii din suport.

— Greu de folosit. Deşurubă mânerul de la băţul lung şi subţire şi cureaua de piele, rămânând cu un baston robust acoperit de un buton ornamental de alamă. Se întoarse spre ea. Stai aici. Dacă lucrurile nu merg bine, fugi. Nu se vor aştepta să mai fie altcineva aici.

— Merg cu tine.

— Ce? Sprâncenele i se ridicară. Ai spus că vei cere ajutor dacă este nevoie.

— Nu. Am spus că *aş putea* merge după ajutor.

— Fir-ar să fie! şuieră el. Mă vei încurca. Va trebui să îmi fac griji că trebuie să te protejez. Rămâi aici!

— Ai spus că mama şi surorile tale îţi vor fi de ajutor. Lilah apucă de capătul lung şi îngust al biciului care se termina într-o curea de piele şi îl înfruntă sfidător. O să-mi spui că sunt mai puţin capabilă decât ele?

— Nu când ai biciul acela în mână.

Con porni spre casă. Lilah îl urmă, cu inima bătând cu putere. Se împiedică de o rădăcină, aproape să cadă. Con se răsuci, iar Lilah se pregăti pentru o remarcă acidă, dar, spre surprinderea ei, el o luă de mână şi se aplecă să-i şoptească: Rămâi lângă mine. Am o vedere bună noaptea.

— Bineînţeles că ai, răspunse ea tăios, supărându-se pentru felul în care atingerea respiraţiei lui pe urechea ei îi provocă un fior.

Nu era momentul să se gândească la astfel de lucruri – sau să simtă acel val de căldură adânc în ea.

Ţinându-şi partea din faţă a fustei ridicată cu o mână, ea merse cu el, surprinsă de cât de natural era să meargă

cu el, cât de uşor, cu umerii aproape atingându-se, degetele lui împletindu-se cu ale ei. O făcea să se simtă uşor fără suflare – căldura lui, atingerea pielii lui pe a ei – dar cumva o şi linişte a. Nu putea conta pe el să se comporte corespunzător într-un salon sau într-o sală de bal, dar aici, într-o situaţie ca aceasta, avea încredere totală în el. Ocoliră marginile curţii, rămânând aproape de umbrele copacilor şi arbuştilor. Grija lor era probabil inutilă, pentru că acele camere din faţa casei păreau întunecate, dar Con evident că nu risca. Se apropie de fereastra din faţă.

— Nimic.

Se strecurară în lateral. Lumina se revărsa de la o fereastră a unei camere din spate. Con se lipi de perete şi se ridică, întorcând capul pentru a arunca o privire înăuntru. Retrăgându-se, îi şopti:

— Doi bărbaţi la masa din bucătărie, jucând zaruri.

— Care este planul tău? şoptit ea.

— Să deschid uşa şi să-i lovesc în cap.

Înainte ca Lilah să poată sublinia că acesta nu era un plan prea mare, el se ghemui sub fereastră şi se îndreptă spre uşă. Lilah făcu tot posibilul să facă la fel. Ar fi fost mult mai uşor dacă nu ar fi purtat corset.

În timp ce ea se ridica, Con apucă clanţa uşii şi o răsuci încet, în tăcere. Mânerul se mişcă liber. Con îşi ridică mânerul biciului, cu capătul în sus şi se uită întrebător la Lilah.

Ea încuviinţă din cap şi se prinse ferm de biciul ei. Niciodată nu mai lovise pe nimeni cu un băţ până acum, dar era sigură că o putea face. De fapt, aştepta cu nerăbdare să facă asta.

Înainte să apuce Con să se mişte, în interiorul casei avu loc o explozie. Scoţând o înjurătură, Con deschise uşa şi pătrunse înăuntru.

Capitolul 7

În bucătărie, cei doi bărbaţi săriră în picioare, întorcându-se spre uşă. Mai multe bubuituri şi trosnete răsunară la etaj, în timp ce Con alergă spre cel mai mare dintre bărbaţi, legănând mânerul biciului ca pe o bâtă. Celălalt bărbat luă o cană de pe masă şi se trase înapoi pentru a o arunca spre Con, dar Lilah legănă biciul, pocnindu-l cu abilitate peste încheietura mâinii. Cana căzu la pământ, vărsând bere pe podea. Mârâind, acesta veni către Lilah. Ea pocni din nou biciul, lovindu-i trupul, dar bărbatul apucă capătul băţului şi i-l smulse din mână. Lilah sări într-o parte, în timp ce bărbatul lovi cu biciul în jos, fără să reuşească să o atingă. Ea o zbughi, luând în fugă un recipient de tablă de pe tejghea şi se învârti pentru a arunca cutia de metal în urmăritorul ei.

Fu suficient de rapid ca să blocheze recipientul cu braţul, dar forţa loviturii scoase capacul şi făina se împrăştie peste tot peste el. Tuşind şi blestemând, îşi frecă ochii. Cu coada ochiului, îl vedea pe Con bătându-se cu pumnii cu celălalt tâlhar. De acolo nu venea niciun ajutor. Trebuia să facă ea ceva.

Căută cu frenezie în jur şi văzu o mătură. Ridicând-o, începu să alerge, mânuind mânerul lung de lemn ca un cavaler cu o lance şi lovi cu el în burta adversarului ei temporar orbit. Acesta scoase un urlet, ţinându-se strâns de stomac, iar Lilah profită, întorcând mătura şi lovindu-l în cap.

Era pregătită de data aceasta când bărbatul încercă să-i smulgă arma şi se agăţă de ea cât de mult putu. Când îi văzu muşchii încordaţi pentru a smuci şi mai tare, ea îşi eliberă strânsoarea, astfel încât impulsul lui îl făcu să se clatine înapoi.

Lilah se învârti, căutând o nouă armă şi zâmbi cu îndârjire când ochii îi căzură pe o tigaie mare de fier. Dar, în timp ce se întoarse cu tigaia ridicată pentru a-şi înfrunta inamicul, văzu cum Con, care îşi executase inamicul, alerga prin cameră spre ei. Lovi cu bastonul în capul tâlharului, iar bărbatul dădu ochii peste cap, prăbuşindu-se pe podea.

— Con!

Lilah alergă spre el, mândră de victorie, iar Con o ridică în braţe râzând şi o roti în aer.

Când o puse jos, rămaseră aşa pentru o clipă îndelungată. Mâinile lui Con îi erau încă aşezate pe talie, iar ei erau despărţiţi doar de câţiva centimetri. Ochii lui se îndreptară spre gura ei. Inima lui Lilah începu să bată cu putere.

În acel moment, un ţipăt de bărbat străpunse aerul. Lilah şi Con se întoarseră şi văzură un bărbat rostogolindu-se pe scara din hol. Se prăbuşi grămadă la baza scărilor. Capul şi umerii lui, observă Lilah, erau ciudat de umezi. O clipă mai târziu, ducesa coborî după el, ţinând într-o mână un ulcior de pământ spart.

— Bună, mama!

Emmeline Moreland îi aruncă o privire şi zâmbi.

— O, Con! exclamă ea, de parcă se afla într-un salon în loc să păşească peste un corp întins pe podea. Băiete drag! Şi domnişoara Holcutt. Ce surpriză plăcută! zise ea, sărutând obrazul lui Con.

— Da, Con, ai sosit exact la timp, încuviinţă Kyria în timp ce fiicele ducesei coborau scările în spatele ei purtând arme improvizate. Kyria îl analiză pe primul bărbat pe care Con îl pusese la pământ. Deşi aşteptam cu nerăbdare să-l lovesc în cap pe tipul acela.

— Poţi să încerci acum, dacă vrei, îi spuse Con vesel.

— Nu mi se pare deloc cavalereşte.

Con îşi îmbrăţişă fiecare soră în timp ce se adunau în bucătărie, punându-şi deoparte armele improvizate. Membrii familiei Moreland, observase Lilah în ultimele săptămâni, erau foarte predispuşi să se îmbrăţişeze. O surprinsese la început, dar acum începea să se obişnuiască cu asta şi nu fu deloc surprinsă când femeile veniră să o îmbrăţişeze şi pe ea.

Thisbe îl bătu pe Con pe obraz.

— Ştiam că ne vei găsi, chiar dacă urma noastră a fost probabil veche.

— V-am urmat indiciile.

— Asta a fost ideea Oliviei, spuse Thisbe.

— Una foarte bună.

O îmbrăţişă pe Olivia ultima, trăgând-o pe femeia cea minionă în braţe.

— Mi-a fost teama că vor fi luate de vânt sau călcate în picioare, dar a fost soluţia cea mai bună la care m-am putut gândi.

— Se pare că te-ai descurcat bine pe cont propriu. Con aruncă o privire spre bărbatul care căzuse pe scări. Mă simt destul de inutil.

— O, vei fi foarte util, replică Olivia. Trebuie să-i legăm pe aceşti oameni.

— Da, începând cu acesta. Con arătă spre bărbatul cu care se luptase, care scoase un geamăt şi acum se întorcea agitat. Con îşi desfăcu cravata şi se ghemui să-l întoarcă pe bărbat şi să-şi lege mâinile la spate. Care e treaba cu el? arătă Con spre ticălosul care se prăbuşise pe scări. L-aţi omorât?

— O, nu, respiră, spuse Thisbe. Mama i-a spart doar în cap ulciorul de pe lavoar.

— Aceştia sunt toţi?

— Nu, mai era unul aici când am ajuns, explică Thisbe, dar a scăpat pe fereastră şi a coborât pe burlan.

— Cum se simte Meg? întrebă ducesa. Nu eram sigure ce s-a întâmplat cu ea.

— Probabil că va avea un ochi negru şi a rămas inconştientă o vreme. S-a lovit cu capul de pământ când a pocnit-o golanul. Dar a putut să ne spună ce s-a întâmplat.

Petrecură următoarele câteva minute găsind lucruri cu care să-i lege pe bărbaţii care începuseră să se trezească atunci când terminară.

— Ce să facem cu ei? întrebă Kyria, folosind un dulap cu faţa de sticlă pe post de oglindă pentru a-şi reface şuviţele dezordonate ale părului.

— Bănuiesc că soţii voştri ar dori să discute cu ei, spuse Con. Aşa că cel mai bine ar fi să-i încărcăm în duba lor şi să-i luăm înapoi cu noi. Se încruntă. Problema este că avem două vehicule. Am putea să-i lăsăm pe aceşti tipi aici în timp ce vă conduc acasă, doamnelor. Apoi, Rafe,

Stephen şi cu mine ne putem întoarce să îi luăm mai târziu.

— Să-i laşi aici legaţi în tot acest timp? Ducesa se încruntă. Asta nu pare sigur. Dacă li se va întâmpla ceva?

— Mamă, tipii ăştia tocmai te-au răpit şi te-au ţinut prizonieră.

— Evident că sunt criminali, dar scopul ar trebui să fie reforma, nu doar…

— Mai important, interveni Olivia înainte ca ducesa să continue, s-ar putea să reuşească să scape dacă îi lăsăm singuri aici împreună.

— Dar dacă îi iau *pe ei* înapoi, voi, doamnelor, va trebui să rămâneţi aici, sublinie Con.

— Con, chiar nu crezi că pot conduce o trăsură? întrebă Emmeline. Ştii că sunt fiică de moşier. Am învăţat să conduc toate căruţele şi trăsurile de la fermă.

Lilah se îndoia că a conduce trăsuri făcea parte din educaţia majorităţii fiicelor de moşier, dar nu era o surpriză că ducesa făcuse acest lucru.

— Tu le duci pe fete acasă în trăsură, iar eu te voi urma în căruţă, hotărî ducesa.

— Foarte bine, dacă eşti de acord să iei pe cineva cu tine, pentru orice eventualitate, replică Con, în mod evident obişnuit să se târguiască cu mama lui. Tocmai ai trecut printr-un calvar.

Mama lui îi aruncă un zâmbet îngăduitor.

— Domnişoara Holcutt poate merge cu mine. Ea poate prelua frâiele dacă mă simt prea slăbită, din moment ce nu a fost răpită.

— Deşi călătoria alături de Con se califică, fără îndoială, drept calvar, interveni Kyria rânjind la fratele ei mai mic.

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere, îi spuse Lilah ducesei.

Era mai bine să nu meargă pe drumul de înapoiere din nou cu Con. Măcar nu va minţi când îi va spune mătuşii Helena că şi-a petrecut seara cu ducesa.

— Gata! Totul este stabilit. Să-i aducem pe aceşti oameni în căruţă şi să mergem acasă. N-am mai mâncat de

la micul dejun şi încep să mă simt înfometată.

Con le legase la spate mâinile bărbaţilor încă ameţiţi şi le înlănţuise picioarele, astfel încât să poată să meargă la căruţă, unde-i încărcă fără ca aceştia să se opună prea mult. Ducesa şi Lilah se urcară pe scaunul vizitiului, care era mult mai înalt, dar şi mai puţin confortabil decât cel al trăsurii, şi porniră.

Spre uimirea lui Lilah, ducesa părea veselă, chiar revigorată.

— Misiunea lui Con este, de fapt, mai grea, îi spuse ea lui Lilah, mânuind frâiele ca un profesionist. Caii de trăsuri sunt mai vioi şi mai uşor de speriat decât aceşti cai de lucru. Deşi trăsura are arcuri mai bune, adăugă ea, în timp ce săltau peste aleea accidentată plină de pământ. Ţi-ar plăcea să înveţi? Te-aş putea învăţa când vom ajunge pe un drum mai bun.

Lilah clipi.

— Nu mă gândisem la asta. Dar da, cred că aş face-o.

Mănuşile ei, desigur, erau modelul greşit pentru această sarcină şi nu era sigură cum i-ar fi explicat mătuşii ei uzura şi petele de pe ele, dar lui Lilah îi plăcu foarte mult lecţia.

Ducesa era o profesoară clară şi răbdătoare, chiar dacă era oarecum înclinată spre neatenţie, iar caii erau la fel de amabili şi stăruitori pe cât sugerase Emmeline, dându-i timp lui Lilah să corecteze orice greşeală pe care o făcea.

După un timp, umerii şi braţele începură să o doară şi, din nou, i se păru deranjant corsetul ei rigid, dar continuă cu îndârjire. Gândul reacţiei lui Con la vederea noilor ei abilităţi de conducere era suficient pentru a o determina să continue.

Ducesa preluă din nou frâiele când traficul se aglomeră pe măsură ce se apropiau de Londra. Lilah era uimită cât de puţin timp le luase să parcurgă această distanţă, care mai devreme părea nesfârşită.

Un lacheu aflat pe terasa din faţă a Casei Broughton fugi înapoi înăuntru de îndată ce îi văzu. Până când să

oprească ducesa, rudele şi servitorii se revărsară pe stradă. Fură luate pe sus într-un vârtej de întrebări, îmbrăţişări şi râsete. După ce se salutară, majoritatea bărbaţilor ieşiră afară să se ocupe de răpitori, în timp ce femeile urcară la etaj pentru a-şi schimba hainele murdare.

Con se întoarse către Lilah.

— I-am spus lui Jenkins să ţină trăsura în faţă. M-am gândit că ai vrea să ajungi acasă cât mai curând posibil.

— O! Desigur. Este teribil de târziu.

Con avea dreptate. Mătuşa Helena era, fără îndoială, supărată că Lilah îşi petrecuse ziua acolo, într-un mod atât de neplanificat şi dezinvolt; să ajungă acasă seara târziu ar fi îngreunat şi mai tare lucrurile. De altfel, nici nu avea vreun motiv să rămână. Lilah făcuse tot ce putuse. Şi totuşi… se simţi dezamăgită de felul în care Con o grăbea să plece. Poate că el credea că locul ei nu era aici, că ea se implicase forţat într-o afacere de familie – ceea ce, desigur, făcuse.

Obrajii i se înroşiră uşor. Acţionase într-un mod neobişnuit de nepotrivit. Continuă stingheră:

— Mă voi duce acum. Te rog să le transmiţi toate cele bune familiei tale. Sunt foarte fericită că au ajuns acasă în siguranţă.

Se îndreptă spre uşă, apoi îi aruncă o privire surprinsă lui Con, când el rămase lângă ea.

— Nu e nevoie să mă escortezi până la trăsură.

— Este, dacă intenţionez să intru şi eu în ea, răspunse el şi ridică o sprânceană în direcţia ei.

— Nu trebuie să mă conduci acasă, Con, adică Lord Moreland.

— Chiar aşa, *domnişoară Holcutt,* nu crezi că, după o încăierare în echipă, ne cunoaştem destul de bine ca să-mi spui pe nume?

— Foarte bine. Con.

Glumea pe seama ei, aşa cum făcea întotdeauna, şi totuşi scânteia din ochii lui, curba buzelor lui, o făceau să-şi dorească să-i zâmbească înapoi. O făcea să-şi dorească să facă lucruri care ar fi fost mai bine să nu fie menţionate.

Era întotdeauna atât de tulburător să fie cu Con.

Făcu o pauză, privind-o semnificativ, iar după un moment, îi dădu un cot:

— Şi pot să-ţi spun Lilah?

— O, da. Numele îi suna diferit rostit de el, atât de mătăsos şi bogat în inflexiuni. Ce se întâmpla cu ea? Apoi adăugă aspru: Sunt sigură că ai făcut-o deja.

— Este foarte posibil. Ştii cum stau lucrurile în febra momentului. Faţa lui era lipsită de expresie, făcând-o să fie nesigură în legătură cu intenţia lui de a bate apropouri. Continuă calm: Şi te înşeli. Trebuie să te conduc acasă. Oricât de lipsit de maniere mă crezi, nu sunt suficient de lipsit de maniere pentru a trimite o doamnă singură noaptea.

— N-am spus niciodată că eşti nemanierat, protestă ea în timp ce el o ajută să urce în trăsură, apoi îşi luă avânt să se aşeze lângă ea.

— Nu?

Avea din nou acea expresie specifică lui, atât de enigmatică, care, cu toate acestea, reuşea să sugereze ideea de râset care clocoteşte. Lilah îşi strânse buzele.

— Poate că am făcut-o. Cândva când erai deosebit de ciudat. Dar… sunt lucruri care s-au spus…

— În febra momentului?

Ea îi aruncă o privire aspră.

— Poţi, te rog, să nu mai fii atât de provocator pentru doar câteva minute?

— Cred că pot, chicoti el. Se aplecă şi o luă de mână. Trebuie să-ţi spun cât de impresionantă ai fost în seara aceasta.

— Am fost?

— Da. Când te-am văzut lovindu-l pe individul ăla cu o mătură, mi-a crescut inima de mândrie.

— Termină! Dar nu îşi putu înăbuşi un zâmbet. Vorbeşti prostii.

— Ai fost o adevărată valchiră. O amazoană. O zeiţă războinică revenită la viaţă. Chipul lui deveni serios. Ai fost de mare ajutor astăzi şi îţi cer scuze că m-am gândit că vei

fi o piedică.

— Constantine…

Era o prostie să se simtă atât de aprinsă de cuvintele lui.

El se apleacă mai aproape.

— Spuneţi-mi, domnişoară Holcutt, m-aţi pălmui de data aceasta dacă v-aş săruta?

Inima lui Lilah începu să bată cu putere. Ar trebui să se îndepărteze de el. Să aibă o replică dură pentru îndrăzneala lui. Dar ceea ce ieşi din gura ei fu doar o şoaptă.

— Nu, nu te-aş pălmui.

El îşi aplecă capul, iar ea închise ochii, de parcă ar fi putut să ascundă de ea însăşi ceea ce făcea. Buzele lui Con trecură uşor peste ale ei… o dată, de două ori. Ea îi simţi zâmbetul pe buze, apoi gura lui se aşeză pe a ei, braţele lui alunecară în jurul ei, trăgând-o spre el.

Sărutul lui fu lent, uşor şi profund, limba lui furişându-se în gura ei, declanşând o furtună de senzaţii plăcute. Se simţea copleşită. Sărutul lui era la fel de ameţitor ca şampania pe care o băuse. Lilah era inundată de dorinţă. De senzaţii pe care nu-şi imaginase niciodată că s-ar putea răsfrânge în ea. Habar nu avea ce să facă, dar voia să simtă mai mult, să aibă mai mult.

Nu îşi dădu seama când îşi puse mâinile pe braţele lui, dar acum îşi înfipse degetele în haina lui, ţinându-se bine. Păru o veşnicie, dar se termină prea repede. Con ridică capul şi se uită la ea, cu o expresie prinsă undeva între uimire şi consternare.

Apoi braţele lui se strânseră în jurul ei, zdrobind-o la piept şi trăgând-o în poală. De data aceasta, sărutarea lui nu mai fu uşoară şi blândă şi, în mod neaşteptat, Lilah îl primi cu drag. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, iar buzele ei îi căzură pradă. Inima i se zbătea în piept şi chiar şi sângele părea să-i fi luat foc. Se simţea nesăbuită şi sălbatică, cu totul diferită de ea însăşi, şi se simţea glorios.

Gura lui Con o lăsă pe a ei pentru a-i săruta obrazul, maxilarul, gâtul. Tremură la atingerea delicată pe pielea ei

sensibilă. Cineva gemu încet, iar Lilah îşi dădu seama cu o tresărire că sunetul venise de la ea. Con o sărută mai jos, ajungând până la scobitura gâtului. Limba lui încercui perla aflată acolo, trasând un cerc, tachinând. Abdomenul ei fu inundat de căldură.

Mâinile ei se aşezară pe umerii lui – nu era sigură dacă să-l reţină sau să se ţină de el. În acest moment, Lilah nu mai era sigură de nimic... în afară de căldura gurii lui, moliciunea catifelată a buzelor lui, atingerea mâinilor lui pe faţa ei. Tot ce ştia era că voia ca asta să continue iar şi iar.

Con se retrase prea devreme şi ochii îi străluceau în întuneric, iar respiraţia îi era agitată. Pentru o clipă îndelungată, el o privi, pur şi simplu. Mâinile îi căzură pe lângă corp. Îşi drese glasul şi spuse:

— Am ajuns.

Abia atunci Lilah realiză că trăsura se oprise în faţa casei mătuşii ei. Cum ajunseseră aici atât de repede? Îl auzi pe vizitiu coborând de pe scaunul lui, iar ea sări din poala lui Con. Câteva secunde mai târziu, vizitiul deschise uşa. Lilah ţâşni afară, ţinând capul în jos, temându-se de ceea ar fi putut să vadă slujitorul pe faţa ei. Când Con vru să o urmeze, ea se întoarse, întinzându-şi mâna ca şi cum ar fi vrut să-l alunge.

— Nu, nu ieşi afară. Ei bine... Noapte bună!

Se grăbi spre uşă şi se strecură înăuntru, cu picioarele tremurând. Avu grijă să nu privească înapoi.

Capitolul 8

Când Con se întoarse la casă, căruţa dispăruse şi îşi găsi familia aşezată în jurul mesei, curăţând resturile mesei pripite aduse de Smeggars.

— Ah, iată omul zilei, spuse Theo, zâmbind.

— Da de unde! Doamnele scăpaseră deja singure. Tot ce am făcut a fost să le conduc acasă.

— Mai mult decât atât, protestă Thisbe. Te-ai ocupat

de bărbaţii de jos. Ar fi fost complet diferit dacă ar fi trebuit să le facem faţă tot noi.

— Mi-a fost de mare ajutor Lilah... ăăă... domnişoara Holcutt. Con se întoarse, luând o farfurie şi se strădui să o umple cu mâncare de pe bufet. L-a atacat pe unul dintre ei cu biciul trăsurii, apoi cu o mătură. A aruncat şi cu un vas plin cu făină în el.

— M-am întrebat de ce era acoperit cu pulbere albă, zise Olivia râzând.

— Am fost surprinsă să o văd acolo, spuse Thisbe.

— S-a întâmplat să fie aici la momentul respectiv. Con îşi păstră privirea aşezată asupra felurilor de mâncare. Nu a fost nimic serios, zău.

— Ce anume n-a fost nimic? Credeam c-ai zis c-a fost de mare ajutor.

— A fost. N-am vrut să spun că ce-a făcut ea nu a însemnat nimic. Se juca cu rulada din farfurie, apoi adăugă încă una. Am vrut să spun că vizita ei aici nu a fost neobişnuită. A venit să o vadă pe Olivia. Avea o carte pentru ea.

— Chiar? Chipul Oliviei se lumină. Ce drăguţ din partea ei! S-a oferit să-mi împrumute o carte, dar am menţionat-o doar în treacăt. Sunt surprinsă că şi-a amintit.

— Domnişoara Holcutt îşi aminteşte totul, spuse Con întunecat, aducând farfuria la masă şi aşezându-se.

— Doamne, Con, ai de gând să mănânci toate astea? întrebă Kyria.

— Ce? O... Con se uită la farfuria lui oarecum surprins. Ei bine, mi-e foame.

— Nu sunt deloc uimită că Lilah ţi s-a alăturat, spuse ducesa. Chiar îmi place de ea. Este o fată foarte drăguţă, doar puţin cam înţepată. Dau vina pe educaţia ei.

— De ce? întrebă Con. Ce e ciudat în creşterea ei?

— Nimic, răspunse mama lui. Acesta este şi ideea. A avut acelaşi tip de educaţie lipsită de substanţă, combinată cu o îndoctrinare în reguli nebuneşti, pe care îl au toate domnişoarele. Este păcat că o fată strălucitoare precum Lilah a fost forţată într-o poziţie atât de limitată.

— Cred că a fost crescută de mătuşa ei, adăugă Kyria. Doamna Summersley pare o femeie destul de drăguţă, deşi puţin fixistă.

Ducesa arătă spre fiica ei cu furculiţa ridicată.

— Exact. Perpetuarea unei viziuni neputincioase şi lipsite de creier a femeii.

— Nu aş numi-o pe Lilah neputincioasă sau lipsită creier, pufni Con.

— Da, am speranţe pentru fată, aprobă Emmeline. Poate că ar trebui să o invit să vină la următoarea întâlnire a sufragetelor.

— Nu cred că experienţa noastră de astăzi cu sufragetele ar încuraja-o să te însoţească, replică Olivia.

— Doar nu au loc răpiri întotdeauna, protestă ducesa.

— Să sperăm că nu, comentă sec Reed.

— Ce aţi aflat de la răpitori? întrebă Con, întorcându-se spre Stephen şi Rafe.

— Bleah! Soţul Kyriei scoase o exclamaţie de dezgust. Nimic de vreo importanţă anume. Erau angajaţi.

— Nici nu erau deosebit de deştepţi, spuse Theo.

— Nu aveau idee de ce au fost plătiţi să răpească femeile. Au jurat că nici măcar nu ştiau cine sunt doamnele.

— Nici măcar nu ne-au putut oferi o descriere a bărbatului care i-a angajat, adăugă Stephen. Au spus că totul a fost făcut printr-o scrisoare, adusă de un mesager.

Con ridică din sprânceană.

— Crezi asta?

— Paradoxal, dar am crezut. Theo ridică din umeri. Părea suficient de demoralizat. Cred că mama l-a speriat mai tare decât Rafe. Ea chiar ştie să mânuiască un urcior nărăvaş.

Ochii verzi ai lui Theo licăriră.

— Serios, Theo, ştii că detest violenţa. Dar nu puteam să stau pe loc când cineva îmi ameninţa copiii.

— Ce au spus Dearbornii? întrebă Con.

— Au negat vehement, spuse Rafe.

— Chiar şi atunci când Rafe i-a ameninţat cu diferite metode de vătămare corporală, spuse Stephen.

— Sunt din ce în ce mai nesigur că îi cred, spuse Rafe. Ne-au lăsat să le percheziţionăm casa după un mare spectacol cu aere de jignire britanică, dar asta dovedeşte doar că au fost suficient de atenţi pentru a sta departe de infracţiune.

— Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care să ne poarte ranchiună, spuse Reed. Cel puţin, nimeni care nu este deja în închisoare.

— Dearbornii sunt, evident, disperaţi după bani.

— Acesta este lucrul ciudat. Unchiul Bellard luă cuvântul. Nu am primit niciun bilet care să ceară o răscumpărare.

— Este ciudat, încuviinţă ducele.

— Poate că nu au avut ocazia să-l trimită înainte ca doamnele să evadeze.

— Poate, spuse Megan sceptică. Dar ce fel de criminal nu ar avea biletul pregătit să fie trimis imediat după ce şi-a capturat victimele?

— Unul incompetent, sugeră soţul ei. Adică exact cum păreau să fie bărbaţii ăştia.

— Poate că au vrut să-l facă pe tata să aştepte şi să-şi facă griji, ca să fie dispus să le dea tot ce îi cereau, sugeră Reed.

— Dar aş fi făcut asta imediat, răspunse ducele.

— Nu cred că erau interesaţi de bani. Toate capetele din cameră se întoarseră spre Olivia la cuvintele ei. Au interogat-o pe Kyria. De două ori. Căutau informaţii.

— Te-au interogat? Rafe se încordă, privindu-şi îngrijorat soţia. Ce ţi-au făcut?

— Nimic, serios, spuse Kyria calm. Aşa că nu trebuie să te gândeşti la crimă. Au urlat mult, dar nu mi-au făcut rău fizic. Au continuat să întrebe despre blestemata de cheie.

— Cheie? Ce cheie? întrebă Rafe.

— Exact. Kyria încuviinţă brusc din cap. I-am întrebat acelaşi lucru, dar nu au avut niciun răspuns, doar m-au întrebat din nou, cu o voce mai ridicată.

— De ce nu ţi-au descris-o sau nu ţi-au spus la ce

foloseşte? întrebă Desmond, încruntându-se nedumerit.

— Au spus doar că ştiam la ce cheie se referă. Cea pe care mi-a dat-o tatăl meu.

— Pe care *eu* ţi-am dat-o? Ducele ridică vocea cu uimire. De ce ţi-aş fi dat o cheie? Cheie de la ce? Cât de ciudat.

— La asta m-am gândit şi eu, aprobă Kyria.

— Nu ştiu nimic despre nicio cheie, continuă ducele. Cu excepţia unei chei greceşti, desigur, dar nu aş crede că sunt interesaţi de motivele antice.

— Poate că s-au referit la cheia camerei tale de colecţie, sugeră Bellard.

— Ce treabă ar avea o bandă de ticăloşi cu oalele greceşti şi romane?

— Şi de ce ar viza-o pe Kyria? adăugă Con.

— De ce ar avea ea cheia de la camera de colecţie a tatei?

— Poate că nu au vizat-o în mod special pe Kyria. Poate li s-a spus să prindă una dintre femei şi oricare dintre ele ar fi fost suficient.

— Atunci de ce nu ne-au întrebat şi pe noi, celelalte, despre asta, după ce Kyria a devenit recalcitrantă? remarcă Thisbe. Aşa ar fi fost logic.

— Poate că au vrut să o ia pe Emmeline, sugeră ducele. Şi au luat-o pe roşcata greşită.

Ducesa îi zâmbi soţului ei.

— Dragă Henry, cred că până şi acei bărbaţi ar fi observat că fiica ta e mult prea tânără pentru a fi confundată cu mine.

— Unul dintre ei a avut curajul să spună că sunt prea bătrână! spuse Kyria indignată.

Fraţii ei râseră, iar Con spuse:

— Presupun că este vorba despre cel pe care ai vrut să-l loveşti în cap.

— Aşa-i. L-am auzit certându-se în hol după ce m-au interogat ultima dată. Unul dintre ei a spus câteva lucruri mai degrabă neplăcute despre încăpăţânarea mea, iar celălalt a zis că mă poate face să vorbesc. Dar apoi tâlharul

numărul unu, cel demoralizat de mama, a spus că nu, că nu mă pot răni. Cred că realizase în câte necazuri intraseră. Atunci, tâlharul numărul doi a spus că sunt prea bătrână. Iar primul i-a zis că e nebun şi s-au certat referitor la care dintre ei este mai prost.

— Ceea ce, desigur, ar fi greu de stabilit, interveni Theo.

— Cearta s-a încheiat când tâlharul numărul doi a coborât în trombă scările. Era, într-adevăr, cel mai detestabil bărbat. S-a tot plâns pentru că Thisbe l-a lovit peste cap cu o umbrelă de soare. Vă întreb, ce credea că avem de gând să facem?

— Totuşi, îmi pare rău că i-am stricat Sabrinei umbrela de soare, comentă Thisbe. Era o umbrelă atât de drăguţă.

— Ar fi trebuit să iau umbrela tatei, spuse Kyria. Este mult mai rezistentă. Data viitoare voi şti ce am de făcut.

Con se încruntă.

— Stai! Kyria avea umbrela de soare a Sabrinei?

— Da, am luat-o când am plecat din casă pentru că o uitasem pe a mea.

— E o umbrelă de soare care iese în evidenţă, nu-i aşa?

— Da, are o scenă minunată pictată.

— Deci este genul de lucru care ar putea folosi pentru a identifica pe cineva. Şi a spus că eşti prea bătrână. Cred că au greşit persoana. Poate că au vrut să o răpească pe Sabrina.

*

Lilah se culcă, gândindu-se la sărutul lui Con şi se trezi tot cu el în minte. O tulbura, cu atât mai mult cu cât fusese atât de captivant. Con avea un fel al lui de a încurca lucrurile.

Ea nu era de acord cu ce făcea el. Era nesăbuit. Avea cele mai ciudate principii. Nu-i păsa deloc de părerea altora despre el. Într-adevăr, părea să-i facă plăcere să se dea în

spectacol. Se gândi la mustaţa exagerată şi la costumul strident cu care îl văzuse îmbrăcat prima dată când vizitase Casa Broughton. De parcă asta nu ar fi fost destul de ciudat, umbla cu oameni care erau siguri că lumea se va sfârşi în acea săptămână.

Ce conta că era frumos şi spiritual, sau că zâmbetul lui îi provoca cele mai ciudate senzaţii în interior? Nu îl făcea mai normal sau mai acceptabil sau de încredere. Pe scurt, era ciudat. Să ne uităm, pur şi simplu, la numele pe care-l poartă: Constantine. Cu siguranţă nu era britanic.

Con o plăcea la fel de mult cât îl plăcea şi ea. O considera enervantă, şi-i găsea convingerile învechite. Nu puteau fi unul în prezenţa celuilalt mai mult de două minute fără să găsească ceva asupra căruia să nu fie de acord.

De ce o sărutase? De ce-i spusese că o admira? El o tachinase, presupunea ea, se jucase cu ea. Cu toate acestea, păruse sincer. O privise într-un mod care îi tăiase respiraţia.

Lilah nu era o fată naivă care tocmai îşi făcea debutul. Avea destulă minte ca să nu ia în serios complimentele… mai ales pe acelea ale unor bărbaţi fermecători precum Constantine Moreland. Făcuse tot posibilul să afle tot ce era de ştiut despre Con şi era foarte conştientă de reputaţia lui de cuceritor cu state vechi. Nu urmărise niciodată o anumită domnişoară, dansa cu una, flirta cu alta. Acesta era răspunsul ei, presupuse ea: Con flirtase cu ea, iar Lilah nu era adepta flirtului. Ea îl luase prea în serios. Sau o testase, să vadă cât de decentă era de fapt. Era un gând enervant. Şi josnic. Ar fi mai bine să şi-l scoată din minte. Mai ales că dormise prea mult şi era în pericol să întârzie la micul dejun. Era întotdeauna servit prompt la ora opt. A sunat după cameristă şi s-a îmbrăcat repede, prinzându-şi părul într-o coadă simplă.

Intră în sufragerie la ora opt punct.

Unchiul Horace ridică privirea spre ea şi zâmbi.

— Ah, Delilah. La fix.

— Bună dimineaţa, unchiule! Bună dimineaţa, mătuşă Helena!

Unchiul ei era un om bun, chiar dacă oarecum rigid în ceea ce priveşte programul lui. Se ocupase de creşterea copilului altuia, ceea ce nu putea fi un lucru uşor pentru un bărbat obişnuit cu o viaţă ordonată, fără copii.

— Nu sunt prea multe lucruri interesante în ziarul de astăzi, anunţă unchiul Horace.

Avea obiceiul să le citească cu voce tare soţiei şi nepoatei poveştile pe care le considera potrivite pentru urechile delicate ale femeilor, neştiind că, după ce pleca în fiecare dimineaţă, Lilah lua ziarul şi citea ce dorea ea.

— L-am văzut ieri pe Sir Jasper la club. Cred că s-ar putea să vină astăzi.

Lilah îşi păstră o expresie politicoasă, deşi în interiorul ei scoase un oftat.

Unchiul ei începu să vorbească despre diverse cunoştinţe. Mătuşa Helena povesti despre rochia elegantă a doamnei Baldwin la musicalul din seara anterioară.

— Baldwin este un tip important, spuse unchiul Horace. Deşi am înţeles că cel mai mic băiat al lor este puţin sălbatic. Nu genul căruia i-aş permite să te curteze, desigur. Unchiul Horace mângâie mâna lui Lilah. Fireşte că nu.

Deşi Lilah nu dorea să fie curtată de Terence Baldwin, găsindu-l atât plictisitor, cât şi libertin, o călca pe nervi ori de câte ori unchiul ei lua astfel de decizii pentru ea. Lilah îşi şi imagina ce ar spune ducesa despre hotărârea unchiului Horace. Fu nevoită să-şi ducă batista la gură pentru a-şi ascunde un zâmbet.

— Mătuşa ta mi-a spus că ai luat cina cu ducele şi ducesa de Broughton aseară.

— Lady Anna a fost amabilă să mă invite să rămân.

Lilah evită o minciună directă.

— Chiar nu ar fi trebuit, dragă, spuse mătuşa Helena, încruntându-se. Desigur, nu am putut refuza să-ţi acord permisiunea când Lady Moreland a cerut-o, mai ales că a spus că i-ar face plăcere ducesei. Dar nu aşa ar trebui făcute lucrurile.

Lilah se simţi din nou iritată. Acum avea peste

douăzeci şi unu de ani; nu avea nevoie de permisiunea mătuşii ei pentru a face ceva.

— S-ar crede că o ducesă ar înţelege mai bine regulile unui comportament politicos, continuă mătuşa Helena. Dar, desigur, provine dintr-o familie de moşieri. Toată lumea a fost surprinsă când Broughton s-a căsătorit cu ea.

„Dar ştie să conducă o căruţă”, se gândi Lilah, „ceea ce fusese mai util noaptea trecută decât o dantelă brodată cu acul”. Se simţi de îndată un pic vinovată fiindcă se gândise la ceva neloial faţă de mătuşa ei.

— Ciudaţi tare cei din familia Moreland, comentă unchiul Horace. Nu există descendenţă mai bună în Anglia, desigur, dar totuşi... nu se poate nega că sunt ciudaţi, comentă el şi apoi schimbă subiectul, ceea ce fu o uşurare pentru Lilah.

Totuşi, mai târziu, când Lilah şi mătuşa ei se aşezară în camera de dimineaţă, aşa cum era obiceiul lor zilnic, mătuşa Helena se întoarse spre ea cu privirea încruntată de îngrijorare.

— Delilah... Mă întreb mereu dacă nu a fost o greşeală să te las să petreci atât de mult timp cu familia Moreland.

Lilah îşi stăpâni nervii.

— Dar desigur că nu poţi obiecta. Unchiul Horace a spus că sunt una dintre cele mai bune familii din Anglia.

— Da, dar este o sabie cu două tăişuri să ai relaţii cu acea familie. Desigur, îţi ridică statutul să fii în relaţii cordiale cu o ducesă, dar rişti ca reputaţia lor să o păteze pe a ta.

Lilah se încordă.

— Vorbeşti de parcă nu ar fi acceptaţi.

— Desigur că sunt acceptaţi. Dar el este un duce. Trebuie să faci multe ca să fii duce şi apoi societatea să te desconsidere. În cazul unei domnişoare ca tine, situaţia stă cu totul altfel.

— Consider că reputaţia mea este de necontestat. Soţii Holcutt sunt şi ei o familie veche.

— Da, dar trebuie să fii mereu atentă să-ţi păstrezi reputaţia. Tu mai ales trebuie să fii deosebit de

circumspectă, având în vedere comportamentul surorii tatălui tău.

— Asta a fost cu ani în urmă. Cu siguranţă, totul a fost dat uitării.

— Şi nu trebuie să faci nimic pentru a-i face pe oameni să-şi amintească. Mătuşa ei se aplecă în faţă şi o luă de mână. Înţeleg, dragă, că este greu să ai acea sabie a lui Damocles atârnând deasupra ta. Dar am fost atât de atenţi să îţi asigurăm o reputaţie impecabilă. Nu mi-ar plăcea să te văd abandonând-o dintr-un capriciu.

— Nu am abandonat-o, vă asigur. Obrajii lui Lilah se înroşiseră. Nu am făcut nimic rău.

— Ştiu. Dar acţiunile tale de ieri! Să mergi în vizită la ei, apoi să stai la cină din impulsul momentului. Nu aveai altceva decât rochia ta de plimbare pe care să o porţi la cină.

— Soţii Moreland sunt mult mai relaxaţi în astfel de situaţii.

— Exact despre asta este vorba. Mă tem că au o influenţă teribilă asupra ta. Acţiunile tale de ieri au fost impulsive şi neadecvate. Ai dat dovadă de o lipsă de respect faţă de mine, ceea ce nu ai mai făcut până acum. Lacrimile îi străluciră în ochi înainte de a le şterge. Mă tem că sângele familiei tale, Holcutt, te poate înstrăina.

Resentimentul lui Lilah dispăru într-un val de remuşcări.

— Îmi pare rău. Nu am avut intenţia să vă tratez cu lipsă de respect. Nu v-aş face rău pentru nimic lume. Sunt foarte conştientă de tot ce aţi făcut pentru mine.

— Fata mea dragă, nu-ţi cer să îmi arăţi recunoştinţă. Am făcut-o pentru că mi-am iubit sora şi te iubesc pe tine. Nu i-am putut permite tatălui tău să-ţi distrugă oportunităţile. Tot ce vreau este ca tu să ai o căsnicie bună şi să duci o viaţă plăcută.

— Ştiu. Şi eu vreau asta.

Mătuşa ei avea dreptate; asta era ceea ce trebuia făcut. Asta îşi dorea şi ea.

Soţii Moreland erau captivanţi, dar viaţa lor era prea

haotică pentru ea. Lilah nu era ea însăşi în preajma lor. Şi nu avea de gând să lase Holcutt-ul să iasă la suprafaţă.

— Nu voi mai merge în vizită la ei.

Capitolul 9

Con nu avea de gând să se gândească la Lilah Holcutt astăzi. Nici să îşi amintească de acel sărut. Făcuse un lucru prostesc. Acţionase din impuls – şi, da, Lilah arătase al naibii de atrăgătoare când se aruncase în luptă, cu obrajii înroşiţi şi cu ochii strălucitori, fără să-i pese de cum arăta sau de ce ar putea crede alţii.

Dar să o sărute fusese o greşeală. O evitase cu grijă de la nuntă încoace şi ajunsese la punctul în care abia dacă se mai gândea la ea. Apoi, într-o clipă, lăsase garda jos şi îi permisese să i se strecoare sub piele din nou.

Oricât de diferită păruse pe parcursul salvării familiei sale, oricât de mult l-ar fi incitat sărutările ei, Lilah avea să revină din nou cea care era de obicei. Dezaprobatoare. Rigidă. Rece. Exact aşa cum fusese ieri când Con intrase în cameră. Lilah îşi îndreptase spre el privirea ei obişnuită, rece şi evaluatoare, de parcă acel moment de apropiere de pe terasă, după nuntă, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Refuzase chiar să stea de vorbă cu el. În timp ce el venise alergând ca un căţel la sunetul vocii ei. Spera că ea nu observase felul în care dăduse buzna în cameră.

Cum era posibil ca femeia care se aprinsese în braţele lui noaptea trecută să fie rece ca gheaţa în restul timpului? Era un mister, aşa că bineînţeles că îl intriga. Dar aceasta era o enigmă căreia trebuia să-i reziste. Un lacăt pe care nu ar trebui să-l deschidă.

Avea lucruri mai bune de făcut astăzi. Noua ameninţare la adresa Sabrinei necesita imediat toată atenţia lui. După micul dejun, porni către Moreland Investigations, agenţia pe care o preluase de la Olivia în urmă cu câţiva ani. Acolo, aşa cum sperase, îl găsi pe Tom

Quick, angajatul agenţiei de mulţi ani.

Quick era deştept, calm în situaţii critice şi capabil să urmărească aproape pe oricine fără să fie observat. De asemenea, era un vrăjitor al furtului din buzunare şi-şi petrecuse primii ani pe străzi, dar asta era o practică la care renunţase de când venise să lucreze pentru familia Moreland. Deşi era cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Con şi Alex, Tom fusese mentorul lor în subiecte care erau mult mai interesante pentru ei decât greaca veche sau filosofia. Tom era înfuriat de povestea lui Con despre răpirea şi salvarea doamnelor, deşi avea unele rezerve.

— O cheie? Crezi că ţi-au răpit mama şi surorile pentru o cheie?

— Da. Ştiu că e ciudat.

Tom pufni.

— Asta este adevărat pentru orice are legătură cu tine. Dar o cheie este un lucru prea neînsemnat pentru care să rişti să înfunzi puşcăria, iar o umbrelă de soare pare un indiciu slab.

— Poate, dar este singurul pe care îl am în acest moment. Din moment ce Sabrina şi Alex sunt plecaţi în luna de miere, nu o putem întreba despre asta. Dar ea este moştenitoarea proprietăţii substanţiale a tatălui ei şi Niles Dearborn şi fiul lui au încercat deja să pună mâna pe banii ei.

— Atunci crezi că sunt Dearbornii.

— Ştim că sunt înşelători şi mincinoşi, enumeră Con pe degete. Ştim că au încă multe probleme financiare. Vor recurge la orice metodă pentru a pune mâna pe bani. Şi au răpit de două ori oameni.

— M-ai convins. Dar ai vreo dovadă?

— Nu, recunoscu Con. De aceea am de gând să fac o vizită la familia Dearborn în această dimineaţă. Vrei să vii?

Rânjetul lui Tom îi răspunse la întrebare.

Lacheul care deschise uşa familiei Dearborn se albi la vederea lui Con în prag, dar îi conduse repede în biroul lui Niles Dearborn. În timp ce îl urmau pe bărbat pe hol, Tom murmură:

— Cred că tipul ăla îşi aminteşte de tine…

— El este cel pe care l-am îmbrâncit?

— Vrei să spui cel pe care l-ai lovit cu pumnul? Da, aşa cred.

Niles Dearborn părea la fel de alarmat când Con intră în urma servitorului său. Se ridică în picioare, aruncând o privire aspră asupra lacheului nefericit.

— Ce cauţi aici, Moreland? Nu poţi să dai pur şi simplu buzna aici.

— Se pare că pot, răspunse Con.

— I-am spus maniacului pe care l-ai trimis aici ieri că nu am avut nimic de-a face cu dispariţia soţiei lui.

— Nu-l amesteca pe tata în asta.

Fiul lui Niles, Peter, intră repede în cameră.

— De ce nu ne poţi lăsa în pace?

— Pentru că aţi venit din nou după soţia fratelui meu.

— McIntyre nu a spus nimic despre Sabrina, protestă Niles. A spus că erau soţia şi fiicele ducelui.

— Sabrina este bine? întrebă Peter. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nimic! Fapt pentru care ar trebui să fii foarte recunoscător. Doamnele s-au întors, iar oamenii tăi sunt în închisoare. Ar trebui să vă faceţi griji ce informaţii vor oferi despre voi.

— Nu sunt oamenii noştri! urlă Niles. Habar nu am despre ce vorbeşti.

— De ce ţi-am răpi familia? întrebă Peter. Sau pe Sabrina?

— Din acelaşi motiv pentru care o fac majoritatea răpitorilor, răspunse Con. Pentru bani. Sau poate ai vrut doar o cheie.

Ambii bărbaţi rămaseră cu gura căscată la el.

— Cheia? întrebă Niles.

— Cheia ei? spuse Peter în acelaşi moment.

Cei doi bărbaţii se priviră unul pe celălalt.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zbieră Niles. De ce aş vrea vreo cheie?

— Nu ştiu. Con făcu ochii mici. Dar cred că vrei.

— Prostii! Nu am avut nimic de-a face cu răpirea şi nu caut o cheie. Acum, îţi voi mulţumi că pleci din casa mea.

— Cu plăcere, răspunse Con. Dar, înainte să plec, dă-mi voie să-ţi amintesc ce ţi-a spus Alex data trecută. Dacă încerci să-i faci rău Sabrinei sau oricui din familia lui, el va veni după tine. Şi nu va fi singur. Înţelegi? Stai departe de familia mea!

Imediat ce ieşiră afară, Tom spuse:

— Ştia despre ce vorbeşti. Pot să bag mâna în foc. Când ai menţionat cheia, a avut o strălucire în privire.

— Da. Începusem să mă întreb dacă nu cumva spunea adevărul. Dar este clar că nu vom obţine mai multe informaţii de la ei. Ştiu că nu avem nicio dovadă.

— Atunci, ce ai de gând să faci?

— Voi apela la cineva care îi cunoaşte foarte bine pe Dearborni şi pe Sabrina.

*

— Dragă, nu crezi că ar trebui să te schimbi? întrebă mătuşa Helena.

Surprinsă, Lilah îşi ridică privirea din carte.

— Parcă ai spus că nu mergem în vizită după-amiază.

Aşteptase cu nerăbdare o după-amiază petrecută într-un confort liniştit, citind.

— Nu este un motiv să lenevești în ţinuta aceasta. Nu cred că porţi un corset.

— Nu, recunoscu Lilah. Dar nu este nimeni aici să vadă.

Îşi pusese rochia lejeră, pentru că nu necesita corset. Era puţin învineţită şi rănită din cauza strânsorii corsetului rigid în timpul întregii activităţi de ieri.

— N-aş fi atât de sigură de asta, spuse mătuşa Helena, făcându-i cu ochiul. Unchiul tău a menţionat că Sir Jasper ar putea veni în vizită, îţi aminteşti? Şi ieri, domnul Tilden a fost foarte dezamăgit să descopere că nu eşti acasă. Nu m-ar surprinde dacă acel tânăr ar veni din nou.

— Mătuşă Helena, aş vrea să nu-l încurajezi pe

domnul Tilden.

— De ce nu? Este un tânăr prezentabil. Are o avere destul de bunicică. Este amabil şi educat... V-am auzit pe amândoi discutând despre Shakespeare.

— Numai pentru că a fost şocat că citisem piesele originale şi nu o versiune adaptată.

Mătuşa ei se încruntă.

— Tot nu sunt convinsă că a fost un lucru înţelept ca academia ta să permită acele piese în rândul unor fete tinere, uşor de impresionat. Nu toată lumea are puterea minţii tale şi certitudinea morală. Mătuşa Helena începu să se uite prin garderoba lui Lilah. Ce zici de acest moar de mătase ruginie? Se potriveşte atât de frumos cu părul tău. Aceste mâneci bufante sunt elegante.

Lilah oftă la gândul că va intra înapoi în toate acele haine – trena mică în spate, corsetul pentru a obţine talia de viespe potrivită, balenele rigide pentru mâneci pentru a lărgi mânecile bufante, ca să nu mai vorbim despre jupe şi, peste toate acestea, corsetul şi fusta. Era mai degrabă ca şi cum ai îmbrăca o armură. Armura socială. Dar era o rochie minunată şi, desigur, nu putea primi oaspeţi în această rochie de dimineaţă, uşor drapată.

— Da, asta va fi potrivită, spuse ea şi sună după servitoarea ei.

— Dacă nu ai o afinitate pentru domnul Tilden, există întotdeauna Sir Jasper, spuse mătuşa Helena. Cred că este pe punctul de a face propunerea.

La fel credea şi Lilah; asta era problema.

— Pare destul de îndrăgostit de tine.

— E îndrăgostit de averea pe care mi-a lăsat-o tatăl meu.

— Lilah! Ce lucruri spui! Sir Jasper nu este un vânător de averi. Tatăl tău i-a lăsat pământul din Yorkshire pentru a primi titlul şi am înţeles că are şi un venit frumos. În orice caz, ar fi convenabil ca titlul să revină în familie. Nu am înţeles niciodată exact de ce tatăl tău ţi-a lăsat casa în loc să o dea împreună cu titlul.

— Pentru că sunt fiica lui. A vrut să mă ştie

independentă, spuse Lilah cu oarecare exasperare. Pentru că era casa lui şi îi plăcea. Nu voia să o lase pe seama unui bărbat care era puţin mai mult decât un străin. Şi, din moment ce nu era constrâns, era liber să facă aşa cum dorea.

— Bineînţeles că a vrut să te ştie asigurată, dar nu este ceva obişnuit. Dacă te-ai căsători cu Sir Jasper, averea ar fi din nou întreagă.

— Nu merită să te căsătoreşti cu cineva pentru asta. Sir Jasper este mai în vârstă decât mine.

— Doar cu cincisprezece ani. Este mai confortabil să te căsătoreşti cu un bărbat mai în vârstă. Sunt mai hotărâţi. Sunt realizaţi.

— Dar suntem rude.

— Nu de grad apropiat, protestă mătuşa ei.

— Poate că Sir Jasper este ultimul bărbat din familia Holcutt, dar el este doar văr de-al treilea, aşa că nu ar exista niciun motiv să nu vă căsătoriţi.

— Faptul că nu îl iubesc este un motiv suficient.

— Delilah... Sigur nu vrei să spui asta. Întotdeauna ai fost atât de echilibrată. Rezonabilă.

— Nu este rezonabil să-l iubeşti pe bărbatul cu care te căsătoreşti?

— Ba da, şi sunt sigură că vei ajunge să-l iubeşti în timp. Dragostea este rodul care apare din sământa unei căsnicii bune. Doar fetele proaste se căsătoresc pentru că se îndrăgostesc de un bărbat. E doar o pasiune trecătoare, bazată pe nimic altceva decât culoarea ochilor unui bărbat, felul în care zâmbeşte sau pe complimentele generoase pe care le face.

— Sper să nu fiu atât de superficială, mătuşă, şi nici atât de incapabilă să îmi analizez propriile sentimente. Să ştiu ce înseamnă doar atracţie, doar dorinţă – aici se încadra Con Moreland – şi ce înseamnă adevăratul sentiment.

Asta era, ei bine, nu era sigură, pentru că nu simţise niciodată asta pentru niciun bărbat.

— Sigur că nu eşti superficială. Dar eşti tânără şi ai

fost influenţată de romantismul nunţii Sabrinei. Dar nimeni nu ştie cum se va termina. Ai văzut doar emoţia. Există mult mai mult în viaţă decât atât. O căsnicie are nevoie de o fundaţie puternică – o potrivire convenabilă de nume şi linie de sânge. O asemănare de spirit. Un soţ care te poate întreţine şi proteja, care este hotărât şi moral. Cineva cu o reputaţie ireproşabilă.

Suna a căsătorie plictisitoare. Dar era genul de căsătorie în care se afla însăşi mătuşa ei, aşa că Lilah nu putea să-l discrediteze. Zâmbi şi spuse pe un ton de tachinare:

— Mătuşă Helena, o să mă faci să cred că vrei să scapi de mine.

Helena zâmbi cu drag.

— Ştii că te-aş ţine cu mine pentru totdeauna dacă m-aş gândi doar la mine. Unchiul tău ar spune acelaşi lucru. Dar vreau ce este mai bun pentru tine. Vreau să ai o viaţă bună şi fericită şi un soţ care să-ţi ofere asta.

— Ştiu. Te iubesc pentru asta.

Mătuşa Helena, neavând copii, avea grijă de Lilah ca de propria fiică şi era cea mai apropiată persoană pe care Lilah o putea asemăna cu o mamă. A ei murise când era mică.

Poate că mătuşa ei avea dreptate. Poate era o prostie să spere să găsească dragostea, să-şi dea inima unui bărbat şi să aştepte acelaşi lucru de la el. Nici măcar nu era sigură că dragostea era ceva de care era capabilă. Nu simţise niciodată nici măcar o tresărire pentru niciunul dintre tinerii cu care dansase şi conversase. Poate ar trebui să fie practică. Să îşi găsească un bărbat care să întrunească acele calităţi pe care le admira, care să fie, aşa cum spunea mătuşa Helena, statornic şi cu gânduri asemănătoare. Cu siguranţă, asta ar fi mai bine decât să cadă în capcană asemenea tatălui ei, care păstrase în inimă o dragoste obsesivă şi tristă pentru toată viaţa. Mătuşa şi unchiul ei erau fericiţi în căsnicia lor. Pe măsură ce îmbătrânea, poate că era mai plăcut să aibă un bărbat cu care să astea lângă foc, decât unul care-i făcea inima să-i

bată cu repeziciune.

Apoi se gândi la chipul Sabrinei luminându-se când Alex intra în încăpere. Sau la felul în care se priveau Kyria şi Rafe, de parcă nimeni altcineva nu mai exista. Felul în care ducele, după aproape cincizeci de ani de căsnicie, încă se uita la ducesă, de parcă tocmai i s-ar fi oferit cel mai minunat cadou din lume. Gândul la o asemenea dragoste îi provoca ameţeli. Şi groază.

Era ceea ce dorea şi ea. Oricât de ataşată era de mătuşa ei, Lilah nu avea de gând să se căsătorească cu nimeni pentru că era potrivit sau convenabil. Totuşi, trebuie să fie politicoasă. Cuprinsă de regret că se enervase pe mătuşa Helena, Lilah decise că va face tot posibilul să vadă calităţile demne de apreciat ale lui Sir Jasper.

Din acest motiv, o oră mai târziu stătea în salon, îmbrăcată cu rochia ruginie închisă, cu talie de viespe şi mâneci bufante, în timp ce mătuşa ei îl întâmpina pe Sir Jasper. Vărul ei îndepărtat era un domn cu aspect drăguţ şi, dacă silueta lui nu era una impunătoare, cel puţin era mai înalt decât ea, ceea ce era mai mult decât putea spune ea despre celălalt pretendent al ei, domnul Tilden. Era, presupuse ea, superficial din partea ei că nu se putea căsători cu un bărbat la care trebuia să privească în jos atunci când îi vorbea. Dacă Sir Jasper ar fi zâmbit mai mult sau nu ar fi vorbit într-o manieră atât de serioasă, dacă ar face-o să râdă din când în când, ar fi putut să se gândească la el într-un mod mai romantic.

— Sir Jasper!

Lilah se ridică şi zâmbi într-o manieră aleasă cu atenţie: politicoasă, însă nu prea prietenoasă, nici prea bucuroasă să-l vadă. I-ar da o şansă, dar nu ar dori să-l încurajeze.

— Te rog, trebuie să-mi spui Jasper. La urma urmei, suntem rude.

El îi aruncă un zâmbet oficial şi se înclină.

„Şi până aici se întinde simţul umorului pentru Sir Jasper”, se gândi Lilah. Propriul zâmbet deveni mai forţat.

— Da, desigur, vărule Jasper.

El se încruntă uşor la amintirea gradului lor de rudenie, oricum îndepărtat, dar spuse doar:

— Verişoară Delilah.

Cele mai mari temeri ale lui Lilah se adeveriră când, după câteva minute de conversaţie politicoasă, mătuşa Helena se scuză şi ieşi din încăpere, plecând în căutarea lucrului de mână. Lilah îi lăsă cale liberă lui Sir Jasper pentru a o cere în căsătorie.

*

Imediat, înainte ca oaspetele ei să poată vorbi, Lilah spuse:

— Sper că lucrările la casă merg bine. Cred că ai spus că balustrada e mâncată de carii.

Sir Jasper păru puţin surprins de subiectul ales de ea, dar spuse:

— Da. Sper să ţi-o arăt într-o zi.

— Presupun că va fi un proiect amplu, zise ea, întrebându-se cât de mult ar putea ţine o conversaţie despre renovarea unei case pe care nu o văzuse niciodată şi de care nu era interesată.

— Sunt sigur că va fi. Îşi drese glasul. Delilah, cred că eşti conştientă că îţi port mare stimă.

— Mulţumesc, îl întrerupse Lilah, încercând, cu disperare, să se gândească la o modalitate de a evita următoarele cuvinte.

Uşurată, auzi zgomotul uşii de la intrare care se deschidea şi vocea majordomului. Poate că va fi salvată de un alt vizitator; în acest moment, l-ar fi întâmpina cu drag pe domnul Tilden. Se auziră paşi şi majordomul apăru în uşă, spunând cu mare mândrie:

— Lord Moreland.

— Con!

Lilah sări în picioare, zâmbind.

Nu exista o perturbare mai mare pentru orice scenă decât cea oferită de persoana lui Con Moreland.

Capitolul 10

Lilah îşi dădu seama că zâmbetul ei era prea vesel şi salutul prea familiar. Reveni la atitudinea iniţială în timp ce se îndrepta să-l întâmpine pe Con.

— Lord Moreland. Sunt atât de fericită să te revăd.

De parcă ar fi trecut secole de când se întâlniseră ultima dată.

Ochii lui Con sclipiră. Lilah nu avea nicio îndoială că citise imediat situaţia. Se aplecă peste mâna ei şi spuse cu o voce siropoasă:

— Domnişoară Holcutt. Cum aş putea să stau departe când tot ceea ce port în minte este o pereche de ochi albaştri?

El flutură din gene.

Se putea avea încredere în Con când venea vorba de exagerări. Ea îi aruncă o privire încruntată, ceea ce îl făcu doar să rânjească. Îşi dădu seama că o ţinea încă de mână. Trăgându-şi mâna înapoi, se întoarse.

— Permite-mi să te prezint. Sir Jasper, acesta este Constantine, Lord Moreland.

Cei doi bărbaţi se salutară, Sir Jasper înţepat, iar Con cu graţie.

— Ai fost prieten cu tatăl domnişoarei Holcutt? întrebă Con cu o atitudine nevinovată. Cât de frumos din partea dumitale să îi vizitezi fiica!

Sir Jasper arăta de parcă era pe cale să-şi înghită limba. Lilah rupse tăcerea.

— Sir Jasper este rudă cu mine.

— Ah, înţeleg. La început m-am temut că nu eşti însoţită. Dar cu unchiul tău aici, este destul de potrivit.

— Sunt o rudă foarte îndepărtată, spuse Sir Jasper cu o lejeritate forţată care îl făcu să pară un unchi, aşa cum sugerase Con.

— Trebuie să fi avut plăcerea să o cunoşti pe domnişoara Holcutt de când era o copilă cu codiţe

împletite, spuse Con în timp ce Sir Jasper şi Lilah se aşezară.

În loc să stea pe scaunul liber de lângă Sir Jasper, Con alese să se aşeze pe o pernă din apropiere, aflată la doar câţiva centimetri de Lilah. Întinzându-se acolo, cu o graţie atletică şi simţindu-se complet în largul lui, spre deosebire de rigiditatea crescândă a lui Sir Jasper, Con începu să flirteze pe faţă cu Lilah, iar ei îi fu greu să nu izbucnească în râs.

Era evident că niciunul dintre bărbaţi nu avea de gând să cedeze teren. După câteva minute în care îi făcu lui Lilah complimente din ce în ce mai pline de subînţeles, Con oftă dramatic şi spuse:

— Vai, domnişoară Holcutt, văd că ţi-ai uitat promisiunea.

— Promisiunea mea? întrebă Lilah cu grijă.

— Păi da, le-ai spus nepoatelor mele că ne vei însoţi la îngheţată la Gunter’s şi într-o plimbare prin parc. Adoptă o atitudine îndurerată. Bietele Brigid şi Athena, vor fi amarnic dezamăgite.

— O, Doamne! exclamă Lilah pe un ton la fel de teatral, cu o mână la inimă.

În mod clar, mătuşa ei avea dreptate: Con Moreland era o influenţă proastă.

— Nu putem lăsa să se întâmple asta, nu-i aşa? Desigur, trebuie să mergem, îmi pare atât de rău că am uitat. Se ridică şi se întoarse către Sir Jasper. Sper că mă vei ierta, vărule Jasper. Trebuie să plec. Brigid şi Athena sunt nişte copile atât de adorabile.

Erau la fel de sălbatice ca Iepurele de martie, dar Lilah nu vedea niciun motiv să menţioneze asta. Abia aşteptă acordul politicos al lui Sir Jasper înainte de a se întoarce la Con.

— Lasă-mă doar să-mi iau pălăria şi să-i dau majordomului un mesaj pentru mătuşa mea.

Ieşi grăbită pe uşă, cu bărbaţii mergând în urma ei. Sir Jasper merse cu ei în stradă, iar Lilah se temu că ar putea decide să se plimbe cu ei. Se întoarse către el,

întinzându-i mâna şi spunând:

— La revedere, vărule Jasper! Mi-a părut bine să stau de vorbă cu tine.

Nu putea face nimic altceva decât să-şi ia la revedere de la ei.

— Ziua bună. Sunt sigur că te voi revedea curând, verişoară Delilah.

La naiba cu el. Îi spusese pe numele întreg. Ea îi aruncă o privire piezişă lui Con. Bineînţeles că va înţelege. Lilah se întoarse şi porni într-un ritm alert, dar Con ţinu pasul cu ea cu uşurinţă. Cu privirea ghiduşă, cu tonul lui răutăcios, spuse:

— Delilah? Numele tău este Delilah?

Lilah scoase pufni enervată.

— Da. Este. Tu vorbeşti… *Constantine.*

El chicoti.

— Îmi place mai mult să fiu împărat. Este mai puţin jenant decât să fii o… o…

— Ispititoare? El zâmbi. Seducătoare? Ea îi aruncă o privire rece şi umorul îi dispăru. Amăgitoare. Mincinoasă. Trădătoare.

— Nu eşti nimic din toate astea. Deşi îmi imaginez că ai putea face un bărbat să îţi mănânce din palmă. Când ea nu răspunse, el continuă gânditor. Probabil ar trebui să-mi fie frică de tine. Dar cred că voi risca.

— Eşti un om absolut enervant.

— Mi-ai mai spus-o. Este o minune că eşti dispusă să mergi oriunde cu mine.

— Eram într-o situaţie disperată.

El râse.

— Mi-am dat seama. Era pe cale să-ţi ceară mâna?

Lilah pufni irascibil, iar nodul de care nici nu-şi dăduse seama că era în piept începu să dispară. Încetini paşii.

— N-am vrut să risc.

— Ar trebui să cred că nu. Sunt surprins că nu l-ai pus pe fugă cu o însoţitoare. Am în familie mai multe femei în vârstă pe care aş fi bucuros să ţi le împrumut.

— Mulţumesc, dar nu este necesar. De obicei, mătuşa

mea este acolo. Dar cred că ea spera ca Sir Jasper să facă o ofertă.

— Îl favorizează.

— Da. Crede că ar fi cea mai bună partidă.

— Pe legea mea!

— Chiar aşa. Ar fi convenabil.

— Nu văd cum. Părea foarte plictisitor.

— A moştenit titlul tatălui meu. Dar tata mi-a lăsat mie reşedinţa principală. Familia Holcutt o deţine de ani de zile. Deci căsătoria cu el ar reuni moşia şi titlul. Totul ar fi din nou în familie.

— Nu mi se pare un motiv de căsătorie.

— Nici după părerea mea. Deşi poate că este mai puţin rigid odată ce cineva ajunge să-l cunoască.

Con se încruntă.

— Nu-i lăsa să te convingă să-l accepţi. Ar fi o risipă groaznică, spuse el, cu vocea neobişnuit de serioasă.

Lilah îi aruncă o privire surprinsă.

— M-aş fi gândit că vei spune că noi doi ne potrivim bine.

— Doamne, nu! Eşti sâcâitoare, dar niciodată plictisitoare. El rânji. Sunt întotdeauna disponibil să alung peţitori, dacă ai nevoie de mine.

Ea izbucni în râs.

— Păreai destul de priceput la asta. Deşi trebuie să spun că ai exagerat. Ochi albaştri precum cerul?

— În apărarea mea, am fost nepregătit. Dar ai dreptate, ochii tăi sunt mai mult de culoarea oceanului. Rânjetul lui imposibil de stăpânit apăru din nou. Un ocean pe timp de furtună.

— Nici nu sunt ca stelele pe cerul de catifea. Şi părul ca apusul? Serios, acum…

— Dar acesta este adevărul. Ochii lui se îndreptară spre părul ei, expresia lui schimbându-se subtil. Părul tău este frumos. Este ceea ce mi-a atras prima dată atenţia.

— Credeam că ciorapii mei liliachii, spuse Lilah sec, luptându-se să ignore senzaţia fierbinte şi nervoasă pe care o evoca expresia de pe chipul lui.

— Nu. Ciorapii tăi liliachii au fost motivul pentru care te-am urmărit. Părul tău a fost motivul pentru care te-am urmărit suficient de atent încât să-ţi spionez ciorapii liliachii.

— Nu ai pic de ruşine, nu?

— Sunt sigur că trebuie să existe. Undeva.

— Este ascunsă bine.

Con coti într-un parc, o mică oază de iarbă şi o mână de copaci în mijlocul oraşului, şi o conduse la o bancă din fier forjat la umbra unuia dintre ei. Ea se aşeză, iar Con se aşeză lângă ea, cu o expresie atât de serioasă, încât Lilah se simţi uşor alarmată.

— Con, ce este? De ce ai venit să mă vizitezi astăzi?

— Am venit să-ţi cer o favoare.

O surprinsese din nou.

— Poftim? Sper că nu a fost iarăşi răpit cineva din familia ta.

— Nu. Este vorba despre Sabrina. Se uită în ochii ei. Am nevoie de ajutorul tău.

— Da, desigur. Orice.

— O cunoşti mai bine decât oricare dintre noi. Îmi poţi spune despre cheia ei?

Lilah îl privi pierdută.

— Cheie? Ce cheie? Nu înţeleg.

— La naiba! Am sperat că va fi ceva ce vei recunoaşte. Con se lăsă pe spate oftând. Credem că bătăuşii de ieri o urmăreau, de fapt, pe Sabrina.

— Ce? De ce?

— Păreau să fie interesaţi doar de Kyria. Cred că nu se aşteptaseră ca celelalte femei să se lupte cu ei şi, în timp ce au încercat să le supună, le-au aruncat şi pe ele în căruţă. Dar Kyria este singura pe care au luat-o la întrebări. Au întrebat-o în mod repetat despre o cheie. Kyria habar n-avea despre ce vorbeau. Nu a existat o cerere de răscumpărare, aşa cum ne-am fi aşteptat de la răpitori. Această cheie pare să fie tot ce şi-au dorit.

— Este cu siguranţă ciudat, dar ce legătură are cu Sabrina?

— Kyria purta umbrela de soare a Sabrinei, cu un model care iese în evidenţă.

— Cea albă, cu scena pictată în albastru şi mânerul Faberge?

El dădu din cap aprobator.

— Nu ştiu dacă este Faberge, dar mânerul este sculptat dintr-un soi de piatră albastră.

— Lapis lazuli.

— Kyria spune că Sabrina o poartă des.

— O adoră. Mama ei i-a făcut-o cadou. Dar vrei să spui că bărbaţii au confundat-o pe Kyria cu Sabrina pentru că purta umbrela de soare a Sabrinei? E un pic forţat, nu? De ce ar şti Sabrina ceva despre cheia asta?

— Nu ştiu. Asta am sperat că îmi poţi spune tu. Interogatorul Kyriei a insistat că tatăl ei i-o dăduse. Dar tatăl nostru nu i-a dat niciodată vreo cheie Kyriei.

— Dar asta nu înseamnă că au crezut că ea este Sabrina.

— Atunci cine? Bărbaţii fuseseră doar angajaţi. Fără îndoială, li s-a spus când şi unde să o răpească. Planul mamei mele de a participa la acea întâlnire cu fiicele şi nurorile ei era bine cunoscut. Dar ar fi trebuit să-şi poată identifica ţinta.

Deci o anumită umbrelă de soare, una care să fie uşor de recunoscut…

— Da, înţeleg asta. I-ai întrebat pe răpitori de ce au ales-o pe Kyria?

— Nu, spuse el pe un ton dezgustat. Kyria ne-a spus despre asta după ce bărbaţii fuseseră deja duşi la închisoare. Voi încerca să-i supun la interogatoriu la închisoare, dar nu am cu ce să-i ameninţ, aşa că mă îndoiesc că vor fi dispuşi să vorbească.

— Totuşi…

— Cine a fost în pericol recent? Cine este o moştenitoare? Cine are deja o serie de duşmani?

— Ştiu că îi bănuieşti pe Dearborni, dar…

— Este vorba despre Dearborni. Alex i-a lăsat să plece data trecută pentru că nu voia să lege niciun scandal de

numele Sabrinei. Ar putea crede că scapă din nou cu asta. Au o ură faţă de familia Moreland, în special faţă de Sabrina şi Alex. Şi încă mai au mare nevoie de bani pentru a-şi plăti datoriile.

— Dar acesta este un raţionament circular. Spui că Sabrina a fost ţinta pentru că Dearbornii îi sunt duşmani şi că Dearbornii sunt cei care au organizat răpirea pentru că ţinta era Sabrina.

— De ce încerci mereu să le iei apărarea? se încruntă Con.

— Nu încerc. Nu mormăi la mine pentru că tu ai un argument slab.

— Nu mormăi. Strâng din dinţi.

Lilah îi ignoră exclamaţia.

— Dearbornii au acţionat într-o manieră răutăcioasă faţă de Sabrina. Nu-i voi ierta niciodată pentru asta. Şi pare probabil că ei ar putea fi în spatele ei.

— Aha! Vezi? Şi tu crezi că au fost ei. Vrei doar să contrazici.

— Cred că este important să abordezi lucrurile într-o manieră logică, îl corectă ea. Să te gândeşti bine înainte de a te grăbi să-i acuzi pe Dearborni.

— I-am acuzat deja pe Dearborni.

Lilah oftă.

— Evident. Sper că, de data asta, nu i-ai înnegrit ochiul bietului lacheu.

— Nu, nu am făcut-o, zise el adoptând o atitudine demnă. Am fost tăcut şi reţinut.

— Să înţeleg că şi-au recunoscut vinovăţia văzându-ţi reţinerea.

— Bineînţeles că nu, răspunse el voios. Oricum... Ridică un deget ca un profesor care îşi susţine un punct de vedere. Când am adus în discuţie chestiunea unei chei, era clar că ştiau despre ce vorbesc.

— Ţi-au spus ce deschide cheia?

— Nu. Dar când am spus că bărbaţii căutau o cheie, Niles a spus: „Cheia?” Şi Dearborn cel tânăr a întrebat: „Cheia ei?” Nu *o cheie,* ci *cheia ei. Cheia.* Aşa cum cineva

spune despre un anumit obiect. Aveau acea privire în ochii lor – nu era o nedumerire, aşa cum este acum în ochii tăi. Era consternare. Tom Quick a văzut-o la rândul lui. Chiar dacă – şi este un dacă foarte puţin probabil – nu ei au fost cei care au pus mâna pe doamne, sunt sigur că ştiu despre acea cheie.

Lilah îşi încruntă sprâncenele, gândindu-se.

— Despre ce fel de cheie vorbim? Ce s-ar deschide cu ea?

— Ceva care conţine bani. Altfel de ce ar fi interesaţi Dearbornii? Un seif? O cameră? Un cufăr plin de dubloni de aur?

— Despre asta este vorba. Lilah miji ochii. Vrei să vânezi comoara piraţilor.

— Da, amice, rânji el fără pic de remuşcare.

— O, termină!

— Aş fi un pirat grozav, cred. Aş putea face rost de un petic pentru ochi. Papagalul îl am deja.

Lilah începu să râdă.

— Tu nu vorbeşti niciodată serios?

— Doar atunci când este absolut necesar. Dar faţa lui deveni din nou serioasă. Al patrulea răpitor a scăpat. Este încă în libertate. Dacă mai încearcă din nou? Dacă încă mai caută cheia? Indiferent dacă am dreptate în privinţa lui Niles Dearborn sau nu, cineva i-a angajat pe aceşti oameni şi sunt sigur că încă mai caută cheia asta. Nu am de gând să-l las să fure ceva de la Sabrina. În plus, bărbatul este periculos şi, dacă găsesc ceea ce vrea, nu va mai avea niciun motiv să se ducă după Sabrina – sau după mama şi surorile mele – din nou.

— Dacă o vei găsi, va veni după tine.

— Exact.

Zâmbetul lui, de data aceasta, era sec.

— Dar dacă nu ştii cum arată cheia sau ce deschide, cum o vei găsi?

— De aceea am venit la tine. Îi cunoşti pe Sabrina şi pe tatăl ei şi pe Dearborni mai bine decât mine. Vei fi de mare ajutor când voi percheziţiona casa Sabrinei.

Lilah îl privi absentă.

— Carmoor?

— Nu, casa Blair aici, în oraş. Mă duc acolo în această după-amiază.

— Dar nu am cheie de acolo. Ai tu?

— Nu. Voi forţa încuietoarea.

Capitolul 11

Con băgă mâna în haină, scoţând o husă mică de piele şi deschizând-o, pentru a-i arăta cele două tije înguste de metal din interior.

— Con! spuse Lilah, îngrozită. E ilegal.

— Ştii că pe Alex şi pe Sabrina nu i-ar deranja.

— Tot ilegal este.

— De aceea am de gând să nu fiu prins.

Con zâmbi către ea în timp ce strecură tijele pentru încuietoare înapoi în buzunar.

Nu ar fi trebuit să o tachineze pe Lilah – ea lua întotdeauna lucrurile atât de în serios, iar el îi cerea ajutorul. Dar, când era pe punctul de a se enerva, obrajii înroşiţi şi privirea înfuriată îl făceau să simtă un fior primitiv.

Lilah îi aruncă o privire dojenitoare – pe care o găsi cumva, la fel de pervers de plăcută – şi spuse:

— Ei bine, dacă domnul Blair a ascuns ceva, nu cred că vei găsi acel ceva la casa din oraş, ci la moşia lui de la ţară.

— De ce?

— Acolo îi plăcea să trăiască. A început să enumere pe degete. Sunt mult mai multe ascunzători la Carmoor. Casa este mai mare şi este şi pământul în jurul ei. Cel mai important, aceea este casa pe care o cunoaşte bine Sabrina. Nu a locuit niciodată la casa din oraş. Nu sunt sigură nici măcar dacă a fost în vizită acolo.

— Ai dreptate.

Con se gândi la cuvintele ei.

— Oricum, Con, este absurd. De ce ar îndesa domnul Blair nişte aur într-un cufăr, să-l închidă şi să îl ascundă undeva?

— Refuz să renunţ la comoara mea îngropată, spuse Con. Dar recunosc că este ciudat. Ce-ar fi dacă – orice este acest *ceva* – nu era al domnului Blair? El şi Dearborn erau prieteni, nu-i aşa?

— Da, erau prieteni toţi trei – domnul Dearborn, domnul Blair şi tatăl meu.

— Dacă tatăl Sabrinei a fost suficient de apropiat încât, atunci când a murit, să-şi încredinţeze fiica lui Dearborn, nu ar fi putut păstra vreo moştenire de familie sau alte lucruri valoroase pentru Dearborn?

— De ce?

— Nu ştiu. Poate că Dearborn era destul de deştept încât să ştie că nu se putea abţine să nu o risipească dacă o păstra doar pentru el. Sau poate i-a dat lui Blair bani să investească pentru el, Blair fiind evident mai priceput la bani decât el. Acum, cu creditorii pe urmele lui şi nemaiavând averea Sabrinei asigurându-i spatele, Dearborn vrea să ia înapoi orice ar fi acest ceva. „La naiba cu onoarea familiei. Am nevoie de bani în mână.”

Lilah îşi trase răsuflarea să vorbească, dar Con ridică un deget ca să o oprească.

— Cu *toate acestea,* prietenul său, Blair, a pus acel ceva undeva în siguranţă, a ascuns cheia, apoi a murit fără să-i spună lui Dearborn unde. Tatăl Sabrinei a murit pe neaşteptate, nu-i aşa?

— Da. Apoplexie, cred.

— Vezi?! Blair era prea tânăr ca să moară, nu avea niciun motiv să creadă că o va face, aşa că nu i-a spus lui Dearborn unde a ascuns cheia. Nici nu s-a gândit să lase o scrisoare.

— Dar de ce a considerat că este necesar nu doar să depoziteze acest „obiect” necunoscut într-un loc secret, ci şi să ascundă cheia?

— Teama de hoţi, răspunse Con detaşat.

— Ar trebui să scrii romane.

Con râse.

— Mă îndoiesc că am răbdare pentru asta. În plus, înţeleg că necesită cel puţin un minimum de îndemânare.

— Dacă ai dreptate, asta face şi mai probabil ca obiectul să fie ascuns la ţară. Acolo s-au întâlnit întotdeauna.

— S-au întâlnit?

Con deveni curios.

— Dearbornii veneau regulat în vizită la familia Sabrinei pentru o săptămână sau două.

— O petrecere prelungită?

— Nu sunt sigură că aş numi-o aşa – nu mai invitau alţi oaspeţi. Nu mergeau la vânătoare şi nici nu erau distracţii organizate. Erau doar familiile noastre. Se servea cina, se jucau cărţi, lucruri de genul acesta. Domnul Blair şi domnul Dearborn mergeau deseori la noi acasă pentru o seară – presupun ca să-şi poată lăsa soţiile în urmă şi să se distreze relaxaţi, bând şi discutând. Uneori, doamna Blair găzduia un bal şi îi invita pe unii dintre localnici, dar, de cele mai multe ori, erau doar ei, tatăl şi mătuşa mea.

— Doamna Summersley locuia cu voi?

— Nu, nu, chicoti Lilah. Sora tatălui meu, mătuşa Vesta.

— Mătuşa Vesta… Asta da nume cu rezonanţă.

— Sunt convinsă că ţi-ar plăcea de ea, spuse Lilah sarcastic.

— Pariez că a avut o oarecare contribuţie atunci când ţi-au pus numele Delilah.

Lilah nu se sinchisi să răspundă la asta, iar Con continuă:

— Făceau des asta?

— O, da, să zicem de vreo trei sau patru ori pe an.

— Doamne, până şi mătuşa Hermione venea doar o dată pe an să ne tortureze.

— Este ciudat, spuse Lilah. Nu cred că tatăl meu îl simpatiza pe domnul Dearborn.

— Om cu discernământ. De ce crezi că nu l-a plăcut?

— Nu sunt sigură că nu l-a simpatizat. Dar nu am avut niciodată impresia că tata îl place. Nu corespondau, iar tata nu a mers niciodată la Londra să-l viziteze, în timp ce el şi domnul Blair se vizitau des. Tatăl meu şi Niles erau foarte diferiţi.

— Din fericire pentru tine.

— Nu mă refer doar la faptul că Dearbornii sunt escroci şi mincinoşi, iar tata nu era – deşi este adevărat. Dar nu aveau aceleaşi pasiuni. Tatăl meu era un bărbat singuratic. Era tăcut şi stătea acasă, mergea rar la Londra. Niles Dearborn, pe de altă parte, iubea activităţile sociale. Înţeleg că petrecerile lui sunt fastuoase. Stă mult timp în oraş, merge la clubul său, la petreceri şi la teatru. La jocuri de noroc.

— Poate că tatăl tău şi Dearborn erau prieteni cu tatăl Sabrinei, aşa că pur şi simplu au fost doi oameni aduşi laolaltă.

— Dar tata şi domnul Dearborn au continuat să se întâlnească chiar şi după moartea domnului Blair. Tata îl menţiona uneori în scrisorile sale şi îmi amintesc că i-am văzut pe cei din familia Dearborn odată, când eram în vizită la tatăl meu, la Barrow House.

— În vizită? Con se uită la ea, surprins. Nu ai locuit cu tatăl tău?

— Nu. Faţa ei reveni la expresia rece, obişnuită. Când aveam doisprezece ani, el şi mătuşa Helena au stabilit de comun acord că ar fi mai bine dacă aş locui cu ea. Amprenta unei femei, mă înţelegi.

Con bănui că există o poveste ascunsă acolo, dar nu comentă.

— Deci, dacă nu erau prieteni, dacă se întâlneau din alte motive? Cum ar fi o afacere?

— Ce afacere?

— Habar nu am. Însă astfel de întâlniri regulate nu par a fi sociale sau, cel puţin, nu doar sociale. Mai degrabă arată a întruniri ale unui consiliu. Tata este în consiliul de administraţie pentru o organizaţie de caritate. Ei se întâlnesc trimestrial pentru a discuta despre asta – să facă

reguli sau să aloce banii. Unchiul Bellard este membru al unei societăţi de istorici care se întrunesc în fiecare lună şi, de două ori pe an, au şi o şedinţă a consiliului lor.

— Deci tu crezi că s-au întâlnit pentru că administrau ceva?

— Ar fi putut fi o afacere pe care taţii lor o deţineau împreună.

— Dacă au făcut-o, nu este ceva ce mi-a lăsat tatăl meu mai departe mie. Poate i-a dat-o lui Sir Jasper, deşi nu ştiu sigur de ce ar fi făcut-o. Din câte îmi amintesc, îi displăcea că trebuie să-i lase titlul.

— Am verificat condicile de pe moşia Sabrinei când investigam tutela lui Dearborn asupra ei, spuse Con. Nu-mi amintesc ca tatăl ei să fi împărţit vreun bun cu tatăl tău şi cu Dearborn – deşi Dearborn ar fi putut deja să i-l fure. Se încruntă. Ar trebui să continui să fac cercetări.

— Investighezi fraude? zise ea, ridicând din sprâncene.

— Da. Pari mereu surprinsă de investigaţiile mele. Probabil ai impresia că agenţia mea nu lucrează prea mult.

— Am presupus că domnul Quick se ocupă în cea mai mare parte.

— Şi eu pur şi simplu mă deghizez cu costume şi barbă şi urmăresc lucruri bizare.

— Ei bine… da.

— Încrederea ta în mine este uluitoare. Dar voi ignora asta. Revenind la subiectul în discuţie, nu ar fi fost nevoie să împartă o afacere. Ar fi putut fi o organizaţie de caritate. Sau un club – care ar putea implica o cheie. Unele cluburi au ritualuri stupide, nu-i aşa? Poate că această cheie deschide locul în care se întâlnesc, cum ar fi Hellfire Club[3].

— Hellfire Club! zise ea privindu-l cu ochi mari.

— Da, a fost un club în care… ăăă…

Se opri, dându-şi seama că va fi dificil să explice

---

3 Hellfire Club era numele unor cluburi exclusiviste, în care se întâlneau personaje libertine din înalta societate britanică şi irlandeză în secolul al XVIII-lea. Aceştia luau parte la acte pe care societatea le considera imorale, (n.red.)

subiectul în mod rafinat.

— Ştiu ce a fost Hellfire Club, replică Lilah. Şi pot să te asigur că tatăl meu niciodată nu ar fi… Ea se înroşi. Sau domnul Blair.

— Nu, desigur că nu. Cum făcea de reuşea mereu să-i spună greşit totul acestei femei? Poate pentru că erau atât de puţine lucruri pe care ea le considera corecte. Nu am vrut să spun că s-au angajat în ceva neplăcut. Mă refeream doar la un club într-un loc secret, la ţară. Ai spus că pe moşia domnului Blair se află un teren mare.

— Da, şi pe a noastră, dar nu există nicio peşteră. Şi ce fel de club ar avea doar trei membri?

— Bune observaţii. Ei bine, vom afla toate acestea mai târziu. Acum trebuie să merg la Carmoor să fac investigaţii.

— Dar Carmoor este închis.

— La fel ca şi casa din oraş, îi aminti el.

— Mi-am dat seama că îţi poţi continua cariera de infractor în Somerset, dacă vrei. Am vrut să spun că nu ai unde să stai.

El rânji către ea.

— Zău aşa, domnişoară Holcutt. Speram mai degrabă la o invitaţie din partea ta.

— De la mine? îşi ridică ea glasul.

— Da. M-am gândit că ai casa lângă cea a Sabrinei.

El îi aruncă o privire cercetătoare. Ce îi provocase pe chip acea expresie bruscă de panică?

— Păi, da, este. Eram vecine. Dar, ăăă, eu nu sunt *la* Barrow House.

— Am auzit că trenurile sunt mijloace de transport destul de practice pentru a duce pe cineva dintr-un loc în altul.

— Da, dar este un drum lung de parcurs şi nici măcar nu ştii dacă acea cheie este la Carmoor.

— Tocmai ai spus că acesta este locul cel mai probabil. Şi cred că putem supravieţui unei călătorii în sălbăticia Somersetului.

Cât de curios. Atitudinea lui Lilah devenise aproape

ascunsă.

— Este atât de neaşteptat. De impulsiv. Sunt lucruri pe care ar trebui să le fac – să împachetez şi ar trebui să ne gândim bine înainte de a acţiona. Ar fi nepoliticos să ne facem apariţia pe nepusă masă aşa. Nici măcar nu i-am scris mătuşii mele.

— O! Este moşia mătuşii tale? Am crezut că îţi aparţine.

— Îmi aparţine. Dar sora tatălui meu locuieşte acolo acum.

— Atunci, asta-i bine. Vei avea o însoţitoare, aşa că va fi ceea ce trebuie.

— Este clar că nu o cunoşti pe mătuşa Vesta. Lilah îşi încrucişă strâns degetele. Chestia este că Barrow House este veche şi… Ei bine, nu ţi-ar plăcea. Este de modă veche. Deloc confortabilă.

— Pot dormi oriunde. Sunt cunoscut chiar pentru că am dormit într-un cort pe un câmp. El îi studie chipul. Nu mă vrei acolo, aşa-i?

Ideea nu ar trebui să-i provoace această durere în piept; era conştient de antipatia lui Lilah. Con mască totul cu o expresie tragicomică.

— Domnişoară Holcutt… Sunt devastat de lipsa ta de omenie. Mă vei pune să dorm într-un şanţ.

Lilah îşi dădu ochii peste cap.

— Con… eşti cel mai exagerat actor.

— Eu? Domnişoară Holcutt!

— Nu-mi mai spune domnişoară Holcutt la fiecare propoziţie.

— Dar cred că Lilah ar fi mult prea familiar, având în vedere lipsa ta de ospitalitate, nu-i aşa? Sau poate ai prefera Delilah.

Ridică grotesc din sprâncene.

— Dacă nu încetezi cu prostiile astea, cred că s-ar putea să te pocnesc.

— Acum sunt cutremurat.

Con îşi dădu seama că era sătul să joace acest joc. Nu putea să o forţeze pe Lilah să-l placă.

— Îmi pare rău! Nu ar trebui să te tachinez. El îi aruncă un zâmbet uşor, impersonal, pentru a-şi arăta lipsa de resentimente şi se ridică. Sunt sigur că există un han în sat unde să pot sta.

Lilah se ridică şi ea în picioare.

— Nu este chiar un han. Doar câteva camere deasupra tavernei. Este, fără îndoială, zgomotos.

Acum care era problema?

— Pot să dorm oricum.

Porni spre ieşirea din parc. Lilah îl urmă.

— Mă îndoiesc că este confortabil. Poate că nu e nici măcar curat.

— Lilah… Se întoarse spre ea exasperat. Mi-ai spus că cel mai probabil cheia este la Carmoor, aşa că de ce naiba eşti atât de dornică să mă împiedici să cercetez locul?

— Nu sunt. Doar că… Vei intra prin efracţie şi vei fi prins. Întotdeauna eşti atât de imprudent.

Con se uită la ea. Mai era ceva aici. Nu era doar faptul că lui Lilah nu-i plăcea de el – sau cel puţin nu era *doar* atât. Era palidă, aproape speriată. Chipul i se înmuie şi porni spre ea.

— Lilah, ce se întâmplă? De ce îţi este frică?

— Frică! Ea se supără, făcând un pas înapoi. Ce prostie! Se răsuci pe călcâie şi plecă. Fir-ar să fie! Se întoarse apoi să-l înfrunte. O, foarte bine. Poţi sta la Barrow House.

Sprâncenele lui Con se ridicară şi mai sus şi începu să râdă.

— Zău aşa, domnişoară Holcutt, cum aş putea refuza o invitaţie atât de amabilă?

Capitolul 12

Lilah îşi regretă decizia imediat. Nu îl putea duce pe Con acasă. Se gândi la Barrow House; se gândi la el întâlnindu-se cu mătuşa ei. Ar tachina-o apoi fără milă. Nu

avusese niciun motiv să cedeze în faţa lui. Nu o contrazisese şi nici măcar nu continuase s-o tachineze, în schimb, îi oferise un zâmbet politicos, plăcut, pe care nu-l mai văzuse niciodată pe chipul lui. Genul de zâmbet pe care l-ar putea arăta unui străin, care o străpunsese.

Era absurd să îşi facă griji că îi rănise sentimentele. Era un bărbat care arunca mereu aluzii răutăcioase. Cu toate acestea, se simţise ca o egoistă nenorocită.

Era o prostie. Con se enerva oricum mereu pe ea. Într-adevăr, odată ce se va gândi la asta, va fi uşurat să scape de implicarea lui Lilah. Putea să exploreze cu bucurie casa de unul singur, căutând în fiecare colţ şi fiecare crăpătură.

În timp ce ea rămânea aici, programând vizite şi primind vizitatori, respingând propunerea lui Sir Jasper. Spusese că ar face orice pentru a o ajuta pe Sabrina şi totuşi refuza să facă efortul de a-şi vizita propria casă. Ce fel de prietenă era ea? Acela fusese gândul care o determinase să cedeze. Pentru o clipă, privindu-l râzând, fusese fericită, aproape nerăbdătoare.

Dar acum, în timp ce Con vorbea amabil despre orare şi bilete de tren, Lilah nu se putea gândi decât la ceea ce va spune mătuşa ei. Mătuşii Helena nu-i plăcea ca ea să se vadă cu cei din familia Moreland, şi totuşi iat-o pe Lilah plecând spre Somerset cu cel mai rău dintre toţi.

Îi promisese măturii doar că nu va vizita familia Moreland, aşa că această călătorie la Barrow House nu încălca acordul lor, dar cu siguranţă încălca spiritul în care fusese făcut. Şi Lilah nu putea nici să îi dezvăluie mătuşii Helena adevăratul scop al călătoriei lor; asta nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Ar 6 îngrozită de ideea că Lilah umblă pe la ţară, căutând indicii despre o comoară îndoielnică.

Spre supărarea lui Lilah, Con insistă să o conducă până la uşă, iar mătuşa ei ieşi imediat din salon în timp ce intrau, de parcă i-ar fi urmărit. Lilah se forţă să zâmbească.

— Mătuşa Helena.

— Delilah.

Da, mătuşa Helena era supărată. Aceasta îşi mijii ochii

privindu-l pe Con. Nu mai rămânea nimic altceva de făcut să i-l prezinte. El îi făcu o plecăciune elegantă.

— Doamnă Summersley, este o plăcere să vă cunosc. Este clar că frumuseţea e ereditară în familia domnişoarei Holcutt.

Spre surprinderea lui Lilah, mătuşa ei se înmuie şi întinse mâna către Con. Se pare că nu era mai puţin imună la farmecul lui Con decât alte femei.

— Lord Moreland, ce amabil din partea dumitale! Regret că nu eram în cameră când ai sunat mai devreme. Mi-aş fi dorit ca Lilah să fi trimis după mine. Ea aruncă o privire furioasă către nepoata ei. Mi-e teamă că ai să crezi că nu-mi asum cum trebuie rolul de însoţitoare.

— Absolut deloc. Unchiul domnişoarei Holcutt – sau oare vărul ei? – se afla acolo, aşa încât totul a fost foarte respectabil, o asigură Con.

— Îmi cer scuze că am părăsit casa atât de brusc, îi spuse Lilah. Uitasem că le-am promis copiilor lordului Raine că voi mânca o îngheţată la Gunter’s cu ei.

— Nepoatele mele s-ar fi supărat foarte tare.

Con continuă să se poarte la fel de frumos în următoarele zece minute, aşezându-se în salon pentru a face schimb de plezanterii lipsite de sens. Îşi încheie totuşi vizita, spunând:

— Nepoata dumitale a fost atât de amabilă să mă invite la Barrow House. Ignorând expresia uluită a mătuşii Helena, continuă: Abia aştept să o cunosc pe cealaltă mătuşă a domnişoarei Holcutt.

— Ah! Ce… neaşteptat!

Mătuşa Helena îşi îndreptă privirea spre Lilah.

— Da, C… Lordul Moreland este interesat de arhitectura de la Barrow House, explică Lilah, apoi adăugă în grabă: arhitectura elisabetană reprezintă unul dintre… ăăă… interesele lui.

— Într-adevăr, aprobă Con. Ba chiar este una dintre pasiunile mele. Îndreptă un zâmbet orbitor către mătuşa lui Lilah. Sper că mă veţi ierta că vă răpesc nepoata pentru câteva zile.

— Da. Desigur, răspunse, slab, mătuşa Helena.

— Îmi pare rău că trebuie să te desparţi de noi atât de curând, Lord Moreland, spuse Lilah, sărind în picioare. Dar ştiu că eşti presat de timp.

Con îi aruncă o privire amuzată, dar se ridică şi spuse:

— Mulţumesc că mi-aţi amintit, domnişoară Holcutt. Sunt multe de făcut dacă trebuie să plecăm în două zile.

— Două zile? căscă mătuşa ochii mari.

El îi zâmbi triumfător Helenei.

— Da. Nepoata dumneavoastră este un model de eficienţă.

— Desigur, răspunse mătuşa Helena, părând confuză. Dar nu înţeleg de ce atâta grabă.

Con începu să vorbească, dar Lilah îl prinse de braţ şi îl trase uşor.

— O voi lăsa pe domnişoara Holcutt să vă explice, spuse Con. Trebuie să plec. Îmi pare rău. A fost o plăcere să vă cunosc, doamnă Summersley. Sper să ne revedem curând.

Con se înclină peste mâna mătuşii ei. Lilah îşi vârî degetele în mâneca lui şi trase.

— Vă conduc până la ieşire.

Merseră înapoi pe holul de la intrare. Con îşi aplecă capul spre Lilah şi murmură:

— Mi-e teamă că voi rămâne cu vânătăi, draga mea domnişoară Holcutt.

— Ce? O! Ea privi în jos la mâna ei încleştată pe braţul lui şi o lăsă să cadă. Îmi pare rău. N-am spus atâtea minciuni într-o singură după-amiază în viaţa mea.

— Nu-ţi face griji! Te vei obişnui cu asta.

— Nu vreau să mă obişnuiesc cu asta. Ea se opri şi se întoarse spre el. Nu cred că este o idee bună.

— Nu da înapoi acum, Lilah. El îi zâmbi. Gândeşte-te aşa, cel puţin vei evita propunerea lui Sir Jasper.

Fără îndoială că era greşit din partea ei, dar Lilah chicoti.

— Du-te!

El îi luă mâna şi se înclină peste ea, dar nu îi dădu

drumul imediat, ci se aplecă înainte până când buzele lui se aflau la doar câţiva centimetri de urechea ei. Respiraţia lui pe pielea ei trimise un fior prin ea.

— Îţi promit că nu voi fi pisălog… Cel puţin, nu foarte tare.

*

Mătuşa o aştepta în salon, cu braţele încrucişate, cu chipul sever.

— Lilah… ai înnebunit? Mai întâi te furişezi din această casă complet neînsoţită cu un bărbat şi fără ştirea mea.

Lilah simţi un acces de furie, dar reuşi să îl controleze.

— Am peste douăzeci şi unu de ani. Cu siguranţă, nu am nevoie de permisiunea ta ca să ies din casă.

— Eticheta ar trebui să îţi impună să-mi spui măcar că pleci.

— Ţi-am lăsat un mesaj. Cât despre a fi neînsoţită, ai crezut că este în regulă dacă rămân singură cu un bărbat când ai ieşit din salon.

— Era vorba despre Sir Jasper. Aceasta este o chestiune cu totul diferită.

— De ce?

— Pentru că Sir Jasper nu este o ispită, spuse Helena cu mult mai multă candoare decât o făcea de obicei. Ea oftă. Să sperăm că nimeni nu va afla despre pasul greşit din această după-amiază. Putem conta pe Sir Jasper să nu spună nimic. Dar acum propui să pleci în Somerset cu Constantine Moreland! Să stai în aceeaşi casă cu el!

— Oamenii invită frecvent atât bărbaţi, cât şi femei la petreceri în casă. Chiar şi bărbaţi şi femei necăsătorite.

— Dar ei sunt însoţiţi. Sunt alţi oameni acolo.

— Vom fi însoţiţi. Mătuşa mea locuieşte acolo.

— Vesta? Helena scoase un zgomot pe care oricine mai puţin rafinat l-ar fi catalogat drept un forăit. Sora tatălui tău nu este nicidecum o însoţitoare adecvată. E mai rău decât dacă nu ar exista un însoţitor. Întâi de toate, ea este cea care a iscat furtuna. Şi felul în care s-a etalat în

toată Europa de atunci! Îşi spune madame Leclaire, deşi toată lumea este sigură că nu a fost căsătorită niciodată.

— Nu mă voi lăsa influenţat de mătuşa Vesta. Şi zic eu că mi-am creat o reputaţie suficient de bună încât să nu-mi fie pătată dacă sunt în aceeaşi gospodărie cu mătuşa mea timp de o săptămână sau două.

— Nu ţi-aş pune niciodată la îndoială moralitatea, draga mea. Dar aici vorbim despre cum va *arăta* totul.

— Nu este important cum *va fi?* replică Lilah. Nu-ţi pasă de asta?

Helena făcu ochii mari, surprinsă.

— Lilah, cum poţi pune la îndoială asta?

— Îmi pare rău. Cu adevărat. Nu pun la îndoială dragostea sau îngrijorarea ta. Dar chiar cred că ar trebui să pot avea o anumită libertate. Sentimentele pe care le avusese în ultimele zile… nu, săptămâni, se ridicară la suprafaţă. Să decid singură ce doresc să fac.

— Nu am niciun interes să te ţin închisă. Dar îmi fac griji pentru tine. Îmi amintesc cât de nefericită şi de înspăimântată ai fost când te-am adus pentru prima dată aici să trăieşti. Vremurile în care te trezeai din coşmaruri. Lacrimile pe care le-ai vărsat.

Vărsase o parte din lacrimi pentru tatăl ei şi pentru casa ei, deşi se îndoia că mătuşa Helena şi-a dat seama vreodată de asta. Dar Lilah îşi aminti, de asemenea, cum mătuşa Helena o trezise din coşmaruri şi o îmbrăţişase, cum o adăpostise şi o protejase. Lilah se calmă.

— Ştiu. Dar nu mai sunt un copil, mătuşă Helena, şi nu trebuie să mă aperi. Mătuşa Vesta mi-a scris de mai multe ori, rugându-mă să merg s-o vizitez.

Mătuşa Helena pufni din nou iritată.

— Fără îndoială, pentru că vrea ceva de la tine. Acelei femei nu îi pasă decât de ea însăşi.

— Sunt foarte conştientă de asta. Dar ea este, până la urmă, sora tatălui meu şi, ca atare, trebuie să o respect. A fost nepoliticos din partea mea să nu merg acolo deloc.

Mai mult ca orice, acest argument ar putea-o face pe mătuşa Helena să-şi schimbe părerea.

— Nu voi fi influenţată sau rănită de mătuşa Vesta, continuă Lilah. Şi nici nu sunt atât de slabă şi proastă pentru a-i permite lui Con să-şi îngăduie libertăţi. O făcuse deja, desigur, dar nu era nevoie să-i spună asta mătuşii Helena. Nu ai încredere în mine?

— Sigur că am încredere în tine. Mătuşa Helena o luă de mână. Lordul Moreland este cel în care nu am încredere. Am auzit că se comportă foarte ciudat. Umblă vorba că se deghizează la agenţia pe care o conduce, pretinzând că ar fi tot soiul de creaturi josnice. Ştii că lumea îi numeşte Nebunii Moreland.

— Este complet nedrept şi lipsit de omenie, protestă Lilah cu ardoare. Nu sunt nebuni.

— Sunt ciudaţi. Nu se comportă aşa cum ar trebui. Sunt *diferiţi.* Mătuşa Helena se întoarse oftând impetuos şi se lăsă pe spate în scaun. Cât mi-aş fi dorit să nu te fi încurcat niciodată cu familia Moreland. De ce nu s-a putut căsători Sabrina cu un tânăr drăguţ şi normal?

— Alex este normal.

— Mă tem că te va amăgi şi îţi va frânge inima.

— Con? Lilah râse scurt. Slabe şanse să se întâmple lucrul acesta!

— Este un tânăr foarte simpatic, frumos, aşa cum par să fie toţi cei din familia Moreland, şi are acel ceva sălbatic în el care îl face atât de intrigant.

— Mătuşa Helena!

Lilah rămase cu gura căscată la mătuşa ei, uşor şocată.

Mătuşa ei făcu o mică grimasă.

— Crezi că nu-mi amintesc cum este să fii tânără? Cât de atrăgător poate părea un derbedeu? Ştiu, de asemenea, că acesta este genul de bărbat care te va face să plângi. Este prieten cu familia Hetherton şi pe ei îi interesează doar să se distreze. Mă tem că nu e interesat de căsătorie.

— Atunci este foarte bine, pentru că nici eu nu sunt interesată. Ştiu că este genul care zboară din floare în floare ca un fluture. Dar nu este un escroc. Este cinstit, chiar prea sincer. N-am să fiu leşinată după el. Noi doi am

reuşit să ne împrietenim, într-un fel, de când Sabrina s-a căsătorit cu fratele său, dar cam asta-i tot.

— Atunci de ce fugi cu el în Somerset? Mătuşa Helena miji ochii spre Lilah. Şi nu încerca să îmi vinzi povestea aceea stupidă despre arhitectura acelei monstruozităţi de casă.

Lilah răbufni furioasă.

— Nu, nu acesta este motivul real. Aceasta este varianta oficială, cea pe care o spunem. O priveşte pe Sabrina, aşa că nu am vrut să divulgăm nimic.

Până aici, cel puţin, era adevărul.

— Sabrina? Mătuşa ei se încruntă. Dar Sabrina nici măcar nu este aici.

— Nu, şi tocmai de aceea trebuie să meargă acolo. Cuvintele mătuşii o inspirară. Cum Alex este plecat, Constantine este managerul afacerilor fratelui său geamăn. Asta include acum şi chestiunile Sabrinei. Şi în aceste vorbe exista cumva un sâmbure de adevăr.

— Dar ce legătură are asta cu tine şi cu Barrow House?

— Se pare că cineva a pătruns cu forţa în Carmoor. Şi nu doar o singură dată.

Lui Lilah nu-i plăcea să-şi mintă mătuşa, dar nu putea să-i spună adevărul. Era prea ciudat. Era tipic pentru Con că adevărul lui ar fi sunat mai puţin veridic decât o minciună. Mătuşa Helena nu ar fi considerat că a căuta o cheie poate fi un motiv acceptabil pentru ca ea să se grăbească să plece în Somerset cu Con Moreland.

— Hoţi? Unde se va ajunge? Ce s-a întâmplat? Au luat ceva?

Mătuşa ei părea atât de îngrijorată, încât Lilah fu cuprinsă de vinovăţie. Minciunile îi veneau mult prea uşor.

— Nu sunt sigură. Lordul Moreland nu mi-a spus detalii. A fost reticent, fireşte, ca să nu mă sperie.

Aceasta era cea mai mare minciună dintre toate.

— Normal.

— Dar este îngrijorat în această privinţă. Trebuie să plece imediat să rezolve lucrurile. Nu poate sta la

Carmoor… Nu sunt servitori şi e închis de ani de zile. Hanul din sat ar fi cu totul nepotrivit pentru fiul unui duce.

— Da, înţeleg de ce te-ai simţi obligată să-l inviţi la Barrow House, dar nu trebuie să mergi cu el.

— O, ba trebuie. Nu-l pot lăsa să se întâlnească singur cu mătuşa Vesta. Imaginează-ţi ce ar crede.

— O, da, ai dreptate. Mătuşa Helena părea mai alarmată de această posibilitate decât de hoţi. Mătuşa ei oftă. Presupun ca trebuie să-l însoţeşti, dar mi se pare foarte îngrijorător. Îşi îndreptă umerii. Poate că ar trebui să merg cu tine.

Lilah aproape că râse de expresia martirică a mătuşii ei.

— Nu, eşti foarte binevoitoare, dar nu ţi-aş putea cere să petreci tot timpul ăsta în compania mătuşii Vesta. A spune că cele două nu se înţelegeau bine era o subestimare. Am fi cu toţii deprimaţi.

Chipul mătuşii se lumină.

— Trebuie să o iei pe Cuddington cu tine.

— Pe servitoarea ta? întrebă Lilah îngrozită.

Cuddington era cea mai acră, rigidă şi critică persoană din câte existau.

— Da. Mătuşa Helena dădu din cap, satisfăcută de ideea ei. Voi fi mult mai liniştită ştiind că o ai pe Cuddington cu tine.

— Dar tu ce te vei face fără ea? protestă Lilah. O voi lua pe Poppy cu mine.

— Mă descurc, spuse mătuşa ei, hotărât. Poppy este o fată dulce, dar mult prea tânără şi uşor de amăgit. Cuddington este soluţia.

— Bine, fie. O voi lua cu mine, oftă Lilah.

Gândul la reacţia lui Con când o va cunoaşte pe Cuddington o făcu să se amuze.

Capitolul 13

Con stătea lângă un stâlp, urmărind fluxul călătorilor spre Gara Paddington. Ajunsese prea devreme.

După ce cumpărase biletele, nu mai trebuia decât să aştepte, lucru la care nu se pricepuse niciodată. Şi-ar fi dorit să o ia pe Lilah din casa ei, mai degrabă decât să se întâlnească cu ea la gară.

Dar nu avea de ce să-şi faci griji. Îşi scoase ceasul de buzunar, apoi verifică ceasul mare care atârna în gară. Lilah nu întârzia; faptul că nu sosise încă nu însemna că se răzgândise. Ea spusese că va merge şi se va ţine de cuvânt – chiar dacă nu-l dorea cu adevărat în casa ei.

Reticenţa ei de a-l invita fusese mai degrabă descurajantă. Desigur, ei doi nu se înţelegeau neapărat bine – de fapt, ea era mereu al naibii de enervantă –, însă el nu crezuse că-l displăcea atât de mult. Femeile se bucurau de obicei de compania lui. Poate că îl plesneau peste degete, spunându-i că este obraznic – acesta părea a fi un cuvânt preferat al doamnelor bătrâne şi tinere – dar zâmbeau mereu când îl spuneau. Cochetau cu el, dansau cu el, mergeau la braţul lui. Într-adevăr, unele dintre ele chiar îl atrăseseră într-un alcov pentru un sărut furat.

Dar Lilah nu se încadra în această categorie. Era incredibil de imună la farmecul lui. Căuta orice ocazie pentru a-l critica. Con o enerva, o înfuria. De fapt, singurul lucru care o mulţumea la el era felul în care săruta. Con zâmbi în sinea lui. Acesta era un lucru de care era sigur. Bănuia că ea ar nega, dar îi simţise răspunsul – căldura din piele, felul în care corpul ei se topea în al lui, felul în care gura ei se mişca pe a lui.

Se îndreptă, adunându-şi gândurile. Nu avea importanţă că Lilah se bucura de săruturile lor. Plăcerea fizică nu avea să cântărească suficient pentru Lilah pentru a-i echilibra dezaprobarea faţă de el. Nu ar trebui să-l şocheze dacă se va răzgândi să rămână prinsă zile întregi în aceeaşi casă cu el.

Nici nu ar trebui să îi provoace acea durere în suflet.

La rândul lui, nici el nu voia să fie cu ea. Era rigidă şi critică. Certăreaţă, punătoare de piedici, lipsită de

imaginaţie… şi aparent lipsită de orice simţ al umorului. Era distractiv să o tachineze, să-i vadă ochii strălucind de furie şi să-i smulgă un zâmbet sau un râs, dar era sigur că după un timp compania ei avea să devină obositoare.

De obicei, nu era deranjat de opiniile altora. El şi Alex aveau un număr de verişori care nu îi plăceau deloc – desigur, cu o oarecare justificare – precum şi zeci de tutori pe care îi alungaseră, ca să nu mai vorbim de proprietarul de alături, care îi numise copiii Satanei.

Antipatia celorlalţi nu-l deranjase niciodată. Nici măcar o dată nu-i păsase că vreunul dintre şarlatanii pe care îi demascase îşi vărsase veninul asupra lui. Niciodată nu simţise acea durere ciudată sau nu-şi dorise ca lucrurile să fie altfel.

Femeile îl respinseseră şi înainte. Era acea tânără apatică, din familia Farthingham, de exemplu, care îi spusese că este prea obositor, iar Genevieve Winters se bosumfla mereu pentru că nu îi acorda la fel de multă atenţie precum ceilalţi tineri. Şi altele – ştia că erau şi altele. Însă niciuna dintre ele nu-i provocase nici măcar o picătură de durere.

Durerea era un lucru care provenea de la oamenii iubiţi – dezamăgirea din ochii tatălui său când Con provoca necazuri sau întristarea pe chipul mamei sale când fratele ei murise sau golul din casă când fraţii lui s-au căsătorit şi s-au mutat. Despărţirea, când Alex s-a căsătorit. Durerea era grea şi profundă, nu ceva de irosit pe oameni care nu contau.

Împotriva oricărei raţiuni, într-un fel pervers, îi plăcea de Lilah Holcutt, dar ea nu era cineva care să conteze pentru el. Sau ar putea conta pentru el. Ocupa o poziţie marginală în viaţa lui. Era prietena cumnatei lui.

Con se îndreptă, îndepărtându-se de stâlp. Venise. Lilah se îndreptă spre el, urmată nu numai de mătuşa ei, ci şi de un domn corpolent, de vârstă mijlocie, şi de o femeie înaltă, îmbrăcată în negru.

Micile linii dintre ochii lui Lilah erau încordate, gura ei încleştată, pasul ei rapid. Fierbea, îşi spuse el, şi, dintr-un

motiv oarecare, asta îl făcu să zâmbească. Luându-şi expresia cea mai blândă, cea mai inofensivă. Con înaintă să-i întâmpine.

Lilah se ocupă surprinzător de repede de introduceri şi de rămas-bun. Femeia slabă, în negru, stătu deoparte tot timpul, privirea ei rece străpungându-l pe Con. Faţa ei era alungită, buzele înguste şi sprâncenele, de un negru dur pe chipul ei de altfel palid, păreau să se încrunte constant. Lilah nu o prezentă şi faptul acesta, precum şi poziţia ei în spatele grupului, îl făcu să presupună că era o servitoare.

Avu o premoniţie sumbră legată de scopul ei, premoniţie confirmată atunci când mătuşa şi unchiul lui Lilah se întoarseră în trăsura lor, lăsând-o pe femeie în urmă, împreună cu bagajul lui Lilah. Con privi de la ea la Lilah.

Lui Lilah îi zvâcni colţul gurii – nu era sigur dacă era de amuzament sau iritare – şi spuse:

— Cuddington este servitoarea mătuşii mele. Va călători cu noi.

— Ah. Cât de potrivit!

Con încercă să zâmbească. Chipul lui Cuddington rămase inexpresiv.

— Merg să iau biletele şi mă voi ocupa de lucrurile dumitale, domnişoară, îi spuse Cuddington lui Lilah şi se întoarse să cheme un hamal.

Con scoase biletele pe care le cumpărase deja, recunoscând că nu luase niciunul pentru Cuddington.

— Îmi pare rău, îi spuse el lui Lilah, uitându-se la cealaltă femeie care pleca cu bagajul lui Lilah şi cu un portar, care le trăgea. Nu mi-am dat seama că o să-ţi aduci stăpâna.

— Cu siguranţă, ştiai că îmi voi aduce servitoarea.

— Poate, dar nu ştiam că va fi o scorpie, răspunse el. Porniră spre peron unde îi aştepta trenul. Începusem să cred că ai decis să nu mai mergi până la urmă.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

— Ţi-am spus că o voi face.

— Ştiu. Dar… El se uită la ea. Nu am vrut să spun, ştii,

ce ţi-am spus când am plecat. Nu te voi deranja cu atenţia mea. Încercam doar…

— Să faci glume pe seama mea?

— Nu…

— Nu? Ea ridică o sprânceană. Nu mă luai peste picior pentru că sunt pudică? Pentru respectul meu naiv faţă de regulile societăţii? Nu râdeai de dorinţa mea de a-mi păstra reputaţia?

Con îşi căuta cuvintele. Presupunea că luase toate acele lucruri în derâdere. Dar nu o spusese aşa cum o făcea ea să sune.

— Nu-ţi face griji! spuse Lilah răspicat. Nu iau niciodată în serios ceea ce spui.

Con îşi dădu seama că nu-i plăcea nici ideea aceasta. Merse cu paşi mari în tăcere, întrebându-se ce-l făcea să se simtă atât de supărat. Lilah, desigur, nu avea o problemă cu lipsa conversaţiei, privind în jur prin gară, oriunde, dar nu spre el. Era ţeapănă, cu acea tensiune încolăcită încă în ea. Ceva îi trezise furia; fără îndoială că era el.

Îşi găsiră compartimentul în tren. Încăperea mică părea cumva mai mică decât de obicei, iar Con se gândi că probabil nu ar fi trebuit să închidă uşa în urma lor. Dar să fie al naibii dacă avea de gând să se întoarcă şi să o deschidă. Stăteau împreună stânjeniţi. Apoi, cu o grimasă, Con se întoarse să privească pe fereastra lor. Nu era nici urmă de servitoare. Poate că va pierde trenul; gândul îl mai înveseli puţin.

— Presupun că nu există nicio speranţă ca servitoarea ta să stea în altă parte.

— Nu ar mai corespunde scopului urmărit, răspunse Lilah.

— Nu vom putea sta de vorbă în faţa ei.

— Nu fi absurd!

— Nu despre ceva important. Îmi pot imagina cât de bine ar primi mătuşa ta un raport despre chei ascunse sau răpitori.

— Cuddington nu îi raportează mătuşii Helena despre mine. Vocea îi tremură la sfârşit, dar adăugă tăios: Azi eşti

într-o dispoziţie proastă.

— Am vrut să plec ieri. Con îşi dădu seama că era irascibil, dar nu putea să îşi schimbe starea de spirit. Nu te plictiseşti niciodată ca cineva să te urmărească oriunde mergi?

— Ba sigur că da!

În vocea ei era o iritare atât de sinceră, încât el se întoarse spre ea, surprins.

— Atunci de ce o faci? Nu mi te pot imagina atât de blândă încât mătuşa ta să îţi dicteze fiecare mişcare.

— Desigur că nu. Nu îmi iau *întotdeauna* servitoarea.

— Înţeleg. Deci se întâmplă doar când pleci cu mine. Vru să se întoarcă spre fereastră. La naiba, Lilah! Cumva nu putea ignora asta, nu putea împiedica cuvintele să-i iasă din gură. De ce dracu mă displaci atât de mult? De ce mă găseşti atât de respingător?

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu fi ridicol!

Lilah se întoarse cu spatele, dar Con se aşeză din nou în faţa ei.

— Nu sunt. Este clar. Nu eşti nepoliticoasă cu nimeni altcineva. Nu-i iei capul lui Alex dacă face o glumă.

— Nu-ţi fac asta nici ţie.

— O, da, uneori râzi, dar parcă râsul ţi-ar fi fost smuls împotriva voinţei tale. Zâmbeşti, dar apoi te întorci cu spatele, aşa cum ai făcut acum. Pari că-i placi pe toţi ceilalţi din familia mea. Eşti dulce ca mierea când vorbeşti cu tatăl meu. Dar eşti o regină de gheaţă cu mine.

— Tatăl tău este un om minunat.

— Da, este. Nu despre asta este vorba.

— Dar despre ce este vorba?

Ochii lui Lilah erau furioşi acum, ceea ce îi dădu o oarecare satisfacţie. Poate că ea îl dispreţuia, dar el putea oricând să o scoată din sărite.

— Eşti politicoasă cu ceilalţi. Nu prietenoasă, desigur, dar eşti plăcută. Nu le pui la îndoială fiecare afirmaţie, nu te cerţi despre fiecare lucru neînsemnat. Deci ce te face să mă dispreţuieşti atât de mult? De obicei sunt considerat un

tip destul de bun. Femeile nu fug de mine.

— Toate sunt înnebunite după tine, sunt convinsă.

— Nu am spus…

— Este clar că ai o părere foarte bună despre tine. Fără îndoială, faptul că nu te urmăresc ca toate celelalte îţi răneşte mândria.

Îşi strânse pumnii, cu braţele înţepenite pe o parte, şi se îndepărtă din nou.

De data aceasta, nu o mai urmă.

— Nu. *Refuz* să te las să mă atragi în jocul tău, zise ea. Nu te voi lăsa să mă întărâţi, ca să fac o scenă.

— De ce nu? Poate că ţi-ar face bine să te eliberezi măcar o dată şi să nu mai fi atât de încrâncenată.

Ea se întoarse fulgerător înapoi, cu ochi strălucitori şi obraji înroşiţi. În ciuda furiei simţite, Con nu se putea abţine să nu se gândească la cât de minunat arăta.

— Foarte bine. Vrei să ştii de ce nu cad pradă farmecelor tale? O să-ţi spun.

Con avu o ezitare – poate că nu voia să ştie cu adevărat, dar nu se dădu bătut şi aşteptă bombardamentul ei.

— Eşti exact ca toţi ceilalţi tineri bogaţi, lipsiţi de scop, care îşi irosesc viaţa în activităţi idioate, făcând cascadorii prosteşti, glume fără rost. Faci parte din grupul lui Hetherton – nu îţi pasă nici cât negru sub unghie de bârfele pe care le creezi sau de efectul tău asupra altor oameni.

— Dai vina pe mine pentru ceea ce fac alţi bărbaţi? Mă judeci în funcţie de Freddy Hetherton? Faptul că am vorbit cu ei sau am râs cu ei nu mă face membru al acelui grup.

— Eşti fermecător. Eşti expert în flirt, complimente fără rost şi sărutări furate la lumina lunii.

— Deci acum păcatul meu este că sunt fermecător.

— Este că treci de la o domnişoară la alta, fără să rămâi niciodată, fără să-ţi pese.

— Crezi că ar fi mai bine dacă aş urmări cu pasiune o fată, supunând-o bârfelor şi speculaţiilor?

— Cred că ar fi mai bine dacă ai da dovadă de o oarecare statornicie. O oarecare profunzime a sentimentelor. Mereu disimulezi, te deghizezi, minţi dintr-un motiv sau altul sau, aparent, doar pentru distracţie. Nu ştiu dacă ştiu ceva cu adevărat despre tine.

— Nu ai încredere în mine?

Cuvintele ei căzură ca un trăsnet.

— Cum ar putea cineva să aibă? Iei totul în bătaie de joc. Eşti impulsiv. Urmăreşti zvonuri despre fantome sau teorii nebuneşti că lumea este pe cale să se sfârşească. Nu ai deloc demnitate. Este o ruşine pentru familia ta.

— Familia mea nu dă doi bani pe demnitate. Nu sunt jenaţi. Numai tu eşti.

— Aş fi dacă mi-ar păsa, zise ea.

Îl străbătu un val de căldură încinsă.

— Ştiu foarte bine că nu-ţi pasă de mine. Dar, cu siguranţă, ai o mulţime de păreri despre cineva pe care nici măcar nu-l cunoşti. De unde ai putea să-mi cunoşti sentimentele? Să ştii cât sunt de loial sau de statornic când tu mă eviţi ca pe ciumă?

— Eu te evit pe tine? Asta-i culmea! Făcu un pas înainte. Tu eşti cel care se ridică şi iese din cameră ori de câte ori intru eu. Cel care nici măcar nu a dormit în propria casă pentru că eu stăteam acolo.

Con se înroşi, ştiind că într-adevăr făcuse acele lucruri în timpul săptămânilor dinaintea nunţii, când Lilah fusese constant prin preajmă.

— Am încercat să menţin armonia în casă. Am crezut că ai aprecia absenţa mea, având în vedere antipatia ta faţă de mine.

— Am făcut-o.

— Atunci mă întreb de ce te plângi.

— Nu mă…

— Şi este o minciună să spui că nu am petrecut timp cu tine. Ne-am petrecut o jumătate de zi împreună, urmărind răpitorii.

— Pentru că m-am băgat cu forţa. Nu mă voiai cu tine. Ai spus asta destul de clar.

— Dar ce spui despre faptul că ţi-am cerut să căutăm împreună în casa Sabrinei? Şi ce spui de acum? Plec cu tine către blestematul de Somerset.

— Da, atunci când ai nevoie de ceva de la mine.

— Nu mă folosesc de tine, răspunse Con încordat ca o coardă de arc, furia revărsându-se prin el. Aş fi putut cu uşurinţă să merg la Carmoor şi să caut de unul singur. Nu am nevoie să mă însoţeşti. De fapt, totul ar fi al naibii de uşor dacă nu ai fi aici. Eşti exasperantă şi am fost un prost să te întreb.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Ochii ei străluciră şi acea privire de pe chipul ei îl durea.

— Pentru că am fost suficient de idiot încât să te vreau alături de mine.

Lilah trase aer în piept.

Era un prost. Un prost absolut. Con ştia asta şi totuşi nu se putea abţine. O trase în braţele lui şi o sărută.

Lilah rămase neclintită, apoi se topi în braţele lui, cu gura deschisă pentru a-l primi. Braţele ei alunecară sub jacheta lui, iar el se cutremură, învăluit de dorinţă. Mirosul ei, senzaţia ei, gustul ei îi umpleau capul. Nu avea niciun gând, doar căldură şi dorinţă, doar nevoie crescândă. Nu se putea opri să o sărute şi nici să îşi schimbe unghiul gurii.

Con nu era conştient că se mişcă, dar deodată se loviră de uşă, trupul lui lipindu-se de al ei. Mâna lui se ridică, cu degetele înfipte în părul ei. Auzi zgomotul agrafelor lovind podeaua. Nu era suficient, nici pe departe suficient. Îi sărută gura şi obrazul, îi prinse, lobul cărnos al urechii într-o muşcătură minusculă, iar gâfâitul ei speriat, care se transformă într-un geamăt, aproape că îl făcu praf. Se imagină alunecând pe podea cu ea, dar o ultimă fărâmă de sănătate mintală îl făcu să se oprească. În schimb, începu să o sărute pe gât în jos.

Pielea sensibilă era atât de moale, atât de netedă, atât de caldă, îi simţi bătaia minusculă a pulsului ei pe buzele lui. Cealaltă mână alunecă în sus pentru a acoperi umflătura moale a sânului ei. Ar fi dat orice pentru a fi în

altă parte cu ea, unde ar fi putut să-şi urmeze cursul dorinţei sale până în miezul acesteia. Ştia că trebuie să se oprească, să se retragă.

Încă o clipă, încă o clipă.

Fluierul trenului răsună în aer. Con încremeni. Se auzi din nou, despicând ceaţa din creierul lui. Se trase deoparte, întorcându-se spre fereastră şi trecându-şi o mână tremurătoare prin păr. Trase de vestă, de manşete. Putea să vadă reflexia lui Lilah în fereastră. Îşi strângea frenetic şuviţele de păr pe care degetele lui le slăbise. Îşi încovoie mâinile, dornic să le afunde din nou în părul ei. Respiră adânc, încercând să-şi păstreze calmul.

Întorcându-se pe jumătate, se uită la Lilah. Părea tulburată şi cu respiraţia tăiată. Îl făcu să o dorească şi mai mult. Habar n-avea ce ar fi trebuit să-i spună. Ce ar trebui să facă. Era complet debusolat.

La uşă se auzi un zgomot puternic şi o clipă mai târziu, Cuddington intră în încăpere, severă şi suspicioasă. „Va fi o călătorie infernal de lungă”, se gândi el.

Capitolul 14

Călătoria la Somerset fu pe atât de groaznică pe cât îşi imaginase Lilah. Şi chiar mai rău de atât. Îşi închipuise o conversaţie pompoasă şi plictisitoare, de faţă cu Cuddington. Nu-şi imaginase bogăţia de senzaţii care o răscoleau, căutând scăpare.

Con nu era de niciun ajutor. Se aşezase lângă fereastră şi era dus pe gânduri. Nu avea o expresie pe care să o mai fi văzut la Con înainte… Una pe care spera să nu o mai vadă niciodată. Era ciudat de deranjant să-i vadă chipul vesel devenind întunecat şi rece. Acesta nu era Constantine Moreland pe care îl cunoştea, cel pe care… Da, bine, era obligată să recunoască: Con Moreland pe care îl plăcea.

În ciuda a tot ceea ce spusese, adevărul era că îi plăcea să fie cu el. Ori de câte ori Con intra într-o încăpere,

aceasta devenea mai animată, mai distractivă. Lucrurile căpătau un aer de nesiguranţă în jurul lui; nu se ştia niciodată ce ar putea face sau spune. Era, desigur, deranjant; şi nu era felul în care ar fi trebuit să se comporte un domn. Dar era în acelaşi timp interesant. Con aducea cu el promisiunea aventurii.

Era greşit din partea ei. Nu ar fi trebuit să se simtă atrasă de cineva care o alarma. Era opusul bărbatului la care visase ea – departe de a fi o ancoră solidă, părea făcut din artificii care se aprindeau frumos în aer şi dispăreau.

Însă nu avea nicio scăpare. Îl voia pe Con. Ea îşi dorea acea faţă, acele mâini cu care el obişnuia să-şi sublinieze cuvintele, acel trup lung şi slab care se potrivea atât de perfect cu al ei. Îl dorea aşa cum îşi imagina că un consumator de opiu trebuie să-şi dorească drogul, ştiind că era greşit şi efemer, dar atât de plăcut.

Îi aruncă o privire piezişă. Ce avea Con de o răscolea atât de tare? Acea sclipire din ochi? Felul în care gura i se schimonosea uşor când aştepta răspunsul ei la tachinarea lui?

Obrajii începură să-i ardă când se gândi la sărutările lui de mai devreme şi la felul în care corpul ei se aprinsese drept răspuns. Felul în care o atinsese fusese şocant, mâna lui trecând peste ea, acoperindu-i sânul, însă o trezise mai mult decât o uimise. Simpla amintire o făcu să vibreze. Con avea capacitatea de a o transforma într-o persoană cu totul diferită.

Uite cum profitase zilele trecute de şansa de a părăsi casa împreună cu el. Şi, oricât de puţin şi l-ar fi dorit pe Con la Barrow House, gândul de a merge acolo cu el o încântase. Ştia că acesta era principalul motiv pentru care insistenţa mătuşii ei de a o lua cu ea pe Cuddington o deranjase atât de mult. Poppy, camerista ei, ar fi fost imediat de acord să stea singură în celălalt vagon.

Ce avea să facă în restul vizitei? Vor fi împreună, dar ea stricase deja asta. După toate lucrurile pe care i le spusese, Con nu ar fi vrut ca ea să-l însoţească atunci când vor intra cu forţa în Carmoor. Şi nici nu regreta

oportunitatea de a comite o infracţiune, dovadă cât de mult o transformase Con într-o persoană diferită!

Şi-ar fi dorit să nu fi spus ceea ce spusese. *Era* lipsit de constanţă, trecând mereu de la un lucru la altul; credea în toate acele prostii de pe altă lume. Felul în care o tachina o făcea să îşi dorească să-l plesnească uneori.

Dar poate că ea şi mătuşa ei crezuseră greşit că făcea parte din gaşca lui Hetherton. Îl văzuse vorbind şi râzând cu ei la petreceri; auzise de unele dintre farsele ridicole pe care le făcuseră. Dar nu văzuse la el niciun semn al comportamentului lor deşănţat şi trecuse ceva timp de când auzise că ar fi fost implicat într-una dintre farsele acestora.

În ultimele luni, aflându-se mai mult în preajma lui, începuse să se întrebe dacă nu cumva ceea ce luase drept impulsivitate nu era, de fapt, o capacitate de a gândi şi de a acţiona rapid. Dacă cineva s-ar fi uitat cu alţi ochi la felul în care flirta, era un lucru bun că nu urmărea pe nimeni atât de mult încât să ridice aşteptări sau să provoace bârfe. Desigur, de ce simţea nevoia să flirteze cu fiecare femeie în viaţă rămânea un mister – unul destul de iritant –, dar nu putea fi definită drept răutate. Era destul de loial, cel puţin faţă de anumite persoane.

Fusese atât de supărată pe mătuşa ei, nu doar pentru că o trimisese împreună cu Cuddington, ci şi pentru că pierduse atât de mult timp încât Lilah aproape că întârziase la gară. Apoi Con continuase să o aţâţe până când în cele din urmă izbucnise. Şi-ar fi dorit să-şi poată retrage cuvintele, dar nu mai era posibil. El îşi va aminti de ele, indiferent cât de mult ar încerca ea să-i explice sau să-şi ceară scuze… Şi, într-adevăr, nu era nerăbdătoare să-i ceară scuze lui Con. Ar face-o, desigur, pentru că aşa era politicos, dar Con ar face totul mult mai dificil.

Era o prostie că se simţea atât de deprimată. Doar Con nu o plăcuse înainte de declaraţia ei furioasă şi impulsivă. O considera serioasă, înţepată şi plictisitoare. Profita de orice ocazie pentru a o ignora, tachinând-o şi râzând de ea. Şi, orice ar fi spus, o evitase tot timpul în

care Lilah stătuse la Broughton House când îi ajutaseră pe Alex şi Sabrina să scape.

Dar de ce-i zisese lucrul acela la final? După ce-i spusese că-i o pacoste, recunoscuse că dorise să vină cu el. Nu intenţionase să spună asta – dar cuvintele îi ieşiseră din gură de parcă nu s-ar fi putut abţine. De parcă nu voia să simtă ceea ce simţea.

Apoi o strânsese în braţe şi o sărutase până când ea nu mai fu în stare să gândească limpede – ceea ce, la drept vorbind, nu durase prea mult. Dacă ea nu putea nega atracţia faţă de Con, nici el nu putea nega că o doreşte. Îşi aminti căldura din ochii lui, patosul cu care o sărutase, trupul lui dur presând-o de uşă.

Dacă nu ar fi intrat Cuddington, nu se ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Lilah presupuse că acesta era un motiv întemeiat de a o avea pe femeie alături, dar nu se putea simţi câtuşi de puţin recunoscătoare. Voia să ştie ce i-ar fi spus Con. Ce ar fi făcut.

Orice şansă de a afla dispăruse acum. Con era cufundat în gânduri sumbre, fără ca măcar să vorbească cu ea. Erau puţine şanse să o sărute din nou. Ceea ce, desigur, era bine. N-ar trebui să tânjească după repetarea incidentului. Depăşise atât de mult limita decenţei, încât abia dacă ştia cum să-l numească. Vulgar? Imoral? Scandalos?

Dacă şi ea era ca mătuşa Vesta? Acesta era un gând îngrijorător. Nu. Nu era. Chiar dacă avea aceste sentimente nepotrivite, Lilah le putea controla. Şi alţi oameni trebuie să fi simţit aşa şi să nu fi cedat. La fel ar putea şi ea. Situaţia jenantă dintre ea şi Con o va ajuta să facă acest lucru. Ar trebui să fie bucuroasă de asta. Chiar aşa.

Lilah îşi rezemă capul de spătarul căptuşit şi închise ochii. Măcar putea evita tăcerea grea prefăcându-se că doarme. Spre surprinderea ei, prefăcătoria ei se transformă în realitate, dar se trezi când trenul se opri. Ea privi în jur, dezorientată.

— Ce… suntem deja la Bath?

— Nu, clătină Con din cap. Doar o oprire pentru a lua

pasageri. Îşi scoase ceasul şi îl deschise. Mai avem ceva de mers până acolo, dacă orarul lor este corect.

— Înţeleg.

Se întrebă dacă nu cumva îşi deranjase părul cât timp dormise. Trase de tivul jachetei. Cel puţin Con vorbea cu ea.

— Avem vreme frumoasă.

Acesta era exact genul de conversaţie politicoasă pe care Con îl detesta, dar ce altceva putea să facă sub privirea de bazilisc a lui Cuddington? Se întrebă dacă femeia chiar avea instrucţiuni de la mătuşa ei să raporteze comportamentul lui Lilah. Con scoase un sunet neutru, dar se pare că se hotărî să facă şi el un efort, pentru că o clipă mai târziu spuse:

— Cum arată casa ta? Barrow House, nu-i aşa?

— Da. Şi-ar fi dorit ca el să fi ales altceva despre care să vorbească. Ei bine, ăăă… Culese o scamă invizibila de pe fustă. Este în Levels. Ştii ceva despre zonă?

— Mlaştini? Au fost secate, nu-i aşa, la fel ca în Fens[4]?

— Da. Acum sunt ferme în locurile unde se aflau mlaştini. Pământul este plat şi brăzdat cu rine… Aşa se numesc acolo canalele.

— Dar cum rămâne cu casa ta? Cum arată?

De ce insista să vorbească despre Barrow House?

— Este… ăăă… cam greu de descris. Asta pentru a se exprima în termeni delicaţi. A fost construită în epoca Tudor. De fapt, a fost ridicată pe temelia unui vechi castel. Este aşezată pe unul dintre puţinele locuri ridicate din Levels. Poţi vedea Glastonbury Tor de pe terenul nostru, dacă nu e ceaţă. Nu suntem prea departe nici de Wells. Wells este destul de drăguţ.

Se lansă într-o descriere a istoriei oraşului şi a catedralei.

Aparent, valul de cuvinte puse capăt interesului lui Con pentru subiect, iar el se cufundă din nou în tăcere, deşi

---

4Fens, cunoscut şi sub denumirea de Fenlands, este o regiune mlăştinoasă din estul Angliei, (n.red.)

acum o studia mai degrabă pe ea decât priveliştea de pe fereastră. Lilah îşi schimbă poziţia incomodă şi se întrebă la ce se gândea.

A fost o uşurare să ajungă la Bath, unde fură nevoiţi să schimbe trenul. Scurtul drum spre Wells avea programată doar o călătorie pe zi, ceea ce însemna o aşteptare de două ore, iar când ajunseră la Wells, era deja după-amiază târziu.

Fu încântată că singurul vehicul pe care îl puteau închiria era o brişcă cu un singur cal, în care puteau sta doar două persoane şi o lăsară pe servitoare să călătorească în căruţa închiriată pentru bagaje.

Oricât de bucuroasă era să scape de prezenţa sumbră a lui Cuddington, nodul din pieptul ei creştea cu fiecare minut pe măsură ce se apropiau de casa ei. Totul era obsesiv de familiar. Ceaţa amurgului îşi făcu apariţia în timp ce conduceau, adunându-se deasupra canalelor şi estompând drumul de sub roţile trăsurii lor. Sălcii plantate în rând lângă numeroasele căi navigabile se ridicau deasupra ceţii, ramurile lor căzute legănându-se în aerul serii. Drumul urca treptat, iar pâcla joasă cobora plutind spre pământ. O luară pe aleea care ducea spre casă, iar durerea din pieptul lui Lilah creştea tot mai mult. Iat-o: Barrow House, care se profila în faţa lor în toată măreţia sa uriaşă, perimată, o mărturie a vanităţii generaţiilor succesive de Holcutt. Casa pornise cu o arhitectură Tudor standard, în forma literei H, însă familia extinsese unul dintre picioarele acesteia. Mai târziu, un alt membru Holcutt adăugase o altă aripă perpendiculară pe extensie, astfel că acum conacul era un dreptunghi cu o bucată lipsă în centrul unei laturi, arătând mai degrabă ca un C solid şi întors pe dos. Arăta de parcă trei clădiri separate ar fi fost împreunate într-un mod ciudat.

Toate aripile se îndreptau spre curtea centrală ascunsă, astfel încât, din orice direcţie venea, vizitatorului i se prezenta partea din spate a casei, oferindu-i un aspect închis, secret. Era ridicată pe o fundaţie de piatră, într-un stil Tudor viu colorat, primele două secţiuni construite din

ipsos şi grinzi de lemn negru formând desene geometrice. Ultima aripă era pe jumătate din cherestea, partea inferioară din piatră închisă la culoare, iar partea superioară decorată cu obloane din lemn negru, sculpturi şi ornamente traforate la fereastră, sporind aspectul sinistru al locului. Peste tot erau arcade Tudor, trandafiri Tudor, motive decorative cu trei şi patru loburi, iar coşurile ornamentale subţiri, din cărămidă, împânzeau acoperişurile. Ferestre Oriei se iţeau ici şi colo, zeci de frontoane se îndreptau în toate direcţiile şi era greu de înţeles cum mai fuseseră înghesuite alte ferestre de sticlă în pereţi.

Culoarul dintre partea de sus şi cea de jos a literei C dădea spre curtea interioară. În partea îndepărtată a acestuia se ramifica aripa originală, fiecare etaj ieşind dincolo de cel aflat sub el. Asemenea multor clădiri Tudor, ajunsese să se deformeze şi să se lase sub greutatea celui de-al treilea etaj, dându-i un vag aspect de instabilitate. Un turn caraghios şi rotund, de piatră se umfla din lateral.

În soarele strălucitor al zilei, casa era cu siguranţă ciudată, dar acum, în amurgul care se lăsa şi cu ceaţa plutind în jur, era de-a dreptul sinistră. Lui Con îi scăpă o exclamaţie, iar Lilah îi aruncă o privire precaută. Se uita fascinat la Barrow House, cu mâinile relaxate pe frâie.

— Aici ai crescut? întrebă el.

— Da.

— Uimitor.

El o privi speculativ.

Lilah îşi simţi obrajii fierbinţi şi îşi întoarse capul, întristată.

— Cum ai putut să pleci? continuă Con.

— Ţi-ar fi plăcut aici? zise Lilah înnegurată.

Ştiuse că o va lua peste picior în privinţa casei. Indiferent dacă dispreţuia casa sau era încântat de ea, aceasta i-ar oferi o mulţime de motive pentru glumele lui.

— Desigur, zise el reluându-şi studiul. Este fantastică, genul de loc în care îţi poţi imagina că se poate întâmpla orice.

— Mă tem că nu am prea multă imaginaţie, răspunse

Lilah hotărâtă. Este prea mare. Podelele nu sunt uniforme, camerele sunt masive şi imposibil de încălzit. Este pur şi simplu o monstruozitate de casă.

— Da.

Ochii lui Con străluciră.

Traseră în curtea mare, pietruită, şi se opriră. Îl văzu pe Con uitându-se în jur cu interes, observând tisa dezlănţuită, crescută la întâmplare, fântâna de piatră întunecată care stropea apă din gura unui *Green Man*[5] şi cele trei rânduri de intrări măreţe, cu două uşi.

— Te rog să-mi spui că, dacă aleg uşa greşită, n-am să pic într-o groapă.

— O folosim pe cea din mijloc, spuse scurt Lilah şi coborî din trăsură.

Un lacheu speriat veni grăbit să o salute pe Lilah. Con îi lăsă lui brişca şi o ajunse din urmă. Aplecându-se, murmură:

— Este vorba despre casă, nu-i aşa? De aceea ai fost atât de reticentă să mă primeşti aici.

Lilah se opri, întâlnindu-şi privirea atotştiutoare.

— Nu fi absurd!

El începu să răspundă, dar în acel moment uşa de la intrare se deschise şi o femeie ieşi afară. Chipul ei era marcat de o încântare surprinsă şi îşi întinse braţele în semn de bun venit.

— Dilly! O, Dilly, copila mea dragă!

— Dilly? întrebă Con ridicând din sprânceană.

— Să nu îndrăzneşti! şuieră Lilah la el şi se feri pentru a evita îmbrăţişarea mătuşii ei.

Mişcarea nu avu succes, iar mătuşa Vesta o cuprinse în braţe. Deşi trecuseră aproape zece ani, i se păru dureros de familiar. Mirosea a acelaşi parfum exotic, greu, şi îmbrăţişarea ei era la fel de emfatică. Lilah rămase crispată în braţele ei.

— Bună, mătuşă Vesta!

---

5 Omul Verde este o fiinţă legendară, care semnifică renaşterea, ciclul noii creşteri care are loc în fiecare primăvară, (n.red.)

Chiar dacă fusese îmblânzită de trecerea anilor, Vesta afişa aceeaşi personalitate dramatică. La fel de înaltă ca Lilah, era considerabil mai solidă, sânul ei ieşind ca prora unei nave deasupra corsetului. În urmă cu zece ani, părul ei fusese de un auriu mai deschis decât al lui Lilah, dar acum era negru, ridicat într-un coc enorm şi împodobit cu o pană ondulată. O clemă de diamant îi prindea pana de păr şi mai multe alte diamante îi străluceau în urechi, la mâini şi la gât.

Rochia ei era din satin negru, cu flori roşii şi aurii brodate pe o diagonală în faţă. Linia decolteului în formă de inimă expunea o mare parte din bustul ei impresionant. Într-o mână ţinea un evantai cu pene albe pentru a se asorta cu cel din părul ei.

Vesta făcu un pas înapoi, ţinând-o de mâini pe Lilah, radiind.

— Nu pot să cred că eşti aici. Ce surpriză minunată! Dar, desigur, lucrurile se aşază întotdeauna aşa cum ar trebui, nu-i aşa? Sunt atât de fericită să te văd din nou. A trecut mult, mult prea mult timp.

Lilah se abţinu sa sublinieze că mătuşa Vesta fusese cea care plecase atât de brusc şi rămăsese plecată atât de mult.

— Şi mie îmi pare bine să te văd.

— Şi cine este tânărul tău amorez? întrebă Vesta aruncând o privire către Con.

Lilah se îmbujoră.

— Nu este amorezul meu.

— Constantine Moreland, doamnă. Con îi făcu mătuşii ei o reverenţă la fel de grandioasă ca şi doamna în sine. La dispoziţia dumneavoastră!

— O, vai! Mătuşa Vesta zâmbi către Con, fluturându-şi seducător evantaiul. Ai tras lozul cel mare, Dilly.

— Mătuşă Vesta! El nu este…

— Nu, doamnă, nepoata dumneavoastră este lozul cel mare. Am fost destul de norocos să fiu acolo unde Dilly s-a putut împiedica de mine.

— Con… zise Lilah printre dinţi.

— Intraţi! Intraţi! Mătuşa Vesta îl prinse de braţ pe Con şi îl conduse în casă. Sper că îmi vei spune mătuşă Vesta. Mă simt deja atât de apropiată de tine. Se vede că suntem spirite înrudite.

Lilah îi urmă ursuză înăuntru.

— Trebuie să fiţi epuizaţi după acea călătorie îngrozitoare, spuse mătuşa ei, de parcă ar fi călătorit prin deşert în loc să fi călătorit cu trenul pentru câteva ore. Sunt convinsă că sunteţi hămesiţi. O să dau de ştire la bucătărie să pregătească cina mai devreme. Dar mai întâi, fără îndoială, veţi dori să vă spălaţi.

Vesta îi duse pe scări şi pe hol.

— Aici, desigur, este camera lui Delilah. Ruggins are grijă să fie mereu îngrijită ca şi cum tocmai ai fi ieşit din ea. Cât despre tine, dragul meu, sunt sigur că Ruggins va ajunge cu servitoarele aici dintr-un moment în altul pentru a-ţi amenaja camera. Ea zâmbi ştrengăreşte. Pe partea cealaltă de hol şi la o distanţă adecvată, desigur. Trebuie să respectăm convenienţele.

— Trebuie? răspunse Con pe acelaşi ton ştrengăresc.

— Eu sunt acolo. Vesta arătă cu mâna vag pe holul lung. M-am mutat în vechea cameră a mamei tale, dragă. Sper că nu te deranjează.

Pe Lilah o deranja. O deranja mult.

— Sigur că nu.

— Este cu faţa la tisă, vedeţi voi, ceea ce, desigur, este vital.

— Evident.

Lilah nu se uită nici la ea, nici la Con, se grăbi doar în camera ei şi închise uşa după ea. Se rezemă de aceasta, eliberându-se de toată încordarea. Era o linişte binecuvântată şi, deşi nu mai fusese aici de la moartea tatălui ei în urmă cu doi ani, spaţiul era confortabil şi familiar. Biblioteca încă mai avea cărţile copilăriei ei. Dacă deschidea uşa mică de pe un perete, găsea o cameră de joacă secretă, ascunsă în spatele unui fronton, fără îndoială încă plină cu păpuşile şi jucăriile ei. Se gândi să rămână aici şi să nu coboare la cină. Dar asta ar lăsa-o pe mătuşa ei

singură cu Con şi numai Dumnezeu ştia ce lucruri ciudate i-ar fi putut spune mătuşa Vesta. Con, desigur, ar încuraja-o să vorbească. Nu, trebuia să fie acolo pentru a devia conversaţia de la toate subiectele care ar trebui evitate. Întorcându-se, se duse la lighean pentru a se spăla de praful şi murdăria de pe drum, făcând tot posibilul să le cureţe şi de pe fuste.

Zăbovi totuşi, plimbându-se prin cameră, atingând vechea ei cutie de bijuterii, eşantionul cusut grosolan care fusese prima ei încercare cu acul, vasul de sticlă în formă de mână de doamnă, care ţinuse ace şi nasturi rătăciţi, cufărul mic al mamei, care stătuse ani de zile în camera tatălui ei şi fusese mutat în a ei după moartea lui. Lilah dădu deoparte scaunul aflat în faţa uşii mici care ducea spre camera ei de joacă şi, plecând capul, intră înăuntru. Încăperea era luminată difuz, doar dinspre dormitorul din spatele ei, dar era suficient pentru a distinge şirul de păpuşi aşezate pe rafturi şi cercul sprijinit de ele. Un cufăr mare de sub fereastră ţinea jucăriile ei; stătuse adesea acolo, privind afară. Pe peretele opus se afla o casă de păpuşi elaborată, aşezată pe o măsuţă pentru copii, alături de un scaun asortat. Îi plăcuse acea casă de păpuşi; era atât de normală, atât de complet diferită de propria ei casă dezordonată.

Încăperea era neaerisită şi mirosea a praful care acoperea totul. Lumina se răsfrânse în ochiul de sticlă al unei păpuşi. Inima lui Lilah se făcu mică în piept. Aceasta era o casă a durerii: tatăl mort, o mamă pe care nu o cunoscuse niciodată şi această cămăruţă în care se aflau rămăşiţele lipsite de viaţă ale copilului care fusese.

Plecă, închizând uşa în urma ei şi reaşezând scaunul în poziţia lui din faţa uşii. Poate că această casă, acest pământ o putea atrage într-un fel visceral, dar Lilah era sigură că nu mai aparţinea acestui loc.

Capitolul 15

Lilah nu avu nevoie să deturneze conversaţia de la subiecte periculoase pentru că mătuşa ei nici măcar nu menţionă Barrow House sau familia Holcutt. În schimb, Vesta şi Con vorbiră constant despre Londra. Ce mai spunea gura târgului? Ce piese se jucau la teatre? Cine era la modă şi cine nu? Judecând după râsul lor, pălăvrăgeala îi distra de minune. Lui Lilah îi provoca o stare de nervi.

Se simţi uşurată când aşa-zisa masă simplă servită de mătuşa ei, constând în doar şase feluri, se sfârşi. Con refuză invitaţia mătuşii Vesta de a juca cărţi şi a conversa şi urcă scările împreună cu Lilah. În capul scărilor, când Lilah începu să-i ureze noapte bună şi să se întoarcă spre camera ei, Con îi cuprinse încheietura mâinii, spunând:

— Stai! Voiam să stau de vorbă cu tine.

Lilah simţi un nod în stomac, dar i se alătură pe scaunul de la fereastra alcovului. Ce avea să o întrebe? Fusese o proastă să spere că îl va împiedica pe Con să afle totul despre familia ei. Evident, el şi mătuşa ei deveniseră rapid mari prieteni.

— Lilah… începu Con, care se aşeză lângă ea, ezită, apoi se ridică. M-am comportat abominabil în această dimineaţă în tren. Trebuie să-ţi cer scuze pentru comportamentul meu lipsit de decenţă. Cuvintele lui sunau pompos şi păreau repetate. Pentru felul în care am…

În mod neobişnuit, bâjbâia după cuvinte.

— M-ai sărutat?

Lilah fu cuprinsă de uşurare. Despre *asta* voia să vorbească?

Se relaxa şi el şi se aşeză din nou lângă ea.

— Nu, nu aş regreta niciodată asta. A fost mult prea plăcut.

— În cazul acesta, trebuie să spun că nu pare o scuză sinceră.

— Regret că te-am ofensat. Îmi pare rău că te-am alarmat sau te-am stresat. Că am fost prost sau dur. De obicei nu sunt atât de neîndemânatic. Mi-am pierdut cumpătul.

— Nu înţeleg de ce te-ar face enervarea să săruţi o persoană. Aş crede că antipatia faţă de cineva te face să nu vrei să o săruţi.

— Aşa s-ar crede. Cu un oftat lung, se lăsă pe spate pe geam. Adevărul este că mă zăpăceşti. Nu înţeleg de ce. Îmi displace la fel de mult ca ţie. Dar se pare că nu mă pot abţine. Făcu o pauză, apoi adăugă încet: Dacă te-am evitat înainte, nu a fost pentru că nu-mi placi.

— Nu?

Sprâncenele i se ridicară.

— Nu. Îmi place de tine mai mult decât ar trebui, pentru propria mea linişte sufletească.

— Dacă mă placi, atunci de ce mă tachinezi tot timpul?

Păru surprins.

— E clar că ai crescut fără un frate. Nu te-a tras niciodată niciun băiat de codiţe pentru că te plăcea?

Lilah făcu ochii mari.

— Ei bine... Nu ştiu. Ea clătină din cap. Nu chiar. Oricum, asta nu are sens. De ce ai vrea să enervezi pe cineva dacă îţi place de acea persoană?

— Te tachinez pentru că... îmi place felul în care îţi strălucesc ochii şi ţi se înroşesc obrajii.

— Asta pentru că sunt furioasă!

— Pervers, nu-i aşa? El se aplecă. Umorul tău. Felul în care te încrunţi, liniile mici, chiar aici. Îşi trecu vârful degetului între sprâncenele ei. Mă amuză să-ţi văd adevăratul eu ieşind din spatele acelei măşti sociale. El îi luă bărbia între degetul mare şi arătător. Îmi place să te fac să-ţi pierzi controlul pe care te lauzi că îl ai. Să te fac să fii la fel de agitată, neliniştită şi confuză pe cât mă faci tu pe mine.

Îşi lăsă mâna jos şi se trase înapoi. Tăcerea se aşternu între ei. Lilah se gândi că poate Con era la fel de surprins de cuvintele lui ca şi ea. În cele din urmă, punând gândurile cap la cap, spuse aspru:

— Atunci, cu siguranţă ai reuşit.

— Mi-am petrecut o viaţă întreagă perfecţionând

această abilitate specială.

El zâmbi şi se ridică, întinzând o mână spre ea. Lilah îl luă de mână. O ţinea prea mult, dar pe ea nu o deranja. În timp ce mergeau pe coridor spre uşa ei, spuse:

— Şi eu îţi cer scuze. Am spus o serie de lucruri pe care obişnuiam să le cred despre tine, dar nu le mai cred cu adevărat. Eşti exagerat de enervant, dar... îşi ridică privirea spre a lui când se opriră în faţa uşii ei. Ai o inimă bună şi o minte bună. Şi nici mie nu îmi displaci.

Con râse.

— Voi lua asta drept un mare compliment, venind de la tine. Îi dădu drumul la mână, dându-se înapoi. Noapte bună! Somn uşor!

— Con... strigă Lilah în timp ce se îndepărta.

El se întoarse, cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Azi, în tren... Când m-ai sărutat? Şi mie mi-a plăcut, rosti Lilah, apoi se întoarse şi se strecură în dormitorul ei.

*

Ei bine, asta cu siguranţă distrusese orice şansă pe care o avea să adoarmă repede.

O sărutase pe Lilah înainte şi se bucurase din plin de lucrul acesta. Dar era altceva să furi câteva sărutări, să o tachinezi ca să se înroşească şi să guşti dulceaţa gurii ei. Sărutările din dimineaţa aceea fuseseră cu totul altceva. Pasiunea îl cuprinsese atât de tare şi de repede, cu atâta foame, încât, timp de câteva minute, nu mai ştiuse pe ce lume se află.

Să ştie că şi ei îi plăcuse, după ce-i simţise flacăra stârnită, absolut incandescentă... ei bine, asta schimba totul. Înainte fusese vorba de flirt şi distracţie. Ce se întâmplase acum era periculos. Era genul de dorinţă care îl făcea pe bărbat orb şi prost, care îl determina să se grăbească spre ceva care ştia că e complet greşit.

Totul tremura în el de dorinţa de a-şi urma instinctele. Dar toate complicaţiile şi barierele legate de a o curta pe Lilah erau încă acolo. Dacă ar fi fost vorba de altcineva...

însă nu era. Oricât de nechibzuit l-ar crede Lilah, acesta era un moment în care trebuia să fie atent.

Nu numai el putea fi afectat de ceea ce făcea. Ci şi fratele lui. Şi Sabrina. Însăşi Lilah.

Îşi scoase jacheta şi cravata şi îşi desfăcu nasturii vestei, apoi îşi turnă un pahar de whisky din decantorul pe care i-l adusese Vesta. Lăsându-se pe scaun, se gândi la enigma întruchipată de Lilah Holcutt. Nu fusese niciodată capabil să reziste unui puzzle.

Cum naiba putea Lilah cea practică, sensibilă, cu o lipsă de imaginaţie asumată, să fi crescut în această casă fantastică? Păcat că acesta nu era locul în care trebuie să caute. Era convins că avea scări secrete şi camere ascunse. Ascunzători pentru preoţi. Uşi în spatele tapiţeriei, rafturi de cărţi care ieşeau în afară. Chiar şi temniţe – la urma urmei, Lilah zicea că fusese construită deasupra unui castel antic. Că tot veni vorba despre asta, poate că Lilah nu era nici ea atât de diferită de casa ei. Păstra la fel de bine secretele, lucrurile din spatele aparenţelor. Îi întrezărise personalitatea în spatele măştii ei politicoase – în râsul ei, în felul în care se alăturase goanei după răpitori. Mai presus de toate, în căldura şi pasiunea sărutului ei. Cu cât o cunoştea mai mult şi cu cât se apropia de ea, cu atât descoperea că nu o cunoştea deloc cu adevărat.

De ce nu vizita niciodată această casă? Da, era ciudată şi nu o atrăgea pe Lilah, dar era casa copilăriei ei, ceva ce făcea de obicei o persoană să iubească un loc. Apoi mai era şi felul în care se comportase cu mătuşa ei. Vesta păruse nespus de bucuroasă să o vadă pe Lilah, dar Lilah fusese distantă.

Îşi aminti că o văzuse stând ţeapănă în braţele Vestei, îndurând îmbrăţişarea, fără să-i facă plăcere. Vesta era genul de personaj extravagant, care o făcea pe Lilah să se simtă ruşinată. Dar fusese mai mult decât ruşine. Nu tocmai antipatie, dar ceva… dificil.

Şi de ce plecase Lilah la vârsta de doisprezece ani să locuiască cu cealaltă mătuşă la Londra? Lilah spusese că era din pricină că tatăl ei simţise că ea avea nevoie de

îndrumarea unei femei. Dar de ce, când avea deja o mătuşă care locuia cu ea?

Se întrebă cum se simţise Lilah, ce credea despre faptul că fusese trimisă departe. Părea să o iubească pe mătuşa Helena, dar trebuie să fi fost dureros. Lilah vorbise puţin despre tatăl ei. Într-adevăr, vorbea rar despre familia ei sau despre copilărie. Nu era ciudat şi acest simplu fapt?

Con îi spusese o mulţime de poveşti despre familia lui şi despre copilărie în acea călătorie lungă în urmărirea răpitorilor. Lilah nu-i spusese nimic. Singurul motiv pentru care aflase despre tatăl ei era pentru că o întrebase despre cheie.

Lilah nu dorise ca el să-i vadă casa; văzuse chinul de pe chipul ei. Era sigur că acesta era motivul reticenţei ei de a-l invita. Era o uşurare, desigur, dar acum trebuia să se întrebe de ce o deranja atât de mult.

Barrow House era ciudată, evident, dar nu-şi putea imagina de ce ar crede ea că un Moreland ar avea ceva împotriva lucrurilor ciudate. Mai ales el. Dar poate că era exact opusul – poate că se temea că va fi atras de casă, că i-ar stârni curiozitatea. Sau va vedea ceva şi în Lilah, un aspect care ea nu dorea să fie dezvăluit.

Acesta era un gând intrigant şi se gândi la el tot timpul până ce termină băutura. După aceea merse la culcare. Adormi gândindu-se la Lilah.

Nu era sigur ce îl trezi, însă ochii i se deschiseră şi râmase întins o clipă, ascultând. Era o linişte deplină. Doar scârţâitul şi zgomotele unei case străine. Dar acum era treaz. Oftând, se ridică din pat şi se duse la dulap să-şi deschidă ceasul de buzunar. Era ora două.

Mergând la fereastră, împinse draperiile şi privi în noapte. Luna era aproape plină, luminând palid peisajul de sub el. Putea distinge formele întunecate ale copacilor şi arbuştilor, aleea largă care ducea în centrul grădinii.

O siluetă albă se mişca acolo jos. Inima îi tresări, apoi zâmbi în sinea lui. Era o persoană reală, nu o fantomă, doar o femeie într-o cămaşă de noapte albă. Se aplecă mai aproape de geam. De ce se plimba o femeie prin grădină în

miez de noapte?

Era Lilah. Era prea departe şi lumina prea slabă pentru a o vedea clar, dar îi recunoscu părul în cascadă chiar şi în lumina mai slabă a lunii. Ce naiba făcea Lilah afară, la ora două dimineaţa? Şi îmbrăcată doar în cămaşa de noapte?

Uimit, el o privi deplasându-se de-a lungul potecii, apoi cotind la stânga şi dispărând din vedere printre umbre şi copaci. Nu se grăbea, dar nu avea nici mersul armonios, lipsit de scop al unei persoane care se plimba. Avea o destinaţie. Dar care? De ce? Chiar şi într-o noapte caldă de vară, ce ar determina-o pe Lilah să-şi părăsească dormitorul purtând doar o simplă cămaşă de noapte?

Primul lui gând, singurul lui gând, era că se întâlnea cu cineva. Că se întâlnea cu un bărbat – unul pe care îl ştia destul de bine dacă nu purta decât o cămaşă de noapte. În piept îi înflori ceva fierbinte şi acid, un sentiment atât de necunoscut, încât îi luă un moment să-l recunoască drept gelozie.

Con îşi scoase cămaşa şi începu să se îmbrace, apoi se opri. Ce făcea? Chiar avea de gând să o urmeze? Şi ce avea de gând să facă dacă o găsea în îmbrăţişarea unui iubit? Nu avea niciun drept asupra lui Lilah. Se întoarse spre fereastră, sfâşiat. Nu era gelozie, ci doar nevoia lui nesăţioasă obişnuită de a şti. Nu avea dreptul să fie gelos, nu avea niciun drept asupra lui Lilah. Câteva sărutări, oricât de arzătoare, nu însemnau o relaţie. O, la naiba. Bineînţeles că era gelos.

În acel moment, ea reveni la vedere. Respiră uşurat şi nodul din piept începu să i se relaxeze. Slavă Domnului că nu se făcuse de tot râsul fugind după ea. Dar de ce se strecurase afară din casă la ora asta, ca să rămână nu mai mult de cinci minute?

Dacă ar fi întâlnit un iubit, cu siguranţă ar fi fost mai mult decât un schimb scurt de săruturi cu el. De altfel, dacă avea un iubit aici, de ce nu venise la Barrow House în ultimii doi ani? Dar, dacă nu era un amant, pe cine avea atunci? Şi de ce?

Capitolul 16

Lilah abia coborî din pat în dimineaţa următoare, simţindu-se aproape la fel de obosită ca atunci când se dusese la culcare. Era hotărâtă să nu lipsească însă de la micul dejun. La cum se purtase mătuşa Vesta cu Con, Lilah nu se putea baza pe ea şi să doarmă până târziu.

O chemă pe Cuddington să o ajute să se îmbrace şi, spre surprinderea lui Lilah, servitoarea cu chipul acru se dovedi a fi o artistă în coafuri. Îi răsuci părul într-unul dintre noile stiluri pompadour atât de popular şi, deşi Lilah nu-şi purtase încă părul în acest fel – nu îi plăcuse niciodată să atragă atenţia asupra ei – era la fel de dornică ca şi Cuddington să încerce aici, la ţară, unde nimeni nu ar fi văzut-o. În afară de Con.

Rezultatul fu suficient pentru a o face chiar şi pe Cuddington sa zâmbească, iar expresia de pe chipul lui Con când intră în sufragerie fu profund îmbucurătoare. El veni în jurul mesei pentru a-i scoate scaunul, şi ochii îi fugiră în repetate rânduri spre părul ei.

— Bună dimineaţa, domnişoară Holcutt! Se anunţă a fi o zi minunată.

— S-a ridicat ceaţa? întrebă Lilah.

— E absolut senin afară, dar mă refeream mai mult la a fi cu tine toată ziua.

Lilah ridică o sprânceană neîncrezătoare, dar nu îşi putu reţine zâmbetul. Oare Con vorbise serios aseară când îi spusese că îi place de ea? Sau poate că nu zisese asta; poate că tocmai îi spusese că nu o displace. Era atât de distrasă când vorbea cu el, încât uneori îi scăpa ce spunea el.

Era imposibil să poarte o conversaţie privată cu majordomul şi un lacheu care intrau şi ieşeau cu micul dejun, aşa că Lilah nu menţionă scopul sau planurile lor.

— Bănuiesc că ai dormit bine.

Con scoase un sunet afirmativ şi o fixă cu o privire ciudată.

— Şi tu? Te-ai trezit aseară?

— Doamne, nu, m-am dus la culcare de îndată ce ne-am despărţit.

— Luna era aproape plină. Era atât de strălucitoare încât puteam vedea clar grădina, chiar şi în miezul nopţii. Făcu o pauză, ca şi cum ar aştepta ceva, apoi continuă: Aşa că m-am ridicat şi am petrecut câteva minute privind-o.

— Serios?

— Da. Era suficient de luminoasă încât m-aş fi putut plimba.

— Chiar aşa? Mă tem că nu am fost niciodată în grădină atât de târziu.

Lui Lilah conversaţia i se părea greoaie. Îşi dorea ca servitorii să plece.

— Nu? Am crezut că te-am văzut acolo.

— Pe mine? Surprinsă, Lilah ridică privirea spre el. Nu am fost în grădină. O uşoară încruntare se ivi pe fruntea ei. Nu îmi pot imagina cine putea să fie. Unul dintre servitori, presupun.

Con o privi o clipă îndelungată, apoi ridică din umeri.

— Poate că am visat.

— Da, probabil asta este. Lilah îl trimise pe majordom să aducă mai multe pâine prăjită, iar după ce acesta părăsi camera, ea se întoarse către Con. Sper că nu vei mai menţiona povestea asta. Servitorii vor fi convinşi că ai văzut o fantomă. Sunt îngrozitor de superstiţioşi pe aici.

Privirea lui era întrebătoare, dar spuse doar atât:

— Nu, desigur. Nu voi spune nimic.

Tăcură în timp ce mâncau. Lilah îi simţi privirea asupra ei, dar făcu tot posibilul să o ignore. Se întrebă dacă chiar fusese cineva acolo… poate vreo servitoare care avea o întâlnire cu un iubit? Lilah spera ca el să îşi ţină promisiunea şi să nu-i întrebe pe servitori despre asta. Şi mai rău, dacă ar aduce în discuţie această problemă în faţa mătuşii Vesta? Doar Dumnezeu ştie ce fel de poveste ar inventa ea.

— M-am gândit să mergem la Carmoor în această dimineaţă.

Cu cât îl putea îndepărta mai repede de mătuşa ei, cu atât mai bine.

— De ce nu-mi arăţi mai întâi Barrow House?

— Barrow House? Dar de ce? Asta nu ne va ajuta mai deloc să găsim… ăăă… Făcu o pauză, amintindu-şi de majordom, care stătea din nou lângă uşă. Ce căutăm…

Con zâmbi, aplecându-se înainte pentru a murmura:

— Pe ascuns, Delilah. Îşi îndreptă spatele şi spuse, revenind la vocea lui obişnuită: Ajută să tatonezi terenul mai întâi, înainte de a începe o investigaţie. În plus, Barrow House este interesantă. Am putea explora labirintul.

— De unde ai ştiut că există un labirint?

— Am dat o raită prin grădină înainte de micul dejun şi am văzut gardurile vii. M-am gândit că trebuie să fie un labirint.

— Este complet lăsat în paragină, protestă Lilah. Nu este sigur. Nu mi s-a permis niciodată să intru singură acolo.

— Atunci trebuie să fii nerăbdătoare să-l vezi acum.

— Nu chiar.

Era ceva tulburător în adâncurile verzi închise ale labirintului, trecerile din ce în ce mai înguste. De ce ar vrea cineva să se piardă acolo?

— Cred că ideea e mai degrabă să găsim ceea ce este ascuns în centru. Nu eşti curioasă?

— Nu. Ea îl fixă cu o privire exasperată. Cum reuşea Con întotdeauna să aducă în discuţie subiecte deranjante? Tata m-a dus acolo odată pentru că am tot insistat. Şi-a amintit de anxietatea ei, gardurile vii care se profilau atât de înalte, atât de întunecate în jurul ei, ramurile şi crenguţele netunse, întinzându-se ca să o prindă. Simţi un nod în piept. Nu e nimic de văzut acolo.

— Foarte bine. El ridică din umeri. Voi explora singur labirintul, mai târziu.

— Con, nu. Te vei pierde.

— Nu mă pierd niciodată. Ştii, poate ar trebui să

vorbim cu mătuşa ta înainte de a pleca.

Ar fi trebuit să prevadă asta. Bineînţeles că ar vrea să vorbească cu mătuşa Vesta şi numai Dumnezeu ştia unde se va ajunge. Va fi imposibil să-l ţină departe de mătuşa ei. Dar măcar putea să amâne.

— Nu, hai să explorăm labirintul.

Con păru uşor surprins de schimbarea ei, dar nu spuse nimic. Mai târziu în acea dimineaţă, Lilah îl conduse pe Con în labirint. Gardurile vii crescuseră mai înalte, ramurile lor întinzându-se în toate părţile şi făcând potecile şi mai întunecate.

Crengile se întindeau şi se ondulau de fiecare parte, făcând poteca mai îngustă, în unele locuri chiar împletindu-se suficient de mult încât Con fu nevoit să le împingă deoparte pentru a trece printre ele. Un sentiment ciudat, înăbuşitor o cuprinse pe Lilah, confirmându-i antipatia faţă de acest loc.

— Lilah, nu trebuie să vii, spuse Con încet. Pot continua singur.

Lilah îşi îndreptă spatele.

— Prostii! Nu pot să te las să dispari în labirint.

El îi studie faţa.

— Foarte bine. Continuară din nou să meargă şi el o luă înaintea ei. Spune-mi despre acest labirint. Cine l-a construit?

— Nu prea ştiu. Era aici când tatăl meu era tânăr. S-a pierdut în el odată, când era copil. De aceea nu m-a lăsat să intru singură. Nu cumva erau populare în secolul trecut?

Con ridică din umeri.

— Fără îndoială că Alex ţi-ar putea răspunde mai bine decât mine. Dar cred că au existat cu mult timp înainte. Nu le aveau cei din dinastia Tudor?

— Atunci poate că a fost plantat de primul Holcutt.

Lilah se bucură că el apelase la o tactică de conversaţie. În timp ce se concentra asupra întrebărilor lui, putea ignora nodul din piept, fiind doar vag conştientă de cotiturile alese de Con.

Ajunseră la o potecă ce se intersecta cu a lor, iar Con

se opri, încruntându-se uşor în timp ce se uită mai întâi într-o parte, apoi în alta. Lilah arătă drept înainte şi porni mai departe.

— Cred că acesta este drumul corect.

— Nu. Ar trebui să cotim aici. El o luă de braţ, oprind-o din mers. O privire ciudată îi străbătu faţa. Da. Sunt sigur. Este pe aici.

— Cum ai putea să ştii? întrebă Lilah.

Încrederea era un lucru, dar Con putea fi enervant de încăpăţânat în siguranţa lui.

— Pur şi simplu are sens, răspunse Con vag.

Ridicând din umeri, Lilah îl urmă. Era urât din partea ei, ştia asta, însă o parte din ea spera că vor ajunge într-o fundătură plină de frunze. Con îi dădu drumul la braţ, dar îşi ţinu în continuare mâna pe spatele taliei ei, într-un gest pe care Lilah îl consideră ciudat – şi iritant – de liniştitor.

Cotiră din nou şi acolo, în faţa lor, se afla centrul labirintului. Un cadran solar marca locul, şi o bancă din fier forjat era aşezată cu faţa spre el. Banca fusese invadată de iederă, iar viţa-de-vie se înclinase peste fundaţia de piatră pe care se afla cadranul solar. Cârceii se căţărau pe piedestal.

Lilah se întoarse uluită către Con.

— Cum ai făcut asta?

— Cum am făcut ce?

— Cum te-ai dus direct în centru. N-ai luat nici măcar o cotitură greşită. Tata mi-a spus că nimeni nu a reuşit niciodată din prima încercare. Lilah miji ochii. Ai venit aici azi-dimineaţă ca să găseşti traseul înainte?

Con izbucni în râs.

— Delilah Holcutt. Eşti un suflet extrem de suspicios. Se apropie, zâmbind, către ea. Nu. Nu m-am strecurat mai devreme ca să te pot uimi cu abilităţile mele de orientare. Ţi-am spus că mă pricep la hărţi şi direcţii. În general, îmi dau seama în ce parte este nordul.

— Nu există nicio hartă a labirintului. Lilah îşi înfipse mâinile în şolduri. Şi nu văd cum te-ar putea ajuta deosebirea estului de vest să-ţi faci drum printr-un labirint.

— Atunci presupun că trebuie să fie norocul, zâmbi el şmechereşte. Sau poate că până la urmă am o abilitate mistică. Sunt o busolă umană.

Lilah îşi dădu ochii peste cap exasperată. Con se întoarse să examineze cadranul solar. Soclul era făcut din piatră, faţetată în cupru, de mult oxidat.

— N-aş crede că un cadran solar ar funcţiona foarte bine, aici, în mijlocul acestor garduri vii.

— Nu, fu de acord Lilah, care i se alătură la marginea lespezii triunghiulare de piatră pe care stătea cadranul solar.

Con se ghemui şi împinse într-o parte firele agăţătoare de iederă. O diagramă din trei spirale îmbinate într-o formă triunghiulară era sculptată în colţ. Smulse mai multă iederă pentru a scoate la iveală sculptura repetată la intervale regulate în jurul marginii. Con trecu cu vârful degetului de-a lungul uneia dintre spirale.

— Numărul mistic de trei, murmură el. Uite. Unul la fiecare dintre cele trei colţuri, încă două de-a lungul fiecărei părţi, făcând un total de nouă – de trei ori trei.

— Tripla spirală, îi spuse Lilah. Se află pe nişte artefacte antice găsite în această zonă. Cred că spiralele reprezintă eternitatea. Presupun că trei este Sfânta Treime. Ea îşi ridică sprânceana. Deşi cred că artefactele sunt mai vechi decât creştinismul. Lilah aruncă o privire în jurul ei. Gardurile vii care se profilau aruncau prea multe umbre; pereţii semănau cu o închisoare. Con, nu există niciun motiv să rămânem aici. Sunt obosită.

— Ce? Con se întoarse. O! Da, desigur.

Se întoarseră pe drumul pe care veniseră.

— Te deranjează ceva în acest loc. Ce te face să-ţi crească pulsul? Nu îndrăznesc să sper că este entuziasmul de a te afla în preajma mea.

— Te asigur că nu are nicio legătură cu tine.

Lilah îi aruncă o privire represivă.

Con zâmbi.

— Eşti o femeie dură, Delilah.

— Vrei, te rog, să nu-mi spui aşa?

— Îmi place. E plăcut la rostire. Dilly, pe de altă parte, e destul de fermecător, dar nu are acelaşi efect măreţ.

— Dacă începi să-mi spui Dilly, jur că te voi atrage în temniţe şi te voi închide.

— Deci există temniţe. Trebuie să fie următoarele pe lista noastră.

Lilah râse.

— Îţi aminteşti că suntem aici pentru a căuta în casa Sabrinei, nu-i aşa?

Ajunseseră la intrarea în labirint, dar Con o prinse de încheietura mâinii şi o trase înapoi în adăpostul gardurilor vii.

— Când râzi aşa, îmi este foarte greu să îmi ţin promisiunea.

Inima lui Lilah începu să bată într-un mod care nu avea nimic de-a face cu labirintul. Ga îi privi ochii întunecându-se, îi văzu gura curbată pervers. În timp ce el se aplecă spre ea, ştiu că era pe cale să o sărute. Şi că nu avea de gând să se retragă.

— Lilah? Vocea mătuşii Vesta răsună în aer. Unde sunteţi, draga mea? E timpul pentru o ceaşcă de ceai, nu crezi?

Con murmură ceva în şoaptă, cuvinte pe care Lilah era sigură că ar fi trebuit să fie bucuroasă că nu le-a putut înţelege, şi îşi dădu mâna la o parte de pe ea.

— Da, mătuşă, ştiu, strigă ea. Venim.

— Este o zi atât de frumoasă. Mătuşa Vesta îi zâmbi lui Con, turnând ceaiul când se apropiau. Am simţit toată ziua puterea antică a pământului. Nu o simţiţi?

— Nu, spuse rapid Lilah. I-am arătat domnului Moreland împrejurimile.

— Labirintul, îi aruncă mătuşa Vesta o privire ironică lui Lilah. Cuplurile se bucură adesea de plimbări pe acolo.

Lilah prinse subînţelesul cuvintelor mătuşii sale şi începu să roşească. O privire către Con îi confirmă că şi el înţelegea sensul mătuşii ei, deşi, desigur, el zâmbi doar.

— Ştiţi cine a construit labirintul, domnişoară Holcutt? o întrebă el pe mătuşa Vesta, întinzându-se să ia ceaşca

oferită de ea.

— Sunt doamna Leclaire, dragă. Sunt văduvă, vezi tu. Ea îi aruncă un zâmbet melancolic. Sărmanul Henric!

— Vă cer scuze. Doamnă Leclaire.

Se încruntă, părând gânditor.

— I-am spus lui Con că nu ştiu care dintre strămoşii noştri a plantat labirintul. Tu ştii, mătuşă Vesta?

— Nu, este acolo de… o, sute de ani. Iubitului meu tată îi plăcea. Mergea adesea acolo pentru a contempla viaţa. Dar nu el l-a făcut. Cred că el a construit în zona mică din centru – banca şi celelalte.

— A pus cadranul solar? întrebă Con. Am fost foarte interesat de acele cifre din piatra din jurul lui.

— Da, da. Vesta dădu din cap de parcă Con ar fi spus ceva important. Tripla spirală. Sunt simboluri foarte puternice. Cred că şi tata a avut o conexiune puternică cu lumea de dincolo.

— M-am gândit ca eu şi Con să facem o plimbare mâine-dimineaţă.

Devreme. Înainte ca mătuşa Vesta să se trezească.

— Ce încântător! Sunt atât de multe locuri importante pe care să i le arăţi. Acea galerie străveche. Şi Izvorul Sfânt, deşi poate e prea departe. Ar trebui să-l pui pe Cook să vă pregătească prânzul la pachet.

— Izvorul Sfânt? întrebă Con, părând interesat.

— Da, se spune că Iosif din Arimateea a vizitat acel loc, dar, desigur, Glastonbury era un loc sacru pentru antici cu mult înainte.

— Ah… Sfântul Graal, spuse Con.

Lilah îşi înăbuşi un oftat. Cel puţin erau în afara subiectului despre lumea de dincolo.

— Atunci, ştii despre asta! strigă Vesta încântată.

— Da. Legenda spune că Iosif din Arimateea a navigat aici în Marea Britanie şi a îngropat Sfântul potir pe Glastonbury Tor.

— Da. Unii spun că Glastonbury Tor era insula Avalon, unde regele Arthur a fost purtat pe barca lui funerară, dar desigur că toate astea sunt o prostie.

— Oare?

Con se aplecă, cu mâncarea uitată în farfurie.

Vesta dădu din cap cu insistenţă.

— Glastonbury Tor a fost cândva o insulă, dar nu e Avalon. Era Insula de Vest, unde sufletele moarte călătoreau pentru a-şi găsi răsplata.

Lilah îşi drese glasul.

— Nu mergem la Izvorul Sfânt. Avem în plan să mergem la Carmoor.

— Carmoor! Mătuşa Vesta se holbă la ea. Dar de ce? Este doar o casă. Se uită la Con. Sunt atât de multe locuri interesante pe aici. Aveţi Poteca Zânelor. Nu se află departe.

— Poteca Zânelor? N-am auzit niciodată de asta.

Vesta dădu din cap.

— Da, unii o numesc Cărarea Zânelor sau Calea Argintie – se spune că străluceşte în nuanţe de argintiu pentru cei care au capacitatea de a vedea. Este veche, foarte veche. O trecere sigură prin mlaştini.

— Mergem la Carmoor, repetă Lilah pe un ton hotărât. Con are treabă acolo. Fratele lui, ştii, este căsătorit cu Sabrina, iar Con a venit aici ca să supravegheze casa pentru ei. Pentru a se asigura că totul este în regulă.

— Micuţa Sabrina. Un copil atât de dulce. Vesta oftă. Mi-a fost atât de dor de voi două.

Lilah se opri să nu spună cuvintele care îi stăteau pe limbă. „Atunci de ce ai stat departe de noi nouă ani?”

— Domnişoara Holcutt are dreptate, spuse Con. Dar aştept cu nerăbdare să explorez această zonă. Pare a fi un loc foarte special.

— Con… ăăă…

Vesta dădu din cap entuziasmată.

— Este, într-adevăr. E un loc puternic de mii de ani. Cei bătrâni ştiau asta. Ştii, Glastonbury Tor formează un triunghi cu Stonehenge şi pietrele aşezate în picioare de la Avebury. Şi, desigur, trei…

— Este un număr mistic, încheie Con.

Vesta flutură vag cu mâna.

— Toate potecile trec pe aici.

— Cum ar fi poteca aceasta pe care aţi menţionat-o, Cărarea Zânelor?

— Nu există nicio potecă, spuse Lilah categoric. Mătuşă Vesta, te rog…

Oare mătuşa nu-şi dădea seama, nu vedea cât de caraghioasă părea? Dar Con, desigur, ar încuraja-o.

— O, nu, nu mă refeream la Cărarea Zânelor. Vesta se aplecă în faţă, fericită să explice. Deşi trebuie să se afle deasupra unuia. Vorbesc despre canalele din pământ. Despre puterea care se află sub noi şi care traversează pământul în linii, multe linii, de la Cornwall la Londra şi nu numai. De la Canal în Scoţia. Este o putere mistică.

— Putere mistică? întrebă Con încurajator.

— Da. Aproape că o simţi pulsând sub picioare. Unii oameni o numesc magie, ceea ce este o prostie. Liniile sunt conexiunea cu Sursa. Sunt esenţa vieţii. Majoritatea oamenilor nu pot simţi, nu îşi dau seama niciodată. Dar aceia dintre noi care au abilităţi, ştim. Ea se întinse şi îl bătu pe mână pe Con. Tu o simţi. Ai această abilitate.

— Nu, mi-e teamă că nu, răspunse Con.

— O, ba da. Ea arătă un deget jucăuş spre el. Doar că încă nu ţi-ai dat seama. Dar o pot simţi în tine.

— Spune-mi mai multe despre aceste linii. Vin din Glastonbury Tor?

— După cum v-am spus, este un loc sfânt, străvechi. O multitudine de canale trec prin el. Glastonbury este o răscruce de drumuri, un loc al puterii, dar nu este sursa acesteia. Aceea vine chiar din pământ şi se întinde pe tot globul. Îşi ridică mâinile în cerc, cu vârfurile degetelor întrepătrunse. O reţea, înţelegi? Puterea poate fi folosită de oriunde, dar este mai puternică atunci când te afli pe un fir al reţelei. Şi este foarte puternic la unul dintre punctele centrale. Ea făcu o pauză. De aceea m-am întors.

Lilah se încordă, cu pumnii încleştaţi în poală, dar nu se putea gândi la nicio modalitate de a-şi opri mătuşa.

— Pentru că această zonă este puternică? întrebă Con.

Mătuşa Vesta se aplecă în faţă, mărturisind:

— Pentru că Barrow House este. Ea bătu pe masă. Acest pământ de sub noi. Stăm pe un deal, de departe mai mic decât Glastonbury, dar care e totuşi la o răscruce de drumuri. Multe linii se intersectează aici. Cu mult timp în urmă, nu înţelegeam ce îmi alimenta abilităţile. Am crezut că totul se află în mine. Ea zâmbi dezaprobator. Din orgoliu, desigur. Am plecat de aici, plină de mândrie, încurajată de succesul meu. Dar am aflat că nu am aceeaşi putere în altă parte. Eram încă conectată la spirite, desigur. Aş fi putut să le chem şi mi-ar fi răspuns. Dar nu era acelaşi.

— Mătuşă Vesta, nu, te rog... Lilah nu era sigură pentru ce pleda, îşi ţinea mâna pe stomacul care i se agita, de parcă ar fi putut să ţină totul blocat. Nu se putea aduna să se uite la Con.

Vesta nu-i acordă nicio atenţie şi continuă:

— Dar, într-un final, am înţeles. Aveam o abilitate mare pentru că m-am născut aici, deasupra acestui nod, acestui centru. De aceea am putut să folosesc puterea într-o asemenea măsură. De aceea îl puteam chema pe Brockminster şi el îmi putea răspunde.

— Brockminster? Con se ridică. Elmont Brockminster? Doamne, sunteţi Madame Leclaire!

Mătuşa Vesta zâmbi.

— Da. Dragule, este incredibil că îţi aminteşti!

— Cum aş putea să nu o fac? Nu pot să cred că nu v-am recunoscut numele imediat. Brockminster Séance[6] a fost formidabil.

— A fost uimitor, aprobă Vesta. Nu îţi poţi imagina ce putere a năvălit prin mine. Era ca gheaţa şi focul deodată. Atunci am ştiut, am ştiut cu adevărat, de ce sunt capabilă.

— Încetează! Lilah îşi împinse scaunul în spate atât de tare, încât aproape se răsturnă. Faţa ei era albă şi ochii furioşi. De ce nu poţi pur şi simplu să laşi lucrurile în pace?

Furia şi resentimentele o sugrumară. Ştia că face

---

6 *Séance* denumeşte încercarea de a comunica cu spiritele sub forma unei şedinţe, adunări (n.red.)

dintr-o scenă urâtă una şi mai urâtă, dar nu se putea opri. Cu un strigăt nearticulat se întoarse şi plecă în fugă din încăpere.

Capitolul 17

— Lilah… Con sări în picioare, alarmat de expresia de pe chipul ei. Lilah, aşteaptă!

Făcu un pas spre ea, dar plecase deja. Con mormăi o înjurătură printre dinţi şi porni după ea.

— Nu, îi spuse Vesta, întinzându-se după el. Lasă-o să stea puţin timp singură. Nu e un lucru înţelept să o forţezi pe Dilly.

Con ezită. Mătuşa ei avea probabil dreptate. Avea suficientă experienţă cu Lilah ca să ştie că, dacă s-ar duce după ea, avea să izbucnească plină de furie. Şi, deşi nu-l deranja o discuţie aprinsă, nu dorea să o supere mai mult.

— Doamnă Leclaire, îmi pare rău. Se întoarse spre ea. Nu am vrut să o supăr pe Lilah. Am fost doar surprins când mi-am dat seama cine eşti dumneata.

— Nu-i nimic. Biata Lilah! Oftă din greu. Mă tem că nu tolerează ceea ce nu înţelege. Din păcate, nu a moştenit nimic din talentul familiei.

— Au fost şi alţii în familie cu… ăăă… abilităţile dumitale?

— Nu aşa ca mine, se mândri ea puţin. Dar membrii familiei Holcutt au fost întotdeauna racordaţi la lumea spiritelor. Desigur, mulţi dintre ei au atribuit aceste lucruri credinţelor teologice acceptate, dar au fost şi alţii mai aventuroşi.

Barrow House şi ocupanţii săi deveneau din ce în ce mai fascinanţi cu fiecare clipă. De ce nu menţionase niciodată Lilah nimic din toate acestea? Ei bine, ştia, de fapt, răspunsul. Pentru că lucrurile nu se potriveau cu viziunea ei despre lume. Dar de ce era atât de diferită de restul familiei? Şi, mai ales, de ce simţea acea suferinţă pe

care o văzuse acum în ochii ei?

De îndată ce putu să se desprindă din ghearele conversaţiei cu Vesta, Con plecă în căutarea lui Lilah.

Auzise uşa dinspre grădină trântindu-se o clipă după ce fugise din încăpere, aşa că porni în acea direcţie. Nu o găsi în grădină, dar, când ieşi la celălalt capăt, o văzu în depărtare, stând în picioare. Avea braţele încrucişate şi se privea îngândurată peisajul.

Porni către ea. Lilah îl auzi apropiindu-se şi privi înapoi, apoi se întoarse fără să vorbească. Con consideră că era o invitaţie şi i se alătură. Lilah stătea pe marginea promontoriului pe care se afla casa.

După cum spusese mătuşa lui Lilah, dealul nu era înalt, dar era mai înalt decât orice altceva în jur şi oferea o vedere panoramică asupra mlaştinilor secate. Con putea vedea până la Glastonbury Tor, care se ridica impunător în depărtare.

Perfect plat, terenul agricol de sub ei era împânzit cu căi navigabile scurte şi drepte. Sălcii creşteau în rânduri drepte de-a lungul terasamentelor şi ici şi colo putea vedea un loc mlăştinos, unde ferigile şi stuful creşteau sălbatice. Soarele după-amiezii târzii spăla totul cu o lumină aurie palidă, dar ceaţa începea deja să curgă de-a lungul canalelor şi la poalele dealului Glastonbury.

Locul avea o frumuseţe ciudată şi misterioasă. Era o distanţă ca de la cer la pământ faţă de terenurile ondulate şi înverzite ale proprietăţii de la ţară a familiei Moreland, cu copacii săi bătrâni şi păşunile presărate cu flori sălbatice. Dar câmpurile acestea aveau o măreţie aparte, nemişcată şi atemporală.

— Te simţi bine? întrebă Con.

Era o întrebare prostească pentru că, evident, ea nu se simţea, dar ştia că trebuie să îşi măsoare cuvintele cu atenţie.

— Da, desigur. Lilah îi aruncă o privire, chipul revenind la masca ei politicoasă. Îţi cer scuze că am plecat atât de brusc.

Se întoarse la contemplarea ei asupra priveliştii,

încheind vădit subiectul.

El se hotărî să încerce o altă cale.

— Îmi place aici. Există ceva la acest loc care te atrage. Văzând că ea nu răspunde, el continuă: Simţi şi tu? Nu te atrage şi pe tine?

— Ai ascultat-o prea mult pe mătuşa mea, spuse Lilah cu amărăciune. Este doar pământ, nu o fiinţă cu simţuri sau un pământ străvechi şi sfânt. Ea scoase un oftat. Dar da, îmi place. Aici mă simt acasă. Este ceva normal. Am crescut aici.

— Deci nu crezi că este forţa dealului Glastonbury?

Con ştia că asta o va înfuria. Exact asta îşi dorea. Părea singurul mod în care putea străpunge calmul politicos pe care ea îl folosea drept scut. Şi avu dreptate. Ochii lui Lilah se întunecară.

— Sigur că nu. Mătuşa Vesta se poate convinge să creadă orice vrea să creadă, indiferent cât de nejustificate ar fi motivele. Poţi trage o linie de oriunde spre oriunde. Nu este magie. Cât despre acel triunghi ridicol care leagă Stonehenge, Glastonbury şi Avebury, bineînţeles că o linie continuă în trei locuri va forma un triunghi. Ai putea face acelaşi lucru cu orice alte locuri.

— Adevărat.

— Şi tu, desigur, ai încurajat-o. Spune-mi despre putere. Dar Cărarea Zânelor? Începea să se ambaleze acum. Nu există nicio Sursă. Nicio putere nu curge sub picioarele noastre. Iar Poteca Zânelor nu este altceva decât o trecere sigură prin mlaştinile construite de oamenii care au locuit aici cu mult timp în urmă. Este inteligent. Este interesant. Dar nu este supranatural, zise şi îşi întinse larg mâinile.

— Presupun că ai o explicaţie logică pentru ceea ce s-a întâmplat la şedinţa Brockminster.

— De unde ştii despre asta? S-a întâmplat în urmă cu nouă ani. Erai un copil.

Con râse.

— Întâmplarea face ca vârsta mea să nu aibă nicio legătură cu ceea ce am învăţat. Totuşi, am citit despre asta

în urmă cu vreo doi-trei ani, când am preluat agenţia. În registrele adunate de Olivia despre…

— Impostori? Şarlatani?

— Voiam să spun întâmplări neobişnuite. Au existat o serie de poveşti despre acea întrunire. A atras atenţia presei. Nu se întâmplă mereu să ai un grup de tovarăşi care stau în jurul unei mese chemând spirite. Este cu atât mai neobişnuit când acele spirite dau buzna în cameră, spulberând ferestrele şi cufundând întreaga încăpere în întuneric. Din câte am auzit, aerul a vuit de energie şi părul tuturor s-a ridicat pe cap.

Lilah scoase un sunet dezgustat.

— Ce prostie! A fost doar o furtună. Au ţinut o întrunire în mijlocul unei furtuni, iar vântul a spulberat una dintre ferestrele vechi. Camera era luminată doar de lumânări – pentru atmosferă potrivită, înţelegi – aşa că nu e de mirare că rafala de vânt a stins toate luminile. Ştiu. Am fost acolo.

Sprâncenele lui Con se arcuiră.

— *Tu* ai fost la şedinţa Brockminster? Dar aveai doar… doar… Cât? Doisprezece ani?

— Am fost deseori la şedinţele mătuşii Vesta. Zâmbi. Tata a crezut că prezenţa mea ar putea face ca mama mea moartă să îşi dorească mai mult să se întoarcă.

— Înţeleg.

Şi înţelegea. Această informaţie clarifica o mulţime de lucruri.

— Ştiam că o vei face.

— Şi de aceea te-ai străduit atât de mult să mă descurajezi să vin aici. Îţi era ruşine nu numai cu casa, ci şi cu mătuşa ta.

— Cu întreaga mea familie, replică ea. Desigur că îmi era ruşine. Barrow House arată de parcă ar fi fost construită de un nebun. Şi probabil a fost. Soţii Holcutt au avut întotdeauna reputaţia de a fi ciudaţi. Mătuşa mea crede că e legată de o forţă nepământeană. Tatăl meu s-a folosit de mine toată viaţa mea, încercând să comunice cu soţia lui moartă.

Pentru o clipă, lacrimile îi licăriră în ochi înainte de a le îndepărta.

— Lilah... Vocea lui Con era blândă. El făcu un pas înainte şi îşi puse mâinile pe braţele ei, mişcându-le în sus şi în jos într-un mod liniştitor. Nu era nevoie să îţi faci griji pentru reacţia mea. Sunt ultima persoană din lume care ar fi putut să fie şocată de familia Holcutt. Până la urmă, ai mei sunt cunoscuţi în toată Anglia ca „Nebunii Moreland”.

Lilah se smuci din strânsoare.

— Da, dar nu ai avut o mătuşă care a creat un scandal enorm ţinând o întrunire infamă, apoi a adoptat numele de madame Leclaire, s-a declarat medium şi a fugit în Europa cu nepotul lui Brockminster.

— Abandonându-te, adăugă Con. Inima i se încleştă puţin, gândindu-se la fată, puţin mai mare decât un copil, trecând prin ceea ce trebuie să fi fost o experienţă înspăimântătoare, oricât de mult ar fi negat Lilah – şi apoi pierzând-o pe mătuşa care avusese întotdeauna grijă de ea.

Lilah flutură din mână.

— Asta nu a contat.

— Cred că a contat destul de mult, răspunse Con. Trebuie să fi ţinut locul unei mame pentru tine, de vreme ce propria ta mama a murit tânără.

— Mătuşa Vesta nu este tipul matern. Poate că a locuit cu mine, dar nu i-aş numi prezenţa maternă. Rolul acela îi aparţine celeilalte mătuşi ale mele, cea normală. Mătuşa Helena m-a luat să locuiesc cu ea pentru a-mi păstra reputaţia. Ea ştia că numele meu ar fi fost pătat de scandal dacă aş rămâne aici, fiind sub influenţa unui tată care îşi petrecea tot timpul încercând să comunice cu morţii. Mai rău, mătuşa Vesta s-ar fi putut întoarce oricând. Până şi tatăl meu a văzut cât de rău ar fi putut fi pentru mine. N-aş fi putut niciodată să am parte de o căsnicie bună. De îndată ce debutam, zvonurile aveau să circule. „Îţi aminteşti de mătuşa ei, nu-i aşa? Aşchia nu sare departe de trunchi, pun pariu.”

— Am înţeles acum.

Şi o făcea. Orfană de mamă, ignorată mai tot timpul

de către tatăl ei, părăsită – oricât de mult nega Lilah – de mătuşa care o crescuse, Lilah fusese lăsată la voia întâmplării. Mătuşa ei care respecta regulile, Helena, o salvase, dar asta însemnase să îşi părăsească casa şi să se desprindă de tot ce cunoştea.

— Antipatia ta faţă de ocultism, felul în care stai departe de casă, dezgustul tău faţă de scandal. Nu e de mirare că eşti atât de insistentă să respecţi regulile.

— Sigur că vreau să respect regulile. Bineînţeles că detest să creez un scandal. Cine nu detestă? Toată lumea o face. Cu excepţia ta. Ea se întoarse şi porni, apoi privi înapoi şi spuse: plănuiesc să merg la Carmoor mâine la prima oră.

El făcu o mică plecăciune.

— Voi fi acolo.

Con privi cum Lilah se îndepărta. Nu era de mirare că femeia era un caleidoscop de contraste. Imaginează-ţi că trăieşti jumătate din viaţă într-o manieră complet neconvenţională, mergând la întruniri de spiritism, încercând să contactezi spiritul mamei tale moarte. Apoi să trăieşti cealaltă jumătate în stilul cel mai convenţional, rigid, care respectă regulile.

Lilah considera că mătuşa Helena o salvase. Poate că o făcuse, cel puţin dintr-un torent de bârfe. Dar Con nu putea să nu creadă că femeia îi înăbuşise şi spiritul. Exploda fulgerător – când Lilah râdea fără să se gândească cum arată, atunci când îi urmărise pe răpitori, când vreo idee stârnea lumina interesului în ochii ei.

Lilah era mult mai mult decât carapacea pe care mătuşa ei încercase să o creeze în jurul ei. Iar Con devenea foarte interesat să descopere ce se ascunde sub ea.

Capitolul 18

De-abia îi venea să creadă că vorbise despre toate astea cu Con, dintre toţi oamenii. El credea că o înţelege

pentru că propria lui familie era ciudată. Dar tocmai de aceea nu avea cum să priceapă ce simţea ea – ruşinea şi mânia, resentimentele, dorinţa de a se integra, determinarea de a fi atât de bună, atât de corectă, încât nimeni nu s-ar fi gândit la ea că era una dintre cei din familia Holcutt.

Con nu simţea nimic din acele lucruri. Familia Moreland nu-l făcuse de ruşine; se delecta cu reputaţia lor. Fericit şi în siguranţă în mijlocul familiei sale loiale şi iubitoare, nu simţise niciodată greutatea opiniilor altora. Cu fratele său geamăn lângă el, nu fusese niciodată singur. Dumnezeu ştie, cu siguranţă nu îi fusese niciodată frică. Chiar şi când era copil, el şi Alex treceau peste orice pericole, încrezători că vor învinge – şi dacă nu, fraţii mai mari i-ar fi salvat.

Nu se temea că va fi îngrozit de povestea ei. Se temea de reacţia lui amuzată. Con o va considera o persoană cu mintea îngustă şi rigidă fiindcă e jenată de comportamentul mătuşii ei. I-ar plăcea ironia situaţiei: Lilah Holcutt, cea atât de corectă, avea o familie la fel de bizară ca a lui.

Acum avea să glumească despre mătuşa Vesta şi despre şedinţele ei de spiritism sau despre ciudăţeniile de la Barrow House. Recunoscuse că îi plăcea să o enerveze – şi *încă* nu pricepea de ce –, iar această cunoaştere îi ridica mingea la plasă.

Dacă i se va părea o poveste atât de amuzantă încât să o povestească şi altora? Cu siguranţă i-ar spune lui Alex; asta nu ar fi prea rău din moment ce Sabrina îi cunoştea deja familia. Dar, dacă le-ar povesti celorlalţi? Femeilor cu care Lilah se împrietenise: Olivia, care se ocupase cândva să demaşte spiritişti frauduloşi, mama lui, care vorbeşte întotdeauna pe şleau, şi, cea mai periculoasă dintre toate, Megan, jurnalista! Trebuia să-l convingă să păstreze povestea pentru el.

Lilah coborî în dimineaţa următoare îmbrăcată deja în costumul ei de călărie. Era de un verde smarald, care se asorta bine cu părul ei. Deşi stilul era simplu, aşa cum purta

de obicei, costumul era pus în valoare de închiderea neobişnuită a patru nasturi mari din lemn care treceau în diagonală pe partea din faţă. Un ultim detaliu era dat de o pălărie mică, accentuată de o pană verde cu albastru care se ondula în faţă, aproape atingându-i chipul. Con sări în picioare la vederea ei. Ochii i se luminară într-un mod care îi făcu pulsul să accelereze.

În drum spre Carmoor, Lilah repetă ce avea să-i spună. Era greu să ceri cuiva o favoare, dar, cu Con, era de două ori mai reticentă. Nu era sigură de ce, din moment ce avea o fire plăcută şi generoasă, însă cuvintele i se blocau în gât.

În cele din urmă, când ajunseră la Carmoor şi îşi aşezară caii, ea îşi făcu curaj şi spuse:

— Îmi pare rău!

El îi aruncă o privire surprinsă.

— De ce?

— Te-am repezit aseară. Nu ar fi trebuit să-mi vărs pe tine iritarea faţă de mătuşa mea.

— Sunt imun la insulte, zise el ridicând din umeri. Ai uitat că am trei surori pe care le-am exasperat chiar mai des decât pe tine. M-am înfruntat cu multe dispoziţii proaste.

— Sper, adică vreau să-ţi cer o favoare.

Ea făcu din nou o pauză.

— Lilah, ce este? Cu siguranţă, ştii că te-aş ajuta atât cât îmi stă în putere.

— Da, ştiu. Chiar ştia acest lucru; realizarea bruscă o umplu de căldură. Te-aş ruga să nu spui nimănui despre… toate acestea.

Ea flutură vag cu mâna în direcţia casei.

— Despre ce anume?

— Despre familia mea. Mătuşa mea. Despre ce s-a întâmplat acum nouă ani.

— Credeai că am de gând să bârfesc despre tine? Vocea lui Con deveni ascuţită. Mă cunoşti atât de puţin încât să crezi că aş putea face orice care te-ar răni?

— Nu. Ea îl luă de braţ, trăgându-l să se oprească.

Ştiu că nu ţi-ai propus să mă răneşti. Dar sunt genul de lucruri care te intrigă şi mi-e teamă că le-ai putea menţiona familiei tale pentru că pot fi o conversaţie interesantă. Ei s-ar putea să o repete. Sau ai putea să menţionezi altcuiva, la clubul tău, poate. O glumă. Un comentariu. Mă tem că nu înţelegi cât de important este ca nimeni să nu ştie.

— Nu înţeleg de ce te îngrijorează atât de mult, dar…

— Am fost atât de atentă, replică ea imediat. Am făcut eforturi din greu pentru a nu mi se putea reproşa nimic. Mătuşa Helena a avut mare grijă să se asigure că pata de scandal nu se agaţă de mine. Ea îşi doreşte atât de mult să am o căsnicie bună. Buzele lui Con zvâcniră de iritare, iar ea continuă grăbită: Ştiu că nu este ceva de care ţi-ar păsa. Dar dacă scandalul ar apărea din nou, nu mi-ar afecta doar mie reputaţia, ci şi ei. Nu aş suporta dacă mătuşa Helena ar suferi din cauza mea, dacă oamenii ar vorbi-o pe la spate sau ar desconsidera-o.

— Lilah! Con făcu ochii mari. Asta a fost acum aproape zece ani, iar scandalul a fost al mătuşii tale. Societatea a uitat de asta. În orice caz, nu a fost vina ta sau a doamnei Summersley. De ce ţi-ar afecta reputaţia? Cum te-ar împiedica să ai o căsnicie bună?

— Nu cunoşti foarte bine societatea dacă gândeşti aşa. Întreab-o pe sora ta, Kyria. Îţi va spune că am dreptate. Dacă s-ar deschide subiectul mătuşii mele şi al ciudăţeniei ei, vechiul scandal ar fi scos de la naftalină. Ar deveni un nou subiect pentru bârfă. Şi-ar aminti că membrii familiei Holcutt au fost dintotdeauna ciudaţi. „Aduceţi-vă aminte ce-a făcut mătuşa ei. Lilah poate fi circumspectă acum, dar dacă se schimbă? Dacă se dovedeşte că este la fel?” Mai rău, povestea va lua amploare cu fiecare relatare. Amintirile eronate ar fi înflorite. În curând, oamenii vor şopti pe la spate poveşti despre defecte de familie şi despre cum le-aş putea păta arborele genealogic.

— Ştiu cât de importantă este pentru tine o căsătorie adecvată, spuse Con scurt. Dar orice bărbat care nu s-ar căsători cu tine din cauza vechiului scandal al mătuşii tale nu ar merita oricum să se căsătorească cu tine. Chipul i se

înmuie şi îşi puse mâna pe obrazul ei. Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu voi spune nimănui nimic despre tine sau mătuşa ta. Oricum nu aş fi făcut-o. Aceasta nu este doar o poveste interesantă. Are legătură cu tine.

— Con…

Gheara din pieptul lui Lilah începu să slăbească. În mod inexplicabil, ochii i se umplură de lacrimi.

Con îşi trecu degetul mare peste obrazul ei, prinzând o lacrimă. Se aplecă să o sărute cu tandreţe. Când el îşi ridică capul, uitându-se în ochii ei pentru o clipă îndelungată, i se păru că timpul se opreşte în loc, de parcă ar fi stat la marginea lumii.

Con se dădu înapoi şi momentul trecu.

— Ar trebui să… Casa.

Făcu un semn către conacul din cărămidă roşie din faţa lor.

Mişcările lui erau puţin sacadate, vocea lui răguşită.

— Da. Desigur. Lilah se retrase. Cheia.

Merseră prin grădinile neîngrijite, unde florile creşteau pline de culoare, amestecate cu buruieni, viţă-de-vie şi ramuri de copaci, care îşi croiau drum pe alei, acoperind sculpturile. În mod clar, casa fusese închisă de ani buni. Uşa din spate era încuiată, dar Con îşi scoase ustensilele şi o deschise imediat.

Paşii lor răsunau pe podeaua de ardezie în timp ce mergeau pe hol, cercetând camerele. Dacă grădinile nu ar fi arătat că nu este o casă locuită, ar fi făcut-o firele de praf aşezate peste tot. Covoarele fuseseră înfăşurate şi sprijinite de pereţi, iar cea mai mare parte a mobilierului era învăluită de praf. Mesele şi rafturile erau lipsite de decoraţiuni. În casă plutea un sentiment de goliciune, de moarte, care o făcu pe Lilah să simtă un fior pe şira spinării.

— Mi se pare greşit ce facem, spuse Lilah în şoaptă. Suntem nişte intruşi.

— Ştiu. Con dădu din cap. Dar, dacă Sabrina şi Alex nu ar fi plecat, ar fi fost aici, căutând cu noi. Vreau să aflu ce se întâmplă şi să închei cu familia Dearborn înainte ca Sabrina şi Alex să se întoarcă.

Lilah dădu din cap.

— Ai dreptate. Nu ar trebui să mai aibă de-a face din nou cu Dearbornii.

Prima cameră pe care o explorară fu biroul domnului Blair. Se plimbau prin camera mare, scoţând husa de praf de pe birou pentru a căuta prin sertarele acestuia şi printre rafturi. Lilah căută pe rândurile de cărţi, nesigură ce căuta. Din când în când, arunca o privire înapoi către Con, care inspecta poliţa şi şemineul, atingând diverse ornamente pentru mânere ascunse. Îi era greu să se concentreze la ceea ce făcea; îi revenea mereu în minte acel sărut apăsat pe care i-l dăduse Con, profunzimea ochilor lui, atingerea mâinii pe obraz.

Se întoarse şi se uită din nou la el. Se mişcase de lângă şemineu şi era lângă birou, scotocind prin sertarele goale. O şuviţă de păr îi căzuse pe frunte; îşi purta părul prea lung şi nearanjat. Dar era greu să-şi ia privirea de la felul în care se ondula pe gulerul lui. De parcă i-ar fi simţit privirea, el ridică ochii.

Lilah se înroşi, stânjenită că fusese surprinsă privindu-l – sau poate căldura venea de altundeva, pentru că în ochii lui se vedea o privire, gura avea o anume expresie, care îi făcea genunchii să-şi dorească să cedeze.

Lilah se roti şi cercetă orbeşte rafturile. Îl auzi în spatele ei pe Con, închizând brusc un sertar şi plecând. Îi trebuiră câteva minute pentru ca inima să-şi reia ritmul constant. Se mută la un alt raft. Din partea opusă a camerei, Con spuse:

— Nimic.

Petrecu câteva minute coborând pe rândul de rafturi, scoţând câte două sau trei cărţi odată. Lilah se opri din ceea ce făcea pentru a-l urmări nedumerită.

— Ce faci?

— Nu e greu să instalezi o uşă ascunsă. Mai ales aici, unde are atât de multe volume. Ataşezi una dintre cărţi la un zăvor, astfel încât, atunci când înclini cartea înapoi astfel, deblochezi zăvorul, întreaga bibliotecă este prinsă de uşă, ascunzând-o, iar carcasa se balansează afară.

Lilah îngenunche la capătul cel mai îndepărtat al raftului cu fustele strânse în jurul ei şi începu să-şi croiască drum spre el. Auzea zgomotul continuu al cărţilor în timp ce el le lăsa la loc.

Bufniturile mici deveneau mai neregulate, apoi se opriră cu totul pentru atât de mult timp, încât Lilah ridică privirea curioasă. Con o privea, cu mâna aflată încă pe una dintre cărţi, iar în ochii lui se zărea ceva care o făcu să-şi înghită vorbele.

Con puse cartea brusc la loc şi se îndreptă spre o altă bibliotecă. Se întoarse în direcţia opusă şi începu să coboare pe rânduri. Lilah se întoarse la treaba ei, mişcându-se rapid, de parcă ar fi putut depăşi senzaţiile turbulente din interiorul ei.

Poate că ar trebui să caute în camere diferite. I-ar fi fost mai uşor să nu se gândească la Con dacă nu ar fi acolo; practic vorbind, le-ar înjumătăţi timpul de lucru. Dar Lilah nu se putu hotărî să sugereze această soluţie şi nici Con nu o făcuse.

Au mers prin celelalte camere de la parter. Lilah era mereu conştientă de mişcările lui Con în spatele ei şi nu se putea abţine să nu-i arunce câte o privire. Se încălzea tot mai mult pe măsură ce continuau să lucreze, iar Con îşi scoase jacheta, aruncând-o peste spătarul unei canapele. Îşi desfăcu butonii şi îi puse într-un buzunar, apoi îşi suflecă mânecile.

Era excitant să îl privească cum începea să se dezbrace şi îi fu greu să-şi îndepărteze privirea. Nu-şi amintea să fi văzut vreodată un bărbat făcând aşa ceva. Desigur, era complet greşit să se afle în compania cuiva îmbrăcat doar în cămaşă – fireşte, Con nu se simţea constrâns de astfel de reguli.

Îşi retrase privirea înapoi la sarcina ei, deşi în momentul de faţă nu-şi putea aminti exact ce avea făcut. „O, da, pianul.” Oarecum tremurând, îndreptă paginile cu partituri, deşi nu era nevoie. Spera ca el să nu îşi dea seama ce simţise privindu-l. Ceea ce încă mai simţea.

Se simţi uşurată când părăsiră camera şi urcară la

etaj. Totuşi, realiză că fusese o greşeală de îndată ce păşi în primul dormitor. Camera era întunecată, draperiile închise, oferind locului un aer închis, aproape intim. Patul mare părea să ocupe tot spaţiul.

Putea simţi cum roşeaţa i se ridică pe gât şi aruncă o privire furişă spre Con. Îl găsi şi pe el, uitându-se la pat. Apoi Con îşi smulse privirea şi se îndreptă spre peretele din partea opusă pentru a-şi începe căutarea. Lilah deschise draperiile, dar acest lucru oferi prea puţină lumină, pentru că obloanele de afară erau închise. Încă erau ca într-o peşteră, sau parcă ar fi fost noapte.

Con scoase o exclamaţie înăbuşită, făcând-o pe Lilah să tresară şi să se întoarcă să-l privească. Con dădea jos un tablou de pe peretele opus, care ascundea în spatele lui o uşă pătrată de metal, încorporată în perete. Lilah se grăbi să i se alăture, bucuroasă că se gândeşte din nou la ceea ce ar fi trebuit să facă, în loc să se gândească la Con.

— Poate dura ceva timp, spuse Con, aruncându-i o privire. Nu sunt atât de bun la combinaţii. Se aplecă mai aproape de seif, ascultând, în timp ce rotea butonul.

Lilah veni lângă el, urmărindu-i degetele, aşteptând nerăbdătoare. Con întoarse mânerul şi, după o clipă, îşi rezemă fruntea de seif, bătând cu degetele pe perete.

— Lilah…

— Ce este?

— Îmi distragi atenţia.

El îşi întoarse faţa spre ea, iar ea îşi dădu seama, surprinsă, că era la doar câţiva centimetri de el. Respiraţia i se blocă în gât. Ochii îi erau înflăcăraţi, vocea răguşită.

— Îţi pot simţi respiraţia pe gâtul meu şi nu-mi amintesc nimic.

— O, îmi pare rău.

Lilah se înroşi şi dădu să facă un pas înapoi, dar mâna lui îi cuprinse ceafa, ţinând-o pe loc.

— Îmi place.

În timp ce mintea ei bulversată încerca să vină cu o replică, Con o sărută.

Buzele lui nu erau fragede, aşa cum fuseseră mai

devreme în grădină. Erau fierbinţi şi o căutau convingătoare, răpindu-i orice urmă de voinţă. Trupul ei deveni dintr-odată cald şi flexibil. Lilah se gândi că s-ar putea topi de tot, dar ideea nu o deranjă deloc. I se păru un lucru minunat.

Mâinile lui se îndreptară spre talia ei şi o lipi de el, sprijinindu-se de perete. O strânse în braţe şi gura lui o savură pe a ei. Îi simţea trupul lângă al ei, eliberat de greutatea jachetei. Era tare, numai oase şi muşchi pe trupul ei moale, iar Lilah se împinse în el, răsucindu-se de parcă ar fi putut să pătrundă înăuntru. El scoase un zgomot ciudat din gât şi se întoarse, astfel încât ea era acum cu spatele lipit de perete şi se cufundă în ea, mişcându-se mai îndrăzneţ decât o făcuse ea.

Lilah îşi înfipse degetele în părul lui, zguduită de vârtejul de senzaţii iscate înăuntru. Era atât de rapid, atât de strălucitor, atât de tumultuos, încât nu putea să asimileze totul. Voia să încetinească, să savureze, dar în acelaşi timp tânjea să aibă mai mult, să simtă mai mult. Con întrerupse sărutul pentru a-şi trece buzele pe chipul ei, pe gâtul ei. Îi simţea respiraţia, rapidă şi puţin tremurată pe pielea ei, într-o combinaţie seducătoare cu buzele lui. Pielea lui era fierbinte, potrivindu-se cu căldura care fierbea înăuntrul ei.

Îşi duse mâna la nasturii mari, rotunzi, care se întindeau peste pieptul ei.

— M-am gândit toată dimineaţa să-ţi desfac nasturii ăştia… Buzele lui găsiră golul gâtului ei. Doamne, mă mâncau degetele să-i deschei!

Lilah nu reuşi decât să scoată un murmur incoerent. Degetele lui se strecurau pe sub costumul ei de călărie, alunecând peste carnea goală a pieptului ei într-un mod pe care nu-l simţise niciodată, nici nu şi-l imaginase. Vârfurile degetelor lui mângâiau rândul de dantelă din partea de sus a cămăşii ei, apoi se strecurară sub ea, surprinzând-o atât de tare încât încremeni. Rămase aşa, fără să vrea să se mişte, fără măcar să se retragă, pentru ca explorarea delicioasă să nu se oprească. Carnea degetelor lui era mai

dură decât a ei, uşor aspre, atingerea lui atât de uşoară, încât o făcu să tremure şi în tot acest timp gura lui îi cutreieră pe gât, pe zona netedă şi tare a pieptului. Şi apoi mâna îi cuprinse sânul, buzele lui sărutând curba lui fină.

Era şocant. Ar trebui să fie şocată. Era sigură că n-ar fi trebuit să scoată acel geamăt şi să-şi înfigă mâna în umărul lui.

— Con… suspină ea şi simţi că i se aşază un nod în gât.

Habar nu avea ce îşi dorea, în afară de faptul că nu voia ca el să se oprească. Nu voia să se oprească niciodată.

Dar când se opri, fu doar pentru a-i căuta din nou gura, iar lucrul acesta se dovedi la fel de captivant. Mâinile lui cutreierau pe trupul ei, peste pânza subţire a cămăşii ei, curbându-se în jos peste fesele ei. Vârfurile degetelor lui se înfipseră atunci, ridicând-o în el, astfel încât îl simţi pulsând în ea. Singurul gând coerent pe care îl avu era cât de bucuroasă se simţea că nu purta niciodată corset la costumul ei de călărie.

Mâinile lui Lilah erau pe talia lui şi le lăsă să alunece uşor în sus peste mătasea moale a vestei, dorind să-şi poată trece palmele peste pielea lui goală, aşa cum făcuse el cu ea. Cu toate acestea, era bine că-l putea atinge şi prin vesta lui de mătase şi cămaşă. Mai bine de atât, în V-ul lat făcut de vesta lui, între pielea lui şi a ei era doar cămaşa lui.

Îi simţi formele, osul acoperit de muşchi. Şi, remarcă ea, părea să-i facă plăcere, pentru că sărutul lui deveni mai fierbinte, mai mistuitor. Îşi strecură buricele degetelor pe sub vestă şi asta îl făcu să se cutremure.

Con îi luă jacheta în mâini şi i-o trase în jos, lăsându-şi mâinile să se plimbe libere. Îi sărută buzele, faţa, gâtul; îi cuprinse cu dinţii lobul urechii, în timp ce mâinile lui se adânceau sub cămaşa subţire de bumbac, mângâindu-i fiecare centimetru din piele. În adâncul ei înflori o chemare, inundând-o de dorinţă.

Îşi aplecă capul spre sânul ei, mângâindu-i sfârcul cu vârful limbii şi făcând-o să simtă fiori în tot corpul. Lilah îşi

trase răsuflarea, şocată, apoi, surprinzând-o şi mai mult, gura lui se aşeză pe sânul ei, trăgând mugurul sensibil înăuntru. Se lăsă să cadă de perete şi mintea îi pluti în timp ce plăcerea o inunda.

Lilah nu se simţise niciodată aşa înainte, nu tânjise niciodată şi nu tremurase, nu simţise dorinţă în tot corpul. Şi când el îşi strecură mâna între picioarele ei, rămânând separaţi doar de materialul fustei, fu nevoită să-şi strângă buzele pentru a nu ţipa. Gura lui continua să sărute, degetele lui se plimbau pe protuberanţa ei şi în interiorul ei căldura se formă până când, în cele din urmă, cea mai ciudată senzaţie de plăcere izbucni din ea. Nu putu reţine ţipătul slab care îi veni pe buze.

— Con!

Îşi propti mâinile pe perete de ambele părţi şi se dezlipi de ea. O clipă îndelungată nu se mişcară şi doar se uitară lung unul la altul. Ochii lui Con erau înflăcăraţi şi fierbinţi, buzele lui se înroşiră din cauza sărutărilor şi din el radia tensiunea. Imaginea lui o stârnea din nou. Voia mai mult. Îl dorea.

— Lilah… Nu putem… N-ar trebui…

— Nu-mi pasă!

Lilah îşi înfipse degetele în părul lui şi se apropie de el, lipindu-şi buzele de ale lui.

Capitolul 19

După aceea, Con nu mai spuse nimic; se repezi să-şi tragă jos hainele în timp ce continuau să se sărute, mişcându-se orbeşte pe podea. Nevrând să se despartă, se smuciră, se răsuciră şi îşi împinseră hainele, lăsând bucăţi din ele împrăştiate pe podea într-o dâră şerpuitoare care ducea la pat.

Când ajunseră în cele din urmă acolo, se prăbuşiră pe spate, aruncându-şi şi ultimele rămăşiţe de haine. Se rostogoliră în pat, sărutându-se, mângâindu-se, delectându-

se cu senzaţia de piele goală pe piele. Îi simţea trupul greu pe al ei, iar greutatea lui era o altă plăcere.

El alunecă în jos, cuprinzându-i sânii pentru a se înfrupta din ei. Fiecare mişcare a gurii lui, fiecare mângâiere catifelată a limbii îi trimiteau câte un alt fior prin corp, intensificându-i dorinţa. În timp ce gura lui făcea minuni asupra ei, el îi explora corpul, mişcându-se cu o atingere uşoară care lăsa un fior în urma lui.

Vârfurile degetelor lui îi alunecară pe abdomen şi în jos pe coapsă, apoi, surprinzând-o, uşor între picioare şi plutiră în sus peste pielea moale de pe interiorul coapsei. Era pierdută, cu respiraţia tăiată în aşteptare, în timp ce el o mângâia din ce în ce mai aproape, până când, în cele din urmă, el se aşeză în cel mai intim loc.

Buzele lui Con se întoarseră la ale ei într-un sărut lent şi profund, în timp ce degetele lui o mângâiau. Lilah s-ar fi simţit ruşinată dacă în ea ar fi fost loc pentru altceva decât pentru pasiune. În acel moment se simţi complet deschisă şi expusă în faţa lui, dezgolită în toate privinţele şi se delectă cu aceasta, atât de liberă şi totuşi atât de captivă. Transfigurată, transformată, îl sorbi.

Pasiunea ei creştea şi pulsa; îşi frământa picioarele, dorindu-şi să ajungă la extaz. Nodul dorinţei se strânse tot mai tare, până când plăcerea explodă în valuri în ea, revărsându-se şi făcând-o să tremure.

Încă nu se terminase, căci Con continua să se mişte între picioarele ei, făcând-o să se deschidă spre el. Mădularul lui tare pulsă pe pielea ei sensibilă, cercetând, croindu-şi loc înăuntru. Ea scoase un gâfâit, uimită şi nerăbdătoare, iar apoi el o pătrunse. Simţi o fulgerare de durere, care fu înăbuşită însă de o satisfacţie adâncă, până în oase, căci el o umplu pe dinăuntru, făcând-o să vrea să toarcă de plăcere.

Lilah îşi înfipse degetele în spatele lui, inundată de o dorinţă elementară, de o nevoie primitivă profundă de a-l înconjura, de a-l poseda, de a fi luată de el. Cu fiecare lovitură, cu fiecare respiraţie tare şi fierbinte pe care o simţea, dorinţa sălbatică creştea în ea. Şi incredibil,

explodа din nou prin ea, zdrobind toate barierele, toată rezistenţa. Se cutremură sub forţa senzaţiei, lipindu-se de el, în timp ce el îşi dădu drumul în ea.

În acel moment, se simţi atât de împlinită, cuprinsă de o plăcere atât de dureroasă, atât de zdrobitoare, încât lăsă să-i cadă câteva lacrimi. Con se prăbuşi deasupra, cu faţa în curba gâtului ei, cu respiraţia sacadată. Apăsă un sărut blând pe pielea moale a gâtului ei şi se rostogoli pe o parte, punându-şi uşor un braţ sub capul ei, trăgând-o spre el cu celălalt.

Era învăluită în căldura lui, cu pieptul plin de emoţii pe care nu le putea exprima, nici măcar nu le putea identifica şi, cumva, asta o făcu să aibă şi mai multe lacrimi din ochi.

Braţul lui Con se încordă sub ea.

— Plângi?

„Nu, nu, nu”, se gândi Lilah neputincioasă şi se ridică în cot, privind în jos cu un soi de groază.

— O, Doamne, Lilah!

Se ridică, trăgându-şi braţul de pe sub capul ei.

Lilah îşi şterse ochii.

— Nu. Nu fi prost!

Vocea îi ieşi răguşită şi fu nevoită să-şi dreagă glasul.

— Îmi pare rău. Lilah, te rog, iartă-mă! Am crezut că vrei… nu, asta nu e o scuză, ştiu. Închise ochii, înfigându-şi mâinile înapoi în păr. Am procedat greşit, atât de greşit. Tu eşti… Nu ştiai cu adevărat şi eu ar fi trebuit…

Mormăi o înjurătură.

Lilah stătea întinsă acolo, uitându-se la el; lacrimile îi dispărură împreună cu momentul dureros de dulce, minunat. Acum era conştientă de aerul de pe sânii goi şi o cuprinse ruşinea. Ce făcuse? Se gândi la felul în care acţionase, aruncându-se asupra lui Con – nu era de mirare că el crezuse că dorea să facă asta. Îl provocase. Fusese cu totul nesăbuită.

Lilah îşi încrucişă braţele peste piept, dorindu-şi cu disperare haine, o pătură, orice care să-i acopere goliciunea. Dar hainele ei erau aruncate peste tot; deşi Con

o văzuse goală, o atinsese şi făcuse cele mai intime lucruri cu ea, acum nu suporta ideea de a se da jos din pat şi a alerga dezgolită prin faţa lui, ridicându-şi de pe jos îmbrăcămintea şi – o. Doamne! — diferitele piese de lenjerie de corp. Stăteau întinşi peste cuvertura prăfuită de pe pat şi întinse mâna să o tragă peste ea, acoperindu-se cât de bine putu.

— Mă voi căsători cu tine, desigur.

Con îşi îndreptă umerii, cu faţa dintr-odată strânsă şi inexpresivă.

Ca un copil care se oferă să-şi primească pedeapsa. Ca un bărbat care se confruntă cu plutonul de execuţie.

Cuvintele lui o făcură să îngheţe. Lilah se ridică, ţinând cuvertura la piept.

— Nu cred.

Con oftă, chipul lui deveni din inexpresiv trist, o expresie care îi era la fel de nefamiliară, şi cumva şi mai rea.

— Lilah, ştiu că eşti supărată pe mine şi ai tot dreptul să fii. Ar fi trebuit să fiu mai atent. Ştiam că e o greşeală. Ştiam, în adâncul sufletului, că nu ţi-ai dat seama cu ce ai fost de acord.

O greşeală. Acea bucurie inexprimabilă, străpungătoare, pe care o simţise, acea experienţă nouă şi minunată, era pentru el o greşeală.

— Nu sunt un copil, Con. Bineînţeles că mi-am dat seama ce făceam.

Încă se putea apăra şi asta o făcu pe Lilah să se simtă puţin mai bine. Oricum ar fi fost, slabă nu era.

— Sunt surprinsă că fiul mamei tale ar face o declaraţie atât plină de condescendenţă.

— Nu e vorba de condescendenţă, protestă el, arătându-se înţelept. Tu eşti nevinovată, iar eu nu sunt. Eu sunt de vină.

— Este absolut absurd să ne certam pentru acest lucru, spuse Lilah răspicat.

Ea era pe un teren mai ferm acum, cel puţin când Con se uita supărat la ea.

— La naiba, Lilah, fii rezonabilă! Este foarte bine să crezi în egalitatea femeilor, dar ştii la fel de bine ca mine că femeia este cea care suferă.

— Nu am nicio intenţie să sufăr.

— Vorbesc despre reputaţia ta preţioasă – ştii, acel lucru de care erai atât de îngrijorată acum câteva ore.

Lilah dori să riposteze, să-i arunce nişte replici usturătoare, dar, din nefericire, Con aruncase drept la ţintă. Fusese ipocrită când se plânsese că mătuşa ei provocase un scandal, pentru ca doar câteva minute mai târziu să se comporte ca o… amantă. În momentul în care un bărbat o săruta, ea tremura ca un jeleu.

— Sunt puţin surprinsă să observ că eşti atât de preocupat de ce se cuvine.

— Nu-mi pasă deloc de ce se cuvine sau nu şi ştii foarte bine lucrul acesta.

Se rostogoli jos de pe pat – evident că nu avea nicio reţinere în privinţa nudităţii sale – şi începu să-şi ridice hainele. Rămase cu spatele la ea în timp ce-şi trăgea brusc pantalonii, adăugând aspru:

— Pur şi simplu nu vreau să văd că suferi.

Era prea târziu pentru asta, se gândi Lilah. Dar şi-o făcuse cu mâna ei. În mod deliberat, fără chibzuinţă, şi nu-şi dorea decât să plângă. Dar nu avea de gând să-l lase să vadă că se simţea rănită. Fu recunoscătoare că nu se uita la ea.

— Fără îndoială că asta te va surprinde, dar nu vreau să mă căsătoresc cu tine mai mult decât vrei tu să te căsătoreşti cu mine.

— Cu atât mai puţin, aş spune, din moment ce îmi refuzi propunerea.

— Şi nu voi fi rănită decât dacă intenţionezi să vorbeşti despre asta cu prietenii tăi.

— Lilah! Con se întoarse indignat, cu degetele oprite pe nasturii cămăşii. N-aş face asta niciodată! Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva?

Era furios acum, stare pe care într-adevăr Lilah o prefera în locul acelui regret care i se aşezase pe chip atât

de ridicol mai devreme.

— Nu credeam că o vei face. Pur şi simplu clarificam că nimeni nu va vorbi despre asta pentru că nimeni nu va şti.

— Şi dacă eşti însărcinată?

Lilah se înroşi la cuvintele lui dure şi îşi întoarse privirea.

— Ei bine, desigur, atunci ar fi o altă chestiune. Ar fi necesar să… să…

— Să ne sacrificăm? întrebă el sarcastic.

— Nu îndrăzni! izbucni Lilah, aproape renunţând, în furia ei, la mască. Nu îndrăzni să te prefaci că eşti victima aici. De parcă ai fi vrut să te căsătoreşti cu mine. Ai fi nefericit dacă aş spune da. Eşti bucuros să nu te căsătoreşti cu mine. Pur şi simplu, te îmbufnezi pentru că nici eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

El o fixă o clipă cu privirea, cu maxilarul încleştat, apoi scoase un oftat puternic şi se lăsă pe un scaun pentru a-şi pune cizmele. Acordă prea mult timp să-şi potrivească picioarele în ele, după părerea lui. Lilah se ridică şi începu să-i ridice hainele. Ea simţi un nod ciudat în gât văzându-i mâinile pe lucrurile ei.

— Ascultă, spuse el pe un ton mult mai conciliant, punându-i hainele pe pat lângă ea. Ai dreptate, desigur. Eşti raţională. Nu ne-am potrivi niciodată. Eu doar… Vreau să ştii că îmi pare rău. Îşi ridică capul şi o privi în ochi. Nu am intenţionat să se întâmple asta. Nu mi-am propus să te seduc. Şi regret cu adevărat dacă ţi-am provocat durere sau regret.

— Ştiu. Era imposibil şi nu-l crezi pe Con. Imposibil să nu-l placi. Dar era la fel de imposibil să admită că era atât de insolentă încât nici măcar nu regreta ceea ce făcuseră. Sunt o femeie adultă, Con. Sunt responsabilă pentru ceea ce fac.

El dădu din cap aprobator.

— Eu… ăăă… mă duc să caut în altă cameră.

— Foarte bine. Cred… Că e mai bine să mă duc acasă acum.

*

Ei bine, cu siguranţă că o dăduse în bară, se gândi Con în timp ce mergea pe coridor. Ce naiba se întâmpla cu el? Da, fusese întotdeauna un pic impulsiv, dar niciodată până atunci nu fusese atât de incapabil să se controleze. Cu siguranţă, niciodată până atunci nu făcuse o femeie să plângă făcând dragoste cu ea.

Stomacul i se strânsese, amintindu-şi că se întorsese să o privească, simţindu-se atins atât de profund, uimitor de întreg, şi o văzuse plângând. Oare o rănise fizic? Desigur, cum ar fi fost dacă lacrimile ei ar fi fost de remuşcare şi regret?

Con se frecă pe faţă, atins din nou de sentimentul de vinovăţie. Orice ar fi spus ea, era mult prea naivă ca să fi ştiut cu adevărat în ce se băga. Chiar dacă se aruncase în braţele lui şi îl sărutase, el profitase de ea. În adâncul sufletului, ştia că profitase. El nu ar fi trebuit să-i accepte da-ul ei ca pe un consimţământ.

Ajunse la capătul holului şi se întoarse în ultima cameră, repetând gesturile de a căuta ascunzătoare, deşi în momentul acela nu-l mai interesa să găsească vreo cheie ascunsă. Era prea ocupat să se gândească la Lilah.

Fusese foarte îngăduitoare în privinţa asta – ceea ce nu-i era deloc caracteristic. Dacă se gândea bine, s-ar fi aşteptat să-l facă să plătească pentru încălcarea unei reguli de bază. Mai rău, pentru că o ispitise să încalce o regulă. Sincer, şi-ar fi dorit ca ea să o facă. Ar fi fost mult mai uşor de suportat dacă ea ar fi ţipat la el sau ar fi încercat să îi tragă un pumn.

Fusese atât de rezonabilă. Atât de calmă şi imperturbabilă. Lucrul care îi stârnise în aparenţă furia fusese oferta lui de căsătorie. Şi care fusese sensul acesteia? Deşi el nu şi-ar numi iritarea îmbufnare, aşa cum o numise Lilah, trebuia să admită că îl duruse puţin când ea spusese că nu voia să se căsătorească cu el.

Ea avusese dreptate; nici el nu voia să se

căsătorească cu ea, dar nici ea nu trebuia să fie atât de neclintită în privinţa asta. Doar nu era vreun pungaş lipsit de bani. Sau vreo rudă nebună, ascunsă în pod. În general, era considerat o partidă bună. Avea destui bani şi era fiul unui duce. Şi nu trebuia decât să se uite la Alex ca să ştie că nu arăta rău. Ai crede că o femeie atât de raţională, cu respect atât de mare faţă de obiceiurile sociale, ar fi de acord să facă o căsătorie avantajoasă.

Dar o, nu, căsătoria cu el era aparent înfiorătoare şi trebuia făcută doar în caz de extremă urgenţă. Desigur, la drept vorbind, ce femeie şi-ar dori să se căsătorească cu un bărbat a cărui dragoste o făcuse să plângă?

De ce plânsese? Ce făcuse? Până în acel moment, ar fi jurat că Lilah fusese la fel de pasională ca el. Felul în care îl sărutase, îl atinsese. Se gândi la felul în care mâinile ei alunecaseră pe sub vesta lui.

Con îşi împreună mâinile pe marmura şemineului şi se uită în gol la şemineul rece. Partea proastă era că o dorea din nou. Părea cea mai amară ironie că avea astfel de sentimente pentru Lilah Holcutt.

De ce oare îl stârnea chipul ei rece, calm şi atât de politicos? De ce, atunci când ea îl privea în felul ei dezaprobator, el nu se putea gândi la nimic altceva decât să transforme privirea aceea în pasiune? De ce nu putea să se uite la ea fără să vrea să desfacă acea podoabă de păr strălucitor şi să-şi îngroape faţa în ea?

Doamne, cât era de frumoasă! Era nedrept că era atât de frumoasă. Şi dacă aşa crezuse şi înainte, acum, că văzuse acel trup alb şi zvelt, acum că o simţise mişcându-se sub el, îl uimea şi mai mult.

Îşi sprijini fruntea de marginea poliţei. Adevărul era că niciodată nu mai fusese atât de tulburat, atât de bulversat cum fusese acum cu Lilah. Fusese o tornadă de căldură şi dorinţă, iar când se acoperise în căldura ei, când ajunsese la punctul culminant în interiorul ei, cu vocea ei gemând blând în urechea lui, se simţise ca şi cum ar fi ajuns acasă. Nu, acesta era un termen prea cumpătat. Se simţise… perfect.

Şi nu era asta o nebunie? Să simtă o asemenea dorinţă pentru o femeie care era atât de nepotrivită pentru el.

Ar trebui să plece. Nu trebuia să găsească cheia acum. Nu exista niciun pericol imediat. De fapt, avea senzaţia că, dacă îşi examina cu adevărat motivul de a veni aici, ar fi putut avea mai mult de-a face cu acea dorinţă nebună pentru Lilah Holcutt decât cu rezolvarea misterului.

Lucrul înţelept care trebuia făcut era să se îndepărteze de ispită. Fără îndoială, Lilah ar prefera să nu-l aibă în preajmă. Într-adevăr, acum că se gândea la lucrul acesta, Lilah ar putea foarte bine să-i ceară să plece.

Acea idee îl alarmă. Oricât de perversă ar fi fost ce simţea, nu voia să plece. Îi plăcea aici. Voia să exploreze casa ciudată a lui Lilah; voia să vadă mlaştinile secate de aproape. Voia să treacă din nou prin acel labirint. Misterul cheii îl intrigă chiar dacă nu era necesar să-l rezolve chiar acum. Voia să-şi dea seama de ce era Dearborn atât de dornic să pună mâna pe ea.

Adevărul era că, în fond, nu voia să o părăsească pe Lilah. Îi plăcea să o privească. Îi plăcea să fie în preajma ei, chiar dacă era îngrozitor de enervantă. Îşi putea controla dorinţa. Doar nu era vreun obsedat sexual. La urma urmei, dorinţa pentru ea zăcuse în ultimele luni ca o căldură mocnită şi sâcâitoare în el, dar nu făcuse nimic. Nu ar fi făcut nimic nici astăzi dacă Lilah nu ar fi fost atât de dispusă, chiar nerăbdătoare. Se îndoia că va fi din nou atât de receptivă. Putea conta pe Lilah să nu-l mai ademenească.

Dacă ea voia ca el să plece, ar fi o altă chestiune… deşi credea că ar putea să o convingă de contrariu. Se înveseli puţin. Merse pe hol, fără să găsească nimic şi, în cele din urmă, hotărî să lase totul pe ziua următoare. Era timpul pentru ceai şi, sincer, era plictisitor să cerceteze camerele singur. În plus, trebuia să vadă ce se întâmplase cu Lilah, să se asigure că era bine.

Spre surprinderea lui, o găsi stând pe o bancă în holul de la parter, învârtindu-şi alene biciul de călărie în mână.

Con o privi oarecum precaut.

— Vii să mă biciuieşti?

Lilah, care privea pe hol în altă parte, tresări surprinsă şi se întoarse către el.

— Ce? O! Nu, sigur că nu.

Se ridică în picioare, lăsând biciul pe banca de lângă ea.

— Credeam că te-ai dus acasă.

Con coborî ultimele trepte.

— Am decis să nu o fac. M-am plimbat puţin şi… m-am gândit.

Con îşi îndreptă spatele, adunându-şi argumentele împotriva întoarcerii la Londra.

— Sper că vei rămâne şi vei continua să cauţi cheia, spuse Lilah, lăsându-l fără cuvinte. Nu vreau ca ceea ce s-a întâmplat astăzi să pună capăt proiectului nostru.

— Nici eu nu îmi doresc asta.

În mod evident, încercase să-şi prindă părul din nou fără vreo oglindă şi arăta încântător de ispititor. Con consideră că era mai bine să nu menţioneze asta.

— Te asigur că nu voi repeta ce am făcut.

— Nici eu nu o voi face. Ea trase de talia jachetei. Am fost… luaţi prin surprindere. Pe viitor vom fi mai atenţi. Putem fi de acord că astăzi a fost o greşeală nefericită şi nu este nevoie de vină sau scuze sau proteste pentru sentimente care nu există. Ea se uită la el nesigură. Presupun că nu ne-am putea numi chiar prieteni, dar… vreau ca lucrurile să fie aşa cum au fost între noi.

— Şi eu la fel. El zâmbi. Şi cred că putem fi prieteni… doar prieteni care au păreri puţin diferite.

— Da. Doar aşa.

Lilah zâmbi, iar Con îşi dădu seama că va fi al naibii de greu să-şi ţină promisiunea.

Plecară acasă, la început tăcuţi şi neliniştiţi. Lilah aduse în discuţie subiectul căutării lor şi, pe măsură ce vorbeau, stângăcia dispăru treptat. Niciunul dintre ei nu descoperise nimic util şi fuseseră de acord că toată căutarea lor se dovedea a fi o sarcină descurajantă.

— Dacă te gândeşti bine, spuse Lilah, cheia aceea ar putea fi aproape oriunde. Nici măcar nu era nevoie să o fi ascuns neapărat în casa lui. Ar putea fi pusă undeva sub o piatră.

— Ar trebui să o întrebăm pe mătuşa ta despre acest subiect.

Lilah îl privi sceptic.

— Mă îndoiesc că ar fi de mare ajutor. Nici măcar nu locuia aici când domnul Blair a murit.

— Totuşi, trebuie să-i fi cunoscut pe cei trei bărbaţi mai bine decât noi. La urma urmei, toţi au crescut împreună. El îi aruncă un zâmbet. Şi nu mai trebuie să încerci să mă împiedici să vorbesc cu ea.

Când se aşezară la ceai, Lilah aduse subiectul în discuţie:

— Mătuşă Vesta, Con şi cu mine aveam un motiv să venim aici.

Vesta râse în hohote.

— *Ştiam* eu. Serios, Lilah, nu sunt aşa de proastă. Sunt acasă de peste un an şi nu ai simţit niciodată nevoia să mă vizitezi până acum. Ceea ce nu înţeleg este de ce sunteţi voi doi la Carmoor.

— Căutăm o cheie, spuse Con. Dearborn…

— Niles Dearborn? Omuleţul ăla îngrozitor. Nu mi-a plăcut niciodată de el. Arată ca o nevăstuică. Aţi observat?

— Sunt în asentimentul dumneavoastră, doamnă. Ideea este că Dearborn caută o cheie. Credem că are legătură cu cei trei bărbaţi – fratele dumitale, Dearborn şi domnul Blair.

— Dar de ce ai căuta-o la Carmoor? îi aruncă ea o privire pierdută. Se întâlneau întotdeauna aici. Cu siguranţă, Virgil era cel care putea să păstreze o cheie.

— Ştii despre cheie? întrebă Lilah surprinsă.

— Nu ştiu despre nicio cheie, doar că ar avea sens ca tatăl tău să… Con realiză dintr-odată ce se întâmplase. Sări în picioare, făcând ca scaunul să se clatine înapoi.

— Dumnezeule! Cum am putut să fiu atât de orb?

— Ce vrei sa spui? întrebă Lilah, vag alarmată.

— Lilah, acei bărbaţi nu încercau să o răpească pe Sabrina. Este limpede. Acei bărbaţi căutau să te răpească pe tine.

Capitolul 20

Lilah rămase cu gura căscată la el.

— Să te răpească! Mătuşa Vesta icni şi se întoarse către nepoata ei. Te-a răpit cineva?

— Nu. Au luat persoana greşită şi nu mă voiau pe mine.

Lilah se încruntă la Con. Umbrela de soare a Sabrinei…

— La naiba cu umbrela de soare a Sabrinei. Cheia este părul tău.

— Părul meu!

— Da, ce culoare are? Nu spun oamenii că este roşu?

— Ba da. Adesea, răspunse Lilah cu vădită supărare. Dar nu este.

— Ei bine, are tonuri roşiatice, mustăci mătuşa Vesta.

Lilah se încruntă.

— Este blond roşcat.

— Nu contează asta, ripostă Con fluturând din mână. Ceea ce încerc să subliniez este că, dacă cineva ar caracteriza o femeie pentru, să zicem, nişte tâlhari plictisiţi, acea persoană ar descrie cele mai evidente lucruri despre ea. Culoarea părului. Înălţimea. Oricât de diferită este umbrela de soare, aceasta nu ar fi mai importantă decât o descriere fizică. Şi nimeni, nici măcar un idiot, nu ar putea crede că Kyria ar avea părul negru şi scurt al Sabrinei. Dar, dacă acest tip ar fi spus, ia-o pe roşcata înaltă… Lilah deveni palidă. Şi, deodată, entuziasmul lui Con fu înlocuit de spaimă, pe măsură ce implicaţiile deveneau mai clare. O, Doamne! Este încă liber.

— Cine?

— Celălalt răpitor – cel despre care surorile mele au

spus că a scăpat pe fereastră, zise el şi înjură printre dinţi.

— Ar fi trebuit să merg după el.

— Nu fi prost! spuse Lilah. Nu l-ai fi putut găsi. Era noapte şi probabil a intrat în pădurea aceea din spatele casei. În plus, lucrul cel mai important era să-ţi aduci mama şi surorile acasă.

— Da, dar e liber. Ar putea veni din nou după tine.

— Ce bărbat? Cineva vrea să o rănească pe Lilah? ridică Vesta vocea, alarmată. Despre ce este vorba? Nu înţeleg.

Con încercă să se calmeze. O speria pe mătuşa lui Lilah şi, dacă va continua, avea să o sperie şi pe Lilah. „Las-o să nu fie îngrijorată!” Se va asigura foarte bine că nu i se va întâmpla nimic. Forţând o notă liniştitoare în voce, el spuse:

— Îmi pare rău, doamnă Leclaire. Nu trebuie să vă neliniştiţi. Lilah este perfect în siguranţă aici. Lăsaţi-mă să vă explic.

Îi povesti despre urmărirea lor, făcând-o să sune mult mai amuzant decât fusese, terminând cu decizia lor de a găsi cheia. Mătuşa Vesta ascultă cu atenţie, iar când el termină, îşi duse mâna la piept, spunând:

— O, vai, o vânătoare de comori. Ce emoţionant!

— Con, nu are sens, spuse Lilah. De ce ar fi crezut că eram cu mama şi surorile tale?

— Ai petrecut mult timp cu ele recent, sublinie el.

— Poate că au presupus că vei fi cu ele şi asta era o modalitate bună de a ascunde faptul că te voiau pe tine.

— Înainte de asta, erai sigur că o voiau pe Sabrina.

— Am tras o concluzie pripită – ştii, acea calitate despre care spui că este păcatul meu obsedant. El îi aruncă un zâmbet ironic. M-am lăsat distras de acea umbrelă de soare nenorocită.

— Dar ce legătură are Niles cu asta? întrebă mătuşa Vesta. De ce vrea această cheie?

— Presupunem că trebuie să fie vorba despre nişte bani la mijloc. Domnul Dearborn are dificultăţi financiare, îi spuse Lilah.

— Întotdeauna a fost atras de jocurile de noroc şi, ei bine, de alte genuri de lucruri despre care nu pot vorbi în faţa ta, dragă. Am avertizat-o pe Alma să nu se căsătorească cu el. Kalhoul mi-a spus ce…

— Cine? îi scăpă porumbelul lui Con.

— Kalhoul. El este contactul meu în lumea de dincolo. Mentorul şi consilierul meu.

— Ah. Înţeleg.

— Dar, desigur, Alma nu m-a băgat în seamă. Oamenii nu o fac niciodată, vezi tu. Este blestemul Cassandrei, clătină ea din cap.

Con reveni la subiectul conversaţiei.

— Doamnă Leclaire, de ce aţi spus că are sens ca această cheie să aparţină tatălui lui Lilah? Ce deschide?

— Nu ştiu. Vesta ridică din umeri. Am presupus doar… pentru că Barrow House era locul unde se întâlnea Frăţia întotdeauna.

— Frăţia?

Con îşi ridică privirea.

— Da. Niles, Virgil şi Hamilton. Ei şi-au dat acest nume prostesc. Fraţii Cei Binecuvântaţi. Frăţia Binecuvântată. Ceva de genul acesta.

— Ce a fost această Frăţie? Cu ce se ocupa? întrebă Con, simţind emoţia familiară de a găsi o portiţă crescând în el.

— N-am idee.

Vesta îşi întinse mâinile, cu palmele în sus.

— Sună ca şi cum ar fi ceva religios, spuse Lilah. Cei Binecuvântaţi.

— Niles? Mătuşa Vesta chicoti. Nu aş crede aşa ceva. Nu, cred că a fost doar o prostie care a început de la taţii noştri.

— Deci taţii lor au început Frăţia? întrebă Con.

— Cred că da, iar băieţii au continuat-o. Tradiţia din familie… genul acesta de lucruri. Tata era prieten bun cu taţii lor. Sunt sigur că au vrut ca fiii lor să continue. Şi, desigur, bărbaţilor le plac cluburile şi ritualurile, nu-i aşa? Sunt sigură că înţelegi, dragule, îi zâmbi cu şiretenie lui

Con. Doar clubul nu era o corvoadă grozavă. Pur şi simplu se întâlneau la vechile festivaluri în fiecare an.

— Vechile festivaluri? întrebă Con.

— Da, ştii tu. Noaptea Tuturor Sfinţilor, noaptea solstiţiului de vară, solstiţiul de iarnă, echinocţiul de primăvară.

Con rămase mut de uimire.

— Au fost… ăăă…

— Vrăjitori? Vesta râse. O, nu, nu aş crede. Dar tata avea un mare respect pentru vechile ritualuri, pentru religiile antice. Îmi imaginez că a crezut că este potrivit să se întâlnească atunci. Desigur, este adevărat că o persoană simte puterea divinităţii mai mult în acele momente.

— Ai spus că aveau ritualuri, replică Con înainte ca Vesta să poată lansa un discurs despre forţele mistice. Ce fel de ritualuri?

— Nu ştiu, sincer. Am vrut să spun doar că, în general, grupurile secrete au strângeri de mână, parole, inele, genul acesta de lucruri, nu-i aşa? Dar nu am idee ce aveau Virgil şi prietenii lui. Eram mult mai tânără decât ei, desigur. Ea îi aruncă un zâmbet cu gropiţe lui Con, dar amărăciunea îi nuanţă tonul în timp ce continuă: Şi nu includeau niciodată o simplă femeie în cercul lor mic.

— Tata nu ţi-a spus niciodată nimic despre asta? întrebă Lilah. Nu ți-a dat niciodată un indiciu?

Vesta îşi înclină capul într-o parte, gândindu-se.

— Nu, draga mea. Îmi pare rău, dar Virgil spunea rareori ceva despre vizite, cu excepţia faptului că uneori se plângea pentru că se suprapuneau cu planurile lui. Am presupus că pur şi simplu se îmbătau prosteşte.

— O cheie ar fi genul de lucru pe care un grup ca acesta l-ar avea, spuse Con. Poate pentru intrarea într-o sală de ceremonii.

— O cameră secretă? spuse Vesta radiind. Ce palpitant!

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Când am văzut prima dată această casă, m-am gândit că ar fi locul perfect pentru a ascunde ceva. Uită de Carmoor. Con îi zâmbi lui Lilah.

Mâine vom explora Barrow House.

*

Lilah şi Con îşi începură căutarea a doua zi în cea mai nouă aripă a casei, intrând în fiecare cameră, examinând şemineurile şi bătând în pereţi. Până la sfârşitul după-amiezii, chiar şi Con obosise.

— Ne-ar lua ani de zile să găsim ceva aici, spuse Lilah, afundându-se pe unul dintre scaune. Nici nu am terminat această aripă.

— Casa are într-adevăr foarte multe colţuri şi crăpături, aprobă Con. Şi familia ta avea o pasiune exagerată pentru scări. Poate că ar trebui să ne restrângem mâine căutarea. Întinse mâna spre ea. Dar vino. Sunt sigur că mătuşa ta ne aşteaptă.

Aşa cum prevăzuse Con, mătuşa Vesta stătea lângă căruciorul cu ceai, gata să sară pe ei cu întrebări legate de căutare.

— Mă tem că nu va fi rapid sau uşor, îi spuse Con după ce îi descrise căutarea. Care este cea mai probabilă cameră în care fratele dumneavoastră ar fi ascuns ceva?

— Dormitorul lui? spuse Vesta, ridicând din umeri. Păstra lucruri în acea cutie deasupra comodei. Şi, bineînţeles, mai era şi cufărul cu lucrurile mamei tale. Virgil a fost întotdeauna un tip secretos. Îmi amintesc că obişnuia să ascundă o mulţime de dulciuri în spatele cărţilor din bibliotecă. Credea că nu am habar despre asta. Ea zâmbi maliţios. Dar bineînţeles că ştiam. Pur şi simplu nu şterpeleam atât de multe încât să observe.

— Nicio scară ascunsă? întrebă Con. Nicio cameră secretă? Nicio ascunzătoare de preot?

— Nu ar fi minunat? spuse Vesta cu tristeţe. Dacă există, nu le-am găsit niciodată.

Tocmai îşi terminau ceaiul când se auzi o lovitură în uşă. Cei trei priviră unul la altul cu un aer confuz. O clipă mai târziu, Ruggins scoase o exclamaţie, urmată de o izbucnire, iar pe hol bubuiră paşi grei.

— Domnule! Nu! Vă rog, permiteţi-mi să vă anunţ, se auzi vocea majordomului. Domnule, vă rog… Nu puteţi pur şi simplu să intraţi.

— Pe naiba, nu pot!

— Dar, domnule, sunt în toiul servirii ceaiului!

— Moreland! Naiba să te ia, unde eşti?

— Acela nu este… începu Vesta, întorcându-se spre ceilalţi.

— Niles Dearborn, termină Con sumbru, împingându-şi înapoi scaunul şi ridicându-se în picioare.

Când Con veni ocoli masa, se ridică şi Lilah.

— Con…

— Nu îţi voi strica nicio piesă de mobilier, îi spuse Con.

— Aha! Iată-te! Dearborn dădu buzna în încăpere. Cum îndrăzneşti să intri cu forţa? Cum îndrăzneşti să-mi furi cheia? Dă-mi-o înapoi imediat!

— Cheia ta! Con se uită la el uluit. Omul acesta a înnebunit?

— Da, cheia mea! Privirile nedumerite de pe feţele tuturor păreau să-l înfurie şi mai mult. Îşi scutură pumnul, cu faţa roşie. Credeai că nu voi şti că ai luat-o?

— Domnule Dearborn, spuse Lilah paşnică, făcând un pas înainte pentru a-l lua de braţ. Vino. Aşază-te şi calmează-te!

— Nu vreau să stau jos! Niles îşi smuci braţul din strânsoarea lui Lilah şi îşi întoarse mânia asupra ei. Este la tine? Despre asta este vorba? Te-ai gândit să ai totul pentru tine?

Con trecu repede între Lilah şi bărbatul în vârstă. Îl străpunse cu privirea pe Niles în timp ce spuse înverşunat:

— Nu vei vorbi aşa domnişoarei Holcutt!

Niles scoase o pufnitură de dezgust, dar se dădu înapoi.

— Nu eşti decât un ticălos, indiferent cât de înalt este titlul tatălui tău. Îşi îndreptă vesta, făcând un efort vizibil să-şi stăpânească temperamentul. Îmi vreau cheia înapoi. Nu aveai dreptul să o iei.

— Nu am luat-o. Con îşi încrucişă braţele. Vrei să spui că cineva ţi-a furat cheia?

— Desigur, asta spun. Eşti scrântit?

— Nu. Dar înclin să cred că tu eşti. De ce ţi-aş lua cheia?

— Crezi că sunt prost? Mai întâi vii, făcând pe grozavul vorbind despre răpire şi despre cheia Sabrinei. Apoi, dintr-odată, eşti aici la Barrow House şi cheile au dispărut. Este evident că tu le-ai luat, spuse Dearborn cu dispreţ.

— *Chei,* spui. Con accentuă cuvântul. Există trei chei, nu-i aşa? Şi tu evident că ai furat cheia Sabrinei, aşa că aveai două dintre ele.

— Nu am furat-o. Ea nu o putea folosi. Dearborn miji ochii. Despre asta este vorba, nu-i aşa? Tu şi fratele tău vreţi să folosiţi singuri cheile fetelor.

— Domnule Dearborn. Lilah se apropie de Con. Dacă am vrea să folosim cheile, noi, *fetele,* am face-o singure. Dar nu avem cheia dumitale.

Ea rosti ultimele cuvinte cu un accent lent, puternic.

— De ce te-aş crede? replică Dearborn. Este evident că te afli sub vraja *lui.* Arătă cu degetul mare spre Con. Privirea lui se îndreptă către mătuşa Vesta, care stătea privindu-i răvăşită. Tu! rânji el. Fără îndoială că tu eşti cea care le-a spus despre asta. Altfel nu ar fi avut de unde să ştie.

— Să le spun despre ce?

Vesta se ridică de pe scaun. Cu atitudinea hotărâtă, părea o siluetă mai impunătoare decât de obicei.

— Frăţia! Cheile sanctuarului!

— Cum aş putea să le spun despre asta? replică Vesta cu amărăciune. Nu ştiu nimic despre ele. Niciunul dintre voi nu m-a lăsat să mă alătur. Nu îmi spuneaţi nimic. La urma urmei, eram doar o *fată.*

— Nu puteai face parte din ea. Ai fost o proastă să te crezi că ai putea. Era o Frăţie. Numai fiii se pot alătura.

— De ce? întrebă Con. Care erau regulile? Ce făcea Frăţia?

Dearborn dădu să vorbească, apoi se opri şi privi de la unul la altul, perspicace.

— Nu ştiţi nimic despre asta, nu-i aşa? Nu aveţi nici cea mai mică idee cu ce aveţi de-a face.

— De ce nu ne spui dumneata?

Dearborn scoase un râs scurt şi ascuţit.

— Doar nu crezi că poţi scoate informaţii de la mine ca să poţi folosi cheile. Dar vă spun doar atât: eu sunt singurul de aici care poate controla ceea ce se va întâmpla peste două săptămâni.

— Şi se va întâmpla?

— O, nu. Dearborn flutură din deget. Îmi aduci cheile acelea – pe toate trei, şi-i voi pune capăt. În caz contrar… în ziua solstiţiului de vară, sanctuarul va dezlănţui tot iadul asupra lumii.

Spunând acestea, se întoarse şi ieşi din cameră.

Con bombăni o înjurătură şi alergă după el, întinzând mâna pentru a-l opri pe Dearborn.

— Spune-ne despre ce naiba vorbeşti!

— Altfel ce? îl luă Dearborn peste picior. Mă vei ucide? Atunci nu ai primi niciodată răspunsul, nu-i aşa? Sau poate mă vei preda poliţiei. Îmi imaginez cât de bine ar reacţiona legea la povestea ta despre cheile magice şi camerele ascunse.

— Nu am nevoie de lege să mă ajute.

— Plănuieşti să mă iei la bătaie? Să mă torturezi să-ţi spun? Nu ai tupeu să faci asta, băiete. Privirea lui se îndreptă spre Lilah, care îi urmase pe hol. Şi ce părere crezi că ar avea Lilah Holcutt cea corectă? Îţi voi spune asta, ca să-ţi dau un pont. La fiecare trei ani, în ziua solstiţiului, trebuie să reînnoieşti legătura, altfel va fi eliberat. Şi au trecut trei ani de când am făcut asta. Se trase înapoi. Dă-mi cheile înapoi şi o voi opri.

— *Ce anume* va fi eliberat? rosti Con printre dinţi.

— Distrugerea. Mai multă putere decât ai fi putut visa vreodată. Dearborn rânji şi dădu din cap spre Lilah. Ai tăi o numeau zeiţa. Eu aş spune că era diavolul însuşi.

Capitolul 21

Dearborn năvăli afară pe uşă, iar Lilah se întoarse către Con, apoi către Vesta. Amândoi aveau aceeaşi expresie uluită pe chip, pe care şi Lilah o avea, cu siguranţă.

— Nu mi-a plăcut niciodată Niles, spuse Vesta apatică.

Însăşi banalitatea cuvintelor ei după scena care tocmai avusese loc o făcu pe Lilah să râdă. Auzindu-şi nota isterică din glas, se opri.

— Despre ce naiba vorbea domnul Dearborn? Mătuşă Vesta, ai idee? Spunea ceva despre un sanctuar. Ştii unde se află?

Mătuşa ei clătină din cap, oarecum îndoită.

— Nu, tata nu a spus niciodată nimic despre vreun sanctuar. Obişnuia să vorbească despre o mare forţă de sub pământ. Îmi amintesc când i-a spus lui Virgil să fie precaut – sau oare a spus înţelept? Oricum, m-a văzut că sunt acolo şi a încetat să mai vorbească.

Vesta se îmbufnă.

— Şi ce este cu această reînnoire? întrebă Con. Tatăl sau fratele dumitale a menţionat asta vreodată? Ce reînnoiau? Ce era această „legătură” pe care a menţionat-o Dearborn?

— Nu ştiu. Neliniştită, continuă: Dar este clar că trebuie să facem ceva cât mai repede. Până la solstiţiul de vară mai sunt doar două săptămâni.

— Zece zile, mai exact, spuse Con sumbru. Nu mai avem mult timp.

— Dacă nu-l găsim până atunci? Neliniştea Vestei se transforma în panică. Ce vom face?

— Mătuşă Vesta, stai calmă, spuse Lilah ferm. Voi doar presupuneţi că domnul Dearborn are dreptate. Nu există niciun motiv să credem că un sanctuar magic va exploda – sau orice ar fi fost ceea ce a prezis el. Mi se pare o prostie superstiţioasă.

— O, Lilah, încăpăţânarea ta de a vedea Adevărul va fi pierzania ta, oftă Vesta. A noastră, a tuturor.

Lilah simţi o dorinţă acută să îşi scuture mătuşa. Înainte să apuce să vorbească, Con spuse liniştitor:

— Doamnă Leclaire, Lilah are dreptate. Ştim cu toţii că Dearborn nu ar ezita să mintă pentru a obţine ceea ce îşi doreşte. Dacă a inventat această poveste despre consecinţele groaznice pe care le-am putea suporta dacă nu-i dăm cheia? Nu crezi că… ăăă… *prezenţa* pe care o simţi sub pământ este mai blândă decât atât?

Cuvintele lui Con avură efectul scontat asupra Vestei. Părea foarte uluită.

— Desigur, dragule. Nu există răutate acolo. Este o forţă a binelui.

— Vedeţi? Nu avem de ce să ne facem griji. Pur şi simplu, trebuie să continuăm să căutăm cât de mult putem pentru a găsi cheia. Con luă mâna Vestei şi o mângâie. Aceasta a fost o experienţă îngrozitoare pentru dumneata. Poate ar trebui să mergeţi sus şi să vă odihniţi puţin.

Vesta îl privi radiind.

— Lilah, băiatul acesta este o comoară. Trebuie să-l păstrezi. Are dreptate. Vibraţiile negative pe care Niles le emite mi-au epuizat, din păcate, energia.

În timp ce mătuşa Vesta urca treptele, Con o apucă de braţ pe Lilah şi o duse în sufragerie. Ea se încruntă la el.

— Trebuie să-i încurajezi ideile prosteşti?

— Ce este rău în asta? Tu cu gura ta mi-ai spus că mătuşa ta crede doar ce vrea ea. Şi, în plus, va fi mai simplu să vorbim fără ca ea să fie de faţă.

Lilah fu nevoită să-i dea dreptate.

— Sper că tu nu crezi ceea ce a spus domnul Dearborn.

— Vrei să spui că vom dispărea cu toţii în ziua solstiţiului de vară? Că Barrow House va fi distrusă? Pare puţin probabil.

Slavă Domnului, Con era înţelept.

— Tu chiar crezi că i-au fost furate cheile cu adevărat?

— Cu siguranţă, furia lui părea sinceră. Totuşi, tind

mai degrabă să cred că a inventat povestea.

— Dar de ce s-ar preface că au fost furate?

— Pentru a-ţi întinde o capcană să-i dai cheia ta. Spera că i-o arăţi sau că îi spui unde este ascunsă. Sau că te-ar putea constrânge să-i dai cheia acuzându-te de furt. Când şi-a dat seama că nu ştim aproape nimic, a inventat o poveste despre o viitoare osândă ca să te sperie să i-o dai… numai el ne-ar putea salva pe toţi de la distrugere etcetera.

— Dar dacă a spus adevărul despre furtul cheilor? Dacă domnul Dearborn nu a ordonat acea răpire şi mai e cineva implicat aici?

— Şi acel cineva este responsabil atât pentru încercarea de răpire, cât şi pentru furtul cheilor lui Dearborn? Con arăta gânditor. Aceasta este, cu siguranţă, o posibilitate.

— Dar cine ar fi vrut acele chei? întrebă Lilah. La ce ar folosi ele altcuiva? De unde ar şti cineva despre ele?

— Presupun că fiul lui l-ar fi putut jefui.

— Peter? spuse Lilah sceptică. Nu pot să mi-l imaginez acţionând împotriva tatălui său. Întotdeauna i-a fost teamă de el. Şi oricum, care ar fi rostul?

— Poate că, în cele din urmă, a decis să se răzvrătească. Sau crede că el v-ar putea convinge pe tine şi pe Sabrina să i vă alăturaţi. La urma urmei, acel trio ar avea câte un membru din fiecare dintre cele trei familii. Poate că asta este important, sau cel puţin ei cred că este important.

— Dar tatăl lui nu va ţine cont de asta, pentru că suntem femei, încheie Lilah. Deci Peter îl sfidează. Ea făcu o pauză, gândindu-se. La drept vorbind, eu par cel mai probabil suspect. Sau tu. Dar niciunul dintre noi nu le-a furat. Ea se uită la el prudentă. Nu ai făcut-o, nu-i aşa?

— Vai, nu. Cu siguranţă, uşuram mai mult lucrurile dacă o făceam. Crezi că fiecare persoană avea o cheie la aceeaşi broască? Sau că era nevoie de *trei* chei împreună pentru a intra?

— Pare mai probabil că ar avea nevoie de toate. În caz contrar, de ce ar fi ţinut şi cheia Sabrinei?

— Corect. Dacă era un club de doar trei persoane şi aveau o sală de şedinţe secretă – presupun că trebuie să fie acest sanctuar pe care l-a menţionat el – atunci are sens să-l amenajeze astfel încât să fie deschis cu trei chei. Am văzut încuietori care necesitau două chei pentru a se deschide. Presupun că ai putea face una care să aibă nevoie de trei. Sau să ai trei încuietori separate.

— Minunat. Acum avem trei chei de găsit.

Lilah oftă.

— Cu siguranţă, ne face căutarea mai provocatoare. Mai ales acum, că avem o limită de timp.

— Parcă spuneai că nu crezi că trebuie să găsim cheia până la solstiţiul de vară, sau altfel vom fi cu toţii distruşi.

— Nu cred, răspunse. Dar, personal, aş prefera să nu pun lucrurile la încercare.

*

Con se plimba prin camera lui. Era ora unu şi încă nu se culcase. Era inutil; ştia că nu va putea dormi. Dăduse pe gât un whisky; încercase să citească; enumerase toţi împăraţii romani în capul lui… în ordine; băuse încă un whisky. Chiar şi atunci când se concentră la enigma cheilor, gândul îl purta către Lilah şi pericolul în care se afla. Nimic nu-i putea distrage atenţia de la gândurile lui despre Lilah. Doar privind patul îşi aminti despre cum făcuse dragoste cu Lilah ieri, iar dorinţa îl cuprinse din nou. O dorinţă căreia, desigur, nu avea de gând să-i cedeze. Nu se va gândi la acele picioare lungi şi armonioase şi nici la felul în care se încolăciseră în jurul lui. Nici la sânii cu sfârcuri ca trandafirii, care i se potriveau atât de perfect în palmă. Nici la felul în care se mişca sub el, timidă, dar nerăbdătoare.

La naiba! Asta nu îl ajuta cu nimic! Renunţă, aprinse o lumânare şi, neobosindu-se să-şi pună iar cizmele, coborî în bibliotecă. Biblioteca era plină în primul rând cu cărţi despre filosofie, religie şi istorie, dar îi captă atenţia o carte intitulată *Misterele străvechi din Somerset.* Bănuia că aparţinea mătuşii Vesta.

Se aşeză pe unul dintre scaune şi petrecu următoarea oră citind despre simboluri, legende, galerii şi drumuri vechi – Calea Zânelor nu era menţionată, din păcate. Cea mai mare parte vorbea despre Glastonbury Tor, dar Barrow Tor era menţionat într-un capitol ca loc „sfânt”, deşi nu era oferită nicio explicaţie în acest sens.

Luând lumânarea, se îndreptă spre partea cea mai veche a casei, pe care el şi Lilah nu o exploraseră încă. Aripa aceasta, care se tasa sub propria greutate, îl intriga cel mai mult. Şi din moment ce urmau să petreacă a doua zi mai pragmatic, căutând în camera tatălui ei, acesta părea un moment potrivit pentru a arunca o privire la vechea aripă.

La capătul holului, făcu stânga şi deschise uşa, păşind în ceea ce nu putea fi decât sala mare a casei iniţiale. Întunecată şi masivă, camera avea înălţimea întregii case. Lumânarea lui arunca doar puţină lumină în imensul gol negru.

O siluetă întunecată aştepta în umbră, făcându-l să tresară până să îşi dea seama că era doar o armură. Pe un perete se afla un şemineu de piatră, suficient de adânc şi de lat pentru a frige un bou.

Traversă holul şi deschise o uşă, descoperind un alt coridor. Camerele erau întunecate şi goale, dând locului un aer funebru. Con urcă un rând de trepte întortocheate de piatră până la etajul următor şi găsi un coridor asemănător cu camerele, cu podele neuniforme şi un şemineu foarte înclinat.

Lui Alex i-ar plăcea acest loc. Ar trebui să-i invite pe tinerii însurăţei aici de îndată ce se vor întoarce din luna de miere. Târziu realiză că se gândea la Barrow House ca fiind a lui şi a lui Lilah, invitaţia *lor,* nu a lui. Acesta era un gând tulburător.

Con părăsi holul şi urcă la ultimul etaj. Aici se afla galeria lungă, adăugată după ani de zile. Acest etaj, cel puţin, avea lumină, pentru că peretele era plin de ferestre. Dar strălucirea palidă a lunii făcea vizibile praful şi pânzele de păianjen şi spaţiul gol mai tangibil.

Pe peretele opus celui cu ferestrele atârnau portrete cu morţii familiei Holcutt, care priveau din umbră. Totul era acoperit cu un strat de praf, iar în aer plutea o tăcere apăsătoare. Con îşi continuă liniştit drumul, de parcă nu voia să deranjeze pe cineva.

Zări ceva cu coada ochiului şi se întoarse înspre fereastră. Privi afară la fâşia lată de iarbă care separa casa de labirintul neîngrijit, în lumina argintie a lunii, o siluetă albă se mişca prin iarbă. Lilah.

Sticla veche îi distorsiona vederea, dar era sigur că era ea... rătăcind din nou afară, la miezul nopţii. Ce naiba făcea? Bănuiala că se întâlneşte cu cineva îl cuprinse din nou, dar nu-şi putea imagina cine putea fi. Pe de altă parte, era greu de crezut că Lilah era capabilă de orice fel de înşelăciune.

În timp ce privea, ea se opri în faţa intrării în labirint. Aşteptă să i se alăture cineva, sau să intre în el, să se întâmple ceva, însă ea stătea nemişcată, ca o statuie. În cele din urmă, se întoarse şi porni înapoi spre casă.

Con ţâşni şi coborî în grabă scările. Fir-ar să fie, va afla ce se întâmplă. Lumânarea lui pâlpâia haotic, creând o umbră dansantă pe pereţii din jurul lui. Două rânduri de trepte – ce i-o fi trebuit să urce până la ultimul etaj? Îşi dorea să fugă, dar asta ar fi fost pură sinucidere pe aceste trepte înguste şi neuniforme.

Când ajunse pe hol, o luă la fugă. Şi asta fu greşeala lui. Curentul de aer îi stinse lumânarea, cufundându-l în întunericul total al sălii mari. Se opri, apoi porni mai încet, cu o mână întinsă în faţa lui. Uşa către cealaltă aripă era chiar în partea opusă a camerei; atât timp cât mergea în linie dreaptă, nu o putea rata.

Traversă încăperea fără să se lovească de nimic, dar îl costase timp preţios. Alergă pe holul lung. Datorită lămpii pe care o lăsase aprinsă în bibliotecă, holul era suficient de luminat pentru a vedea drumul. Con se întoarse şi se duse la uşa din spate, ieşind din casă pe terasă. Se uită spre labirint, dar nu era niciun semn de Lilah. Fusese oare atât de rapidă? Rămase pe loc o clipă, ascultând. Nu era nimic

decât tăcere.

Îi trecu prin minte că se purta ca un prost, alergând prin toată casa, încercând să găsească o femeie care, evident, nu voia să fie găsită. Lilah avea dreptul la secretele ei. Dacă voia să se plimbe afară la miezul nopţii, lucrul acesta nu avea nimic de-a face cu el. Întorcându-se, intră înapoi în casă.

Holul era cufundat în linişte, la fel ca şi coridorul de deasupra. Uşa lui Lilah era închisă, fără niciun semn de lumină sub ea. Hotărât să-şi scoată totul din minte, începu să se dezbrace. Tocmai când era pe punctul să stingă lumânarea şi să se culce, auzi ceva. Să fi fost oare zgomotul unui zăvor?

Întorcându-se, deschise uşa. Dar holul rămas cufundat în tăcere şi întuneric.

Capitolul 22

Lilah coborî la micul dejun într-o dispoziţie veselă, dornică să înceapă. Nefiresc de tăcut, Con se juca cu lingura, examinând-o cu privirea. Lilah se foi pe scaun, uşor neliniştită.

— Te-am văzut aseară, spuse Con brusc.

— Sigur că da. Am petrecut seara împreună.

Ce se întâmpla cu el?

— Vorbesc despre ce a fost mai târziu. M-am uitat afară şi te-am văzut stând la intrarea în labirint.

Ochii lui erau aţintiţi asupra chipului ei.

Lilah încremeni.

— Imposibil. Nu am fost în apropierea labirintului decât cu tine, zilele trecute.

— Lilah… te-am *văzut.* Erai acolo, în cămaşa ta de noapte, uitându-te spre labirint. Apoi te-ai întors pentru a intra înapoi în casă.

Putea simţi, la propriu, cum sângele i se scurge de pe faţă.

— Eşti nebun. Nu am fost afară. A fost o… o iluzie de la lumina lunii. De ce nu ai venit să mă întrebi ce fac?

— Am încercat, dar erai plecată când am ajuns acolo.

— Adică ai văzut o siluetă plimbându-se pe afară, care apoi a dispărut. Se simţea pe un teren mai sigur. Con, ai visat.

— Nu a fost un vis. Doar dacă nu am visat şi că stau în bibliotecă, citind *Misterele străvechi* din *Somerset.*

— Nu este de mirare că ai avut un vis bizar dacă ai adormit citind asta.

— Nu a fost un vis.

Con rosti ultimele cuvinte lovind cu lingura de masă.

— Dacă cu adevărat era cineva acolo, trebuie să fi fost mătuşa mea – probabil că era afară să vorbească cu zeiţa lunii. Sau poate că una dintre servitoare s-a strecurat să întâlnească un bărbat. Lilah îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică. Nu mai avea poftă de mâncare. Am fost în pat, dormind. Toată noaptea.

Con se încruntă la ea pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

— Foarte bine. Să vorbim despre altceva. Eşti gata să căutăm în camera tatălui tău?

— Poftim? O! Da. Trebuie să… să-mi pun alţi pantofi. Vin şi eu în câteva minute.

Lilah fugi din cameră. Nu era adevărat. Con se înşela. Sau poate că făcea o glumă cu ea; avea un simţ al umorului ciudat. Ea dormise. Urcă treptele în fugă şi se duse în dormitorul ei, unde o făcu pe una dintre cameriste să tresară.

Lăsându-se jos pe o pernă, îşi scoase unul dintre papuci cu talpă moale. Talpa piciorului ei era murdară. Inima începu să bată. Nu, era imposibil…

Aruncă o privire în jurul camerei, cuprinsă de panică.

— Cămaşa mea de noapte. Unde este cămaşa mea de noapte?

Menajera făcu ochii mari.

— Cred că servitoarea dumneavoastră a dus-o la spălătorie.

Lilah îşi vârî piciorul înapoi în papuc şi plecă în goană din cameră, coborând pe scara din spate. La spălătorie, servitoarea de la cadă rămase cu gura căscată la ea. Fără îndoială, o considera pe Lilah mai nebună decât o făcuse menajera de la etaj.

— Mă uit după... iat-o!

Se năpusti asupra cămăşii ei de noapte, întinsă deasupra unui coş. Nu era de mirare că o dusese Cuddington la spălătorie. Firele de iarbă atârnau de tivul murdar. Lilah o privi încremenită; nu putea respira. Era imposibil. Acest lucru nu se putea întâmpla din nou. Nu după toţi aceşti ani. Trecuse peste asta. Viaţa ei era simplă. Calmă. Organizată.

Lăsă rochia jos şi plecă, încleştându-şi mâinile tremurânde în fuste. Ce ar trebui să facă? Lilah îşi alungă panica din piept. Era doar o rătăcire. Doar o recidivă de moment, provocată de faptul că se afla în locurile copilăriei. Fusese obosită noaptea trecută şi fusese şi acea scenă violentă cu Dearborn. Şi acel moment – nu, acel eveniment care îţi schimbă viaţa – cu Con la Carmoor.

Nu era de mirare că lăsase garda jos. Nu era niciun motiv de panică. Nu mai era un copil. Era stăpână pe ea însăşi şi acum, că era conştientă de asta, avea să o controleze. Aşa cum avea să stăpânească acea dorinţă ciudată şi capricioasă pentru Con Moreland. Refuza să se lase condusă de instinctele ei evident deloc sănătoase.

Grăbindu-se înapoi la etaj, îl găsi pe Con zăbovind în holul de la uşa camerei sale.

— Ce cauţi aici?

— Te aştept.

Con aruncă o privire pe holul de unde venise, apoi la picioarele ei. Lilah îşi dădu seama că nu îşi schimbase pantofii. Încercă să se gândească la o scuză, la un motiv. Într-un moment de nebunie, chiar se gândi să-i spună totul. Dar reuşi să se abţină. Îi dezvăluise deja mult prea multe lui Con. Se hotărâse să ignore pur şi simplu contradicţiile.

— Eşti gata?

— Da. Con îşi întinse braţul pentru ca ea să meargă

înaintea lui. Trebuie să găsim două lucruri, ştii. Cheia şi uşa pe care o deschide.

— La acest sanctuar?

Slavă Domnului, Con se hotărâse şi el să ignore situaţia. Ceva demn de toată admiraţia pentru un bărbat care era obişnuit cu comportamentul excentric.

— Nu îmi pot imagina unde ar putea fi, continuă ea. Într-o clădire veche, pe moşie? În oraş? Sună religios, dar nu îmi pot imagina că se află într-o biserică.

— Nu, n-aş crede că este o biserică – cu excepţia cazului în care poate există vreo ruină veche, abandonată, a uneia pe undeva în apropiere.

Îşi ridică sprâncenele întrebător.

Lilah clătină din cap.

— Nu am auzit niciodată de vreuna.

— Cred că versetele religioase sunt ceva obişnuit în grupările secrete – le conferă greutate. Demnitate. Nu e nevoie decât de o cameră, o colibă, doar un simplu loc în care şi-au desfăşurat… orice ar fi făcut.

— Ce fac *mai exact* grupările secrete? întrebă Lilah.

— Nu am aparţinut niciodată uneia. Mătuşa Vesta m-ar considera un exemplu slab de bărbăţie. Dar, din câte am auzit, se pare că implică în mare parte jurăminte solemne, cuvinte şi strângeri secrete de mână, pălării stupide pe cap.

— Sună exact ca genul tău de activitate. Sunt surprinsă că nu te-ai alăturat uneia, zise Lilah, însă zâmbi în timp rostea cuvintele.

În dormitorul tatălui ei, Lilah trase într-o parte draperiile, lăsând să intre un val de lumină de la soare.

— Sufrageria lui este dincolo de uşa aceasta.

Con o urmă în camera mică închisă şi se duse la un portret mare al unei tinere.

— Aceasta este mama ta?

— Da. Numele ei era Eva.

— Era frumoasă. Aruncă o privire înapoi. Semeni foarte mult cu ea.

— Mulţumesc. Lilah simţi că roşeşte şi se întoarse. De ce nu cauţi prin biroul lui? Eu, ăăă, mă voi uita în acest

dulap.

Era de preferat să lucreze la o oarecare distanţă de Con. Stând aproape de el se băgase în probleme cu o zi înainte. Încercă să se concentreze asupra sarcinii, dar, după o clipă, îşi dădu seama că se oprise şi îl urmărea pe Con. El îşi trecuse mâinile prin părul închis la culoare şi des, lăsându-l să iasă răvăşit, într-un fel care era oarecum adorabil. O mâncau degetele să întindă mâna şi să-l aranjeze la loc. Îşi aminti părul lui între degete ei, fin ca mătasea, f Se gândi la buzele lui, înroşite de la cum o sărutase, la linia dură a claviculei lui, la trupul încordat întins peste ea.

Şi asta era exact ceea ce trebuia să evite. Lilah se apropie de fereastră, uitându-se afară până când pulsul i se linişti. Cu siguranţă, va putea reuşi să-şi stăpânească dorinţa. Con nu era singurul bărbat frumos din lume. Atingerea lui nu va fi singura pe care o va simţi vreodată; într-o zi se va căsători. Încercă să se gândească la mâna altui bărbat alunecând peste pielea ei dezgolită, dar singurul sentiment care o încerca era repulsia.

Totuşi, lucrurile nu vor sta aşa. Va fi îndrăgostită de viitorul ei soţ. Va fi un bărbat care o va iubi şi o va respecta. Care îşi *va dori* să se căsătorească cu ea. Ea va face dragoste cu el şi nu va fi o greşeală. Problema era că, atunci când încercă să-şi imagineze un astfel de bărbat, el avea părul negru şi ochi verzi şi un zâmbet atrăgător.

Con se uită la ea, de parcă i-ar fi simţit privirea. Ochii i se întunecară, iar mâna îi râmase în loc. Pentru o clipă se priviră. Con făcu un pas, iar Lilah se întoarse să se uite din nou pe fereastră. Con se opri şi se întoarse să caute prin birou.

Şi-au făcut drum prin birou puţin câte puţin. Con găsi o cutie din lemn sculptat care se dovedi a avea un puzzle de piese glisante, trezindu-le interesul, dar se dovedi că nu avea nimic în interior decât o mănuşă de femeie şi o buclă de păr roşcat-auriu prins cu o panglică albastră.

— Presupun că era a mamei tale, spuse Con, atingând şuviţa de păr, cu chipul neobişnuit de trist. Trebuie să o fi

iubit foarte mult.

— O iubea mai mult decât orice. Şi-a irosit întreaga viaţă, încercând să o cheme înapoi la el. Lilah îşi auzi nota de amărăciune din glas. Îmi pare rău. Ştiu că este greşit din partea mea să fiu supărată pe dragostea lui stăruitoare, pe durerea lui.

— Nu, nu este. Con lăsă cutia deoparte. Ar fi trebuit să se dedice creşterii tale, nu să alerge după amintirea ei. Îmi pare rău că a fost obsedat. Chipul i se înăspri. Dispreţuiesc fraudele care exploatează durerea celor ca el, spiritiştii care pretind că pot contacta persoanele dragi plecate în cealaltă lume.

Lilah ridică din sprâncene, surprinsă.

— Dar tu crezi în astfel de lucruri.

— Nu. Sunt deschis la credinţă, dar nu am întâlnit încă niciodată un medium care să fie altceva decât un escroc care foloseşte o traistă de trucuri. Unii pot crede de fapt că pot contacta morţii. Dar nu am găsit niciodată unul care să aibă vreo dovadă reală. Olivia obişnuia să investigheze spiritiştii. A existat un val de astfel de persoane în urmă cu câţiva ani.

— Ştiu, răspunse Lilah sec.

— Desigur. Mătuşa ta. Făcu o pauză. Doamna Leclaire pare să creadă. Poate ca ea îmi va dovedi că mă înşel.

— Mă îndoiesc de asta. Ea trăieşte într-o lume creată de ea.

Continuară să lucreze toată ziua, dar nu găsiră nimic până când se opriră pentru ceai. Lilah era descurajată.

— Speram că vom găsi ceva aici – cheia, o locaţie…

— Le vom găsi, o asigură Con cu încrederea lui obişnuită, dar se încruntă. Sper să fie cât de curând. Îmi fac griji…

— În legătură cu ce? întrebă Lilah. Nu-mi spune că termenul dat de domnul Dearborn contează.

— Nu. Ei bine, poate, un pic. Ideea este că, atât timp cât acest lucru rămâne nedescoperit, există încă o ameninţare pentru tine. El se uită iscoditor la faţa ei. Lilah, se mai întâmplă ceva aici despre care nu ştiu?

— Nu. Răspunsul ei a fost rapid, iar ea îşi reprimă repede sentimentul de vinovăţie. Noaptea trecută nu avea nimic de-a face cu căutarea sau cheia. Sigur că nu. Şi mă îndoiesc că reprezintă vreun pericol pentru mine. Domnul Dearborn ne-a ameninţat cu pieirea – ce altceva ne poate oferi? spuse şi afişă ceea ce spera să fie un zâmbet nonşalant.

Con dădu din cap, dar nu păru pe deplin convins. Şi nu putea să-l învinovăţească. Orice ar fi spus, Lilah nu putea nega că ceva îngrozitor atârna acum deasupra capului ei.

*

În timp ce coborau pentru ceai, Lilah fu surprinsă să-şi audă mătuşa vorbind şi murmurul unei voci masculine răspunzându-i. Lilah se uită la Con, care îi întoarse privirea nedumerită.

— Nu-mi spune că Dearborn s-a întors.

Grăbiră pasul, dar, când ajunseră la uşa deschisă a salonului, se opriră brusc. Con mormăi:

— Ce naiba caută *el* aici?

— Lilah, dragă! Mătuşa ei se ridică. Uite cine a venit să ne viziteze!

Lilah se forţă să zâmbească.

— Sir Jasper!

— Este minunat cât de populară a devenit Barrow House, spuse mătuşa Vesta pe un ton prietenos.

— Da, nu-i aşa? Lilah înaintă, întinzând mâna către vărul ei. Această vizită este într-adevăr neaşteptată, Sir Jasper.

La naiba să-l ia! Cum ar putea să vorbească despre cheie, cu atât mai puţin să o caute, cu Sir Jasper în preajmă?

— Sper că mă vei ierta că nu mi-am anunţat sosirea, răspunse Sir Jasper. Doamna Summersley m-a îndemnat să vin. Se temea că te-ai putea simţi abandonată de una singură.

— După cum vezi, nu sunt singură. Ce o fi fost în mintea mătuşii Helena, ca să-l trimită pe Sir Jasper pe capul lor aşa? Cu siguranţă, Sir Jasper nu suporta vreo comparaţie cu Con. Îţi aminteşti de lordul Moreland.

— Da, desigur. Domnule!

Încuviinţarea rigidă a lui Jasper către Con nu transmitea prea multă bucurie la această amintire.

Con îi cuprinse braţul lui Lilah de parcă îi aparţinea.

— Sir Jasper. Profunzimea devotamentului dumitale faţă de familie este uimitoare.

— Este atât de frumos să fii în compania tinerilor. Mătuşa Vesta zâmbi fericită. Te face să te simţi mai puţin bătrână. Fără îndoială că şi tu gândeşti la fel, Sir Jasper.

Lilah îşi ascunse un zâmbet. În mod clar, Con avea un complice în mătuşa Vesta.

— Eşti în drum spre casă, Sir Jasper? întrebă Con în timp ce Lilah luă loc.

Con se aşeză pe un scaun între Lilah şi celălalt bărbat.

— Sir Jasper locuieşte în Yorkshire, interveni Lilah.

— Ah, atunci eşti într-adevăr un verişor bun dacă te abaţi atât de departe din drumul tău.

Conversaţia continuă stingheră. Mătuşa Vesta acoperi majoritatea pauzelor. Lilah se întrebă cât de mult îşi dorea ca Sir Jasper să rămână. Era nedrept din partea mătuşii Helena să se amestece în viaţa ei în acest fel. O împovărase deja pe Lilah cu slujnica ei morocănoasă. De ce nu putea avea încredere în Lilah că va face ceea ce trebuie?

Lilah ştia răspunsul la asta – oricât de mult i-ar fi ascuns mătuşa Helena, în adâncul sufletului se temea că vreun comportament sălbatic va încolţi în Lilah înainte să o poată căsători în siguranţă cu un om respectabil.

Vinovăţia o cuprinse de îndată pe Lilah. Nu ar trebui să fie furioasă pe mătuşa Helena. La urma urmei, poate că avea dreptate să-şi facă griji, având în vedere comportamentul ei recent. Lilah îşi spuse că ar trebui să se străduiască mai mult cu Sir Jasper. Ea se aşeză la ceai, afişând o expresie cât mai plăcută. Con, observă ea, nu

făcu acelaşi efort, ci rămase tot timpul privind în gol către bărbat.

Lilah veni cu câteva replici glumeţe legate de călătoria lui Sir Jasper, la care el răspunse cu mult mai multe detalii decât şi-ar fi dorit ea. După aceea, conversaţia se încheie. De data aceasta, Con şi chiar mătuşa Vesta vorbiră puţin, lăsând să se aşeze o tăcere stânjenitoare.

— Barrow House este destul de… ăăă… interesantă, spuse Sir Jasper în cele din urmă. Ar trebui să profit să vizitez mai mult din ea. Delilah, poate ai putea să-mi arăţi locul după ceai.

— Ei bine, ăăă, eu…

— O, dar cu siguranţă ai prefera să te odihneşti mai întâi, nu-i aşa, Sir Jasper? interveni Vesta mieroasă.

— După o călătorie atât de grea, adăugă Con.

Sir Jasper râse forţat.

— Nu obosesc atât de uşor, domnule. Aruncă o privire admirativă către Lilah. Şi nicio călătorie nu este prea lungă cu o asemenea răsplată ca Delilah la final.

Con se înecă cu ceaiul lăsând loc unei tuse prelungite. Lilah îşi înăbuşi un râset, simţindu-se obligată să-i trimită lui Con o privire de avertizare. Ea spera că subiectul unui tur al casei se încheiase, dar, din păcate, când se ridicară mai târziu, Sir Jasper spuse:

— Cred că aveai de gând să îmi arăţi casa acum, Delilah.

— Da, desigur.

Simţea o teamă neplăcută că Con ar părăsi-o pentru a-şi continua căutarea singur, dar Con spuse plin de bucurie:

— Un tur al casei sună încântător. Vreau să vin cu voi.

Sir Jasper căscă ochii mari la Con, dar, înainte de a putea spune ceva, Lilah acceptă cu recunoştinţă oferta lui Con. Ea ieşi prima pe o uşă, prefăcându-se că nu observă braţul pe care Sir Jasper îl întinse pentru ea. Con, trecând în spatele lor, spuse:

— Ar trebui să vedem bucătăriile, nu credeţi?

— Bucătăriile! Sir Jasper se întoarse să se holbeze la

el. Dumnezeule mare, de ce am merge acolo?

— Întotdeauna mi se par interesante zonele servitorilor. Se pot spune multe despre cineva după ce vezi bucătăria. Spălătoria, cămara.

— Mă mir că nu vrei să vezi afumătoarea, mormăi Jasper.

— O, în afumătoare ar fi mult prea cald vara, răspunse Con serios.

Lilah îşi înăbuşi un chicot.

— Cred că vom rămâne în zona principală. Este o casă mare.

— Da, greu de încălzit, sunt convins, spuse Sir Jasper.

Merseră pe coridor, încetinind la examinarea amănunţită de către Sir Jasper a fiecărei camere. Îmbina frecventele complimente siropoase către Lilah cu critici despre numeroasele defecte ale casei: scările erau aşezate ciudat; erau prea multe ferestre, ceea ce, desigur, era motivul pentru care covoarele erau decolorate; această cameră era prea mică, cealaltă prea mare, iar salonul de fumat mai bine ar fi transformat într-o sală de biliard.

Lilah începu să creadă că bărbatului i-ar prinde bine dacă l-ar târî prin bucătărie şi spălătorie. Dar nu putea risca să-i plece bucătarul când Jasper ar începe să-i corecteze metodele de coacere.

— Fără doar şi poate, ai o mulţime de planuri pentru o casă care nu-ţi aparţine, comentă Con acid.

Sir Jasper se simţi mândru, fără a fi afectat de sarcasmul lui Con.

— Da, păi, am un pic de înclinaţie arhitecturală. Cercetă biblioteca în care se aflau acum. Vezi tu, camera asta are mult prea multe cărţi.

— Este o *bibliotecă.*

Lilah se uită la Con, care pufni şi se întoarse cu umerii cutremuraţi de un râs înfundat. Nu era sigură ce era mai exasperant, afirmaţiile prezumtive ale lui Sir Jasper sau felul în care o tenta să râdă la fiecare pas.

— Domnilor, îmi pare rău, dar cred că este suficient un tur pentru o zi. Cred că trebuie să mă odihnesc înainte

de cină. M-a luat o durere de cap.

Asta era cu siguranţă adevărat. Îi aruncă lui Sir Jasper un scurt zâmbet fals şi plecă. Nici măcar nu îndrăzni să-i arunce o privire lui Con.

Seara trecu într-un mod la fel de enervant.

După cină, mătuşa Vesta hotărî ca Lilah să-i distreze cântând la pian. Sir Jasper se grăbi să se ofere să stea lângă ea şi să întoarcă paginile, dar pianul se dovedi a fi, din păcate, neacordat. Dar cel puţin nu era nevoie de conversaţie.

Destul de târziu pentru Lilah, mătuşa Vesta anunţă cu privirea sticloasă că se retrage. Lilah profită de ocazie pentru a merge şi ea în camera ei. În cele din urmă, toţi patru urcară scările împreună. Sir Jasper îi făcu o urare prelungită de noapte bună, cu o plecăciune peste mână şi ţinând-o mult prea mult. Lilah îşi smulse mâna şi intră grăbită în camera ei. Vizita lui Sir Jasper se prelungise deja peste măsură.

*

Con deschise uşa şi, aşezând un scaun ca să poată vedea uşa închisă a lui Lilah, se aşeză să aştepte. Nu crezuse nici măcar o secundă dezminţirile lui Lilah din acea dimineaţă. Era sigur că silueta pe care o văzuse era a ei.

Ar da de bucluc cu Lilah dacă l-ar găsi spionând-o. Îl făcu să se simtă puţin vinovat; avea dreptul la intimitatea ei. Dar, indiferent ce făcea, era periculos. Răpitorul care fugise ar putea pândi acolo, în întuneric, aşteptând o oportunitate să o prindă de data aceasta pe femeia potrivită. Sau Niles Dearborn. S-ar putea foarte bine să fie încă prin preajmă. Şi cu siguranţă era ceva în neregulă cu orice făcea Lilah, altfel nu ar fi fost atât de secretoasă în privinţa asta.

Zgomotul unei uşi care se deschidea îi alungă lui Con gândurile.

Se aplecă mai aproape, văzând-o pe Lilah, îmbrăcată în cămaşa de noapte, mergând pe hol, depărtându-se de el.

Con aşteptă până când capul i se făcu nevăzut pe scări, apoi ieşi din camera lui şi o urmă. Coborî uşor scările, având grijă să evite fiecare loc în care descoperise că o scândură ar scârţâi. Inima îi bătea mai repede, atmosfera de mister era sporită de tăcerea întunecată din jurul lui.

Când ajunse la baza treptelor, rămase în umbră, privind-o pe Lilah. Se aştepta ca ea să coboare pe coridorul transversal care ducea la uşa din spate, dar, spre surprinderea lui, trecu pe lângă ea fără să arunce o privire. Acum era şi mai intrigat.

Trecu pe lângă bibliotecă şi sufragerie în acelaşi mod calm, fără a pierde timp, dar şi fără a se grăbi. Era mai riscant să o urmărească aici, unde ar fi expus dacă ea ar privi înapoi, dar ea nu privise încă în jur, iar holul era întunecat, singura lumină fiind cea oferită de lună, care pătrundea prin ferestre. Con rămase în umbră în spatele ei, potrivindu-şi ritmul cu al ei. Când ajunse la capătul coridorului, se întoarse, îndreptându-se clar spre cea mai veche aripă a casei.

Con grăbi pasul pe trepte şi, în timp ce deschidea uşa sălii mari, văzu uşa din faţa lui închizându-se. Unde se ducea ea? Încercă să-şi amintească dacă văzuse o uşă spre afară în această secţiune. Dacă da, s-ar explica de ce o pierduse ieri când fugise să o găsească la intrarea în grădină. În hol era aproape întuneric beznă, dar în faţa lui se zărea licărul slab de lumină a lunii, pe care nu-l observase aseară.

Nu o putea numi lumină, dar era suficient pentru a-i permite să-şi menţină viteza.

Când ieşi din sala mare, nu găsi niciun semn al prezenţei ei.

Se întoarse instinctiv spre scări. Era atât de linişte pe casa scărilor îngustă, încât i se păru că îi aude respiraţia. Ea continuă să urce, iar el realiză că se îndrepta spre ultimul etaj. Era poate ultimul loc pe care îl bănuise ca destinaţie. Greu de imaginat că în miez de noapte le făcea o vizită portretelor strămoşilor.

Se opri în capătul scărilor. Lilah era la doar câţiva

metri în faţa lui, plimbându-se prin galerie în acelaşi ritm uniform. Galeria lungă păruse ciudată şi pustie cu o seară înainte; întunericul ei era străbătut de pete de lumină care intra prin ferestre. Era şi mai înfricoşător acum să vadă figura albă fantomatică a lui Lilah mergând pe acolo, fără să privească o clipă la dreapta sau la stânga, în timp ce trecea din umbră în lumina lunii şi din nou în umbră. Un fior rece îl străbătu.

Porni după ea şi o senzaţie ciudată de groază, aproape de panică, îl cuprinse. Lilah se opri la capătul galeriei, în faţa ferestrelor înalte şi mari. Lumina lunii se revărsă peste ea. Con îşi dădu seama prea târziu că, atunci când ea se va întoarce, el va fi direct în aria ei de vedere.

Nu existau uşi după care să se adăpostească de-a lungul acestui coridor lung şi neîntrerupt.

Lilah se întoarse încet şi pentru prima dată Con îi zări faţa. Ochii îi erau goi, faţa lipsită de expresie. Ea privi drept prin el.

Capitolul 23

O teamă cumplită îl făcu pe Con să încremenească. Nu putea decât să privească cum Lilah se întoarce şi deschide o uşă pe care nu o observase înainte. Ea păşi înăuntru, la fel de lipsită de emoţii, la fel de lipsită de minte ca un automat. Lilah mergea în somn.

În vidul aproape inuman al chipului ei, lipsa totală de recunoaştere sau răspuns erau suficiente pentru a-l face pe Con să tremure, dar acum înţelese. Nu era de mirare că ea negase călătoria în labirint noaptea trecută; nu-şi amintea de drumurile ei nocturne. Tresărind, Con realiză că Lilah dispăruse dincolo de prag, în timp ce el stătea acolo ca un prost.

Se repezi după ea şi se opri brusc, uluit. Lilah se oprise într-o cameră rotundă. În stânga era o scară care ducea în jos. Pereţii curbaţi din jurul ei erau acoperiţi de

ceasuri. Mari, mici, de orice fel, acestea acopereau pereţii şi umpleau dulapurile. Era camera din coşmarul lui.

Con scoase o exclamaţie puternică, iar Lilah se întoarse cu un ţipăt.

— Lilah. Sunt eu. Doar eu. Îşi întinse mâinile în faţă cu un gest paşnic. Mergeai în somn.

Lilah se uită la el, apoi privi prin cameră, confuzia şi panica amestecându-se pe chipul ei.

— Unde… Nu, o, nu… Cu un geamăt, ea se aşeză pe podea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Am crezut că a dispărut. Am crezut că pot să mă descurc. Lilah privi în jur şi se cutremură. Te rog! Să mergem în altă parte.

— Desigur. Con o luă de braţ şi o trase în sus; era rece ca gheaţa. Rosti pe un ton cald, plin de umor: M-aş oferi să te iau în braţe ca orice erou demn şi să te duc în camera ta, dar mi-e teamă că ne-am putea prăbuşi la baza acelei scări.

El fu răsplătit cu un râs mic, întretăiat.

— Mai bine nu. Oricum, nu sunt o domnişoară ofilită şi în dificultate. Sunt doar o proastă care nu are control asupra a ceea ce face, termină ea cu amărăciune.

— Prostii! Con îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o trase lângă el în timp ce mergeau prin galerie. Eşti, fără îndoială, cea mai controlată femeie pe care o cunosc. Poate că uneori trebuie doar să scapi de acele cătuşe de care te legi.

— Vezi bine de ce trebuie să le ţin acolo. Dumnezeu ştie ce aş putea face altfel.

— Ai încredere în mine. Nu te-ai comportat ca o femeie nebună.

— Zici? Ea îi aruncă o privire sceptică şi se trase, pornind să coboare scările. Uite ce am făcut – se pare că am plecat în labirint aseară şi în seara asta am ajuns în turnul bunicului.

— Totuşi, ce este locul acela? spuse Con, în parte pentru a o distrage de la autocritica ei.

— Este camera turnului în care bunicul meu îşi păstra colecţia. Toate ceasurile şi busolele lui.

Con îşi aminti cadranele mai mici împrăştiate printre

ceasuri. În visul lui fuseseră şi busole. Era exact aceeaşi cameră. Ar putea jura asta. Gândul îl nelinişti.

— Ah, da, turnul – acea clădire ciudată de la capătul casei.

— Da. Lilah continuă: Un strămoş nenorocit a mai adăugat şi galeria lipită de turn – evident, cineva care nu se pricepea la arhitectură.

— Sau care nu avea gusturi.

Mintea lui Con se învârtea plină de întrebări despre camera bizară, dar acum nu era momentul să o interogheze pe Lilah. Avea nevoie să o încălzească din nou, să-i liniştească nervii zdruncinaţi. Dincolo de asta, simţea o nevoie acută de a o lua în braţe şi de a o ţine, dar nu îşi putea da voie să facă asta.

Con se gândi să o ducă la etaj în dormitorul ei, dar, având în vedere ce simţise când trupul ei fusese apăsat de al lui, se gândi că dormitorul ei s-ar putea dovedi a fi un loc periculos. În plus, voia să vorbească cu ea fără a risca să se trezească cineva şi să-i găsească. Dumnezeu ştia ce ar putea face vărul ei idiot dacă l-ar descoperi pe Con în dormitorul lui Lilah. Probabil că l-ar provoca la duel.

Con se gândi la camera de fumat pe care Sir Jasper şi-o imaginase transformată în sala lui de biliard. Se afla în drumul lor, aproape de capătul coridorului principal. O conduse pe Lilah acolo, închizând uşa în urma lor şi îngenunche să facă focul. Ridicându-se, turnă câte un coniac pentru fiecare. Lilah încă stătea în mijlocul camerei, cu braţele încrucişate, părând pierdută.

— Vino!

Con nu se putu abţine. Aşezând paharele pe o măsuţă, o ridică pe Lilah şi se aşeză pe scaunul de lângă foc pentru a o legăna pe Lilah în poala lui.

Cu un oftat mic, care îl înfioră de tot pe Con, Lilah se relaxă şi îşi sprijini capul pe umărul lui. Con îşi plimbă mâna în sus şi în jos pe braţul ei pentru a o încălzi. Încercă să nu se gândească la faptul că doar un strat subţire de bumbac îi separa pielea goală de atingerea lui. Lilah era vulnerabilă; avea nevoie de atenţie tandră, nu de gânduri desfrânate.

Fără îndoială, faptul că gândurile lui se rătăciseră în acest fel, aduceau o acuzaţie la adresa caracterului său. Dar era al naibii de greu să nu observi cercurile întunecate ale sfârcurilor ei uşor vizibile sub pânza albă. Sau părţile de picior dezvăluite de rochia ei şifonată. Con lua unul dintre paharele de pe măsuţa laterală şi luă o înghiţitură. I-l dădu pe celălalt lui Lilah.

— Uite! Asta te va încălzi.

Cu o supunere blândă, care îl făcea pe Con să sufere, Lilah luă o înghiţitură. Ea se cutremură, cu ochii înlăcrimaţi şi îi aruncă o privire acuzatoare care îl liniştea cumva în legătură de starea ei emoţională. Dar nu plecă din poala lui.

— Nu am mai făcut asta de ani de zile – să umblu în somn adică, spuse ea, surprinzându-l pe Con cu informaţia oferită fără a fi întrebată. A încetat după ce m-am dus să locuiesc cu mătuşa Helena.

— Înainte o făceai des?

Lilah ridică din umeri.

— Când eram mică deloc. A început pe măsură ce creşteam şi, la sfârşit, se întâmpla o dată sau de două ori pe săptămână. Acesta este unul dintre motivele pentru care tata m-a trimis departe.

Con nu era sigur dacă Lilah realiza că oftase.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru o fată tânără.

— Este îngrozitor şi pentru o femeie adultă.

— Sunt sigur că este.

Îşi lipi buzele de părul ei. Văzând că ea nu se îndepărtează, el îşi sprijini obrazul de capul ei. Părul ei era moale şi fin ca mătasea pe pielea lui. Se întrebă cum putea dorinţa să pulseze în el ca o tobă doar pentru că voia să o protejeze. Reticent, Con îşi ridică capul.

— Când te-am întrebat azi-dimineaţă, nu ştiai că te-ai dus la labirint aseară?

— Nu mi-am amintit. Dar când ai spus tu, am început să intru la bănuieli.

— De ce nu mi-ai spus?

— Este jenant. M-am gândit să mărturisesc, dar mi-am spus că pot să controlez totul, având în vedere că eram

conştientă de ceea ce am făcut. Ea oftă şi spuse pe un ton mai scăzut: Nu am vrut să fie adevărat. Nu am vrut să ştii, să te gândeşti…

— Să mă gândesc la ce? o îndemnă el cu blândeţe, când ea se opri.

— Că sunt nebună.

Cuvintele sunară aproape ca o şoaptă.

— Nu eşti nebună. Nici pe departe. Crede-mă!

— Dar cum pot să dorm atât de profund încât să nu mă trezesc la toate astea? Nu înţeleg cum am putut să mă îndrept spre camera ceasului şi să nu mă trezesc. Să nu fiu conştientă de asta. Sau să ies spre labirint. De parcă aş fi drogată.

Con încremeni.

— Crezi că ai fost?

— Nu. Ea oftă. Ar fi o scuză la îndemână. Dar este ridicol. Ar fi trebuit să mă drogheze şi pe mine când eram copil.

— Visai?

— În timp ce mă plimbam? Nu. Cel puţin, nu mi amintesc. Este un mister la fel de mare pentru mine ca şi pentru tine. Şi de ce, după tot acest timp, a început din nou? Ea se ridică, întorcându-se să-l privească în faţă. Nu mai sunt un copil. Ar trebui să pot controla ceea ce fac.

— Dormeai, Lilah.

— Dar sunt tot *eu.* Cum pot face lucruri şi nici măcar să nu ştiu despre asta?

— N-am idee. Dar nu eşti singura care a umblat vreodată în somn. Nu se întâmplă pentru că cineva este labil psihic, adăugă el când văzu că era pe cale să protesteze. Oamenii nu pot avea control asupra viselor lor. Cred că acesta trebuie să fie foarte asemănător cu un vis, doar că mai puternic.

— Mă sperie, Con. Ce aş putea să fac fără să ştiu? Ce *am* făcut?

— Nimic condamnabil, dacă asta te îngrijorează.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Te ştiu pe tine. Sunt sigur că n-ai face nimic care

nu este moral. După cum tocmai ai spus, eşti tu, chiar şi atunci când dormi. Şi eşti o persoană bună – nu pentru că te supui regulilor, ci pentru că asta eşti în interior. N-ai răni pe nimeni şi nu ai săvârşi nici un alt păcat.

Lilah se relaxă, ghemuindu-se înapoi în el, iar el îşi încolăci braţele în jurul ei. Era un lucru periculos. Ea era periculoasă, dar în niciunul dintre modurile la care se gândea Lilah. Îşi dorea mult prea mult să o ţină în braţe, să o protejeze, să o ferească de rău. Voia, pe scurt, s-o liniştească, ceva ce nu mai simţise până acum în viaţa lui. Pe *ea. Pe Lilah Holcutt.* Care era cam la fel de drăgălaşă şi în nevoie de protecţie ca un arici.

De ce trebuia să fie Lilah cea pentru care simţea această nevoie adâncă? Con îngropase acea dorinţă pentru ea, o ignorase, o respinsese, dar nimic nu părea să o elimine. Zăcea acolo ca un foc mocnit, aşteptând să fie reaprins. Era acolo de când o sărutase pe Lilah după ce-i urmăriseră pe tâlhari.

Dacă ar fi trebuit să fie sincer cu el însuşi, fusese acolo cu mult înainte de asta. Oricare ar fi fost scuzele lui pentru a o evita pe Lilah în timpul pregătirilor pentru nuntă, la bază stătea faptul că, atunci când Con era în preajma ei, gândurile lui o luau într-o direcţie inacceptabilă. Într-adevăr, poate că începuse chiar cu mai mult timp în urmă decât atât, din primul moment în care zărise acele picioare îmbrăcate cu acei ciorapi liliachii neaşteptaţi. Ceea ce provocase acea explozie de pasiune zilele trecute la Carmoor nu fusese un capriciu de moment. Nu fuseseră circumstanţele.

Con privi în jos către Lilah. Adormise, cu capul pe pieptul lui. Îi simţea respiraţia pe el la fiecare expiraţie, ceea ce îi făcea să vibreze fiecare nerv din trup.

Dar îşi dăduse cuvântul să nu se mai atingă de ea. Doar pentru că nu-şi dăduse seama cât de greu va fi nu însemna că ar putea încălca jurământul. Oricât şi-ar dori să o ia şi să o ducă în patul lui. Să o sărute, să o mângâie, să o pătrundă adânc. Con mormăi o înjurătură.

— Lilah? Trezeşte-te! Cel mai bine ar fi să te întorci în

pat acum.

*

Lilah se trezi în dimineaţa următoare simţindu-se cu inima uşoară. Părea ciudat, având în vedere că acum Con descoperise că era somnambulă. Dar, la fel ca atunci când Con aflase despre mătuşa ei şi despre scandal, se simţise uşurată.

Acum era la curent cu toate secretele ei. Nu mai trebuia să se prefacă faţă de el. Şi secretul ei era în siguranţă; nu trebuia să-şi facă griji. Acum îl cunoştea pe Con – indiferent cât de des ar putea încălca regulile, el se ţinea de cuvânt. Era, mai presus de orice, loial.

Spre exasperarea ei, în sala de mese îl găsi pe Sir Jasper, nu pe Con.

— Ah, Delilah. Se ridică şi trase un scaun pentru ea, spunându-i majordomului: Poţi să-i aduci acum micul dejun domnişoarei Holcutt.

După expresia majordomului, Lilah ghici că îi aprecia ordinele lui Sir Jasper dând la fel de puţin ca ea. Şi ce îl făcuse pe Jasper să presupună că se poate aşeza în capul mesei? Se întoarse către majordom, care aştepta sfidător comanda ei.

— Da, ar fi frumos, Ruggins, dar aş vrea o ceaşcă de ceai mai întâi.

— Este o zi minunată, menţionă Sir Jasper. Am făcut o plimbare prin grădină azi-dimineaţă. Din păcate, a fost neglijată.

— Prefer un aspect rustic.

În continuare, el avea să-i spună ce ar trebui făcut pentru a o înfrumuseţa.

Jasper zâmbi blând.

— Rustic, da, dar *sălbatic* cred că nu.

— Este un aspect despre care va trebui să discuţi cu mătuşa mea.

— Dar, cu siguranţă, Barrow House este casa ta.

— Da, dar mătuşa mea locuieşte aici. Las treburile

casei pe mâinile ei.

Părea surprins de fermitatea tonului lui Lilah, dar ridică din umeri.

— Mă gândeam, Delilah, având în vedere că este o dimineaţă atât de plăcută, că ai putea să-mi arăţi moşia.

— Da, *Delilah.*

Vocea batjocoritoare a lui Con răsună din pragul uşii, din spatele ei. Lilah se gândi că niciodată nu fusese atât de bucuroasă să-i audă vocea sâcâitoare.

— Pare o idee extraordinară. Mi-ar plăcea să privesc mai îndeaproape câmpurile.

Con îi aruncă lui Sir Jasper un rânjet.

Sir Jasper se încruntă, dar nu putea spune nimic fără a fi nepoliticos. Mai târziu, în timp ce coborau spre mlaştinile secate, Con fu cât se putu de enervant, reuşind efectiv să pună calul între Lilah şi verişorul ei, în timp ce el purta o conversaţie puerilă, fără sens, ridiculizându-l pe Sir Jasper până când lui Lilah aproape că i se făcu milă de bărbat.

Expresia lui Sir Jasper deveni din ce în ce mai aspră şi, când Lilah sugeră o întoarcere mai devreme acasă, aprobă bucuros. Mătuşa Vesta era trează când se întoarseră şi îl atrase pe Sir Jasper într-o conversaţie, dându-le lui Lilah şi lui Con şansa de a evada.

— Eşti un om îngrozitor, îi spuse Lilah lui Con, în timp ce acesta o însoţea înapoi afară.

— Ştiu. Nu te bucuri? rânji el.

— Mult. Unde mergem?

— Spre labirint.

— De ce? Con, nu vreau să mă întorc în labirint.

— Doar însoţeşte-mă. Vreau să încerc ceva. În plus, Sir Jasper nu ne poate vedea acolo. Nu vreau să ne întrerupă. Am ceva de discutat cu tine.

— Ce? întrebă Lilah, alarmată de expresia serioasă de pe chipul lui Con.

— Cred că ştiu de ce ai umblat în somn. Eşti chemată în labirint.

Capitolul 24

— Ce? Con, serios…

— Nu, stai, ascultă-mă! Îşi ridică mâinile conciliant. Tu ai spus că nu ai mai umblat în somn de mulţi ani, dar ai început după ce am ajuns aici. Poate se întâmplă pentru că noi căutăm cheia.

— Ce legătură ar putea avea cu asta?

— Dacă ai auzit sau ai văzut ceva legat de cheie când erai foarte tânără şi ai uitat odată cu trecerea anilor? Poate nu ţi-ai dat seama că era important. Dar această informaţie îţi este îngropată adânc în memorie, iar mintea ta adormită îşi aminteşte de asta.

— Mintea mea mă trimite să-ţi recuperez cheia? întrebă Lilah sceptică.

— Nu este cheia mea. Este a ta. Poate ai o legătură cu asta.

— Cheia nu mă cheamă să o găsesc, răspunse Lilah categoric. Aş şti dacă aş avea vreo legătură cu asta.

El ridică din umeri.

— Poate. Dar există un motiv pentru care ai început să umbli din nou în somn de când te-ai întors în această casă.

— Casa mă face să merg în somn? Are un fel de putere asupra mea? Zici că eşti mătuşa Vesta.

— Poate că are dreptate. Dacă este o forţă care lucrează aici şi pe care nu o recunoaştem? Sau pe care nu o înţelegem? El întinse mâna şi o cuprinse, spunând serios: Nu respinge ceea ce vreau să-ţi spun. Jur pe orice vrei că nu o să fac vreo glumă bizară. Sunt serios.

— Foarte bine, acceptă Lilah şi îl privi precaută.

— Camera aceea de aseară din turn… am recunoscut-o.

— Ce? Cum ai putea să…

Lilah simţi o durere în piept.

— Am visat-o. De multe ori.

— Nu înţeleg. Nu ai mai văzut-o niciodată. Cum ai

putea să o visezi?

— Exact… De unde am ştiut cum arată? De ce am visat-o?

Ea se încruntă.

— Eşti sigur? Uneori mă simt de parcă aş fi avut un vis înainte, dar nu-mi amintesc când. Cred că este doar un truc al minţii.

— Acesta nu este un truc al minţii. Am visat camera aceea. Întreabă-l pe Alex când se întoarce. I-am descris-o. Am visat cu o seară înainte să se căsătorească şi de mai multe ori înainte de asta. Din cauza ceasurilor şi a… sentimentului de panică, am respins visul, considerând că nu sunt decât emoţii. Am presupus că eram îngrijorat să nu întârzii, să nu fac ceva greşit şi să nu stric ceremonia de nuntă a lui Alex.

— Este de înţeles. Când ai intrat în turn, ai văzut o cameră plină de ceasuri şi ţi-a amintit de cea din visul tău.

— Nu mi-a amintit de ea. *Era* camera din visul meu. Pereţii erau toţi curbaţi. Erau ceasuri pe pereţi şi în dulapuri. Am văzut acea fereastră, acel birou. Singurul lucru diferit era scara. În visul meu, nu era nicio ieşire.

— Dar, Con…

El ridică o sprânceană.

— Crezi că mint?

— Nu! Nu, nu, dar… Trebuie să existe o explicaţie.

— Sunt convins că există. Dar nu explicaţia raţională, comună pe care ai accepta-o. Cred că îmi era menit să o văd.

Lilah se strâmbă.

— Menit de către cine?

— Sau ce.

— Crezi că de fapt *casa* te-a chemat? Că are ceva putere? Sau poate că unul dintre canalele de energie îngropate ale mătuşii Vesta ţi-a trimis un mesaj?

— Nu ştiu. Ceea ce ştiu este că s-a întâmplat şi nu găsesc nicio explicaţie logică, ştiinţifică pentru asta. Sunt convins că trebuie să luăm în considerare că s-ar putea să fi fost ceva mai mult decât un simplu vis. Lilah, oricât de mult

ai vrea să negi, oamenii din familia mea au uneori vise care sunt… semnificative, în lipsa unui cuvânt mai bun. Reed a visat că Anna era în pericol şi ea chiar era. Kyria a visat despre o ceremonie străveche, deşi nu ştia nimic despre astfel de lucruri.

Lilah clătină din cap. Nodul din pieptul ei creştea tot mai mult.

— Lilah, o cunoşti pe sora mea. Olivia. Ea nu ar inventa astfel de lucruri. Cu toate acestea, îţi va spune că a văzut fantome acasă la Stephen. Le-a visat. A văzut ce li s-a întâmplat. Şi Megan – nu ai putea întreba pe cineva mai sceptic decât un jurnalist. Dar ea şi Theo s-au văzut într-un vis, un vis reciproc, cu zece ani înainte de a se întâlni. Aşa că trebuie să cred că visul meu repetat despre camera ceasului înseamnă ceva.

— Mi-ai spus că nu ai niciunul dintre talentele pe care par să le aibă ceilalţi din familia ta.

— Întotdeauna am crezut asta. Dar acum, încep să mă îndoiesc. Am petrecut mult timp gândindu-mă aseară, în timp ce stăteam acolo, aşteptând să ieşi din cameră.

— Vrei să spui în timp ce mă spionai.

Con îi ignoră afirmaţia.

— Nu o să-mi distragi atenţia. M-am gândit la conversaţia noastră din labirint, de acum câteva zile. Am făcut o glumă despre asta, dar încep să mă întreb dacă nu cumva chiar am o abilitate.

— Vrei să spui că eşti o busolă umană?

Lilah începu să chicotească.

— Da, ştiu, din punct de vedere al talentelor supranaturale, nu este impresionant. Dar nu ai cum să crezi că aş inventa ceva atât de lipsit de dramă.

— Nu, probabil că nu.

— Nu m-am gândit niciodată că ar fi ceva neobişnuit. Am presupus că eram mai bun la indicaţii şi la hărţi sau la deduceri.

— Pentru că te crezi mai inteligent decât alţii.

— Ei bine, da…

El o privi cu sfială.

— Eşti mai deştept decât mulţi oameni, spuse simplu Lilah.

Con părea foarte şocat.

— Tocmai mi-ai făcut un compliment?

— Cred că da.

Ea zâmbi.

— Ideea este că şi alţi oameni din familia mea sunt deştepţi, dar ei nu găsesc lucrurile la fel de bine ca mine. Mi-am dat seama că e ceva mai mult decât a şti în ce direcţie merge o persoană. O pot simţi. Aseară, de exemplu, când mergeam din sala mare pe coridorul următor, nu era nici urmă de tine, dar eram sigur că ai urcat scările. Şi e ciudat, nu-i aşa, că ştiu în ce direcţie este nordul adevărat? Îmi pot găsi direcţia într-un loc, chiar dacă nu-mi este familiar. Chiar tu ai spus că este neobişnuit să găseşti drumul spre centrul labirintului din prima încercare. În plus, am observat ceva în labirint.

— Ce?

În ciuda voinţei ei, lui Lilah i se stârni curiozitatea. Asta era treaba cu Con: el reuşea mereu să-i stârnească interesul.

— Este mai bine dacă îţi arăt. În plus, vreau să testez.

Stătuseră lângă intrarea în labirint, dar acum Con pătrunse mai mult în el.

— Să testezi ce?

— În timp ce treceam pe aici, aveam siguranţa că merg pe drumul cel bun, dar cu un sentiment mai puternic decât de obicei. Când te-am luat de braţ, am simţit asta – acest fel de furnicături, dar nu pe pielea mea. În interiorul meu. Dintr-odată, am fost mai… conştient. Era ca şi cum ai aprinde o lampă şi totul devine deodată mai luminos. Mai vizibil.

— O furnicătură?

— Când te-am atins, mi-a fost imediat clar în ce direcţie ar trebui să merg. A fost atât de intens, încât am remarcat-o. Asta m-a pus pe gânduri. Mi-am amintit cât de uşor i-am urmărit noi pe acei răpitori.

— Pentru că surorile tale ne-au lăsat indicii.

— Dar eram deja pe drumul cel bun când l-am văzut pe primul. Şi îţi aminteşti când mi-am dat seama că mergeam pe drumul greşit? Erai foarte aproape de mine.

— Deci vrei să îmi spui că ai această abilitate specială de a urmări oameni. Ea îşi încrucişă braţele, hotărâtă. Şi eu sunt o baterie?

Con rânji.

— Aş spune mai degrabă că eşti ca un canal, dar... da, cred că tu... amplifici această abilitate. O faci să fie mai puternică.

— Există adesea oameni care înţeleg mai bine hărţile, care au un bun simţ al direcţiei.

— Asta nu o infirmă. Dimpotrivă, dacă poţi crede că cineva poate avea din naştere un bun-simţ al direcţiei, de ce nu ar putea rezulta că alţii ar putea avea o abilitate înnăscută, care este şi mai puternică?

— Dar oamenii au diferite domenii în care excelează – matematică, să zicem, sau pictură, sau abilitatea de a cânta la pian. Asta nu face ca acea persoană să fie mistică. Nu înseamnă că există un fel de forţă din altă lume sub pământ. Şi cu siguranţă nu înseamnă că îţi pot spori talentul pentru direcţie.

Nodul din pieptul ei, care se relaxase, reveni cu aceeaşi forţă.

— De ce eşti atât de pornită împotriva posibilităţii existenţei unor puteri despre care nu ştim? Doar pentru că nu le poţi vedea, nu înseamnă că nu sunt acolo. Acelaşi lucru este valabil şi pentru aer.

— Dar, Con, serios acum... magie? Întruniri? Forţe nevăzute care ne controlează? Ce urmează? Vrăjitoare?

Lilah făcu un pas înapoi. De ce era atât de încăpăţânat în privinţa asta? Atât de serios? Îşi simţi nodul şi mai puternic.

— Nu am spus nimic despre magie sau vrăjitoare. Părerea mea este că există lucruri pe care nu le ştim, nu le înţelegem, dar sunt totuşi acolo. Dacă ai fi arătat cuiva o lumină electrică în anii 1600, ar fi considerat-o vrăjitorie. Este uşor să respingi ceva ca fiind magie doar pentru că nu

înţelegi acel ceva.

— Electricitatea poate fi explicată. Înţeleasă. Poate fi dovedită. Dar ideea că o forţă necunoscută, nevăzută, îţi trimite coşmaruri despre camera ceasului sau mă cheamă acolo în miezul nopţii este ridicolă.

De ce trebuia să continue cu asta?

— Asta nu înseamnă că nu este adevărat. Cât despre dovezi, ai văzut puteri inexplicabile la lucru. Ce zici de legătura dintre mine şi Alex? De unde ştim noi când celălalt are probleme? El şi Sabrina au acelaşi tip de legătură. Alex a putut vizualiza casa Sabrinei doar ţinând ceasul de buzunar al tatălui ei. Ştii viziunea Annei despre răpire. Ai auzit-o descriind locul. Şi când am ajuns acolo, ai văzut că arăta exact aşa cum o descrisese ea.

Lilah îşi încrucişă braţele, simţindu-se ca într-o capcană.

— Nu ştiu! Nu ştiu *ce* să cred despre niciunul dintre aceste lucruri. Dar nu pot să cred în acest nonsens bizar…

— Vrei să spui că nu *o să crezi.* Con îşi vârî o mână înapoi în păr. Eşti atât de încăpăţânată.

— Adică, dacă nu cred ceea ce vrei tu să cred, sunt încăpăţânată?

— Şi dacă nu vrei să crezi în ceva, este o prostie.

— De ce o ţii una şi bună? De ce trebuie să insişti şi să tot insişti…

Con ignoră vorbele ei.

— Adevărata întrebare este de ce continui să negi existenţa lucrurilor la care ai fost martoră? Refuzi să le accepţi pentru că deranjează fantezia plăcută şi ordonată pe care ai modelat-o pentru viaţa ta. Poate trebuie să recunoşti că Vesta ar putea avea dreptate. Poate că şedinţa ei de spiritism nu a fost o farsă.

— Te înşeli! Lilah fu cuprinsă de o furie care o mistui ca un foc. În acelaşi timp, voia să fugă, cât de departe şi cât de repede putea, încetează! Pur şi simplu încetează!

Dar Con continuă, întinzându-şi larg braţele:

— Dacă nu ai fi atât de al naibii de limitată, ai recunoaşte că lumea nu este atât de ordonată pe cât şi-ar

dori mătuşa ta Helena să crezi. Regulile nu se aplică întotdeauna, Lilah.

— Nu!

Pentru a doua oară în viaţa ei, Lilah îl pălmui.

Capitolul 25

Con rămase cu gura căscată la ea, uimit, dar nu mai surprins decât însăşi Lilah. Scoţând un geamăt înecat de consternare, ea îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Îmi pare rău!

Rosti cuvintele aproape în şoaptă. Îşi lăsă mâinile în jos, dar încă nu se hotărâse să se uite în ochii lui. Dregându-şi glasul, Lilah spuse, mai ferm:

— Te rog să-mi accepţi scuzele. Eu… Eu nu ştiu cum de am putut să mă comport astfel.

— Asta este a doua oară, ştii.

În vocea lui Con era o notă ciudată, parcă nu chiar de furie. Suna mai mult a… Lilah îşi ridică privirea.

— Râzi?

— Nu. Nicidecum. Ochii îi licăreau de amuzament. Spune-mi, sunt singura persoană pe care o loveşti în mod regulat?

— Nu am lovit pe nimeni altcineva în viaţa mea, spuse Lilah indignată.

— Atunci sunt special pentru tine.

Un zâmbet îi încolţi pe buze.

— Eşti singurul care este atât de enervant, răspunse ea, începând să se relaxeze. Sincer, Con, cum poţi să râzi?

— Am trei surori. Am fost lovit de nenumărate ori. Se întâmplă când cineva este, aşa cum ai spus, „atât de enervant”.

— Mă îndoiesc că te-au pălmuit.

— Corect. Dar Olivia m-a urmărit odată pe hol, cu o perie de păr în mână. E mai rapidă decât ai crede.

— Trebuie să fi fost un copil groaznic.

— În sfârşit! Un zâmbet, observă el şi o mângâie pe obraz.

— Nu ştiu cum poţi fi atât de amabil după ce te-am lovit.

— Ei bine, aş prefera să nu-ţi faci un obicei din asta. Dar nu m-ai lovit atât de tare. Trebuie să te învăţ cum să loveşti corect. Şi ar fi trebuit să fiu în gardă. Este penibil, într-adevăr. O luă în braţe.

— Îmi pare sincer rău, Con. A fost nepoliticos şi nepotrivit.

Se simţea atât de bine stând aşa, cu pieptul lui cald şi ferm sub obrazul ei, cu inima bătând în ritm constant.

— A *fost* destul de nepoliticos. Con îi sărută creştetul capului şi făcu un pas înapoi. Şi mie îmi pare rău. Am râs de tine. Şi n-ar fi trebuit să o menţionez pe mătuşa ta.

Ei îi păru rău după îmbrăţişarea lui, dar nu îl putea lăsa să observe asta.

— Care? Helena sau Vesta?

— Oricare. Ambele. Nu ar trebui să mă enervez pentru că nu crezi în ceea ce fac eu.

— De obicei nu mă comport aşa, deşi nu mă pot aştepta să crezi asta.

— Te cred. Ai văzut vreodată un dop de plută bufnind dintr-o sticlă de şampanie?

— Acum sunt ca un dop?

— Lucrurile bine sigilate uneori bufnesc. Eşti îngrijorată de faptul că umbli în somn. Se întâmplă lucruri ciudate. Eu te presez. Peţitorul tău înflăcărat şi bătrân a venit după tine aici.

— Taci! Lilah chicoti. Sir Jasper nu este bătrân.

— Va fi.

— La fel vei fi şi tu.

— Da, dar nu încerc să te leg de mine pentru tot restul vieţii.

Nu exista niciun motiv pentru care observaţia lui să doară. Ea nu voia să fie legată de Con mai mult decât ar fi vrut el să fie legat de ea.

Con îi aşeză mâna la braţul lui şi ieşiră din labirint.

— Să presupunem că mă înşel şi că nu există nicio energie misterioasă care lucrează. Voi lăsa deoparte faptul că am visat locul respectiv. Există încă acest fapt incontestabil – ai mers în somn în camera aceea. Un alt lucru asupra căruia suntem de acord este că acea cameră cu ceasuri a bunicului tău este neobişnuită. Nu în ultimul rând, acea cameră este exact genul de loc în care te-ai putea aştepta să găseşti o cheie ascunsă.

Lilah ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Atunci sugerez să mergem prin turn, ca să nu ne întâlnim cu Sir Jasper.

Traversară iarba, înconjurară casa şi intrară în turn printr-o uşă robustă de lemn. Turnul era gol, cu excepţia treptelor de piatră de lângă zid, arcuite în sus. Începură să urce. Con privi în jur în timp ce treceau pe lângă etajul următor, de asemenea gol.

— Nu există nicio uşă. Nu este acesta nivelul de sub galerie?

Lilah dădu din cap.

— Turnul nu are uşă către casă nicăieri în afară de ultimul etaj. Ea răspunse la întrebarea lui înainte ca el să poată întreba. Nu ştiu de ce.

— Aş spune că strămoşul tău încerca să ascundă ceva.

— Probabil.

— Ce crezi că era? întrebă el voios. O rudă nebună? Întâlniri secrete?

— Poate că îi plăcea să citească netulburat.

— Ei bine, asta ar fi dezamăgitor.

Când ajunseră în camera cu ceasuri, Con aruncă o privire lungă, încet în jur, încă uimit de cât de aproape era de visul său.

— Vezi ceva diferit?

— Nu aş avea de unde şti. Nu am mai văzut-o de ani buni. Chiar şi pe vremea când locuiam aici, veneam rar în această cameră. Nu era interzisă ca labirintul, însă uşa era ţinută închisă, iar guvernantei mele nu-i plăcea să vină în această parte a casei. Ea spunea că îi era teamă să nu mă

pierd, dar cred că era mai degrabă faptul că i se părea ciudată această aripă.

*

Se mişcară sistematic prin încăpere, verificând peretele pentru a găsi un seif şi examinând ceasurile pentru a găsi compartimente ascunse. Era un proces care le luă mult timp şi, când trebuiră să plece să se pregătească de ceai, abia apucaseră să caute doar o treime din el. Nici măcar nu se uitaseră în dulapuri. Lilah oftă, ştergându-şi praful de pe degete.

— Acest lucru ne va lua zile întregi. Va fi foarte greu de căutat, cu Sir Jasper în preajmă.

— M-am gândit la el.

— La Jasper? De ce?

— Nu crezi că este suspect că vărul tău şi-a făcut apariţia chiar acum la tine acasă?

— Nu chiar. Este clar că l-a trimis mătuşa Helena. Îşi făcea griji că voi cădea pradă farmecelor tale.

Se opri brusc, roşind.

Exact asta făcuse ea.

O lumină licări pentru scurt timp în ochii lui Con, dar el spuse doar:

— Poate că nu. Sir Jasper ar fi un vinovat ideal pentru furtul cheilor lui Dearborn.

— Sir Jasper? Ea ridică glasul, cu neîncredere. De ce?

— Este bărbat şi este un Holcutt. El a preluat titlul tatălui tău.

— Crezi că vrea să se alăture Frăţiei. Lilah se gândi la cuvintele lui. Nu ştiu. Pare puţin probabil.

— Ar explica determinarea lui de a se căsători cu tine.

Lilah îşi arcui sprâncenele.

— Mă bucur că nu simţi nevoia să îmi faci complimente.

— Draga mea Lilah, sunt convins că faţa ta frumoasă şi reputaţia impecabilă – ca să nu mai vorbim de felul tău ascultător – ar fi un avantaj pentru el. Dar omul este al

naibii de insistent. Aproape că a forţat vizita aici, fără invitaţie. Continuă să te urmărească, chiar şi în ciuda dezinteresului tău evident. Nu te-am văzut niciodată încurajându-l cât de puţin.

— Nu am făcut-o.

— Nu este un comportament normal. Majoritatea bărbaţilor ar fi renunţat până acum şi şi-ar fi văzut de drum, cu inima frântă.

Îşi puse palma pe piept, afişând un aer melancolic.

— O, încetează! Lilah se strâmbă la el. M-am întrebat de ce insistă. Am crezut că pur şi simplu pricepe greu.

— De asta nu mă îndoiesc. Dar cred că şi el este nerăbdător să fie în posesia acestei case.

— Am presupus că atitudinea lui este stimulată de dorinţa pentru Barrow House, dar asta nu înseamnă că vrea şi el cheia, sublinie Lilah.

— Este excesiv de interesat de amenajarea acestei case. Noaptea trecută, în timp ce ne făceam plimbarea după cină împreună, Jasper l-a interogat pe bietul Ruggins despre unde se află una, alta... şi... făcu o pauză pentru a sublinia – se întreba dacă Sir Virgil folosea biroul de la parter.

— Ce? Asta *este* ciudat, chiar şi pentru el.

— Desigur, Ruggins nu a dat nimic din casă. „Sunt sigur că nu aş putea spune, domnule”. Jasper a spus că se întreba pentru că biroul părea a fi nefolosit şi părea o risipă.

— Poate că vrea să îl transforme într-o sală de biliard, spuse Lilah pe un ton tăios.

— Şi ce zici de acel tur de inspecţie a casei. O examina mult mai atent decât ar fi fost politicos.

— O privea ca un viitor proprietar.

— Sau spera să găsească ascunzătoarea cheii.

— În regulă. Acţiunile lui sunt suspecte, aprobă Lilah. Dar de unde ar şti măcar despre chei? Despre oricare dintre ele?

— Poate că i-a spus tatăl tău.

— Presupun că este posibil, spuse Lilah, cu îndoială. Dar tatălui meu nu-i plăcea de Jasper. Şi de ce nu i-ar fi dat

pur şi simplu cheia dacă ar fi crezut că Jasper ar trebui să o aibă?

— Poate că Dearborn i-a spus lui Jasper. Părea convins de ideea că doar descendenţii bărbaţi se califică pentru clubul său foarte exclusivist. Poate că era o altă cerinţă ca să fie trei. Au fost trei bărbaţi pentru început, apoi următoarea generaţie de trei. Dearborn ar fi putut să îşi dorească să îl aducă pe Sir Jasper ca al treilea bărbat după ce tatăl tău a murit. Dearborn nu este dornic să împartă, dar ar putea să o facă, dacă crede că este singura modalitate de a obţine ceea ce îşi doreşte. Dar Sir Jasper a decis că ar prefera să aibă totul – orice ar însemna asta – pentru el. S-ar putea căsători cu tine pentru a obţine o cheie şi pentru a le fura pe celelalte. Tu opui rezistenţă, aşa că acum dă buzna pe metereze.

— Poate. Dar cred că pur şi simplu nu-ţi place de el, aşa că l-ai transformat într-un ticălos.

— Nu-mi place de el, aprobă Con. Dar asta nu înseamnă că nu este un ticălos. Cred că trebuie să fim cu ochii pe el.

— Sunt de acord. Lilah oftă. Mi-aş dori ca Sir Jasper să plece acasă.

— Poate că ar trebui să-i spui.

— Nu pot. Ar fi nepoliticos.

Con ridică sprâncenele.

— Cu mine ai reuşit să fii destul de nepoliticoasă.

— Da, dar aşa eşti tu. Eşti…

— Enervant? sugeră el.

— Nu. Ei bine, da, de multe ori eşti, dar nu am vrut să spun asta. Mă refeream la… Lilah ridică din umeri. Nu trebuie să îmi aleg cuvintele cu tine. Nu eşti omul care să se simtă jignit. Nu-ţi pasă dacă ceva ce spun nu este potrivit sau sună prea îndrăzneţ.

— Cu cât e mai îndrăzneţ, cu atât mai bine, în ceea ce mă priveşte.

— La asta m-am referit. Nu eşti şocat dacă ştiu lucruri sau contest ceea ce spui.

— Aş fi şocat dacă nu ai contesta ceea ce spun. Con

rânji. Cât despre vărul tău, sugerez să ne întoarcem după ce se duce la culcare.

— Să te strecori afară din camera mea ca să te întâlnesc în miezul nopţii? Ar fi foarte nepotrivit. Dacă mătuşa Helena ar şti despre asta, ar fi îngrozită.

— Ştiu. Sună distractiv, nu-i aşa?

Îşi încrucişă braţele şi îşi sprijini umărul de perete, afişând un zâmbet familiar pe buze.

Lilah îşi dori deodată, în mod şocant, să prindă cu dinţii buza inferioară plină şi să o muşte uşor. Trase aer în piept şi se întoarse, îndreptându-se spre scări.

— Deci? Con se îndepărtă de perete. Vei fi aici în seara asta?

Lilah se opri pe trepte. Nu se întoarse; ura să se gândească la ceea ce privirea atentă a lui Con ar putea observa pe chipul ei.

— Ştii că o voi face.

*

Seara trecu greu, iar Lilah se retrase în camera ei de îndată ce putu, fără a provoca discuţii. Cuddington ar putea fi o problemă; i s-ar părea ciudat dacă Lilah nu s-ar schimba de rochia de seară, în cele din urmă, Lilah sună după servitoare şi îşi făcu ritualul ei obişnuit de noapte.

După ce plecă, Lilah se schimbă din nou într-o rochie confortabilă, pe care o putea prinde singură şi îşi prinse părul într-un coc lejer în vârful capului. Nu se compara cu creaţiile lui Cuddington şi se apleca puţin într-o parte, dar ar fi trebuit să fie în regulă.

Lilah îşi stinse lampa şi se aşeză să aştepte. Stând în întuneric, ascultând zgomotele celorlalţi care urcau la culcare în camerele lor, nu avea nimic de făcut decât să se gândească la ceea ce făcea. Era o prostie. Inutil. Periculos.

Aceleaşi lucruri se puteau spune şi despre Con.

Îşi alungă gândurile când auzi paşi pe scări. Auzi vocea mătuşii Vesta spunând un noapte bună vesel şi răspunsul politicos al lui Sir Jasper, apoi al lui Con. Uşile se

închiseră. Totuşi, aşteptă să se asigure că toată lumea era în siguranţă în pat.

În cele din urmă, deschise uşa, incapabilă să mai aştepte, şi se strecură pe coridorul umbrit şi cufundat în tăcere. Purta papucii ei moi de cameră şi ar fi coborât scările fără să scoată un zgomot dacă nu ar fi călcat pe o treaptă care scârţâia.

Încremenind, aşteptă, apoi continuă tiptil. Îi trecu prin minte că era absurd să se strecoare ca un hoţ în propria ei casă. Strălucirea blândă a luminii din bibliotecă îi spunea că Con o aştepta deja acolo. Bărbatul acesta probabil că se mişca precum o pisică; ea nu auzise niciun sunet.

Con stătea, într-adevăr, tolănit pe un scaun, fără jachetă, vestă sau cravată, cu mânecile cămăşii suflecate până la coate. Ochii lui Lilah se îndreptară involuntar spre micul V care îi accentua golul aproape vulnerabil al gâtului, în contrast puternic cu linia dură a claviculei. Simţi cea mai uluitoare dorinţă de a-şi lipi buzele acolo, de a urmări adâncimea superficială cu limba.

Con se ridică în întâmpinarea ei, luând lampa mică cu kerosen de pe masă. Merseră împreună pe coridorul tăcut şi i se păru că se furişează, ba mai mult, că face ceva nepermis; atmosfera era accentuată doar de umbrele tremurătoare aruncate de lumina lămpii. Lilah ştia că ar fi trebuit să fie îngrozită de acţiunile ei, însă se simţea de-a dreptul entuziastă.

În camera turnului, Con puse lampa pe birou şi îşi începu căutarea acolo. În timp ce Con cotrobăia prin sertare, căutând compartimente ascunse, Lilah se îndreptă spre un dulap din apropiere.

Era o sarcină banală, dar liniştea, timpul nopţii, caracterul ascuns confereau întregii situaţii un aer misterios.

Lilah căută într-un dulap care conţinea mai multe busole. Trecu la un dulap mai scund, aflat lângă birou, dar când încercă să deschidă uşa, aceasta rămase ferm închisă. Ea trase din nou de mâner.

— Con… Acesta este blocat.

— Sună promiţător. Con căută în sertarele biroului. Nu este nicio cheie aici. La naiba! Ar fi trebuit să-mi aduc ustensilele pentru deschis.

— Cu siguranţă aceasta nu poate fi cheia pe care o căutăm.

— Mă îndoiesc. Con se uită în jur şi luă un cuţit pentru desfăcut scrisori, apoi se aşeză pe podea să lucreze la încuietoare. Dacă-i aşa, atunci e dezamăgitor, deoarece încuietoarea este uşoară, zise el şi deschise uşa.

— O, sunt doar cărţi.

— Nu fi aşa sigură! Cărţile pot fi spaţii foarte la îndemână pentru ascunzători.

Con începu să scoată volumele şi să le aşeze pe podea lângă el.

Lilah i se alătură pe podea, ridicând prima carte din teanc. Rămase încremenită când o văzu pe cea de dedesubt. Era îmbrăcată în piele verde-închis; pe copertă, imprimat cu auriu, era un cerc plin cu ramuri încâlcite. Trei spirale triple erau aşezate la distanţate egale deasupra figurii. O curea de piele prinsă cu o închizătoare de metal ţinea cartea închisă.

— Con… Lilah se aplecă să atingă coperta. Uite!

— Spiralele. Tripla spirală. Ce este asta din mijloc, care arată ca nişte ramuri sau poate rădăcini?

— Ambele. Ramuri deasupra şi rădăcini dedesubt. Este Arborele Vieţii. Acesta este un alt lucru pe care îl vei găsi pe artefactele de aici.

Simţi o nelinişte în stomac şi că rămâne uşor fără suflare.

— Crezi că are vreo legătură cu cheia? Con se uita mai mult la ea decât la carte. Lilah, simţi ceva legat de această carte?

— Nu. Nu ştiu.

Ea se simţi dintr-odată curios de reticentă să o deschidă.

Con nu avea astfel de scrupule. Ridicând mica încuietoare, deschise cartea şi o răsfoi.

— Niciun decupaj cu o cheie înăuntru. Doar mult

scris… de mână, nu este tipărită. Crezi că este jurnalul bunicului tău? Ridică tonul interesat. Mătuşa ta a spus că era interesat de religiile străvechi.

— Nu ştiu. Lilah se aplecă mai aproape de el, uitându-se la prefaţă. Arborele Vieţii era tipărit şi aici, dar sub el, cuprinzând cercul, erau trei cuvinte în latină: *Fortis Voluntas Fratronis.*

— „Voinţa puternică a Frăţiei”. O privi pe Lilah. Mătuşa Vesta a spus că ei îşi spuneau fraţi ai ceva.

— Frăţia celor Binecuvântaţi, spuse Lilah.

— Aşa a spus ea?

— Nu. Este chiar aici.

Lilah întorsese pagina şi arătă spre primele cuvinte scrise.

Suntem Frăţia celor Binecuvântaţi, având în vedere norocul acordat doar celor puţini *care cunosc drumul.*

— Acesta este acordul lor, statutul clubului lor, spuse Con, cu emoţie în glas.

Lilah citi printre rânduri.

— De fapt, cred că este biblia lor.

Capitolul 26

— Sau, cel puţin, o teză despre credinţele lor spirituale, clarifică Lilah şi începu să citească.

Zeii au umblat odată prin această ţară, iar oamenii au înţeles cum e viaţa. Numele lor sunt uitate de mult, atât ale zeilor, cât şi ale oamenilor, dar adevărul lumii va rămâne veşnic.

Ca şi spirala, suntem fără de sfârşit. Naşterea, viaţa, moartea nu sunt decât trei faze ale aceleiaşi fiinţe. Există trei tărâmuri: pământ, mare şi cer. Există trei Fraţi. Există trei aspecte ale naturii noastre: mintea, trupul şi spiritul.

— Asta explică tripla spirală, interveni Lilah.

Celor care au deschis Poarta, aşa cum s-a prevăzut, Zeiţa le acordă mai departe binecuvântarea naturii lor.

— Presupun că bunicul tău şi prietenii lui au deschis această poartă, oricare ar fi ea, spuse Con. Dar ce înseamnă „binecuvântarea naturii lor”?

— El a numit mintea, corpul şi spiritul „cele trei aspecte ale naturii noastre”. Astfel aş crede că vrea să spună că binecuvântările vin din acele trei lucruri. Poate sănătate pentru trup – toată lumea spune că bunicul meu era foarte bolnav când era tânăr şi s-a însănătoşit miraculos. Poate că aceasta este binecuvântarea lui.

— Dar numai el a primit o binecuvântare? Sunt o frăţie, iar el spune: „celor care au deschis Poarta”. Nu ar fi fiecare dintre ei binecuvântat?

— Să presupunem că bunicul meu avea sănătate şi, evident, domnul Blair avea mintea. El îşi dorea înţelepciune.

— Rămânând ca Niles Dearborn să aibă spiritul? întrebă Con sceptic.

— Hmm. Să ştii că nu mi se pare că se potriveşte. Să continuăm, întoarse pagina. Uite aici. El denumeşte cele trei firi, cap, inimă şi mână.

Continuă să citească.

Mâna aparţine lumii materiale şi, ca atare, se află pe tărâmul pământului, în timp ce cerul este conducătorul capului, intelectului; inima, sau spiritul, locuieşte în mare. Noi, Fraţii, întruchipăm aceste tărâmuri.

— Bătrânul nu era prea modest, nu-i aşa?

— Aş spune că nu. Din câte îmi dau seama, se identifică drept partea spirituală – da, aici spune că a suferit multă vreme de o afecţiune a spiritului.

— De ce suferea?

— N-am idee. Nu l-am cunoscut niciodată. A murit cu mulţi ani înainte să mă nasc eu. Făcu o pauză, gândindu-se. Nu-mi amintesc cine mi-a spus despre boala lui. A fost pur şi simplu una dintre acele poveşti de familie. Dar am avut impresia că implica o slăbiciune, o lipsă de rezistenţă – poate inima sau plămânii.

— Asta s-ar potrivi. Bunicul tău, Sir Ambrose, a scăpat de boala de inimă sau de „afecţiunea spiritului”. Domnul Blair a primit înţelepciunea, iar Dearborn a primit lucruri materiale. Are logică – la un moment dat, tatăl lui Niles a făcut o mulţime de bani din unele investiţii.

— O! exclamă Lilah, făcând ochii mari în timp ce scana cu privirea restul paginii. Con, uite. Aici el spune: „Noi suntem apărătorii Porţii. Suntem Păzitorii Cheilor”.

— Ce! Con se aplecă să vadă el însuşi cuvintele. „Păzitorii Cheilor”.

Ridică privirea spre ea, cu faţa aflată la doar câţiva centimetri de a ei. Inima lui Lilah începu să bată cu putere. Con îşi întoarse privirea şi se dădu înapoi.

— Dar de ce vor atât de mult cheia acestui loc de întâlnire? Sigur nu au început să răpească oameni pentru că voiau o binecuvântare?

— Dacă cei din familia Dearborn cred că acea capacitate a lor de a face bani este legată de acest loc, ar face orice pentru a intra.

— Mi-e greu să mi-l imaginez pe domnul Dearborn crezând cu adevărat în toate acestea.

— Mă îndoiesc că ar crede în această dogmă spirituală a celor trei tărâmuri. Dar jucătorii cred în noroc, iar el este un jucător de noroc, îşi vrea norocul înapoi.

Lilah dădu din cap, se întoarse la carte şi întoarse pagina.

— Aceasta arată ca o listă de cuvinte în limba latină. Unele au un cuvânt lângă ele ca „vindecare” sau „război”.

Con se uită la pagină.

— Recunosc unele dintre acestea. Ele sunt zeităţile din Marea Britanie antică, deşi cele mai multe dintre ele sunt versiunile romanizate ale numelor lor. Sulis, zeiţa

izvorului tămăduitor de la Bath. Latis. Cuda, zeiţa-mamă. Belatucadros – la acesta chiar ţi se împleticeşte limba, nu-i aşa?

Lilah se uită la el.

— De unde ştii toate astea?

— Ştii că tatăl meu este înnebunit după tot ce ţine de istoria greacă sau romană. S-ar putea să nu fie interesat de Britania antică, cu atât mai puţin de cea actuală, dar e pasionat de stăpânirea romană în Anglia. Aceasta a făcut parte din educaţia noastre. Contrar a ceea ce cred unii, am studiat din când în când. Bătu cu degetul pe unul dintre cuvinte. Matres[7]. Acesta este un alt concept triplu. Erau trei zeiţe, pictate mereu împreună.

— Precum cele trei moire. Ce stăpâneau aceste zeiţe?

El ridică din umeri.

— Sunt reprezentate ducând fructe, probabil că au ceva de-a face cu recolta. Fertilitatea. Dar par să aibă şi o anumită legătură cu moartea şi viaţa de apoi. Râse de expresia uluită a lui Lilah. Matres erau descrise în acea carte pe care am citit-o aseară.

Ea se gândi la lista de nume.

— Aceştia sunt zeii despre care crede că au umblat odată pe pământ?

— Presupun. Bănuiesc că această poartă trebuie să conducă la zei.

— Bunicul meu trebuie să fi fost destul de nebun. Zei şi porţi antice...

Con ridică din umeri.

— Poate. Dar de asemenea ar putea fi o prostie cu care au venit trei tineri inactivi şi plictisiţi pentru a-şi petrece timpul. Cred că o serie de grupuri secrete au teme religioase sau mistice. Lucruri de genul acesta ajută în ritualuri. Bănuiesc că le plac mai mult ritualurile decât religia. Făcu o pauză, apoi continuă: Şi dacă Sir Ambrose era nebun, la fel trebuie să fi fost şi bunicii Sabrinei şi ai lui Peter.

---

7 Mamele (în limba latină în original)

— Presupun că asta ar trebui să fie liniştitor.

— Ce altceva mai e acolo? Con se aplecă pentru a întoarce pagina. Capetele lor aproape se atinseră; trupurile lor erau atât de aproape, încât Lilah îi simţea căldura. Acest lucru susţine ideea existenţei unui tumul[8]. Con arătă spre obiectele desenate pe pagina următoare. Aceasta arată ca o statuie. Un bol. Un cercel. Sunt destul de sigur că este o torţă.

— Pe cine crezi că reprezintă această statuie? întrebă Lilah privind desenul făcut în cerneală.

— O femeie plinuţă şi destul de înfricoşătoare. Acela din mâna ei este un şarpe? Dar vezi, pe celălalt braţ poartă un coş sau un bol.

— Seamănă cu Matres, despre care vorbeai, doar că e una singură în loc de trei.

Con dădu din cap.

— Eu cred că este o zeiţă a fertilităţii, deşi şarpele are de obicei o anumită conotaţie de moarte sau viaţă de apoi.

Pe pagina următoare se afla o listă de date.

— Înregistrările întâlnirilor lor, sugeră Con. Încep în iunie 1841. Mai întâi sunt neregulate, apoi devin patru în fiecare an.

Lilah răsfoi cartea.

— Uite câte sunt!

Pagina următoare era goală. Con se întoarse la liste.

— Uită-te la ultimele două pagini! Datele sunt din nou întâmplătoare.

Lilah studie înregistrările.

— Aceasta este perioada când a murit bunicul meu. Tatăl meu a preluat conducerea şi nu s-a mai ocupat de înregistrări.

Ea oftă şi puse cartea deoparte, întorcându-se către Con.

— Ce vom face? Simt că am descoperit multe, dar nu văd să fim pe punctul de a găsi cheia. Sau să aflăm ce se

---

8 În limba engleză, *barrow* înseamnă tumul, movilă artificială din pământ sau piatră înălţată în Antichitate deasupra mormintelor. Barrow House este o casă înălţată deasupra unui tumul, (n.red.)

întâmplă.

— Mă simt extrem de ciudat să-ţi spun asta, dar cred că trebuie să avem răbdare. Con o luă de mână. Ştim mult mai multe şi faptul că înţelegem ce făceau ne va ajuta. Bunicul tău a fost mult mai implicat în asta decât tatăl tău, aşa că eu cred că ar trebui să ne concentrăm asupra lui după ce terminăm aici.

— Ai dreptate, aprobă Con fără să-i dea drumul la mână, dar Lilah nu voi să-i atragă atenţia.

— Presupun că ar trebui să ne oprim. Se face destul de târziu, spuse ea fără tragere de inimă.

Con se uită cu atenţie în ochii ei, mângâindu-i degetele cu degetul mare.

— Vrei să… ai vrea să stau de pază în seara asta?

— Să stai de pază? Pentru cine… o, adică să mă prinzi dacă încep să hoinăresc la miezul nopţii?

— Da.

Lilah îi strânse mâna, entuziasmată de grija lui.

— Este foarte frumos din partea ta, dar am rezolvat problema. Îmi voi încuia uşa şi voi pune cheia deoparte.

— Foarte bine, dar dacă ai nevoie de mine…

— Ştiu.

Lilah îşi simţi brusc pieptul plin şi dureros. Pentru prima dată în viaţa ei îşi dorea să fie diferită. Să fie o femeie care nu îşi făcea griji sau planuri, care nu era sceptică şi supusă regulilor. Genul de femeie care ar putea să ignore convenţiile şi să nu se gândească la consecinţe. Genul de femeie de care lui Con i-ar putea păsa.

— Lilah… Con se opri, cu chipul neliniştit. Nu eşti… Nu te-ai gândi serios să te căsătoreşti cu acel bărbat, nu-i aşa?

— Cu Sir Jasper? Eu cred că asta este foarte clar din felul în care l-am evitat.

— Dar ştiu că mătuşa ta Helena îl favorizează, iar tu ai încredere şi te bazezi pe ea. M-am gândit că s-ar putea să te convingă. Că s-ar putea să cedezi pentru că este potrivit. Aş urî să te văd căsătorită cu cineva ca el.

— Serios?

Lilah îşi ţinu respiraţia. Despre ce vorbea Con?

— Meriţi mult mai mult. Ar trebui să fii cu un bărbat care să te preţuiască.

„Aşa cum nu o faci tu?”

Dar ea nu spuse nimic. Con se aplecă mai aproape.

— Delilah!

Se întoarseră. Sir Jasper stătea în prag, părând îngrozit.

— Ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu?

Capitolul 27

Sir Jasper afişă o figură atât de comică, stând acolo, în halatul lui de brocart, cu o bonetă de noapte asortată pe cap şi un sfeşnic în mână, încât Lilah se strădui să nu zâmbească.

— Lord Moreland! Aştept o explicaţie! Ce cauţi aici cu Delilah în toiul nopţii? Fără jachetă! Şi aşezaţi pe podea!

— Cel puţin eu nu umblu în pijama. Con se ridică în picioare, cu o lumină periculoasă în ochi. De ce hoinăreşti prin casa domnişoarei Holcutt, spionând-o?

— Spionând-o! Faţa lui Jasper deveni stacojie. Cum îndrăzneşti, domnule?! Sunt singura rudă masculină a domnişoarei Holcutt, ceea ce îmi dă tot dreptul să vă pun la îndoială comportamentul şi motivele.

— Şi aici aş fi jurat că motivele tale sunt altele decât familiale.

— Con, opreşte-te! Lilah se întoarse spre bărbatul în vârstă. Căutam prin unele dintre lucrurile bunicului meu.

— La ora aceasta?

— Da, nu este uimitor? Vocea mătuşii Vesta se auzi de pe scara interioară, făcându-i pe toţi să tresară. Tinerii au atât de multă energie.

Se întoarseră şi o văzură pe Vesta stând în vârful scărilor, cu o mână pe sânul ei amplu, în timp ce îşi trăgea sufletul. Deloc surprinzător, era o apariţie uluitoare într-un halat de dormit mov aprins, brodat cu dragoni aurii. Părul

prea negru i se revărsa pe spate. Nemulţumită de un singur sfeşnic, purta un candelabru cu trei braţe.

— Doamne, Dumnezeule! Sir Jasper se holbă la ea. De unde naiba ai apărut?

— Păi, de la etajul de mai jos, Jasper, de unde altundeva? Şi, zău, sunt surprinsă să te aud înjurând în prezenţa doamnelor.

În timp ce Jasper îşi căuta cuvintele, Lilah spuse:

— Bună, mătuşă Vesta!

— Doamnă Leclaire.

Con îşi înfrumuseţă salutul cu o plecăciune extravagantă, care o făcu pe Vesta să chicotească.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Vesta, adăugând către Jasper: Copiii mă ajută să caut prin lucrurile tatălui meu. Este o sarcină destul de importantă, după cum poţi vedea.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Jasper din nou, uitându-se în jurul său spre cameră pentru prima dată. Ce loc bizar!

— Lui Sir Ambrose îi plăceau ceasurile şi busolele, lămuri mătuşa Vesta cu modestie. Spunea că îşi doreşte întotdeauna să ştie cât e ceasul şi unde se află.

— Da, văd asta.

— Îmi pare atât de rău că te-am deranjat, Sir Jasper, spuse Lilah.

— Îţi cerem scuze că te-am trezit, adăugă Con fals. Probabil că dormi iepureşte dacă ne-ai auzit tocmai din dormitorul tău.

Celălalt bărbat răspunse aspru:

— Întâmplător eram treaz şi am văzut lumină în acest turn. M-am gândit că este mai bine să investighez. Ar fi putut fi hoţi.

— Mmm. Nu se ştie niciodată pe cine poţi găsi furişându-se prin casă, spuse Con.

Sir Jasper se făcu roşu de furie, iar Lilah spuse în grabă:

— Foarte amabil din partea dumitale, Sir Jasper. Apreciem foarte mult îngrijorarea dumitale. Nu-i aşa,

mătuşă Vesta?

— Ce? Mătuşa Vesta privea către teancul de cărţi de pe jos. O, da, desigur.

După o tăcere lungă şi neplăcută, Sir Jasper spuse:

— Da, ei bine... ăăă... atunci, vă urez noapte bună şi vă voi lăsa în... treaba voastră. Ochii îi licăriră la dulapul deschis, cărţile îngrămădite pe podea şi obiectele pe care Con le scosese pe birou.

Întorcându-se pe călcâie, părăsi camera. Ceilalţi trei rămaseră pe loc, ascultând zgomotul paşilor lui care se retrăgeau până când dispărură. Lilah se relaxă, oftând.

— Trebuie să recunosc, spuse mătuşa Vesta, pare foarte ciudat că Sir Jasper se furişează prin casă în întuneric.

— Cred că speră ca într-o zi să fie stăpân aici, răspunse Con.

— De aceea este aici? întrebă mătuşa Vesta. M-am gândit eu. Presupun că Helena l-a încurajat să-ţi facă curte. Nu-mi pot imagina de ce. Nu prezintă nici cel mai mic interes în afară de faptul că este banal. Ea ridică din umeri. Desigur, nici Helena. Mama ta era întotdeauna mult mai plină de viaţă. Nu, nu, dragă, nu e nevoie să ripostezi. Ea flutură o mână dispreţuitoare în timp ce Lilah se încruntă. Ştiu că este mătuşa ta îndrăgită.

Lilah înregistră accentul uşor de pe cuvântul „îndrăgită”. Se întrebă dacă Vesta era geloasă pe mătuşa Helena. Oare Vesta chiar se aşteptase să reia cu Lilah relaţia de unde o lăsaseră, după toţi aceşti ani?

— De unde ai ştiut că avem probleme? întrebă Con.

— M-am uitat pe fereastră şi am văzut lumina. Ştiam că trebuie să fiţi voi. Apoi l-am auzit pe Sir Jasper coborând scările, aşa că l-am urmat şi l-am văzut dispărând în vechea aripă. Ei bine, am bănuit că urma să vină aici să investigheze, aşa că am traversat curtea. M-am gândit că aş putea câştiga teren aici, dar, Doamne! Scările alea! Îşi puse mâna peste inimă, dramatic. Nu mai sunt copila care eram!

Con, aşa cum era de aşteptat, îi contestă galant

afirmaţia.

— Scările acelea ar putea doborî pe oricine.

— Aţi găsit ceva? întrebă Vesta, privind în jur.

— O carte, îi spuse Con. Tatăl dumneavoastră n-a vorbit niciodată despre credinţa lui în vechii zei şi alte lucruri de genul acesta?

— Poate că a făcut-o. Ea îşi încreţi fruntea, gândindu-se. Îmi amintesc că vorbea despre vechile legende. Regele Arthur şi Merlin. Sfântul Potir. Obişnuia să vorbească foarte respectuos despre o zeiţă. Odată mi-a spus că acest deal este sacru. A spus că ne-am tras viaţa din el. Se referea la canalele de energie din pământ, desigur, dar nu mi-am dat seama decât mai târziu. Vorbea adeseori despre miracolul vindecării sale.

— Ştii cum s-a întâmplat exact? întrebă Lilah. Ce a fost în neregulă cu el?

— A avut o febră îngrozitoare, de lungă durată când era tânăr, iar medicii i-au spus că i-a afectat inima. A avut… un soi de atacuri.

— Atacuri de cord?

— Nu, nu aveau de-a face cu inima. Spunea că inima lui o „lua razna”. Uneori pulsa şi alteori bătea atât de tare şi de repede încât se temea să nu explodeze. Nu mi-a spus cum s-a vindecat. A spus doar că s-a dus „în inima torului” şi asta i-a redat inima. Atunci mi-a spus că torul este sacru şi că viaţa familiei noastre vine de acolo. Se uită la Con. Crezi că acolo duce cheia? În acest loc, care este „inima torului”?

— Aş crede că da, încuviinţă Con.

— Nu a spus niciodată ceva anume despre locul unde se afla? În interiorul casei? Pe terenul din jur? insistă Lilah.

Vesta clătină din cap.

— Din câte îmi amintesc eu, nu. Eram încă foarte tânără când a murit. Poate că a discutat astfel de lucruri cu Virgil. Dar Virgil tocmai se căsătorise cu mama ta, aşa că, desigur, era mult mai interesat de dragoste.

— Din păcate, cartea nu spune nimic despre locul unde ar fi ascunsă cheia, spuse Lilah, aplecându-se să

ridice cartea bunicului ei.

— O vom lua de la capăt mâine, spuse Con cu încrederea lui obişnuită.

Lilah dădu din cap.

— Şi nu intenţionez să pierd timpul încercând să fac conversaţie cu Sir Jasper.

— Da, aprobă mătuşa Vesta. Părerea mea, draga mea, este că, dacă un bărbat îşi asumă să dea buzna peste oameni, nu se poate plânge de lipsa manierelor.

În timp ce se îndreptau spre uşă, Con se uită la cartea pe care Lilah o ţinea pe braţ.

— Iei cartea cu tine?

— Da. Eu… Lilah coborî privirea la volum. Nu era sigură de ce, dar simţea nevoia să-l ţină cu ea… Deşi nu voia să admită asta de faţă cu ei. Cred că este cel mai sigur.

*

Deşi ochii ei erau încercănaţi din cauza lipsei de somn, Lilah era plină de entuziasm când coborî la micul dejun a doua zi de dimineaţă. Încuiase uşa cu o noapte înainte, ceea ce o împiedicase să umble în somn, dar noaptea ei fusese agitată. Se trezise de mai multe ori, dezorientată în întuneric, cu inima bătându-i nebuneşte.

În cele din urmă, se deşteptă şi îşi petrecu restul nopţii analizând cu atenţie cartea bunicului ei. Era nerăbdătoare să-i spună lui Con ce găsise.

Din nefericire, Sir Jasper stătea la masă cu Con, stricându-i planurile. Lilah aruncă o privire către Con şi se aşeză. Con se îndreptă, iar vocea răsună întrebătoare.

— Lilah!

— Constantine.

Un zâmbet i se ivi în colţul gurii.

— Pari mai vioaie în dimineaţa aceasta.

— Chiar? zise Lilah afişând un zâmbet mai larg.

— Vioaie! exclamă Sir Jasper. Zău, Moreland, nu vezi bine? Delilah, pari epuizată.

Con se încruntă, dar nu făcu niciun comentariu.

— O, mulţumesc, Sir Jasper. E plăcut să ştiu că sunt trasă la faţă.

— Nu am vrut să spun – desigur că arăţi încântător. Nu poţi arăta altfel. Dar este clar că te-ai suprasolicitat. Mă tem că aceste ore târzii sunt prea mult pentru organismul tău.

— Organismul meu e bine, Sir Jasper.

— Zău acum, spuse el pe un ton jovial. Nu te pot lăsa să te îmbolnăveşti, nu?

Con îşi drese glasul şi se lăsă pe spate să privească.

Lilah îi aruncă lui Sir Jasper cea mai aspră privire a ei.

— *Tu* nu poţi? Nu reuşesc să înţeleg de ce te interesează pe dumneata.

Jasper clipi.

— Ei bine, ăăă, adică…

Aruncă o privire plină de resentiment către Con, de parcă el ar fi cauzat problema.

Lilah îşi împinse ceaiul.

— Con, te rog să ne scuzi, cred că eu şi Sir Jasper trebuie să avem o discuţie.

El privi de la Lilah la Jasper şi înapoi.

— O, bineînţeles! Se ridică în picioare, apucând o bucată de şuncă din farfurie şi ieşi din cameră. Ruggins, cred că nu mai este nevoie de noi aici.

Majordomul îl urmă, iar Lilah închise uşa. Se întoarse spre Sir Jasper, care se ridicase în picioare.

— Îţi mulţumesc, Lilah, că i-ai cerut tipului ăluia să plece. Este timpul să punem capăt şederii lui aici. Atenţiile fiului unui duce sunt fără îndoială măgulitoare, dar vor stârni discuţii dacă rămâne aici. Şi mătuşa ta Vesta este, ăăă… Ei bine, nu e o persoană pe care aş considera-o drept o însoţitoare potrivită.

— Îţi mulţumesc pentru îngrijorare, dar te asigur că este nejustificată. Şi nedorită. Lilah îşi simţi mâna încleştându-se în pumn şi o desfăcu. Nu ştiu ce ţi-a spus mătuşa Helena ca să te determine să mă vizitezi.

— Doamna Summersley este în mod firesc îngrijorată

de faptul că eşti aici cu un bărbat cu o anumită reputaţie, care îţi face curte, şi doar cu doamna Leclaire să te însoţească.

— Constantine Moreland nu-mi face curte. El este înrudit prin căsătorie cu cea mai dragă prietenă a mea şi-mi este la rândul său prieten. Lilah îi ignoră mormăitul dispreţuitor. În plus, nu am auzit niciodată ca el să fi pus în pericol numele vreunei domnişoare.

— E un uşuratic, nu are pic de solemnitate. Poate că tatăl lui este duce, dar este bine cunoscut faptul că întreaga lui familie este ciudată.

— Aş putea să-ţi amintesc că nici familia Holcutt nu este cunoscută pentru normalitatea ei.

— De aceea este deosebit de important ca eu şi cu tine să avem grijă să nu cădem pradă zvonurilor.

— Nu există niciun „eu şi cu tine”, se răsti Lilah iritată.

El zâmbi blând.

— Sper ca asta să se schimbe.

— Nu există niciun motiv pentru ca lucrul acesta să se întâmple.

— Delilah, draga mea, eşti tânără. Este perfect de înţeles că te bucuri de petreceri, de atenţia multor domni tineri. Dar astfel de lucruri nu pot continua pentru totdeauna. În curând vei începe viaţa de adult. O femeie singură nu are loc în lume. Ea trebuie să aibă un soţ care să o protejeze şi să aibă grijă de ea, copii de crescut, o casă pe care să o numească a ei.

— Am o casă pe care să o numesc a mea. Stăm în ea. Şi nu am nevoie de cineva care să mă protejeze sau să aibă grijă de mine.

— Draga mea…

Zâmbetul şi tonul lui erau atât de răbdătoare şi de condescendente, încât o făceau pe Lilah să strângă din dinţi.

— Domnule Jasper! Dacă mătuşa Helena ţi-a dat motive să speri că vei avea succes curtându-mă, îmi pare sincer rău. Nu avea dreptul să te încurajeze.

Părea surprins.

— Dar, Lilah… Suntem o partidă excelentă. Ne vom reuni pământurile. Îţi sunt devotat.

— Nu te iubesc şi sunt sigură că nici tu nu mă iubeşti.

— Te îndrăgesc cel mai mult, draga mea, şi sunt sigur că în timp vei ajunge să simţi la fel.

— Mă îndoiesc, având în vedere că te îndrăgesc din ce în ce mai puţin cu fiecare clipă. Lilah respiră adânc. Îmi pare rău că sunt nepoliticoasă, dar eforturile mele mai subtile nu au avut rezultatul scontat. Aşa că trebuie să-ţi spun cât mai direct posibil că nu am intenţia de a mă căsători cu tine. Acum sau vreodată.

El o privi mânios.

— Dacă te agăţi de iluzii copilăreşti despre o dragoste ideală, eşti foarte naivă! Dragostea este mult supraestimată.

— Probabil că este. Cu siguranţă, este rară şi nu am aşteptări de aşa ceva. Dar vreau să am ceva mai mult decât o partidă bună.

— M-aş gândi bine dacă aş fi în locul tău, spuse Jasper încordat. Având în vedere situaţia în care trăieşti aici, reputaţia ta ar putea fi în pericol. Eu sunt dispus să pun acţiunile tale pe seama naivităţii şi iluziilor copilăreşti, dar nu toată lumea va fi la fel de generoasă.

Lilah fu cuprinsă de furie.

— Mă ameninţi?

— Nu este nicio ameninţare. Pur şi simplu îţi vorbesc despre realităţile de care ar trebui să fii conştientă. Nu vei primi o ofertă de la fiul acelui duce, dacă asta aştepţi. Este clar că individul doar flirtează cu tine.

Pentru o clipă, Lilah îşi dori ca „individul” să-i fi arătat cum să dea corect cu pumnul. Îşi păstră însă controlul şi spuse doar:

— Cred că este timpul să părăseşti această casă, Sir Jasper.

Jasper clipi la vorbele ei tăioase.

— Înţeleg. Ei bine, atunci, îmi voi lua adio de la tine. Te rog să-i transmiţi salutările mele mătuşii tale. Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse. Simt că este de datoria

mea să vorbesc cu doamna Summersley despre situaţia de aici. Mă tem că va fi foarte dezamăgită.

Lilah simţi un nod în stomac la auzul vorbelor lui. Avea dreptate, iar ea nu se putea abţine să nu se simtă vinovată. Încălcase cu mult concepţiile mătuşii ei. Mai rău, îi plăcuse la nebunie.

— Preocuparea principală a mătuşii Helena este fericirea mea.

Din nefericire, nu mai era sigură că mai credea acest lucru.

Capitolul 28

Con se abţinu să tragă cu urechea în hol, chiar dacă ar fi vrut să audă ce îi spunea Lilah lui Sir Jasper. Judecând după expresia feţei ei, avea o puternică suspiciune că nu se va termina bine pentru acesta. Probabil că era meschin din partea lui să găsească satisfacţie în acel rezultat, dar o făcu.

Retrăgându-se în bibliotecă, îşi petrecu timpul trăgând de cărţi pentru a vedea dacă acestea declanşau deschiderea vreunei uşi secrete. Câteva minute mai târziu, când auzi zgomotul de paşi grei pe hol, se întoarse în sala de mese.

Lilah stătea la fereastră, iar soarele îi lumina părul într-o flacără de roşu şi auriu. Stătea dreaptă, iar chipul ei era împietrit, dar era atât de plăcut să priveşti la corpul ei lung şi subţire şi la părul strălucitor, încât Con doar se rezemă de tocul uşii pentru o clipă, bucurându-se de privelişte.

Lilah se întoarse.

— O! Nu mi-am dat seama că eşti acolo.

— Bănuiesc că drăguţul tău nu a fost foarte mulţumit de conversaţia avută.

— Nu. Lilah oftă şi se aşeză, luând pâinea prăjită de pe farfuria din faţa ei. De ce este atât de greu să ştii ce este corect?

— N-am crezut niciodată că te voi auzi recunoscând

că nu ştii ce este corect, observă Con aşezându-se lângă ea.

— Altădată ştiam.

Lilah îşi sprijini bărbia în palmă.

— Poţi să dai vina pe mine. Sunt o influenţă proastă.

Lilah îi aruncă o licărire de zâmbet.

— Eşti.

— Să îndrăznesc să sper că Sir Jasper ne părăseşte?

— De îndată ce poate, îmi imaginez. Privirea ei se înăspri. Va alerga direct înapoi la mătuşa Helena. Sper că nu va decide că trebuie să vină ea însăşi aici pentru a îndrepta lucrurile.

— Ce este atât de încurcat încât trebuie îndreptat?

Ea ridică pe jumătate din umeri.

— Eu, presupun.

— Nu ai nevoie de nicio îndreptare. Con se gândi cum se schimbase ea recent. Frumuseţea îi înflorise cu fiecare zâmbet, fiecare râs, fiecare gând neînfrânat. Bănuia că ea nu ar fi vrut să audă asta. Ce-ar fi mai bine să-mi vorbeşti despre ce-ai vrut sa spui în această dimineaţă?

— De unde ştii că am vrut să spun ceva?

Ea zâmbi provocator, iar căldura de acum familiară îl cuprinse.

Con avu un impuls puternic să se aplece şi să o sărute, dar spuse doar atât:

— Pentru că nu sunt la fel de orb ca Sir Jasper. Ai găsit ceva în cartea aceea?

— Am găsit. Ultima pagină avea o altă frază în latină tipărită pe ea: *„Fortis quam germanitas nullum est vinculum”.*

— „Nu există nicio legătură mai mare decât cea a fraternităţii.” Cu siguranţă erau fascinaţi de această idee, nu-i aşa?

— Dar acesta nu este lucrul cel mai important. Am găsit ceva pliat şi lipit între ultimele pagini.

Ea scoase o foaie de hârtie din buzunar şi o întinse pe masă.

El se entuziasmă.

— Schiţele pentru chei!

— Uită-te la diferitele capete de cheie. Una are roata cu spiţe pe care o găseşti adesea pe artefactele de aici. Cred că acesta este un simbol pentru soare. Şi deasupra ei un cuarţ galben.

— Deci reprezintă cerul? Intelectul? Cheia lui Blair. Cele trei linii ondulate paralele... Con arătă spre un alt desen. Marea?

Lilah dădu din cap.

— Reprezentată de un safir. Cheia bunicului meu.

— Prin urmare, aceasta din urmă cu ornamente şi, desigur, şerpi încolăciţi ar fi fost a lui Dearborn.

Con bătu absent cu degetele pe masă.

— Ai crede că ar fi scris mai multe despre ceea ce credea.

— Poate că a făcut-o. Nu am terminat de căutat în camera cu ceasuri aseară. S-ar putea să fie mai multe în acele dulapuri.

— Atunci să ne întoarcem!

Îşi petrecură restul dimineţii scotocind printre lucrurile din biroul şi dulapurile bunicului ei. Dimineaţă târziu, spre marea lui încântare, Con găsi pe unul dintre sertare un ornament sculptat în spirală pe care putu să-l împingă în lateral. Sub el se afla o fâşie mai mică de lemn. Când îl întoarse, se auzi un clic.

— Ştiam eu! Un sertar secret. Pipăi sub birou şi găsi un sertar mic care alunecă în afară. Îl scoase şi îl puse pe birou. Lilah, vino să vezi. Am găsit ceva!

Îşi aplecară împreună capetele peste bucata de hârtie aflată înăuntru. Lilah recunoscuse deja scrisul de mână al bunicului ei. Citi cu voce tare.

Tot ce avem îţi datorăm ţie. Tot ceea ce suntem îţi oferim ţie.

Din teamă şi întuneric, ţi-ai dezvăluit glorioasa făptură şi ne-ai încredinţat cunoaşterea lumii de dincolo. Cu smerenie şi bucurie, îţi oferim asta, jurământul nostru sfânt:

Îţi încredinţăm vieţile noastre şi devotamentul nostru.

Onorăm vechile ritualuri. Ne închinăm la vechii zei. Credem în refacerea vieţii. Suntem pentru totdeauna păzitorii Porţii, păzitorii Căii. Ne păstrăm credinţa, ştiind că vom fi binecuvântaţi pentru eternitate să locuim în pace cu tine.

— Este crezul lor. Fascinant. Con se apleca să ridice hârtia. Uite! Mai este o pagină!

— Este ordinul cultului lor.

Defilăm în procesiune solemnă.
Deschidem uşa ta unison.
Ne adunăm la altar.
Prezentăm sacrificiul
Ofranda de sânge.
Ne punem mâinile pe altar şi recităm crezul.
Primirea de daruri.
Rugăciunea finală.
Imn.

— Sacrificiu. Este cam înfricoşător. Lilah se întoarse către Con. Nu crezi că… sacrificau animale acolo, nu?

Stomacul începu să-i zvâcnească.

— Mă îndoiesc de asta. Sacrificiile ar putea fi orice – daruri de fructe, din câte ştim. Sau chiar renunţarea la anumite lucruri, ca în Postul Mare. Jur că voi renunţa la trabucuri în următoarele trei luni.

— Dar ce este cu această „ofrandă de sânge”? sublinie Lilah.

— Sună de parcă ar fi ceva în plus faţă de sacrificiu. Bănuiesc că îşi făceau o mică tăietură pe încheieturi sau mâini, să zicem, şi toţi trei picurau un pic de sânge pe altar. Jurăminte de sânge, ceva de genul acesta.

— Apoi îşi puneau mâinile pe altar şi spuneau crezul. Şi uite… Lilah arătă în josul paginii. Aici este un desen. Se încruntă la dreptunghiul cu trei cercuri grupate în jurul lui.

— Felul în care stăteau la altar, spuse Con. Şi aceasta

este fără îndoială rugăciunea finală. *„O, Mamă milostivă, îţi mulţumim pentru acestea, pentru darurile tale. Renăscuţi, mergem înainte, încrezători în bunătatea Ta şi în deplinătatea iubirii Tale.”* Uimitor cum te face un ritual să foloseşti majuscule, nu-i aşa? cugetă Con.

— Îmi place felul în care a subliniat „procesiune solemnă”.

— Crezi că indicaţia e pentru Dearborn? rânji Con. Sir Ambrose a fost cu siguranţă un tip dictatorial.

— Să nu îndrăzneşti să spui că este o trăsătură de familie!

Lilah ridică o sprânceană la el.

— Nici prin cap nu mi-a trecut.

Îi făcu cu ochiul şi se întoarse la căutarea lui. Restul zilei se dovedi fără rezultate, deşi căutară cu îndârjire, făcând pauză doar pentru ceai. În cele din urmă, Con se aşeză oftând şi se rezemă de dulap.

— Cred că am acoperit – sau descoperit – fiecare centimetru pătrat din această cameră.

— Cred că pot spune cu siguranţă că nu e nimic altceva de găsit aici, zise Lilah şi se aşeză lângă el.

— Unde să căutăm în continuare? întrebă Con. Nu ne putem permite să pierdem prea mult timp.

— Con, serios, dacă începi să vorbeşti despre calamitatea domnului Dearborn, din ziua solstiţiului de vară…

— Dar nu pare mai probabilă – sau măcar mai puţin absurdă – acum că am găsit toate astea? Îşi flutură vag mâna în jurul biroului. Nu ţi se pare că sună a ceea ce visau aceşti oameni: Ne întâlnim şi renaştem la fiecare trei ani, altfel zeii ne vor blestema. Doar în mai multe cuvinte cu majuscule.

— Da, sună exact ca ei. Şi partea importantă a propoziţiei tale este „visau”. Au inventat această religie doar în imaginaţia lor. Asta nu o face să fie reală.

Lilah nu avea de gând să admită că, în ciuda celor spuse, simţea o senzaţie ciudată de presiune în interiorul ei.

— Ei bine, Dearborn şi Sir Jasper sunt destul de reali – şi unul sau altul, sau ambii, caută cheia. Trebuie să o găsim.

— Am percheziţionat deja camera tatălui meu. Biroul bunicului meu. Nu ştiu, Con. O cheie este un lucru atât de mic. Ar putea fi ascunsă oriunde.

— Trebuie să găsim şi sanctuarul, sublinie Con.

— Dacă am putea vedea uşa, am avea o idee mai bună despre ce căutăm.

— Da, dar ştim şi mai puţine despre locaţie.

— Hai să ne gândim! Con îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Aceşti bărbaţi se adună, se ameţesc cu câteva pahare de vin sau coniac. Apoi se îndreaptă spre această cameră, o deschid cu cele trei chei şi fac o ceremonie. Sau poate că beau ceva, ca parte a ceremoniei.

— Poate că ar trebui să căutăm după „pălăriile lor caraghioase”.

— O, cred că mai degrabă după nişte robe cu glugă. Con deschise ochii. Mă întreb cum au găsit această „poartă”? Nu poate fi uşor de sesizat, altfel alţii ar fi găsit-o. Avem trei flăcăi tineri, care se plictisesc la ţară, la kilometri distanţă de distracţii. Chiar şi având în vedere sănătatea proastă a bunicului tău şi preferinţa lui Blair pentru ţeluri intelectuale, trebuie să îşi fi dorit să se distreze, să caute aventuri.

— Probabil. Crezi că asta făceau când şi-au găsit sanctuarul?

— Da. Unde ar merge pe aici pentru o aventură? O peşteră, poate?

— Nu sunt în apropiere.

— Nişte ruine vechi?

— Tumulul este la kilometri distanţă, iar fântâna sfântă şi mai departe.

Privirea lui Con se lumină.

— Ah, dar sunt nişte ruine chiar aici, nu-i aşa? El arătă în jos. Nu ai spus că această parte a casei a fost construită pe ruinele unui vechi castel?

— Beciurile! Chipul lui Lilah se însenină. Ai dreptate.

Sună exact ca genul de lucruri care să provoace curiozitatea unui grup de tineri.

— Exact. Celule umede, întunecate. Schelete în lanţuri. Ar trebui să coborâm în temniţe.

— Nu sunt temniţe. Sunt doar pivniţe… dar am înţeles că sunt foarte mari.

— Atunci pivniţe.

Se ridică şi îi întinse mâna.

— Este prea târziu să începem acum. Asta e o treabă pentru toată ziua.

— Ai dreptate. Oricât de îndurerat mă simt să fiu prudent, vom începe mâine.

*

Con se aşeză din nou lângă uşă în acea noapte. Lilah nu-i ceruse să o supravegheze şi spera că soluţia ei de a-şi încuia uşa o va împiedica să hoinărească, dar nu putea să se culce, ştiind că s-ar putea expune unui pericol.

O făcuse şi cu o seară înainte, după ce se întorseseră în camerele lor, neducându-se la culcare până când nu se treziseră servitorii. Lipsa de somn îşi spunea cuvântul. Acum, în timp ce stătea acolo, tot aţipea, apoi se trezea tresărind.

Începu să plouă şi sunetul îl linişti, trăgându-l la somn. Se trezi tresărind la zgomotul unui tunet. Îngrozit, se uită pe hol la uşa închisă a lui Lilah, apoi se ridică şi se duse la fereastră. Ploaia se transformase într-o furtună, norii acopereau luna, cuprinzând totul într-un întuneric de beznă, până când fulgeră, luminând grădina.

Se uită la ceas. Era aproape ora trei. Se întrebă dacă putea să renunţe la veghea lui acum; de fiecare dată când Lilah ieşise afară, fusese înainte de această oră. Mergând spre uşă, aruncă o altă privire pe hol. Încremeni. Văzu o linie subţire de umbră care despărţea uşa de tocul ei.

Cu inima bătând cu putere, traversă coridorul. Uşa era puţin întredeschisă. O împinse cu grijă – ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Lilah să se trezească şi să ţipe la

prezenţa unui bărbat în dormitorul ei.

Dar nu exista nicio posibilitate să se întâmple aşa ceva. Cuverturile ei erau date la o parte şi patul era gol. Cheia uşii zăcea pe podea, la picioarele lui. Con se întoarse şi alergă în jos pe scări, îşi spuse că nu exista niciun motiv de îngrijorare. Ea făcuse lucrul acesta de mai multe ori până acum, fără să păţească ceva. Simţurile şi instinctele ei păreau şi funcţioneze, deşi mintea ei nu era conştientă. Cu toate acestea, Con nu reuşea să înlăture acest sentiment de presiune.

Se blestemă pentru că adormise. Oare uşa ei fusese întredeschisă când se trezise şi nu o observase fiindcă era ameţit de somn? Sau fusese închisă şi ea plecase cu doar o clipă în urmă, în timp ce el se uita pe fereastră?

Intenţiona să meargă la turn, dar se opri brusc când traversă holul care ducea la uşa din spate. Logica îi spunea că Lilah s-ar fi îndreptat spre turn, aşa cum făcuse seara trecută. Dar ceva îl atrase altundeva şi se întoarse către uşa din spate. Relaxarea din piept îi spunea că avea dreptate.

Îşi dădu seama că între el şi uşă nu se afla vreo lumină sau imagine – doar o uşoară tulburare în aer. Ar fi putut să o descrie ca pe o undă sau o strălucire palidă, asemănătoare cu distorsiunea valurilor de căldură deasupra unui foc.

Grăbi paşii. Această sclipire slabă era ceea ce văzuse noaptea trecută în sala mare când o urmărise pe Lilah prin întuneric. Ieşi în grabă pe uşă şi începu să alerge, urmând unduirea neclară care rămase constant în faţa lui. Ea se dusese la labirint.

Tunetul bubui; ploaia îl udă. Şi Lilah era aici afară doar în cămaşa de noapte. S-ar putea îmbolnăvi. Ar putea aluneca pe iarba umedă. S-ar putea rătăci în labirint. Intră în gardurile vii alambicate. Licărul plutea nu spre centru, ci la distanţă, iar el se întoarse în acea direcţie.

Lilah nu ajunsese departe. O găsi pe una dintre aleile necurăţate, cu tufişurile groase în jurul ei, cu ramurile minuscule întinzându-se ca nişte degete spre ea. Stătea în

genunchi lângă o bancă, cu cămaşa de noapte udă, iar din părul ei curgea apă. Suspina, cu mâinile peste faţă, cu tot trunchiul tremurând sub forţa suspinelor.

— Lilah!

Alergă la ea.

Ea ridică capul.

— Con. O, Con!

Se aruncă în braţele lui, agăţându-se de el, cu faţa îngropată în pieptul lui.

Con îşi prinse braţele în jurul ei, strângând-o la piept, căutând frenetic să spună sau să facă ceva pentru a-i alina durerea. Îi murmură numele şi o sărută pe păr, rostind neputincios şi inutil:

— Ssst! Este în regulă, draga mea. Sunt aici. Nu plânge. Eşti în siguranţă. Nu voi lăsa nimic să te rănească.

— Nu, gemu ea, strângându-şi braţele în jurul taliei lui. Nu este. Nu ştii…

— Spune-mi. Spune-mi ce este în nereguli. Ce pot să fac?

— Nimic. Ea se trase înapoi, ridicând privirea spre el. În întuneric ochii ei erau mari şi privirea rănită. Ploaia îi curgea pe faţă, amestecându-i-se cu lacrimile. Nimeni nu poate face nimic. Este în mine. O, Con, este adevărat! Totul este adevărat!

— Ce este adevărat?

— Şedinţa de spiritism. Această casă.

Nimic din ce ar fi putut spune nu l-ar fi surprins mai mult. Pentru o clipă, nu putu decât să se holbeze la ea, mut de uimire.

— M-am ascuns şi m-am minţit în toţi aceşti ani, continuă ea. Cuvintele ei erau repezi, încărcate de frică. Dar este aici şi-o să mă ia în stăpânire. O să mă distrugă. Ne va distruge pe toţi.

Capitolul 29

Cuvintele lui Lilah fură primite cu o tăcere uluită. În întuneric nu putea distinge expresia lui Con; habar nu avea ce gândea sau simţea el. În acest moment, era prea amorţită şi epuizată ca să-i pese. Tremura.

— Lilah… O mângâie pe păr şi ea se aplecă spre el, tânjind după căldura lui, după bătăile constante ale inimii lui. O luă în braţe. Îngheţi de frig. Hai să mergem înăuntru!

Con o duse în bucătăria enormă şi o aşeză pe vatra largă de piatră. Aprinzând focul, privi în jur şi găsi o jachetă aspră atârnată de cârligul de lângă uşă. O înfăşură în jurul ei. Asta te va ajuta să te încălzeşti până îţi aduc ceva uscat de îmbrăcat.

Lilah îl privi cum pleacă. Camera părea mai rece fără el. Îşi înfăşură haina mai strâns în jur şi se ghemui lângă foc. Nu se putea opri din tremurat. Nu se simţea înfrigurată doar din cauza hainelor ude. Era acea groază de a se fi trezit în labirint, cu tunetul reverberându-i prin corp şi acel lucru, acea putere, trăgând de ea. În acel moment ştiuse. Îşi amintise totul.

Când se întoarse, Con aduse cu el o grămadă de pături şi de haine şi, evident, se schimbase în haine uscate. Cămaşa lui, atârnată în afara pantalonilor, era simplă, cu mâneci largi şi cravata desfăcută la gât. Părul lui era umed şi ciufulit. Avea un aspect de om cu reputaţie îndoielnică. Absolut atrăgător.

Con puse un teanc de pături împăturite lângă ea. Deasupra lor zăceau o cămaşă de noapte şi un halat. Gândul mâinilor lui căutând printre rochiile şi lenjeria ei îi provocă un fior care nu avea nimic de-a face cu frigul. Cum putea să se gândească la asemenea lucruri într-un moment ca acesta?

— Pune-ţi astea pe tine! Nu mă voi uita.

Îi luă jacheta de pe ea şi începu să facă ceai, având grijă să stea cu spatele la ea. Lilah îşi scoase cămaşa de noapte, simţindu-se expusă… şi în mod ciudat puţin excitată din acest motiv – şi o îmbrăcă pe cea uscată. Înfăşurându-şi halatul, îşi trase o pătură în jurul ei şi se aşeză din nou lângă foc.

Con îi aduse o ceaşcă de ceai aburind şi trase un scaun mic pentru a se aşeza cu faţa la ea. Sorbi din propriul lui ceai, privind-o, apoi puse ceaşca deoparte şi se aplecă în faţă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu ştiu de unde să încep.

— Începe cu ceea ce s-a întâmplat în seara asta, îi spuse el, luându-i una dintre mâini în a lui.

— Este clar că am mers din nou în somn. Probabil că am scos cheia din cutia mea de bijuterii şi am descuiat uşa, oricât de incredibil pare.

— Ai visat?

— Nu sunt sigură. Eram conştientă că sunt… atrasă. Nu îmi puteam trage sufletul şi trebuia să merg undeva, deşi nu aveam nicio idee despre unde se află acel loc.

— Trebuia? Ai visat că cineva te forţează? întrebă Con.

— Nu. Simţeam nevoia. Mă simţeam condusă.

— Şi apoi…

— Dintr-odată s-a auzit un tunet şi m-am trezit. Am văzut unde mă aflam şi mi-am dat seama că am umblat din nou în somn. Şi… poate că din pricina furtunii, a tunetului şi a fulgerului, nu sunt sigură, dar dintr-odată mi-am reamintit. Ea oftă slăbită, cu mâinile tremurându-i uşor. O, Con, m-am înşelat atât de mult şi atât de prosteşte. *Am fost atât de oarbă.*

— E în regulă. Îi luă mâinile între ale lui. Ce ţi-ai amintit?

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea. La şedinţa de spiritism. Îşi umezi buzele. Voia să-i spună, trebuia, totuşi, cu greu putea să forţeze cuvintele. Un bărbat pe care mătuşa Vesta l-a cunoscut – cineva pe care îl iubea, cred – a vrut să-şi contacteze unchiul. Era important pentru ea, aşa că mă dorea acolo. Ea obişnuia să spună că spiritele tânjeau să fie cu copiii. Nu am vrut să merg. Şedinţele mă speriau – întunericul, şi lumânările, şi conversaţiile spirituale.

— Pare suficient pentru a speria orice copil.

— Dar a fost insistentă. Însemna atât de mult pentru ea. Şi eu... Lilah îşi strânse buzele, reţinându-şi lacrimile. O iubeam pe mătuşa Vesta. Ai avut dreptate. Era ca o mamă. Era amuzantă. Venea la petrecerile mele de ceai. Îi plăcea să-mi împletească părul. Îmi spunea că întotdeauna a invidiat părul mamei mele.

— Îmi pare rău că a plecat. Con îi ridică mâna să o sărute. Sunt sigur că nu a avut nimic de-a face cu sentimentele ei pentru tine. Acea şedinţă a atras atât de multă atenţie. Ea şi-a dorit viaţa care o atrăgea.

— Faima şi averea. Ştiu. Lilah oftă. Şi asta a fost vina mea. Şedinţa a fost... eu am făcut...

— Ce ai făcut? Con se încruntă. Ai făcut geamul să explodeze? Lilah, aşa cum ai spus, s-a exagerat. A fost furtună.

— Nu. Nu a fost. Lilah îşi luă inima în dinţi, privindu-l pe Con în ochi. Inima îi bătea nebuneşte. A fost ploaie în acea noapte, dar nu o furtună feroce. Cel puţin, nu înainte de şedinţă.

Con o urmărea cu privirea.

— Îmi spui că tu crezi că a apărut un spirit răzbunător? Că l-ai adus înapoi din morţi?

— Nu mă crezi?

— Sigur că te cred. Lilah se relaxa, încălzită de răspunsul lui rapid. Lilah, ştiu că nu minţi. Şi dacă tu crezi că a apărut un spirit, la fel şi eu. Dar nu înţeleg. De ce crezi că eşti de vină?

— Eu am fost cea care l-a atras. Au fost unele lucru în neregulă cu mine.

— Lilah, nu, nu e nimic în neregulă cu tine.

— A fost. Ştiam. Am simţit-o. Devenise mai rău decât cu un an în urmă. Atunci am început să merg prin somn. Nu-mi aminteam ce făceam, dar, uneori, când mă trezeam, în acele momente, aveam sentimentul pe care l-am avut în seara asta. Mă simţeam... atrasă.

— Şi la şedinţele de spiritism?

— Acolo era invers. Simţeam că atrăgeam ceva. Că aş avea o strângere aici. Ea se bătu în piept. Ca un pumn care

se strânge în mine, trăgând această… această putere în mine. Eram responsabilă, dar nu aveam control asupra ei. Mă controla.

— Erai un copil, Lilah. Nu ştiai ce să faci. Dacă există vină, ar trebui să fie a Vestei. Ea te-a folosit.

— Nu sunt sigură că şi-a dat seama cât de mult am de-a face cu asta. Ea a crezut că totul avea legătură cu ea. Eram mai degrabă un talisman norocos.

— Ce s-a întâmplat exact la această şedinţă?

— Mătuşa Vesta le-a cerut servitorilor să pună o masă în sala mare. Am stat între ea şi tata. Erau mai mulţi oameni acolo şi toţi ne ţineam de mână. Când mătuşa Vesta l-a chemat pe ghidul ei spiritual, am simţit un nod în piept. A devenit din ce în ce mai puternic şi mai strâns şi acea putere a început să curgă în mine. S-a răspândit în tot corpul meu, extinzându-se şi crescând. Era ca şi cum aş fi plutit în ocean şi aş fi fost ridicată de un val. A fost palpitant.

— Îmi imaginez.

— Dar m-a şi speriat. Când s-a revărsat în mine, ploaia de afară s-a transformat într-o furtună. Am încercat să lupt cu ea, să împing energia înapoi, dar nu am reuşit. Am simţit că mă va consuma, mă va sufoca. Apoi a explodat, revărsându-se din mine ca apa care sparge un baraj. Atunci, geamul s-a spart şi a intrat furtuna. Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea pentru că am leşinat.

— Trebuie să te fi îngrozit.

— Într-adevăr. Nu m-am trezit până în după-amiaza următoare. Tatăl meu a intrat în camera mea şi… ah, Con, expresia de pe chipul lui. Inconştient, Lilah îi strânse mâna. Era fericit şi uşurat, dar şi şocat, chiar şi puţin uimit. În spatele acestor stări era teama. Şi asta m-a speriat şi mai tare. După aceea, nu m-a mai privit niciodată aşa cum mă privise înainte. Era ca şi cum mă iubea, dar eram o străină pentru el. O străină periculoasă.

— Îmi pare atât de rău, scumpo. Con întinse mâna, trăgând-o în poala lui. El o legănă, cu capul lângă al ei. Era îngrijorat *pentru* tine, se temea pentru tine, nu *de* tine.

— Poate. Dar m-a încredinţat mătuşii Helena.

Braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Sunt sigur că a crezut că trebuie să te scoată din această casă pentru propria ta protecţie. Mergeai în somn şi apoi această şedinţă scăpată de sub control te-a lăsat inconştientă ore întregi. Fără îndoială se temea că dacă rămâi s-ar fi putut întâmpla ceva şi mai rău. Dacă erai departe de această *forţă,* în grija mătuşii tale, Helena, nu a surorii lui, Vesta, erai în siguranţă.

— Eşti amabil. Dar nu e nevoie să-ţi pară rău pentru mine. Eu şi tatăl meu nu fuseserăm niciodată apropiaţi înainte de asta. Ea oftă, cuibărindu-se în el. Cum am putut să uit aşa ceva? Am *crezut* că mi-am amintit, dar totul era greşit.

— Ai avut o experienţă înfiorătoare. Ai vrut să o uiţi. Deci ai creat o amintire mai bună.

— Nu mai ştiu ce să cred. Simt că mi-am construit viaţa pe o fundaţie de nisip. Oare tot ceea ce credeam era greşit? Cine sunt eu cu adevărat? Dacă chestia aceasta pune din nou stăpânire pe mine? Mă controlează. Nu mă pot controla să nu merg în somn. Nu am nicio putere asupra ei sau asupra mea. Mă tem că mă va consuma şi că eu, cea de acum, nu voi mai exista. Că nu voi fi altceva decât o carcasă goală, un trup, iar în mine va fi doar… ea.

— Prostii, spuse Con, luând-o de umeri şi privind-o în ochi. Nu înseamnă că dacă te-ai înşelat în privinţa unei amintiri din copilărie te vei transformi în altcineva. Fie că eşti Lilah, Delilah sau Dilly, tu eşti şi ai fost întotdeauna tu. Ai coloană vertebrală. Ai principii. Eşti statornică. Eşti calmă. Eşti sceptică. Gândeşti bine lucrurile. Nimic din toate acestea nu se schimbă.

— Par o tipă plictisitoare.

— Orice, numai plictisitoare nu. De asemenea, eşti inteligentă, frumoasă şi îndrăzneaţă.

— Îndrăzneaţă? Chiar aşa, Con…

— Eşti, insistă el. Doar că ai încercat să eviţi asta în ultimii zece ani. El îşi încolăci din nou braţul în jurul ei, împingându-i uşor capul înapoi pe umărul lui. Nimic nu va

pune stăpânire pe tine. Eşti mai puternică decât orice forţă. Şi dacă încearcă să-ţi facă rău, nu-i voi permite.

Lilah zâmbi.

— Ah, păi, atunci, mă simt mai bine.

Vocea ei era provocatoare, dar adevărul era că se simţea mai bine. Avea încredere în Con. Şi cumva îl crezu. Cu Con alături, putea duce orice bătălie. Se simţea atât de bine, atât de corect să se odihnească aici, în cercul braţelor lui, de parcă… de parcă acolo îi era locul. Acesta era un gând care ar fi trebuit să o zguduie pe Lilah până în străfundul ei. Dar, în mod ciudat, nu se întâmplă. Ceea ce simţea era eliberare. Chiar optimism.

Fusese condusă de mintea ei în ultimii câţiva ani – amintirile ei fuseseră ascunse. Toate acţiunile şi atitudinile ei fuseseră dedicate creării unei personalităţi raţionale, cu stăpânire de sine. Poate că era timpul să-şi lase instinctele să-şi spună cuvântul.

Se ridică şi se uită la Con, cercetându-i ochii verzi, strălucitori, gura nestatornică şi senzuală, părul negru ciufulit în jurul feţei. I se zărea un început de barba, care dădea chipului său bine modelat o notă de duritate, făcându-l şi mai dezirabil. Lilah întinse mâna să-i cuprindă obrazul.

Con privi mirat când ea îl atinse, dar nu spuse nimic. Trupul lui râmase complet nemişcat sub ea. Lilah îi mângâie uşor obrazul cu degetul mare, urmărindu-i traiectoria cu privirea. Îi mângâie buza în acelaşi mod, savurându-i textura catifelată. Putea să-i vadă o venă pulsând pe gât. Îşi mişcă alene degetul mare pe gâtul lui pentru a se odihni pe acel puls tare şi rapid, şi un fior se trezi în adâncul ei.

Se apleca să-l sărute. Pumnii lui Con se încleştară în ţesătura rochiei ei, trupul lui era încordat şi nemişcat, dar gura lui o întâmpină. Calde şi moi, flămânde, dar răbdătoare, buzele lui se mişcau pe ale ei. Lilah se gândi că ar fi putut să stea acolo toată noaptea, să-l sărute. Însă ea îşi dorea mai mult.

Se trase înapoi şi se uită în ochii lui.

— Du-mă în pat, Con!

Capitolul 30

Lui i se păru o minune că nu se îneca cu propria dorinţă. Crescuse în el atât de tare şi de repede. Nu dorea altceva decât să facă ce îi cerea Lilah. Nu, aşa cum îi poruncea ea – ceea ce îl stârni şi mai tare. Timp de câteva minute, fusese aproape distrusă, cu încrederea la pământ, dar iat-o pe Lilah încă o dată, sigură şi convingătoare. Profunzimea dorinţei lui pentru ea era înspăimântătoare. Era, de asemenea, aproape insuportabil de erotică.

— Lilah, nu… murmură el.

Cum naiba avea să reziste la aşa ceva?

— Nu-mi spune că nu vrei.

Ea îşi undui şoldurile, dovedindu-şi punctul de vedere în timp ce carnea lui trădătoare răspunse imediat.

— Eşti supărată. Te comporţi impulsiv.

Buzele ei se curbară ştiutor, uimindu-l.

— Sunt. Ea se ridică şi îşi întinse mâna spre el. Vino!

Con o urmă. Urcară scările, cu Lilah înaintea lui, în timp ce Con nu îşi putea lua privirea de la mişcările şoldurilor ei, de la conturul delicios al spatelui ei. Ar fi greşit din partea lui să facă dragoste cu Lilah. Îi promisese acest lucru şi el nu-şi încălca niciodată o promisiune. Dar nu se mai confruntase niciodată cu o forţă atât de puternică cum era dorinţa care îl sfâşia acum.

În capătul scărilor, uşa camerei lui Lilah era întredeschisă, interiorul întunecat atrăgându-l. Îi era din ce în ce mai greu să îşi amintească de ce nu putea face asta. Con se opri în prag. Păşind înăuntru, ar fi depăşit o linie; era o acţiune asupra căreia n-ar mai putea reveni niciodată.

— Lilah, nu! Ţi-am promis că nu o voi face.

— Te eliberez de promisiunea ta.

Lilah îi aruncă din nou acel zâmbet fermecător şi îşi puse mâinile pe pieptul lui. Căldura lor trecu dincolo de

cămaşă; îşi dorea să le simtă pe pielea lui.

— Mă vei urî, murmură el.

— Nu cred.

Mâinile ei se duseră către poalele cămăşii lui, adunând pânza, ridicând-o. Când ajunse în dreptul taliei, îşi strecură mâinile pe sub material. Se smuci de parcă ar fi fost înţepat şi întinse mâna să apuce tocul uşii de fiecare parte – nu era sigur dacă era pentru a se retrage sau pentru a se sprijini. Îşi lăsă capul în jos, sprijinindu-l de al ei, adulmecând parfumul ei chiar în timp ce se străduia să-şi păstreze ultima rămăşiţă de control.

— Gândeşte-te! Făcu un ultim efort. Vei regreta!

— Nu o voi face!

Mâinile ei alunecară peste coastele lui şi îi înconjurară sfârcurile. Se ridică în picioare, gura ei căutând-o pe a lui.

Şi Con cedă. O apucă de talie şi o trase la piept, ţinând-o tare şi strâns, în timp ce gura lui o mistuia pe a ei.

Toate gândurile legate despre norme de conduită, comportamentul de gentleman, chiar şi despre onoare, erau înlăturate de dorinţă. Trebuia să o aibă. Şi avea să se asigure al naibii de bine că nu va regreta.

Nevrând să-i dea drumul, Con o ridică şi intră în cameră, împingând uşa cu piciorul. De data aceasta dezbrăcatul fu o sarcină mai uşoară, având de scos doar hainele îmbrăcate în grabă. Prima dată se bucurase să o vadă dezgolită la lumina zilei, dar întunericul de acum era seducător, provocator, excitându-i simţurile. Sunetul ploii de pe ferestre se amesteca dulce şi blând în urechile lui cu murmurele şi gemetele slabe ale lui Lilah.

Pielea ei era precum catifeaua sub degetele lui. Voia să zăbovească peste fiecare centimetru, dar şi mai mult voia să o simtă sub buzele lui. Tânjea de dorinţă, dar era atât de dulce să o savureze. Patul gol, care îl neliniştise atât de mult mai devreme, era acum o invitaţie, iar el îşi croi drum spre el, lăsându-se pe spate şi trăgând-o cu el. Îi plăcea greutatea trupului ei pe al lui, să o simtă lipită de el, de sus până jos.

El îşi trecu mâinile pe spatele ei, întorcându-se peste

fundul ei rotunjit şi pe coapse. Strecură o mână între trupurile lor şi îşi duse degetele între picioarele ei. Avu satisfacţia ca ea să le deschide spre el. Intimitatea ei fierbinte şi alunecoasă fu suficientă pentru a-l înnebuni, dar, dorind mai mult, el se rostogoli pe o parte şi începu o explorare lungă şi amănunţită a trupului ei.

Fiecare gâfâit înăbuşit, fiecare geamăt, fiecare mişcare a trupului ei trimitea un alt fior de dorinţă prin el; foamea lui crescu tot mai mult până când crezu că o să explodeze, o ţinea însă sub control pentru a avea plăcerea de a face dragoste cu ea, pentru a simţi fiorul acela dureros şi intens când ar privi-o primind ceea ce îi oferea.

Lilah îşi undui şoldurile, îndemnându-l să continue şi abia atunci începu să grăbească mişcarea degetelor. El o privi, propria lui carne strângându-se ca răspuns când ea se arcui, lipindu-se de mâna lui, apoi tremurând când plăcerea o cuprinse.

Rămase fără vlagă şi deschise ochii strălucitori pentru a-l privi; gura ei avea o expresie satisfăcută.

— Dar... Cum rămâne cu... Ştii, restul? Cum rămâne cu tine?

— O, vom ajunge acolo, nu te îngrijora. El zâmbi. Doar că mergem pe drumul cel lung.

O sărută uşor şi trecu delicat cu vârfurile degetelor peste ea, tachinându-i sânii, abdomenul, picioarele. Uşor ca o pană, el îşi trecu degetele pe interiorul unui picior, apropiindu-se din ce în ce mai mult de miezul ei, fără să-l atingă, coborând apoi înapoi pe cealaltă coapsă.

Con îi sărută gura, lung şi apăsat, înainte de a coborî peste gâtul şi pieptul ei. Dedică timp şi grijă sânilor, mângâindu-i şi excitându-i, până când respiraţia ei deveni scurtă şi ascuţită. Buzele lui se mişcau în jos, peste coaste şi pe piept, pe abdomenul ei. Lilah se unduia neîncetat, murmurând numele lui, dar totuşi el zăbovi, deschizându-i picioarele pentru a-i săruta interiorul coapselor. Apoi, în cele din urmă, îşi atinse buzele de ea.

Lilah tresări şi gâfâi.

— Con! Eu... Ahhh.

Îşi înfipse mâinile în cearşaful de sub ea. Urmă un „da” gemut, rostit în timp ce plăcerea o străbătu din nou.

În cele din urmă, el îi desfăcu picioarele mai mult şi se mută între ele, ridicându-i şoldurile pentru a-l primi. Se împinse încet în ea, urmărind jocul de expresii de pe chipul ei, savurând senzaţia miezului strâns fierbinte în jurul lui. Se gândi că ar putea rămâne aici pentru totdeauna, dar nevoia îl îndemnă să continue. Se împingea şi se retrăgea încontinuu, apăsând mai tare, mai repede, pe măsură ce plăcerea îl cuprindea. Totul înăuntrul lui se spulberă. Îl străbătu o încântare atât de sălbatică, atât de profundă, atât de intensă, încât abia mai putea respira.

Con se întinse pe pat, fără suflare şi fără cuvinte. Punând un braţ în jurul lui Lilah, o trase aproape, cufundându-se în părul ei. Se simţea ca şi cum ar fi fost întors pe dos. Mâine s-ar putea considera fie un prost, fie cel mai norocos om de pe pământ, nu era sigur. Dar în acest moment, întreaga lui lume, viaţa lui erau aici, în braţele lui.

*

Lilah se trezi, dezorientată şi ameţită, în timp ce patul se mişca sub ea. Se întoarse, cuibărindu-se la căldură, şi realiză că dispăruse. Deschise ochii şi îl zări pe Con stând în picioare şi întorcându-se cu spatele. Era puţină lumină pentru a-l vedea, dar memoria îi oferi restul. Cunoştea fiecare contur al muşchilor, fiecare os. Într-adevăr, era convinsă că l-ar cunoaşte pe Con chiar dacă nu ar putea vedea deloc.

Întinse mâna şi o puse pe spatele lui. El întoarse capul, dându-şi părul încâlcit de pe faţă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te trezesc.

— E în regulă. Lilah nu se putea abţine să nu-i mângâie spatele. Pleci?

— Trebuie. Se lăsă înapoi în cot, strecurându-şi mâna pe sub cuvertură şi întinzând-o pe abdomenul ei. Nu o pot lăsa pe Cuddington să vină şi să mă găsească în patul tău.

— Nu. Lilah chicoti la gândul chipului îngrozit al servitoarei ei posomorâte. Presupun că nu.

Îşi arcui mâna peste obrazul lui, peste barba nerasă ţepoasă la atingere. Voia să-l roage să rămână, voia să se ghemuiască în patul cald, trăgând păturile peste ei pentru a-i proteja de lume. Dar făcuse asta noaptea trecută şi nu putea să o ceară din nou.

*

Se întrebă ce crede el, cum se simte, dacă regreta că venise în patul ei, dacă încă mai credea că era o greşeală. Dar nu întrebă. Nemaifiind pe terenul ferm al vechilor reguli, nesigură de viitor, avea doar momentul acesta. Ea va trăi doar în prezent şi nu va spune nimic pentru a-l strica.

Con se aplecă să o sărute, iar când săltă capul, privirea lui era grea, adormită. Mâna lui alunecă peste abdomenul ei şi sus pentru a-i cuprinde sânul. Îşi propti capul în mână, admirând-o, în timp ce îi mângâia pielea. Părea că vrea să spună ceva, dar în schimb se aplecă şi o sărută din nou.

Cufundându-se în părul ei, Con murmură:

— Spune-mi că nu mă urăşti, Lilah!

— Nu te urăsc, Con! zâmbi Lilah pentru sine, plimbându-şi agale mâna în sus şi în jos pe braţul lui.

— Spune-mi că nu regreţi noaptea trecută!

— Nu regret.

Ea îi simţi micul oftat de uşurare în ureche. Ca să vezi, încrezutul Con Moreland era nesigur.

— Bun. În glasul lui era acum un indiciu de satisfacţie mândră, dar pe Lilah nu o deranja. Cumva era excitant. Aproape la fel de excitant precum vârful degetului lui care-i înconjura sfârcul. Trebuie să vorbim mai mult despre această casă, ştii. Despre ceea ce ai simţit.

— Ştiu. O vom face. Doar că... nu chiar acum.

— Nu. El zâmbi şi îi sărută linia gâtului, mâna lui alunecând între picioarele ei. Lilah respiră scurt în timp ce

începu să o mângâie. În acest moment am cu totul altceva în minte.

Gura lui se întoarse la a ei şi orice conversaţie încetă. Când Lilah se trezi din nou, Con nu mai era. Trebuise să plece; ştia asta. O proteja. Şi totuşi, îi era dor de prezenţa lui. Rămase întinsă pentru câteva clipe, lăsându-se purtată de plăcerea nopţii trecute, gândindu-se la fiecare sărut, la fiecare mângâiere, la fiecare fior electrizant.

Se simţea maleabilă şi languroasă, întinsă, plină, chiar folosită în întregime într-un mod excitant. Roşi gândindu-se la lucrurile pe care i le făcuse Con, la felul în care se delectase cu ele. Se descoperea pe sine în tot felul de aspecte şi nu era sigură cum să reacţioneze. Ce credea despre ea însăşi. Dar era nerăbdătoare să afle.

Auzi vocea unei servitoare jos în hol şi apoi vocea mai ascuţită a lui Cuddington. Lilah sări din pat şi îşi puse în grabă cămaşa de noapte, azvârlind halatul pe scaun. Se gândi cu groază la cămaşa de noapte udă pe care o lăsase pe podeaua bucătăriei. Ce făcuseră servitorii cu ea? Lilah se întoarse când intră Cuddington, sperând că nu arăta la fel de vinovată precum se simţea. Poate, se gândi ea, ar trebui să înceapă să facă schimbări în viaţa ei acum.

— Cuddington, spuse ea cu un ton obişnuit în timp ce îşi punea halatul. Trebuie să-ţi fie dor de Londra şi de mătuşa Helena. Poate ar trebui să te întorci. Poate veni Poppy în schimb sau una dintre fetele de aici pentru a mă ajuta să mă îmbrac.

— Dar, domnişoară… cine vă va aranja părul?

— O! Ei bine, sunt sigură că una dintre celelalte…

— Nu sunteţi nemulţumită de mine, domnişoară?

Femeia afişă o indignare justificată.

— Ba da, desigur că da. Eşti o profesionistă la aranjat părul şi te îngrijeşti excelent de tot.

Toate acestea erau adevărate; îi va fi dor de abilităţile lui Cuddington. Dar pericolul ca ea să afle despre Con şi să-i transmită asta mătuşii Helena era prea mare.

— Atunci de ce vreţi să plec?

Cuddington arăta, surprinzător, rănită.

— Eşti camerista mătuşii Helena, spuse Lilah în mod rezonabil. Cu siguranţă vrei să te întorci – să te asiguri că hainele ei au fost aranjate corect. Probabil că ţi se pare plictisitor aici. Oamenii sunt străini.

— Nu toţi. Chipul ei se înmuie puţin, surprinzând-o şi mai mult pe Lilah. Am locuit aici înainte. Doamna Summersley nu v-a spus niciodată? Am fost camerista mamei dumneavoastră.

Lilah făcu ochii mari.

— Serios?

— Da. De când crescuse suficient pentru a purta fuste lungi. Pentru prima dată de când Lilah o ştia, Cuddington zâmbi. Era o fată dulce, atât de drăguţă, şi avea un păr minunat! Era exact ca al dumitale, domnişoară, şi îi plăcea să încerce diferite stiluri. Şi eu eram tânără atunci şi nouă, ei bine, ne plăcea să le schimbăm. Oamenii observau pentru că părul ei atrăgea privirile. Lady Battenborough chiar a întrebat-o într-o seară cine îi aranjează părul.

— Eu… nu am ştiut niciodată.

Lilah se lăsă pe scaunul de lângă măsuţa de toaletă. Oare lucrurile nu erau deloc cum crezuse ea?

Cuddington luă peria cu spatele argintiu şi începu să-i perie părul.

— Eraţi doar un prunc. Nu aveţi cum să vă amintiţi de mine. Doamna Summersley a fost suficient de bună să mă ia cu ea când a venit la înmormântarea mamei dumitale. Ea mă cunoştea bine, desigur, şi o ajutasem şi pe ea în timpul îndatoririlor mele cu domnişoara Eva. Mătuşa dumitale este o femeie bună. Îi datorez foarte mult.

— Cuddington. Lilah se întoarse spre ea. Poţi să îmi răspunzi sincer? Mătuşa mea te-a trimis să-i raportezi ce fac eu?

— Nu! Domnişoară, cum puteţi să credeţi asta? Doamna Summersley nu mi-ar cere asta şi nici nu aş fi de acord cu aşa ceva. Sunteţi copilul domnişoarei Eva. De aceea am venit. Să mă asigur că sunteţi protejată. Se încruntă. Ca să nu se întâmple ceva nesăbuit.

Lilah îşi arcui sprâncenele.

— Protejată? Vrei să spui, protejată de Con?

Chipul femeii mai în vârstă se înroşi.

— Este un bărbat al naibii de frumos, domnişoară.

Lilah chicoti.

— Aici nu te contrazic. Dar Con nu mi-ar face rău. Ea se întoarse cu faţa la oglindă. Atunci ai prefera să rămâi aici?

— Dacă nu vreţi să plec. Ea adăugă, fără tragere de inimă: doamna Summersley este o sfântă, dar este foarte devotată unei singure coafuri.

— Nu. Dacă vrei să rămâi, atunci ar trebui.

Lilah hotărâse că va privi lumea cu alţi ochi. Poate că ar trebui să facă asta cu Cuddington. Femeia semăna cu un dragon, dar în mod clar avea secrete bine păstrate. După o clipă, în timp ce Cuddington continua să-i perie părul, Lilah spuse:

— Asta înseamnă că l-ai cunoscut şi pe tatăl meu.

— O, da, domnişoara Eva îl iubea pe acel bărbat. Sir Virgil era îndrăgostit până peste cap de ea. Era într-un hal când domnişoara Eva a murit. Roberts – adică valetul lui, domnişoară… Obrajii lui Cuddington se înroşiră puţin, surprinzând-o din nou pe Lilah. Roberts se temea că stăpânul şi-ar putea face rău.

— Dar bunicul meu? Era încă în viaţă când ai venit aici?

— O, da, dar nu l-am văzut prea mult. Îşi petrecea zilele în biroul lui. Sau sus, în camera aceea a lui. Îi plăcea să meargă prin labirint. Tatălui dumitale, pe de altă parte, nu-i plăcea acel labirint şi o speria pe domnişoara Eva. De aceea l-a lăsat în ruină după moartea lui Sir Ambrose. Făcu o pauză, apoi continuă cu o voce încrezătoare: Părerea mea este că Sir Virgil nu îl plăcea prea mult nici pe tatăl lui. Bărbatul abia se răcise în sicriu şi stăpânul i-a împachetat toate lucrurile în cufere.

— Pe toate?

Cuddington îşi înclină capul, gândindu-se.

— Nu sunt sigură, domnişoară. Pe vremea aceea, domnişoara Eva era cu burta la gură şi i-am acordat mai

multă atenţie decât oricărui alt lucru. Biata de ea, nu putea să mănânce nimic în afară de pâine prăjită şi apă. Dar îmi amintesc că Sir Virgil a curăţat camera tatălui său. S-a ocupat chiar el însuşi de o parte din împachetare.

Asta suna interesant.

— Ce a făcut tatăl meu cu acele cufere?

— Păi, nu ştiu, domnişoară. Le-a dus în pod, poate?

— Întreabă-l pe Ruggins despre cuferele alea, te rog! Aş vrea tare mult să arunc o privire prin ele.

— Da, domnişoară. Cuddington răsuci părul lui Lilah în sus şi îl prinse într-un coc obişnuit. Gata! Mă duc să pregătesc apa pentru baia dumitale. Ea se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se întoarse. Ştiţi, domnişoară Lilah, dacă vreţi să aflaţi mai multe despre bunicul dumneavoastră, Roberts v-ar putea fi de ajutor. A fost omul tatălui dumneavoastră ani buni.

— Da, îmi amintesc de el.

— Înainte de a fi omul de bază al lui Sir Virgil, a fost lacheu aici. Ştie multe şi despre Sir Ambrose.

— Încă mai lucrează aici?

— Nu lucrează în casă, dar are o cabană pe moşie. Obrajii lui Cuddington se înroşiră din nou. Tatăl dumitale i-a lăsat nişte bani şi cabana când a murit, aşa că Roberts s-a pensionat.

— Cuddington, eşti o scumpă, zise Lilah retrăgând pentru sine toate lucrurile rele pe care le spusese despre servitoarea mătuşii ei – ei bine, servitoarea ei acum, după cum se părea.

Capitolul 31

Lilah crezuse că ar putea să se simtă puţin stânjenită, chiar jenată, când îl va revedea pe Con la micul dejun. Dar, după cum se dovedi, nu simţi decât un val de fericire când intră în sufragerie, iar el sări să o întâmpine.

O trase în braţe şi o sărută şi avu nevoie de toată

voinţa ca să se retragă.

— Con, uşa este deschisă.

— Să o ia naiba de uşă! răspunse el cuprinzându-i talia.

— Trebuie să vorbim.

Lilah trase aer în piept.

— Trebuie? întrebă plecând capul tentant de aproape.

— Da. Ea rosti cuvântul cu toată determinarea de care putea da dovadă. Ai spus şi tu asta.

— Prea bine, oftă Con dramatic şi se întoarse. Scoase un scaun pentru ea şi îşi reluă locul pe al lui. Am câteva întrebări despre seara trecută.

Când Lilah îşi arcui sprâncenele, ochii lui sclipiră.

— Nu despre acel lucru. Cred că sunt priceput!

— Vrei să vorbim despre problema mea.

— Despre *darul* tău, o corectă el ferm. La acea şedinţă, felul în care ai invocat acel spirit…

— Nu l-am invocat. Nu m-am gândit în mod conştient la el sau la orice altceva. Pur şi simplu m-a cuprins. Oricât de mult urăsc să recunosc, cred că ai avut dreptate cu cele spuse în ziua aceea în labirint. Am fost o sursă de energie. A trecut prin mine, dar mătuşa Vesta a folosit-o pentru a-l invoca.

— Te-ai simţit asemănător în labirint? Când te-am atins?

— Nu ştiu. Poate că da. Nu am dat atenţie la momentul respectiv. Am… opus destul de multă rezistenţă. Ea ignoră pufnitura lui Con. Ceea ce am simţit în labirint cu tine, cu siguranţă nu a fost acelaşi sentiment pe care l-am avut la şedinţă. Nu m-am simţit împinsă.

Con întinse mâna peste masă şi îi luă mâna pentru a testa. Lilah încercă să se deschidă oricărei senzaţii, dar, de fapt, tot ceea ce simţea era acelaşi hor de emoţie senzuală pe care îl simţea ori de câte ori o atingea Con.

Ea clătină din cap.

— Nu este nimic diferit. Doar…

Privirea lui se întunecă.

— Ştiu. El îşi drese glasul şi îi dădu drumul la mână.

Poate că nu simt nimic decât dacă îţi foloseşti activ abilitatea. Să presupunem că această putere vine de la o sursă de aici, din casă sau orice altceva. Şi acea energie curge în tine şi afară în cealaltă persoană. Poate ai simţit-o atât de puternic în noaptea aceea pentru că mătuşa ta are o putere mare. În timp ce talentul meu de a găsi direcţia este un lucru destul de blând.

— Ar putea fi invers – dacă abilitatea persoanei este mai puternică, nu trebuie să atragă atât de mult de la mine, aşa că nu este suficient de vizibil.

— Mă întreb... în ziua aceea, când femeile au fost răpite şi Anna a avut o asemenea viziune, nu cumva ai luat-o de mână? Crezi că asta a făcut ca viziunea ei să fie atât de puternică, atât de coerentă? Îşi vârî mâinile în buzunare şi se ridică pentru a se plimba. Acest lucru este fascinant. Când ne întoarcem la Londra, trebuie să cercetăm asta.

„Când ne întoarcem la Londra.” De parcă ar fi împreună. De parcă ar fi un dat. Dar nu, nu va gândi aşa. Fără planuri, fără castele de nisip, fără să se gândească la consecinţe. Doar la acum, doar la aici.

Con se opri, făcând un gest ca şi cum şi-ar fi dat la o parte cuvintele.

— Dar asta va fi în viitor. De ce ai fost trasă în labirint?

— Nu ştiu dacă am fost trasă acolo pentru că îmi doream, pentru că aveam nevoie, aşa cum e atras cineva de foc când e frig. Sau poate că am fost târâtă acolo împotriva voinţei mele. Nu sunt sigură, clătină din cap. Nu pot să cred că mă gândesc serios la astfel de lucruri.

— Te vei obişnui, zâmbi Con. Întrebarea este ce anume te cheamă? Acest sanctuar al Frăţiei?

— Adevărata întrebare este cum o vom opri? răspunse Lilah. Dacă sanctuarul există şi oamenii l-au explorat, atunci poate că ceea ce ne-a spus domnul Dearborn este de asemenea adevărat.

— Că acel... presupun că l-ai putea numi contract, trebuie reînnoit la fiecare trei ani?

— Da. Şi că, dacă nu este reînnoit până la solstiţiul de

vară, ceva îngrozitor se va întâmpla – şi această forţă va fi eliberată.

— „Dezlănţuind însuşi iadul”, cită Con.

— Am simţit acea forţă, Con, şi este incredibil de puternică. Mă îngrozesc să mă gândesc la ce ar putea face. Se cutremură. Şi mai avem o săptămână şi un pic până la solstiţiul de vară.

Se priviră unul pe celălalt pentru o clipă într-o tăcere dezolantă.

— Atunci cred că ar fi mai bine să ne apucăm de treabă, spuse Con.

*

Hotărâră să continue cu planul lor de percheziţie în pivniţe. Având în vedere experienţele lui Lilah cu puterea sanctuarului. Con era sigur că primul pas era să-i identifice locaţia. Când îi cerură lui Ruggins două felinare ca să poată explora pivniţele, el privi îngrozit şi începu să-i avertizeze înfiorat despre posibilitatea de a se rătăci în zonă subterană vastă, dar ei ignorară protestele şi se aventurară în pivniţe.

Zona era curată în apropierea treptelor, încăperile cu ziduri de piatră fiind umplute cu vin, produse alimentare şi provizii. Pe măsură ce îşi continuară drumul, pasajul se îngustă şi se separă în diferite culoare. Îşi croiră drum prin ele, uitându-se în încăperi; unele conţinând moloz, iar altele doar praf şi pânze de păianjen. Din când în când se auzea un scârţâit sau un zgâriat de labe care o aduceau pe Lilah mai aproape de Con.

Con zâmbi. Îi plăceau întunericul şi riscul unui pericol, atracţia necunoscutului. Era şi mai bine cu Lilah lângă el, cu trupul ei moale şi cald aproape atingându-l pe al lui, cu parfumul de liliac emanând din părul ei.

— Ruggins avea dreptate, spuse Lilah. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mari sunt pivniţele. Ea îi aruncă o privire piezişă, o sclipire provocatoare în ochi care îl făcu să îşi dorească să o sărute. Să sperăm că busola ta umană funcţionează astăzi.

— Nu te teme. Eşti cu mine.

Pentru că îi oferi pretextul să facă asta, o prinse de mână.

Nu fusese imaginaţia lui. O undă de conştientizare îl străbătu şi totul deveni dintr-odată în mod subtil mai clar. Nu-i era teamă că s-ar putea rătăci; ştia care era calea de întoarcere. Dar acum simţea altceva, ceva mai mult – un zvâcnet în străfundul minţii care îl făcu să se întoarcă în loc şi să revină la încăperea întunecată pe lângă care tocmai trecuseră.

— Ce este?

— Nu sunt sigur. Locul acesta…

Ridică felinarul şi intră mai mult. Praful acoperea podeaua ca un covor şi pânze mari de păianjen atârnau în colţuri, colbul adunându-se pe firele lor de mătase. La celălalt capăt se afla un morman de pietre, ca şi cum o parte dintr-un zid s-ar fi prăbuşit.

— Ah, exclamă Con şi ocoli dărâmăturile.

Acolo, aproape ascunsă în întuneric, era o adâncitură în perete. O privire mai atentă scoase la iveală o gaură mare.

— Ce este? întrebă Lilah. Zidul a cedat?

— Poate că a fost dărâmat. Vezi cât de dreptunghiulară este gaura? Cred că este o uşă care a fost blocată, iar pietrele au fost îndepărtate.

Ţinu felinarul în interiorul găurii, luminând un alt zid de piatră dincolo de ea.

— Un pasaj? şopti Lilah.

— Un pasaj *secret,* zâmbi satisfăcut Con.

Aplecându-şi capul, păşi prin gol. Lilah îl urmă, ţinându-se strâns de haina lui şi privi peste umăr.

— Până la urmă, nu este un tunel.

— Nu, spuse el, uitându-se la treptele uzate de piatră care coborau în întunericul dinaintea lor. Chiar mai bine. Este o scară ascunsă.

Con începu să coboare scările precaut. Treptele erau atât de uzate, încât în unele locuri aproape că dispăreau, de parcă stânca din jurul lor le înghiţea, iar scara circulară

atât de îngustă, încât Con aproape că o umplea. Lilah rămase aproape în urmă, cu mâna pe umărul lui.

Scările păreau interminabile, coborând în întuneric într-un mod ameţitor, dar Con simţi straturile de sub ei de parcă mintea lui ar fi creat o hartă a lor. Ieşiră într-un tunel mult mai îngust decât oricare dintre cele din pivniţele de deasupra şi cu un tavan atât de jos, încât Con nu putea sta complet în picioare. Era neliniştitor să se afle atât de adânc în pământ, înconjurat de piatră.

Lilah îl luă de braţ.

— Cred că *am găsit* temniţele.

— Mhm. Să sperăm că nu există schelete în lanţuri. Ţinu felinarul mai sus, însă acesta lumină întunericul infernal doar pentru câţiva metri. Mergem mai departe?

— Sigur. Lilah îl privi indignată. Nu am coborât scările acelea mizerabile doar ca să fac stânga împrejur şi să mă întorc.

Con zâmbi şi porni înainte, ţinând felinarul în faţa lui.

— Atenţie la găuri! Nu mi-ar plăcea să mă prăbuşesc într-o celulă subterană.

— Sunt mai îngrijorată că tunelul s-ar putea prăbuşi peste noi.

Dădură peste câteva încăperi mici, pline doar de murdărie şi moloz.

— Mă întreb unde suntem, spuse Lilah. Mi se pare ca am trecut dincolo de casă.

— Este posibil ca vechiul castel să fi fost amenajat oarecum diferit faţă de Barrow House. Teoretic, ne-am îndreptat spre est, în direcţia labirintului, dar cred că acest tunel se întoarce sub casă.

— Mi-aş dori să-mi dau seama dacă într-adevăr ştii aceste lucruri sau doar blufezi.

El râse.

— Sunt destul de sigur. Şi nu poţi nega că ai un efect puternic asupra mea.

Nu se putu abţine să nu-şi aplece capul şi să o sărute ferm.

Continuară să meargă, dar în cele din urmă se opriră

brusc în faţa unui perete.

— Se pare că am ajuns la capătul drumului. La propriu.

Căutară în crăpături şi crevase după un zăvor sau un mâner, însă fără succes. Nici nu găsiră vreo linie de separare, oricât de subţire, care ar fi putut da în vileag vreo uşă înfiptă în perete. În cele din urmă, forţaţi să recunoască înfrângerea, se întoarseră să urce cu greu scările, înapoi spre pivniţe.

Fu o uşurare să iasă din spaţiul înghesuit al scării. Poate că pivniţele erau murdare şi adesea urât mirositoare, dar cel puţin puteau sta drept în picioare. Con porni pe drum înapoi, dar se opri şi arătă în direcţia opusă.

— Nu am terminat de mers prin beciuri. Am fost distras de scară. Continuăm? Se uită la Lilah. Sau poate eşti obosită. Mă tem că am ratat prânzul.

— Nu, hai să vedem restul. Nu vreau să mă întreb dacă nu cumva am trecut pe lângă ceva, doar pentru că nu ne-am obosit să terminăm.

Con dădu din cap şi porni. Culoarul se termina într-o serie de camere comunicante, uşi cu arcade care duceau de la una la alta. Prima încăpere nu avea nimic în ea decât mizerie; următoarea câteva butoaie din lemn, dintre care unul rupt, precum şi nişte mobilier aruncat şi un cufăr foarte vechi. Trecură prin alte două, ambele goale.

— Nicio uşă secretă sau altceva. Con oftă. Dacă bunicul tău a găsit un sanctuar aici, jos, atunci s-a priceput mai bine decât mine să-l caute. Mă tem că am irosit ziua asta.

— Mai avem de căutat în biroul bunicului meu, spuse Lilah încurajator, luându-l de mână.

Con îi zâmbi, înduioşat de încercarea ei de a-l susţine şi îi strânse mâna.

— Da. Sunt sigur că vom găsi cheia.

— Şi mai sunt cuferele.

— Care cufere?

— Cuddington mi-a spus în această dimineaţă că tatăl meu a împachetat toate lucrurile lui Sir Ambrose în cufere

şi le-a dus undeva. Lucruri personale din dormitorul lui. Chiar tata s-a ocupat să împacheteze o parte.

— Atunci crezi că a împachetat lucruri pe care nu dorea să le vadă cineva? Sună promiţător.

— M-am gândit şi eu. I-am spus lui Cuddington să-l pună pe Ruggins să le găsească şi să le coboare din pod. Ea se opri. Con… Sunt nişte cufere aici jos.

— Vrei să spui lada aia veche din camera de unde am venit?

Con nu părea convins.

— Nu, acela e prea vechi. Şi de ce să-l ducă tocmai până acolo? Dar mai aproape de scara către casă, după cramă şi magaziile pentru alimente, erau nişte încăperi pline de vechituri. Sunt sigur că am văzut acolo cufere şi cutii.

Făcură cale întoarsă, îndreptându-se spre scări şi, după cum îşi amintise Lilah, aproape de partea din faţă, găsiră o cameră de depozitare care conţinea o serie de cufere, precum şi mobilier vechi. Cuferele aveau dimensiuni şi forme diferite, dar toate erau acoperite cu un strat gros de praf. Con îl deschise pe cel mai apropiat şi găsi un morman de haine şi pantofi vechi. Lilah îşi făcu drum printre ele şi se opri lângă un cufăr proeminent. Aplecându-se, şterse praful de pe capac.

— Con.

Vocea ei era ascuţită, iar Con ridică brusc capul.

— Ce e?

Păşi peste un cufăr şi ocoli un altul pentru a i se alătura.

— Uite! Ea arătă spre simbolul triplei spirale care decora partea de sus a cufărului.

Un zâmbet uşor apăru pe chipul lui.

— Lilah, dragostea mea, eşti o minune. Încercă să ridice capacul, dar acesta nu se urni. Se ghemui lângă el, examinând gaura cheii din partea din faţă. Cred că pot deschide asta, dacă îmi împrumuţi câteva agrafe.

După o clipă, încuietoarea pocni şi Con deschise capacul. Deasupra se afla un pătrat de material alb pliat,

acoperind restul conţinutului. Con îl scoase şi se ridică, desfăcând materialul. Era o haină lungă, largă, făcută din in alb, uşor îngălbenită de timp, care lui îi trecea de genunchi. Mânecile erau lungi şi în formă de clopot, îngustându-se până la un punct; spirale brodate coborau pe partea din faţă.

— Cred că l-am găsit.

Capitolul 32

— Este un stihar, spuse Lilah, întinzând mâna să-l atingă.

Pulsul i se acceleră.

— O haină de preot?

— Da, veşmântul care se poartă peste sutană. Dar, evident, nu e un stihar obişnuit, de preot.

Lilah îşi trecu mâna peste spiralele brodate de pe umeri, câte una pe fiecare parte şi a treilea înaltă pe spate. Mai multe spirale erau cusute pe partea stângă a veşmântului.

— Pe ce vrei să pariezi că sunt douăzeci şi şapte de astfel de spirale pe faţă? întrebă Con. Trei la puterea a treia. Con împături haina şi i-o întinse lui Lilah, apoi scotoci din nou în cufăr. Mai sunt două veşminte aici. Aha. Şi iată câteva lumânări. De ceremonie, cred. Nişte cărţi.

— Dacă aici şi-au depozitat accesoriile, probabil ar fi păstrat şi cheia aici, nu-i aşa?

— Să sperăm. Trebuie să scoatem totul din acest cufăr şi să examinăm. Aruncă o privire în jurul camerei prăfuite. Dar nu aici!

— Ai dreptate. Îi voi spune lui Ruggins să-l aducă sus. Unde ar trebui să facem asta? În bibliotecă?

— Ce zici de sala de biliard a lui Sir Jasper? sugeră Con.

— În fumoar? întrebă Lilah, surprinsă.

— Da. Este una dintre puţinele încăperi din această

casă care are de fapt o cheie. Cred că am putea dori să ţinem încuiate aceste lucruri. Scotoci din nou în cufăr şi scoase două teancuri mici de hârtie, înfăşurate cu panglici. Dar pe acestea, cred, le vom lua acum sus şi ne vom uita la ele.

— Scrisori?

— Sper că sunt edificatoare.

Con îi întinse unul dintre teancuri, punând înapoi stiharul în cufăr.

Lilah se grăbi înapoi în sus pe scări, nerăbdătoare. Se întrebă dacă asta simţea Con când era pe urmele unui indiciu într-una dintre investigaţiile sale. Putea înţelege de ce îi plăcea. Vânătoarea era palpitantă.

În fumoar, Con îşi scoase jacheta, aşa cum obişnuia când începea să lucreze. Lilah îl privi suflecându-şi mânecile şi simţi cum căldura îi cuprinde corpul în faţa acelei privelişti, la fel ca şi zilele trecute. Dar acum ştia ce se ascundea sub hainele lui şi ce plăceri promitea.

Îşi aminti de diferitele texturi ale pielii lui… de abdomenul lui neted ca satinul, sfârcurile ferme şi cărnoase, părul aspru de pe piept – şi îşi aminti, de asemenea, felul acela intrigant în care părul se îngusta într-o linie subţire, care ducea în jos. Se gândi la degetul ei arătător mergând în jos.

Simţindu-i parcă privirea, Con se uită la ea. Faţa i se schimbă subtil.

— Dacă continui să mă priveşti aşa, ar fi bine să încuiem uşa.

Pentru o clipă, Lilah fu tentată să facă exact asta, lucru care dovedea cât de prinsă era, dar îşi veni în fire şi clătină din cap. Con se aşeză jos pe podea şi desfăcu panglica de pe teancul din mână, împrăştiind scrisorile în faţa lui. Lui Con îi plăcea să stea pe podea, dar putea vedea şi care era logica aici. Se aşeză lângă el şi începu să-şi parcurgă teancul de scrisori într-un mod mai ordonat, aşezându-le în grămezi îngrijite lângă ea.

— Toate acestea sunt de la bunicul Sabrinei, Emory.

— Ale mele sunt de la Bertram Dearborn. Con se uită

la teancul lui mai mic. Este clar că lui Bertie al nostru nu-i prea plăcea să corespondeze. O privi organizându-şi scrisorile. Spune-mi, ce faci?

Lilah ridică privirea.

— Le separ după date. Le pun pe cele care datează dinaintea cărţii lui Ambrose într-un teanc, pe cele de mai târziu într-altul, iar acestea sunt cele de la începutul Frăţiei. Ea se încruntă la zâmbetul lui. De ce râzi?

— Nu râd, scumpă Lilah. Îmi face plăcere să te văd lucrând. Eşti atât de ordonată.

Se întinse să-i ia mâna şi o ridică pentru a o săruta.

Lilah nu putu să îşi reprime micul fior care o străbătu la atingerea buzelor de pielea ei, dar îl mască dând un răspuns înţepător.

— Ale tale, din câte observ, sunt la voia întâmplării, zise arătând cu capul către grămada întinsă în faţa lui.

El îi sărută din nou mâna şi o eliberă, apoi se întoarse la sarcina lui, scoţând o scrisoare din grămadă şi studiind-o rapid. La rândul ei, Lilah începu să citească, alegând scrisorile care se potriveau cu primele menţionări din carte.

— Am găsit ceva, anunţă Lilah victorioasă. Aceasta este de la Emory, de la Oxford. Vorbeşte despre şcoală, dar apoi spune cât de nerăbdător este să ia vacanţă şi să „vin să mă distrez cu tine şi cu Bertie”. Adăugă propriul ei accent ultimelor cuvinte. *Şi* se întreabă dacă se vor poticni de vreun schelet acolo jos.

— Sună de parcă ar fi coborât în temniţe, nu-i aşa? Poate că trebuie să verificăm din nou. Poate că ar trebui să luăm mai multe felinare.

Lilah se întoarse la teancul ei.

— Emory începe să corespondeze din nou după ce se întoarce la Oxford. El face referire la „descoperirea” lor. Se pare că au făcut-o între… – verifică datele celor două scrisori – 5 decembrie 1840 şi 19 ianuarie 1841. Prima dată înregistrată în cartea bunicului meu a fost în iunie 1841.

— I-a luat câteva luni lui Ambrose să-şi gândească teoriile şi să înceapă să conducă ceremonii. Descoperirea au făcut-o aproape de solstiţiul de iarnă. Aşa că acesta ar

putea fi motivul pentru care au decis să lege ceremoniile de cele patru date. Ce spune despre ea?

— Nimic folositor. Nu spune ce este sau unde se află. Lilah îi întinse lui Con scrisoarea şi luă o alta. Aici îşi face planuri să „încerce din nou”. Asta după trei luni.

— Aici este una de la Bertie – omul nu se pricepea să-şi dateze scrisorile. O ţine una şi bună despre cum i s-a schimbat norocul la mese. Mai citi câteva pagini. Zice că ideea cheilor este una „pe cinste”. În continuare, vorbeşte despre o investiţie făcută, pe care i-o atribuie lui – nu sunt sigur de acest cuvânt – *Mattie,* cred.

— Poate Matres? răspunse Lilah. Emory are un discurs destul de lung legat de teoria lui Ambrose despre Matres în această scrisoare. Nu era asta în carte?

— Da. Cele trei zeiţe adunate laolaltă precum moirele. Lilah începu să citească cu voce tare scrisoarea lui Emory. „Sunt de acord cu teoria ta cu privire la legătura dintre Matres şi Sanctuar”. El vorbeşte despre importanţa puterii sacre a lui trei. Apoi spune: „Totuşi, nu sunt convins că Matres erau trei zeiţe într-una, la fel ca Hecate. Dar, la fel ca ea, erau conectate cu Lumea de Dincolo, în special ghidând sufletele rătăcite prin Poartă”.

— Un tip pedant, nu-i aşa? întrebă Con ironic.

— Da. Ar fi fost bine să fi fost puţin mai specifici cu privire la ceea ce au găsit şi unde se află, în loc să filosofeze.

— Chiar dacă Bertie nu este genul credincios, şi Blair pare să o considere mai mult un exerciţiu intelectual decât credinţă, păreau să creadă în binecuvântări. Este mai uşor de înţeles că au continuat cu asta de-a lungul anilor şi au insistat ca fiii lor să ducă tradiţia mai departe, dar…

— Dar nu ne ajută să găsim nici locul, nici cheia, termină Lilah în locul lui.

— Asta este tot despre Bertie. Cel puţin nu era plictisitor. Con reaşeză scrisorile şi le legă. Poate că ar trebui să ne uităm la scrisorile anterioare de la Emory, deoarece era mai asiduu în corespondenţă. Din prima scrisoare pe care ai citit-o părea că aveau o idee încotro se

duceau. Poate că au discutat despre asta mai devreme.

Lilah îi întinse unul dintre teancurile ei, iar el continuă să citească.

— Hmm. Ascultă! Sunt îngrijorat de visele tulburătoare pe care le-ai avut. Poate că bunicul tău a fost atras de această forţă, aşa cum ai fost şi tu. Îndrumat către ea, ca să zic aşa.

— Atunci aş vrea să-mi spună şi *mie* unde este.

— Eşti atrasă în labirint, sublinie Con.

— Dar cum ar putea să fie labirintul sanctuarul? Nu este un secret. Şi nu există nicio uşă.

— Ar putea fi sub labirint. O trapă.

— Credeam că teoria ta se bazează pe faptul că vorbeau despre ce se afla sub pivniţe.

— Da, dar sunt mereu deschis altor idei. Sub labirint ai avea în continuare ideea lumii de dincolo, care pare să apară în credinţa lor. Această poartă pe care o păzesc ar putea fi poarta către tărâmul morţilor. Îşi înclină capul, gândindu-se. Poate că labirintul stă deasupra unui cimitir antic.

— Un pic cam înfiorător, să te întâlneşti în mijlocul unor morminte.

— Vorbim de flăcăi tineri, la universitate. Bănuiesc că groaza este unul dintre punctele lor de interes.

— Cu cât dezvălui mai multe despre bărbaţii tineri, cu atât mă bucur că sunt femeie.

Con râse.

— Şi eu la fel, draga mea. Se întoarseră la citit, iar camera rămase cufundată în tăcere până când Con spuse: Lost John[9], cine naiba este ăsta?

Lilah îl privi absentă pentru o clipă, apoi începu să râdă.

— Last John[10], cred, nu Lost. De ce naiba discutau despre el?

— Bunicul tău a găsit un jurnal scris de el, care i-a

---

9 John care s-a pierdut {n.red.)

10[10] Ultimul - dintr-o linie de bărbaţi numiţi John (n.red.)

influenţat gândirea.

— Serios? întrebă Lilah îndoindu-se. Ar fi fost foarte vechi.

— Blair era de asemenea sceptic.

— Last John a fost un strămoş. Au fost trei sir John la rând înainte ca nepotul lor să devină mai creativ şi să-şi numească fiul William. Familia se referă la ei drept John Major, John Minor[11] şi Last John.

— Ei bine, se pare că Ambrose i-a scris lui Blair, spunându-i că a găsit jurnalul lui Last John şi că acesta a dezvăluit că sub casă existau tuneluri – nu pot spune dacă se referă la temniţe sau şi altceva în afară de acestea. Ambrose credea că strămoşul tău a găsit un pasaj secret. Nu doar atât, dar a mai şi adăugat la el.

— Toate acestea sunt atât de ciudate. Lilah clătină din cap. Pasaje secrete. Zei antici. O poartă către lumea de dincolo. Cum să cred asta?

— Sună precum ceva desprins dintr-una din acele cărţi care vă plac ţie şi lui Liv. Ridică din umeri. Nu ştiu dacă este adevărat. Dar dacă totul a fost o amăgire nebună, ce au făcut tinerii împreună? De ce s-au întâlnit atâţia ani? De ce crede Dearborn în asta? Trebuie să existe un sanctuar.

— Da, unul care ne va distruge pe toţi în câteva zile. Lilah se strâmbă şi se întoarse la citirea scrisorilor. Nu găsesc aproape nimic în aceste scrisori mai noi. O luă pe ultima din teanc. Aceasta nu este de la Emory – o, înţeleg. E de la Hamilton, tatăl Sabrinei. E scrisă după ce tatăl lui Hamilton a murit, mulţumindu-i lui Ambrose pentru condoleanţe.

Con urmări data cu degetul.

— Uite! Şi Emory a murit la o vârstă fragedă.

— Da, presupun că da. Au găsit sanctuarul în timp ce el era la universitate, aşa că trebuie să fi avut în jur de douăzeci de ani. Asta înseamnă că a avut doar patruzeci şi opt de ani când a murit.

---

11 John cel Mare, respectiv John cel Mic (n.red.)

— Nu ţi se pare ciudat? Fiul lui Emory, Hamilton, tatăl Sabrinei, care a murit când ea avea doisprezece sau treisprezece ani, aşa că trebuie să fi avut şi el în jur de patruzeci de ani. Tatăl tău a murit la…

— Patruzeci şi patru.

— Ai spus că Sir Ambrose a murit înainte să te naşti tu, ceea ce ar însemnă că avea vreo cincizeci. Nu ştiu când a murit Bertram Dearborn, dar, evident, a murit şi el. Dintre aceşti şase bărbaţi ai Frăţiei, doar Niles Dearborn este încă în viaţă.

— Crezi că Niles i-a ucis pe toţi? Nu pot să cred asta.

— Nu, nu cred. Infracţiunile lui sunt în general mai mici. Subliniez doar că este ciudat ca atât de mulţi bărbaţi să moară înainte de vreme.

— Nu *ştim* câţi ani avea tatăl domnului Dearborn când a murit.

— Îţi aminteşti că se întâlnea cu tatăl tău şi cu Dearborn?

— Nu-mi amintesc deloc de el.

— Atunci, în cel mai bun caz, el trebuie să fi murit când erai încă copil. Cinci bărbaţi – şi, din câte ştim, Niles ar putea fi în pragul morţii. Este o coincidenţă foarte mare.

— Ce vrei să insinuezi? Că au murit din cauza… acestor lucruri? Făcu un gest vag la scrisorile dinaintea lor. Că i-a ucis sanctuarul? El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar trebuie să luăm în calcul posibilitatea.

— Nu… gemu Lilah. Acum o să-mi spui că acesta este un… un… El dădu din cap, terminând fraza ei:

— Un blestem.

Capitolul 33

— Nu. Lilah sări în picioare. Nu pot. Am ajuns la limită. Este suficient de greu să accept că am această abilitate bizară. Este şi mai greu de conceput că bunicul şi tatăl meu au urmat o religie pe care a visat-o bunicul meu şi au ţinut

ceremonii ciudate într-un loc secret, unde recitau incantaţii despre zei antici. Dar blestemele sunt pur şi simplu mai mult decât pot concepe.

Con se duse la Lilah, îmbrăţişând-o uşor.

— Şi mie îmi este greu să cred în toate acestea. Nu mă refer la un blestem adevărat, nu în sensul că „ai deranjat acest loc de odihnă străvechi, iar acum vei fi blestemat veşnic”. Doar că pare că cele două lucruri – sanctuarul şi morţile lor timpurii – trebuie să aibă o legătură. Oricare dintre circumstanţe este ciudată, dar cele două lucruri împreună sunt… ei bine, asta depăşeşte şi limita *mea.*

— Dar care ar putea fi legătura dintre moartea lor timpurie şi acest sanctuar? Lilah se depărtă şi începu să se plimbe. Cum este posibil ca găsirea acelui loc sau participarea la aceste ritualuri să facă pe cineva să moară ani mai târziu?

El se gândi o clipă.

— Şi dacă ar fi ceva în încăpere, otravă în aer sau pe un obiect pe care l-au atins? Poate că există o fântână din care au băut şi care conţinea… ceva periculos.

— La distanţă de câţiva ani?

— Cum ar fi arsenicul – s-a acumulat de-a lungul timpului pe măsură ce au continuat să viziteze, până când în cele din urmă i-a ucis.

— Dar dacă ar fi o otravă, moartea lor nu ar fi asemănătoare? Tatăl meu a murit de un atac de cord, iar tatăl Sabrinei a murit de apoplexie.

— Habar n-am, recunoscu Con.

— Nu avem nimic care să lege cu adevărat cele două morţi, continuă Lilah, mai plină de energie. Nu ştim când şi cum a murit tatăl lui Niles, iar Niles este încă în viaţă. În al doilea rând, este posibil ca familia mea şi a Sabrinei să nu fie longevive. Poate că mulţi dintre strămoşii noştri au murit de tineri. Este o coincidenţă ciudată, dar nu imposibilă.

— Ar trebui să vorbim cu mătuşa Vesta. Putem analiza istoria familiei. Să vedem dacă toţi strămoşii tăi au murit de timpuriu. Poate că acest valet despre care ai vorbit ne-ar

putea spune.

— Dacă ai dreptate în privinţa asta, şopti Lilah, dacă morţile timpurii au avut loc cumva pentru că bunicii noştri au găsit sanctuarul, atunci eu şi Sabrina…

Ea văzu că şi Con se gândise la acelaşi lucru.

— Nu. Nu. Nu înseamnă asta. Se duse la ea şi îi luă mâinile, privind-o atent în ochi. Dacă i-a ucis o otravă din sanctuar, tu şi Sabrina nu aţi fi afectate. Niciuna dintre voi nu a fost vreodată acolo. Oricum, ai dreptate. Un blestem este ridicol. *Nu* vei muri.

Era atât de hotărât, încât Lilah fu nevoită să zâmbească.

— Ei bine, dacă zici tu…

— Aşa zic. O sărută, apăsat şi repede. Vino, să aflăm ce ne poate spune mătuşa ta.

După cum se dovedi, mătuşa Vesta le spuse foarte puţin. Nu-şi putea aminti când sau cum murise Bertram Dearborn, iar despre bunicul Sabrinei ştia la fel de puţin.

— Şi tata, într-o dimineaţă pur şi simplu nu s-a mai trezit, înţelegi, eram destul de tânără când au murit. Dar nu-mi pot imagina că un loc sfânt ar face pe cineva să moară. Este un sanctuar.

— L-au numit ei aşa, spuse Lilah. Nu înseamnă că şi este.

— O, nu, nu, sunt sigură că tata avea dreptate dacă spunea că este un loc sacru. Era sensibil la astfel de lucruri. De la el am moştenit şi eu. Tatăl tău, din păcate, nu a fost. Oftă puţin la gândul lipsei de discernământ a fratelui ei. În plus, Zeiţa nu le-ar face rău slujitorilor ei credincioşi. Este o fiinţă bună şi iubitoare. Ea *i-a binecuvântat.*

— Ştiaţi despre zeiţă? Despre Matres? Chiar şi Con păru puţin furios. Tatăl dumneavoastră v-a povestit despre religia sa?

— Nu, a vorbit doar la modul general – „nu trebuie să uităm de vechii zei”, lucruri de genul acesta. Dar, desigur, sanctuarul i-ar aparţine Zeiţei. Ea este dătătoarea întregii vieţi până la urmă. Mama Pământ, înţelegi. Evident, ea trebuie să fie sursa puterii.

— Ei bine, aş vrea să-şi folosească puterea ca să ne arate unde este cheia, replică Lilah.

— O, nu, copilă dragă! Mătuşa Vesta clătină grav din cap. Cei de dincolo nu sunt niciodată sinceri. Se deplasează într-un alt plan. De aceea trebuie să le interpretăm mesajele. Nu renunţa niciodată la speranţă, Dilly. Sunt sigură că ţi se va dezvălui totul. Deşi... Femeia se încruntă. Zeiţa se poate dezvălui numai unui credincios.

— Cred că am devenit unul, recunoscu Lilah cu o voce mai puţin fericită.

— Ce? Nu-mi spune – ai conştientizat Adevărul?

— Nu ştiu ce să cred despre asta, dar am început din nou să umblu în somn. Şi, ei bine, oftă Lilah, am simţit un fel de energie.

— Vorbeşte cu tine?

Mătuşă Vesta rămase cu gura căscată la ea.

— Nu aş spune chiar aşa, obiectă Lilah. Pur şi simplu sunt... conştientă de asta.

— Plânge, exclamă Vesta, strângându-şi mâinile la piept. Este clar că Zeiţa vrea să-i fie găsit sanctuarul. Făcu o pauză. Hmm. Poate dacă noi trei credincioşi...

— *Nu* voi participa la o ceremonie de invocare, spuse Lilah categoric.

— În orice caz, mă îndoiesc că ar funcţiona fără cheie. Vesta o bătu pe Lilah pe mână. Sunt sigură că vei găsi răspunsul.

Lilah nu era aproape deloc sigură de asta.

*

Când Lilah şi Con se întoarseră în fumoar, descoperiră că servitorii aşezaseră cufărul, acum şters de praf, în mijlocul camerei, pe podea. Con îngenunche lângă cufăr şi Lilah se aşeză lângă Con, şi începură să golească cufărul. Lilah puse deoparte hainele albe pe unul dintre scaune. Sub ele se aflau mai multe cărţi despre religiile britanice antice, precum şi despre panteonul scandinav şi celtic. Lilah ridică un obiect dreptunghiular dur, învelit în catifea, care se

dovedi a fi o altă carte, uzată de trecerea timpului şi legată cu un şnur de piele.

— Acesta este foarte vechi. Cu mare grijă, Lilah o aşeză cu catifea cu tot în poală. Crezi că este jurnalul lui Last John?

— Să sperăm.

Con se aplecă să privească în timp ce ea o deschidea. Prima pagină avea pete de mucegai şi alte pete, iar cerneala era atât de estompată, încât cuvintele erau aproape invizibile.

— Dacă este, nu sunt sigură că putem obţine ceva din asta. E într-o stare groaznică. Lilah întoarse pagina şi colţul se sfărâmă în mâinile ei. Închise cartea şi o împachetă din nou, punând-o deoparte. Va trebui să o citim cu foarte mare atenţie.

Con se întoarse la cufăr, scoţând celelalte cărţi şi câteva lumânări, precum şi o tabacheră pentru trabucuri, goală, şi o cutie care conţinea o pereche de ochelari.

Privindu-l, Lilah se gândi cât de mult i-ar plăcea să-l mângâie pe braţ sau pe umeri, să-şi sprijine capul de el. Şi mai bine ar fi să se ghemuiască lângă el şi braţul lui să-i cuprindă umerii. Nu era pasiune – deşi bănuia că s-ar putea transforma rapid în asta –, ci o dorinţă fericită, aproape ameţitoare de a fi aproape de el, de a fi legaţi împreună, chiar şi într-o mică măsură.

Necunoscându-i gândurile, Con continuă să caute în cufăr. În cele din urmă, scoase o cutie mică de lemn.

Lilah făcu ochii mari.

— Cheia? Deschide-o!

— Nu, e a ta, zise el şi i-o întinse.

Cu pulsul bătându-i nebuneşte, Lilah ridică capacul. Umerii ei se lăsară dezamăgiţi.

— Nu, sunt doar câteva mărunţişuri. Un nasture, o piatră mică, un inel şi un ac de cravată.

— Uită-te la acest inel, spuse Con, luându-l din cutie şi arătându-i-l. Deasupra inelului era o busolă minusculă.

Lilah râse.

— Mă întreb de ce era Sir Ambrose atât de fascinat de

busole şi de ceasuri.

— Poate că nu voia să întârzie, glumi Con. Sau îi era frică să nu se rătăcească. Deşi nu ar fi ajuns departe cu acesta. Nu funcţionează. Este blocat la sud-vest. Inteligent, totuşi. Stai, asta pare a fi… îşi apăsă unghia în lateral. Partea superioară a inelului se deschise şi un triunghi minuscul apăru pe suprafaţa plată.

— Un cadran solar!

— Ca un inel cu otravă, comentă Con.

— Dar mult mai frumos.

— Da. Mă întreb dacă poţi să-l deschizi cu aceeaşi mână.

Con închise busola şi o lăsă să alunece pe deget, folosindu-şi degetul mare pentru a deschide din nou inelul.

Lilah se uită la chipul lui Con, strălucind de obişnuita lui încântare când vedea ceva inteligent, iar inima îi săltă în piept. Închise capacul şi vru să i-l dea înapoi, dar Lilah îl opri, aşezându-şi mâna peste inel şi peste mâna lui.

— Nu. Nu. Este al tău.

— Dar, Lilah…

— Vreau să-l ai tu.

— Mi-l dai mie?

Expresia feţei i se schimbă subtil.

Ea dădu din cap, lăsând mâna jos. În clipa următoare, realiză cât de nepotrivit se comportase. O lady nu ar fi oferit niciodată un asemenea cadou unui gentelman care nu era soţul ei sau un membru al familiei ei. Bijuteriile erau prea valoroase, prea personale, mai ales un inel, sugerând un angajament.

Se înroşi tare.

— O! Îmi pare rău. A fost atât de nepotrivit. Nu ar fi trebuit…

— Nu, n-o să faci asta! Con îşi duse mâna la spate. Ochii lui dansau răutăcios, în tandem cu zâmbetul lui. Nu îl poţi lua înapoi. Este al meu acum, domnişoară Holcutt.

— Da, aşa este, murmură ea.

Aşa cum el era al ei. Oriunde s-ar fi dus sau orice ar fi făcut sau ar fi fost, el era al ei. Chiar dacă nu îl va mai

vedea niciodată. Con era al ei.

*

Darul lui Lilah îl emoţionă pe Con într-un mod neobişnuit. Pieptul i se umplu de căldură şi o mulţime de trăiri pluteau în el – dorinţă, tandreţe, nevoia de a proteja şi de a se adăposti, toate împletite cu o neobişnuită incertitudine, chiar îngrijorare.

— Lilah... El îşi puse mâna după gâtul ei şi se aplecă mai aproape. Eşti sigură?

Nu era pe deplin sigur ce întreba, ştiind doar că nu putea face un pas greşit. Cu Lilah nu puteai greşi aproape deloc.

— Sunt.

Lilah îşi alungă fiecare gând din cap, întinzându-se şi muşcându-şi buza de jos.

Con gemu şi o sărută, lăsând-o pe podea, cu gura lui apăsată şi fierbinte pe a ei. Buzele lui porniră în jos peste gâtul ei. Corsetul ei era genul de rochie modestă pe care o prefera, cu un guler înalt de dantelă. Zgârietura uşoară a şiretului pe buzele lui, pielea ei caldă şi moale dedesubt erau foarte excitante. El ridică privirea.

— Uşa, reuşi să murmure. Este deschisă.

Zâmbetul lui Lilah îl făcu să vibreze. Ea se răsuci de sub el, ridicându-se în picioare şi îndepărtându-se. Făcu o pauză şi se uită înapoi la el peste umăr, cu gura arcuită jucăuş.

— Ei bine, atunci... Propun să mergem în altă parte.

Întorcându-se, Lilah ieşi pe uşă. Con rămase pe loc o clipă, uitându-se după ea. Apoi, revenindu-şi în fire, zâmbi şi porni după ea.

Lilah stătea în pragul uşii ei deschise când Con ajunse în capul scărilor şi se opri doar ca să o privească, să-şi însuşească zâmbetul, părul, silueta lungă şi zveltă îmbrăcată într-o rochie elegantă, care îi sporea în mod pervers pasiunea. Apoi, din doi paşi lungi, ajunse în camera ei, închizând uşa în urma lui şi răsucind cheia în broască.

Când se întoarse, Lilah se îndepărta de el, ridicându-şi mâna pentru a-şi desprinde părul. Con se rezemă de uşă să privească, cu mâinile înfipte în buzunare, parcă pentru a le împiedica să se întindă spre ea, cu trupul lui relaxat în exterior şi înfierbântat în interior.

Cu fiecare ac pe care îl arunca în vasul de porţelan de pe măsuţa ei de toaletă, cu fiecare buclă care aluneca din coc şi se revărsa pe umăr, dorinţa din el creştea. Pieptănându-şi părul cu degetele, privi înapoi la el.

— Cum te descurci cu desfacerea nasturilor?

Con traversă camera ca o săgeată.

— Să ştii că desfacerea lucrurilor este una dintre abilităţile mele principale.

El îi simţi râsul delicat în tot trupul. Îi adună cascada strălucitoare de păr şi o mută peste umărul ei, lăsând-o să alunece ca mătasea printre palmele lui. Îi desfăcu încet nasturii, făcând să-i sporească dorinţa.

Părţile laterale ale corsetului ei se desfăcură, iar Con se aplecă să-şi aşeze buzele uşor pe pielea dezvăluită, albă şi delicată. Voia să se grăbească, să o consume, să-şi satisfacă nevoia într-o explozie tare şi strălucitoare de plăcere. Cu toate acestea, se abţinu, ademenind-o cu mângâierile lui lente şi cu sărutul leneş al buzelor sale.

— Lilah, şopti el, plimbându-şi mâinile peste trupul ei pentru a-i cuprinde sânii, pe când buzele lui rătăceau pe gâtul ei pentru a-l tachina şi a-i strânge lobul urechii.

Lilah scoase un geamăt de capitulare, sprijinindu-se de el, ceea ce aproape că îl conduse spre extaz. Con îi împinse cămaşa în jos, iar zgomotul panglicii care se rupse îi trimise un fior de dorinţă, în oglinda de deasupra mesei de toaletă îşi putea vedea mâna alunecând peste corpul ei şi lucrul acesta era de asemenea uimitor de erotic.

Cu infinită grijă, continuă să o dezbrace. Îşi scoase hainele mult mai repede. Încet, languros, făcură dragoste. Mâinile şi buzele lor explorând, testând. Râsete înăbuşite în piele. Trupuri mişcându-se într-o invitaţie tăcută. Fiece respiraţie, fiece geamăt ispitind şi satisfăcând. În cele din urmă, alunecă înăuntrul ei, unindu-se într-un final în

căldură şi dorinţă, într-o explozie orbitoare de plăcere.

După aceea, pe când Con o ţinea în braţe, epuizat şi liniştit, cuvintele familiare de la ceremonia de nuntă îi plutiră prin minte. „Cu trupul meu, te voi venera.” Niciodată nu-şi dăduse seama până atunci cât de potrivită era această frază. Ar putea, se gândi el, să continue să o venereze pe Lilah în acest fel pentru totdeauna.

Dacă lucrurile ar fi altfel, ar face-o. Şi dintr-odată îşi dori să fie departe de aici, să locuiască singuri, într-o cabană retrasă, având timpul de partea lor. Să nu aibă nicăieri de mers, nimic de făcut, nici catastrofe de prevenit, nici răpitori de prins, nici ameninţări de prevenit. Doar zile lungi de lenevie, petrecute aflând unul despre celălalt, vorbind, râzând, făcând dragoste.

Scoase un oftat. Poate cândva. Deocamdată erau nevoiţi să prindă momente de plăcere când era posibil. Aveau de găsit o cheie ascunsă. Aveau de găsit o cameră secretă. Aveau de adus alte două chei care erau sau nu furate. De reînnoit o legătură mistică cu o entitate necunoscută, nevăzută, dar extrem de puternică. De evitat o catastrofă.

Toate până la solstiţiul de vară.

Partea bună, gândi Con, era că este un om optimist.

Capitolul 34

Con stătea în picioare, privind la cufărul acum gol şi la conţinutul său împrăştiat pe podea în jurul lui. Cu o seară înainte coborâseră înapoi în fumoar şi scoseseră ultimele articole din cufăr, verificând chiar şi sub căptuşeală. Nu găsiseră nicio cheie şi, în cele din urmă, se culcaseră descurajaţi.

Se trezise în această dimineaţă cu un entuziasm renăscut, dar conţinutul cufărului nu mai oferea acum prea multă speranţă.

— Cel mai promiţător lucru pe care îl avem este

jurnalul strămoşului tău, dar am reuşit să desluşesc doar câteva cuvinte din el.

— De ce nu mi-a spus tatăl meu nimic din toate astea? întrebă Lilah exasperată.

— Poate a crezut că le vei respinge din start, sublinie Con. Aveai opinii destul de hotărâte asupra misticismului. Ai fi acceptat dacă ţi-ar fi spus despre sanctuar în urmă cu trei ani?

— Nu, recunoscu Lilah. Probabil că nu.

— Totuşi, pare ciudat că nu ţi-a lăsat niciun avertisment, având în vedere consecinţele reînnoirii obligaţiunii la fiecare trei ani.

— Ar fi putut să-i lase cheia avocatului său, să mi-o dea după moartea lui, împreună cu un fel de explicaţie. Dar domnul Cunningham nu mi-a dat nimic de genul acesta.

— Poate că nu a vrut ca avocatul să ştie despre cheie, sugeră Con.

— Atunci ar fi putut să ascundă cheia şi să lase o scrisoare în care să-mi spună unde se află. O scrisoare sigilată, privată. Domnul Cunningham cu siguranţă nu ar fi deschis-o.

Con ridică din umeri.

— Nu şi dacă era lipsit de scrupule.

— Presupun că tata ar fi putut să ascundă cheia şi să-mi lase o scrisoare undeva în casă, în care să-mi spună unde se află – deşi asta pare puţin probabil. Dar de ce să ascundă atât cheia, cât şi biletul în care să îmi spună cum să o găsesc? De ce nu a lăsat informaţiile într-un loc evident?

— Poate că avea vreun motiv să o ascundă. Credea că cineva urmăreşte cheia – succesorul titlului său, de exemplu, sau Dearborn, care luase deja cheia Sabrinei. Sir Virgil se temea că acea persoană ar putea-o găsi prima. Şi nu ar fi de folos să ascunzi cheia, dar să laşi mesajul care să dezvăluie locaţia sa, unde ar putea fi găsită cu uşurinţă.

— Asta ar avea sens. Poate că Roberts ar putea şti ceva despre asta.

— Cine?

— Valetul tatălui meu. Cuddington mi-a spus ieri că s-a pensionat şi că locuieşte într-o cabană de pe proprietate. Ea adăugă pe un ton încrezător: Am o bănuială că lui Cuddington i-ar cam plăcea bărbatul acela.

— Cuddington? Glumeşti.

— Nu glumesc. S-a înroşit când a vorbit despre el.

— Crezi că tatăl tău avea încredere în el?

— Mă îndoiesc că tatăl meu a dezvăluit secretele Frăţiei sau ritualurile lor, dar Roberts i-a fost aproape. A fost valetul lui ani întregi. S-ar putea să ştie unde ar fi păstrat tata ceva atât de important. Sau dacă tata vorbise să-mi lase o scrisoare.

— Un valet este la curent cu tot felul de informaţii, mai mult decât îşi dau seama majoritatea angajatorilor lor. Ai dreptate. Să mergem să-l vizităm pe bărbat.

Se dovedi că Roberts nu era surprins de vizita lor.

Îi întâmpină cu un zâmbet la uşa din faţă şi îi invită în salon, spunând:

— Bettina a spus că s-ar putea să veniţi.

— Bettina?

— Domnişoară Cuddington, vreau să spun. Ne-am întâlnit din întâmplare aseară în timp ce îmi făceam plimbarea. O femeie minunată domnişoara Cuddington.

— Nu mai există nimeni ca ea, încuviinţă Con.

Roberts insistă să le facă ceai şi să le scoată biscuiţi, dar odată ce se ocupase de toate acestea, trecu direct la subiect.

— Domnişoara Cuddington a spus că eşti interesată de Sir Ambrose. L-am cunoscut, desigur. Am venit în casă ca lacheu când aveam şaisprezece ani. Tatăl dumitale nu era decât un tânăr atunci. Am avut adesea sarcina de a-l îngriji. El zâmbi nostalgic. Dar mă îndoiesc că asta te interesează. Ce ai vrea să ştii?

— Mă întrebam dacă tatăl meu mi-ar fi putut lăsa ceva, a spus Lilah. Nu în testamentul lui, dar poate un obiect personal.

— Nu sunt sigur ce vrei să spui, domnişoară.

— M-am gândit că s-ar putea să ştii unde ar fi pus el

ceva ce a vrut să am.

— Sau poate a scris ceva pentru Lilah, adăugă Con.

— Jurnalul lui? întrebă valetul. L-a ars, îmi aduc aminte. Spre finalul vieţii nu dormea bine acolo. Într-o noapte, i-am adus o ceaşcă de lapte fierbinte, sperând că îl va ajuta să doarmă, iar el stătea lângă şemineu, smulgea pagini din acea cărticică şi le arunca în foc. Văzând expresia tulburată a lui Lilah, adăugă: îmi pare rău, domnişoară. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era bolnav. Dar fusese tulburat cu câteva luni înainte de asta – el şi domnul Dearborn avuseseră o neînţelegere, un soi de separare şi pur şi simplu credeam că era cu moralul la pământ din cauza asta.

— O neînţelegere? Despre ce? întrebă Con, care se simţea la fel de dezamăgit precum Lilah. De ce ar fi ars Sir Virgil acel jurnal? Ce fusese în el?

— Chiar nu aş putea spune, domnule. Dar domnul Dearborn era furios tare când a plecat, iar după aceea nu a mai venit niciodată la Barrow House. Roberts adăugă: Vă rog să nu vă tulburaţi pentru jurnal, domnişoară Lilah. Nu cred că erau multe în el pe care să nu le fi scris deja în scrisoarea lui către dumneata.

— Scrisoarea lui? Ce scrisoare?

Lilah făcu ochii mari.

Roberts se încruntă.

— Păi, cea pe care a lăsat-o pentru dumneata la domnul Cunningham.

— Avocatul lui? Mi-a lăsat o scrisoare la avocatul lui?

— Da, domnişoară.

— Eşti sigur că i-a dat această scrisoare domnului Cunningham? întrebă Con.

Lucrurile păreau să se încurce tot mai mult pe măsură ce descopereau mai multe.

— Da, desigur, domnule. Am fost acolo când domnul Cunningham a venit în casă cu testamentul ca el să semneze. Le-am adus ceaiul. Sir Virgil i-a dat scrisoarea atunci, iar domnul Cunningham a pus-o în portofoliu.

— Dar… nu am primit nicio scrisoare de la domnul

Cunningham, protestă Lilah. Numai testamentul.

— Nu ar fi trebuit să o primiţi la momentul morţii lui, domnişoară. Sunt destul de sigur că i-a spus domnului Cunningham că scrisoarea trebuie să ajungă la dumneata când împlineşti douăzeci şi unu de ani.

— Asta a fost anul trecut.

— Îmi pare rău, domnişoară, spuse el neputincios.

— Nu e vina ta, îl linişti Lilah. Eu doar… Se întoarse către Con. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Domnul Cunningham nu mi-a trimis niciodată o scrisoare de ziua mea sau în alt moment.

— Va trebui să-i facem o vizită domnului Cunningham, spuse Con sumbru.

— Ah, domnule. Domnişoară. Roberts afişă o expresie de regret. Domnul Cunningham nu mai locuieşte aici. S-a retras anul trecut la Bath.

— Sigur că a făcut-o. Con continuă. Ştii ce era în scrisoare?

Bătrânul clătină din cap.

— Nu ştiu. Cred că trebuie să fi fost o chestiune foarte personală. Nu mi-a spus nimic despre asta. Poate că avea sentimentul că va muri în curând. Sir Virgil a fost întotdeauna sensibil la acest subiect.

— Da. Desigur, aprobă Lilah forţându-se să zâmbească.

Mai zăboviră câteva minute, discutând cu bărbatul despre amintiri mai plăcute. Dar de îndată ce plecară, Lilah se întoarse către Con.

— Tata *chiar* mi-a lăsat o scrisoare despre sanctuar.

În ciuda dezamăgirii, în vocea ei era o notă de satisfacţie.

— S-ar putea să fi fost un mesaj personal de rămas-bun, dar bănuiesc că era îngrijorat de sanctuar, spuse Con. El şi Dearborn s-au certat pentru ceva. După aceea a fost supărat. Apoi ţi-a scris o scrisoare pe care să o primeşti de ziua ta când împlineai douăzeci şi unu de ani. Ceea ce ţi-ar fi oferit timp suficient înainte ca acest pact cu sanctuarul să fi avut nevoie de reînnoire.

— Dar de ce nu mi-a dat-o domnul Cunningham?

— Nu ştiu. Dar vom afla. Dosarele lui trebuie să fie încă pe undeva. Poate a avut un partener care a continuat afacerea.

— Cred că fiul lui era cu el.

— Foarte bine. De îndată ce ajungem acasă, vom merge în sat şi îl vom găsi. Poate că a fost pur şi simplu neglijent şi a uitat să o trimită în forfota retragerii sale, aşa cum spunea Roberts. Ar putea fi încă acolo în dosarele lui.

Cu toate acestea, planurile lor fură întrerupte când intrară în curte şi zăriră o trăsură necunoscută.

— Doamne, un alt vizitator? întrebă Con dezgustat. Cine mai e acum?

La întrebarea lui, primi răspuns când intrară în casă şi auziră voci venind de pe hol… între care şi un glas de bărbătesc foarte familiar.

— Alex!

Con intră cu paşi mari în hol, cu Lilah urmându-l grăbită. Îi găsiră pe Alex şi Sabrina stând în salon, servind un ceai cu mătuşa Vesta. Alex era deja în picioare şi traversa camera când Con intră pe uşă.

— Con! râse Alex. În ce naiba te-ai băgat acum?

Cei doi bărbaţi râseră, strângându-şi mâinile şi bătându-se pe braţ în semn de salut bărbătesc, înainte de lăsa demnitatea la o parte şi de a se îmbrăţişa.

— Sabrina! Alex!

Lilah intră în cameră în urma lui Con, întinzându-şi braţele pentru a-şi îmbrăţişa prietena. Râzând şi trăncănind, cei patru se salutară emoţionaţi. Mătuşa Vesta, cu un tact neobişnuit, îşi luă rămas-bun de la grup şi plecă sus, lăsând cele două cupluri singure.

— Ce faci aici? îl întrebă Con pe Alex. Trebuia să fii în America.

— Am fost, răspunse Alex. Dar apoi, ei bine…

Ridică din umeri.

— Ştiai de Con, că are nevoie de ajutor? sugeră Lilah.

— Stai puţin, protestă Con. Nu am nevoie de ajutor.

— Ştiam că era… ceva cu Con. Nu în pericol, altfel aş

fi trimis o telegramă de avertisment. Dar ceva puternic.

— Aşază-te şi mai bea o ceaşcă de ceai şi o să-ţi spun totul despre asta, spuse Con.

Povestirea se întinse preţ de câteva ceşti de ceai şi prăjituri. Când Con termină de descris cele mai recente descoperiri şi căutări inutile, urmă un lung moment de tăcere. Apoi Alex spuse:

— Pe bune, Con, nu te pot lăsa o clipă singur, nu-i aşa?

Con râse.

— O, pot reuşi să intru în belele cu sau fără tine. Şi am avut-o pe Lilah aici ca să mă împiedice. Se uită la Lilah şi, cu coada ochiului, observă privirea brusc cercetătoare a fratelui său mutându-se de la Con la Lilah şi înapoi.

Însă Alex spuse doar atât:

— Deci trebuie să găseşti locul ăsta până la solstiţiul de vară? Mai e doar o săptămână până atunci.

— Din păcate, suntem foarte conştienţi de asta. Dar acum, că voi doi sunteţi aici, putem accelera căutarea.

— Atunci cred că ar fi bine să ne arăţi această carte.

Alex îşi puse deoparte ceaşca şi se ridică.

Con îi conduse în camera cu ceasuri, urmând traseul mai lung, astfel încât Alex să poată vedea restul aripii vechi. Reacţia fratelui său la vederea sălii mari fu pe măsura speranţei lui Con. Dacă mai era posibil, Alex făcu ochii şi mai mari când păşiră de pe scară în galeria silenţioasă.

— Minunată sticlă elisabetană. Alex se opri şi privi printr-o fereastră. Aveţi un labirint?

— Da, e plin de buruieni, dar are un model bun. Te voi duce acolo mâine. Mai sunt şi temniţele.

— Temniţele?

Încântarea îi lumină chipul lui Alex, oglindindu-l pe cel al lui Con.

Sabrina, aruncă o privire către Lilah, îşi prinse braţul de cel al soţului ei şi îl împinse înainte.

— Întotdeauna mi s-a părut că această galerie este atât de ciudată. Sabrina tremură uşor amintindu-şi. Când se

opriră la intrarea în camera cu ceasuri, continuă: Dar nu-mi amintesc această încăpere.

— Nu am intrat niciodată aici, îi spuse Lilah. Nu cred că guvernanta mea ne-a lăsat vreodată să ajungem atât de departe.

Con deschise uşa şi se dădu deoparte, cu ochii pe faţa geamănului său. Alex intră în cameră după Sabrina şi se opri, privind în jurul său uimit.

— Doamne, Dumnezeule! Uită-te la toate acele ceasuri. Se încruntă. Este ca în visul acela pe care-l…

Se opri el, întorcându-se spre Con, realizând despre ce era vorba.

— Este exact ca acolo, confirmă Con. Am recunoscut-o în clipa în care am intrat.

— Exact ca unde? întrebă Sabrina, nedumerită. Ce vis?

— Un coşmar pe care Con l-a tot avut înainte de nunta noastră. Alex aruncă o privire spre Con. O cameră cu pereţi curbaţi… Ar fi trebuit să mă gândesc că este vorba despre un turn.

— Ce lucru la care să visezi, spuse Sabrina. Ochii ei se întoarseră spre treptele din cameră care duceau în josul aripii. Ce este jos? Alte colecţii?

— Nu, restul sunt doar scări care coboară spre uşa de afară, răspunse Lilah. Nu există intrări în casă la celelalte etaje.

Con pufni.

— Nu există nici măcar un *palier* la următorul etaj, ci doar scările care merg în spirală. Este suficient cât să ameţească pe cineva.

— Ca un far. Alex coborî câteva trepte pentru a privi în jur, apoi urcă repede înapoi. Lilah, casa ta este o comoară.

— O comoară ticsită cu ciudăţenii, spuse Lilah ironic. Poţi să o explorezi cât vrei. Ea îşi mută privirea de la el către Sabrina. Sper să rămâneţi cu noi o vreme.

— Deschidem din nou Carmoor, răspunse Sabrina. Eu şi Alex am dori să încercăm să locuim aici. Mi-a plăcut când

eram copil. Am adus cu noi câţiva servitori să o aranjeze, iar restul personalului îl vom angaja de aici.

— Asta va dura zile bune. Trebuie să rămâneţi aici cu noi între timp. Cu toţii putem căuta sanctuarul. Va fi foarte distractiv. Nu-i aşa, Con?

— Desigur.

Con se întrebă dacă Lilah era conştientă de modul natural în care se întorsese spre el, de includerea lui în lansarea invitaţiei.

— Atunci aşa rămâne. Să ne uităm la carte!

Scoase cartea din dulap şi le-o dădu lui Alex şi Sabrinei. Sabrina clătină din cap uimită.

— Este absolut incredibil. Habar nu am ce să înţeleg din ea.

— Nu ai putut găsi nimic despre locaţia tunelului? întrebă Alex. Cum l-a găsit Sir Ambrose?

— Citind jurnalul unuia dintre strămoşii noştri. Din păcate, nu a explicat mai mult, iar jurnalul este mai mult sau mai puţin ilizibil acum.

— Ce sunt aceste modele de pe copertă? întrebă Sabrina, trasând simbolurile cu degetul ei. Sunt drăguţe.

— Sunt triple spirale. Sir Ambrose avea o obsesie pentru cifra trei. Spiralele, am citit, înseamnă eternitate sau poate o renaştere veşnică. Era un simbol important pentru el. Le puteţi găsi ca decoraţiuni peste tot.

— Da, şi le-am examinat pe fiecare dintre ele, adăugă Con. Sunt convins că au o legătură cumva, având în vedere ataşamentul lui Sir Ambrose pentru ele. Dar am împins, întors şi răsucit pe fiecare în parte pe care am găsit-o şi nu am reuşit să găsesc una care să deschidă ceva.

— Alex, spuse Lilah deodată. Tocmai mi-a venit o idee. Poate că ai putea... adică, *simţi* ceva legat de asta?

Alex clătină din cap, frecându-şi mâna peste partea din piele.

— Entuziasm, anticipare, dar astea sunt recente, probabil tu şi Con. Îmi dau seama că au fost în mâinile lui Con. Ridică din umeri şi îi întinse cartea Sabrinei. Pot încerca cu acest vechi jurnal, dar cu cât ceva este mai

vechi, cu atât este mai greu de citit.

Toţi rămaseră tăcuţi pentru o clipă, contemplând faptul că nu făcuseră nicio descoperire. Sabrina, plimbându-şi din nou vârfurile degetelor peste simbolurile aurite, spuse:

— Ştiţi… Probabil că este o prostie, dar dacă noi căutăm spirale, ce ziceţi de cea pe care stăm? Ea făcu un semn cu capul către treptele care coborau spre scara circulară.

— Doamne, rosti Con. Crezi? Ascuns la vedere.

Aproape la unison, se grăbiră spre scară şi începură să coboare treptele.

— Locul cel mai probabil ar fi în podea, la baza scărilor, nu crezi? întrebă Con. O trapă în tunelul în sine sau în altă scară?

Alex aprobă, dar examinară cu toţii zidurile turnului în timp ce coborau. Când ajunseră parter, o făcură şi mai amănunţit, dar nu găsiră nimic.

Lilah oftă frustrată, ştergându-şi praful de pe mâini.

— Acesta pare un loc perfect.

— Lăsaţi-mă să verific ceva! Alex alergă înapoi în sus pe scări. Lilah îşi întoarse privirea întrebătoare către Con, care ridică doar din umeri. Nu trecu mult până când auziră zgomotul paşilor lui Alex coborând. Cred că s-ar putea să-l fi găsit.

Ieşi pe poarta curţii şi într-o clipă intră din nou.

— Alex, ce naiba faci?

— Ştiu care e cel mai probabil loc pentru ceea ce căutăm. Ochii lui Alex străluceau, vorbele lui erau rapide. Uşa de la intrarea în turn dinspre galerie este amplasată în peretele coridorului. Dar apoi faci un pas sau doi în cameră înainte să înceapă pereţii curbaţi. Acel spaţiu dintre coridorul drept şi turnul rotund este un fel de hol foarte scurt sau un toc de uşă foarte adânc. Dar aici… făcu un gest în spatele lui – pereţii sunt perfect rotunzi, fără uşă. În exterior, puteţi vedea că spaţiul pătrat dintre casă şi turn este zidit de sus până jos.

Privirea lui Con se însenină.

— Crearea unui ax perfect în care să ascunzi un dulap. Sau nişte scări. Se repezi la peretele unde ar fi trebuit să fie o uşă înspre casă şi trecu cu degetele peste piatra aspră. Există o fisură. O urmări cu degetele în sus, pe perete, continuând până când aceasta coti şi porni pe o linie orizontală. Este o uşă.

— Acum trebuie doar să ne dăm seama cum să o deschidem. La două picioare deasupra, Alex trasa linia în jos pe partea opusă. Abia îmi pot introduce unghia în ea.

Con aruncă o privire pe perete, apoi se gândi să privească în sus. Deasupra lui, ataşată de baza scărilor, era o singură şipcă îngustă de lemn. Îl cuprinse emoţia puternică a descoperirii. Trase de un capăt, iar acesta se mişcă sub mâna lui. Trase mai tare şi o treime din bară culisă în sus pentru a se opri la un unghi de patruzeci şi cinci de grade.

Prinzând celălalt capăt al barei, împinse acea porţiune a şipcii în sus până când cele două capete se atinseră, formând un triunghi cu secţiunea centrală staţionară dedesubt. Se auzi o bufnitură distinctă şi o secţiune a zidului se deschise uşor.

Alex apucă marginea şi trase. Uşa mică era grea, dar bine echilibrată şi se legăna cu uşurinţă.

Toţi patru se înghesuiră, uitându-se la scara mică ce se răsucea în jos.

— Pasajul secret.

Capitolul 35

Lilah se ridică, fascinată. Puterea o inundă, răsucindu-se în jurul ei şi prin ea, astfel încât începu aproape să vibreze odată cu ea. O atrăgea către uşa deschisă.

— Vom avea nevoie de un felinar pentru asta, spuse Alex.

— Două, răspunse Con. Se întoarse, o văzu pe Lilah şi se albi la faţă. Lilah! Te simţi bine? întrebă şi îi cuprinse

talia, oprind-o.

Când braţul lui Con se înfăşură în jurul lui Lilah, trăgând-o lângă el, o mare parte din fluxul masiv de energie se revărsă dinspre ea spre el. Putea să vadă după sprâncenele lui arcuite că şi el simţea puterea.

— Ce este? întrebă Alex, urmărindu-i cu atenţie. Ce se întâmplă?

— Nu sunt sigur. Vocea lui Con era uşor lipsită de suflare. Lilah poate simţi forţa a ceea ce se află acolo jos. Îi studie faţa. Este mai bine acum?

— Da, aprobă Lilah din cap. La început a fost aproape insuportabil de puternică, dar ai luat o parte din ea. Zâmbi palid. Cred că voi putea să o controlez acum.

— Sunt chiar aici, cu tine, zise Con şi o luă de mână.

Lilah îşi îndreptă umerii şi se întoarse către Sabrina.

— Poţi să o simţi?

Sabrina aprobă din cap.

— Este acest… Gesticulă cu degetele, căutând cuvintele potrivite. Vâjâit mic şi intens. Doar că îl simt în interiorul meu.

Priviră către Alex, care ridică din umeri.

— Nu simt absolut nimic în afară de confuzie.

— Cred că Lilah şi Sabrina simt asta din cauza legăturii lor de familie cu sanctuarul, spuse Con. Tot ce am primit de la Lilah a fost un val de putere şi o concentrare mai clară. Ea mă face mai bun.

— Sunt convins că este adevărat, râse Alex.

Con se strâmbă la el.

— Vreau să spun că această abilitate a ei o măreşte pe a mea, dar nu simt legătura cu sursa aşa cum o simt doamnele. Se uită înapoi la Lilah. Poţi explora mai departe?

— Sigur că da. Doar nu crezi că mă voi opri în acest moment.

— Nu, zâmbi Con apoi aruncă o privire către Alex.

— Merg să aduc felinarele zise Alex şi traversă curtea în fugă.

Tumultul din interiorul lui Lilah se calmase – deşi nu avea deocamdată de gând să-l testeze dând drumul mâinii

lui Con. Se întoarse spre Sabrina.

— Te simţi bine?

Sabrina dădu din cap.

— Da. La început a fost tulburător, dar acum mă obişnuiesc. Ce vom face cu chestia asta? Nu sunt adepta ceremoniilor cu robe şi incantaţii la fiecare câteva luni.

— Nici eu. Nici mie nu-mi place ideea de a trăi aici, cu energia asta care trage de mine tot timpul. Totuşi, dacă ceea ce spune domnul Dearborn este adevărat, trebuie să reînnoim legătura pentru a împiedica această putere să distrugă totul.

Uşa se deschise şi Alex intră, aducând cu el două felinare.

— Majordomul tău a crezut că sunt nebun, să vreau un felinar în plină zi, darămite două.

Con ridică din umeri.

— E deja convins de nebunia mea. Aprinseră felinarele şi se întoarseră spre intrarea deschisă. Con începu să păşească pe prima treaptă, dar Lilah puse o mână pe braţul lui, pentru a-l opri.

— Nu. Ar trebui să merg eu prima. Nu îmi vine să cred că spun asta, dar sanctuarul pare să mă recunoască.

Con se încruntă.

— Nu ştim ce se află acolo jos. Dacă scările se prăbuşesc?

— Aceleaşi lucruri sunt valabile şi pentru tine.

— Lilah are dreptate, spuse Sabrina. Ea este o Holcutt, proprietara terenului sub care se află sanctuarul. Şi, ca descendentă a altuia din Frăţie, ar trebui să merg după ea.

Gemenii se uitară unul la altul, în mod evident incomodaţi de această idee, dar în timp ce se grăbeau să vină cu un argument bun, Lilah rezolvă problema, ridicând celălalt felinar şi pornind în jos pe scări.

— O, la naiba! Con se aplecă şi spuse: Promite-mi că vii sus înapoi dacă ţi se pare riscant.

— Desigur. Întotdeauna respect regulile, îţi aminteşti?

Lilah zâmbi văzându-i faţa încruntată. Începea să

înţeleagă de ce îi plăcea lui Con să o tachineze.

Ea continuă să coboare scările. Scândurile de lemn păreau solide, dar nu vedea decât la câţiva paşi înaintea ei, chiar şi cu felinarul, din cauza treptelor înguste şi încolăcite. Avea senzaţia neliniştitoare că scările erau nesfârşite şi că ea cobora în gol.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, atracţia devenea mai puternică. Energia din interiorul ei se transformase dintr-o vibraţie în pulsaţie. Fără Con, care să absoarbă o parte din putere, aceasta se amplifica. Îşi închipui că va trece prin ea, că o va stăpâni aşa cum fusese cu mult timp în urmă la ultima şedinţă. Mâna îi tremură, făcând lumina să danseze şi, într-un moment de laşitate, se gândi să se întoarcă şi să fugă. Dar zgomotul făcut de Sabrina coborând chiar în spatele ei o linişti. Trebuia să meargă înainte. Această energie îi aparţinea şi trebuia să se descurce cu ea. Şi dintr-odată Lilah înţelese cum să o controleze.

Nu fu o bătălie. Trebuia să înceteze să se mai lupte cu ea şi să şi-o însuşească. Lilah îşi relaxă conştient voinţa în timp ce continua să coboare scările. Îşi imagină că îşi deschide mintea, eliminând toate barierele. Când ajunse la capătul scărilor, toată puterea sanctuarului se repezi în ea. Pentru un moment terifiant, ea crezu că se înşelase, că se pierduse. Dar rezistă cu încăpăţânare, refuzând să lupte cu puterea, acceptând-o în schimb.

Presiunea se slăbi şi, deodată, energia curgea prin ea nestingherită, umplându-i capul şi plutind prin vene, până în jos în pământ, sub picioarele ei. O sursă, aşa o numise Con. Puterea se mişca prin ea fără să o consume, întărind-o. Atracţia care fusese acolo nu mai era o constrângere, ci o ofertă, întâmpinând-o acasă.

Lilah se întoarse când Sabrina i se alătură şi se dădură înapoi pentru a face loc bărbaţilor, care coborau tropăind pe scări într-un ritm mai rapid. În lumina aurie a felinarului, chipul Sabrinei strălucea.

— Simţi asta? întrebă Sabrina, luând mâna lui Lilah. Cum a devenit mai puternică, dar cumva mai uşor de suportat?

— Da, exact.

Sabrina făcu ochii mari.

— S-a amplificat chiar mai mult de când te-am atins. Pot – o, îl pot simţi pe Alex atât de clar – nu se poate hotărî dacă să-şi facă griji sau să fie supărat pe mine.

Ea zâmbi şi privi când Alex apăru de pe scări.

— Nu eram îngrijorat, îi spuse el, dezminţindu-i cuvintele, trăgând-o pe Sabrina lângă el şi sărutând-o pe frunte. Ştiam că eşti bine, pentru că pe tot drumul până jos am putut simţi încântarea ta că mi te opui.

Con se uită la Lilah, ridicând sprâncenele întrebător, iar ea zâmbi şi aprobă din cap drept răspuns. Con îşi făcu loc pe lângă Alex şi Sabrina şi o luă de mână. El îi aruncă surprins o privire, simţind fără îndoială schimbarea energiei. Con luă lanterna de la Lilah şi o ridică pentru a lumina în tunel. Le arăta doar câţiva metri în faţa lor, lăsând restul într-un întuneric nesigur. Era totuşi suficientă lumină pentru a vedea că tunelul avea tavanul jos şi îngust, fiind nevoiţi, aşa cum făcuseră şi pe scări, să meargă înainte rând pe rând. Cei doi bărbaţi îşi plecară capetele pentru a nu atinge pietrele de deasupra lor.

— Presupun că încă eşti de părere că trebuie să fii în capul şirului, spuse Con către Lilah, încruntându-se.

— Nu. Lilah îşi înăbuşi un zâmbet la expresia lui uluită. Cred că suntem… acceptaţi. Şi ştiu că arzi de nerăbdare să explorezi.

Din privirea lui Con, Lilah ştia că ar fi sărutat-o dacă ar fi fost singuri.

Merseră prin vidul aparent, înconjuraţi de întuneric.

— Habar nu am unde suntem sau încotro ne îndreptăm. Suntem sub casă sau afară? întrebă Lilah.

— Sub, spuse Con sigur pe el. Dar ne îndreptăm spre labirint. Cred că în spatele acelui zid – făcu un semn spre dreapta – sunt temniţele.

— Un tunel paralel? întrebă Alex.

— Mai mult sau mai puţin. Brusc, tunelul se lărgi, astfel încât puteau să meargă unul lângă altul, iar bărbaţii puteau sta în picioare. Acesta trebuie să fie tunelul mai

nou. Extensia construită de strămoşul lui Lilah.

— Suntem foarte aproape, zise Lilah simţind că puterea creştea cu fiecare pas pe care îl făceau.

Acum umplea aerul, aproape palpabil în intensitatea lui.

— Suntem dincolo de casă, spuse Con, iar o clipă mai târziu, marginea luminii felinarului căzu pe o uşă de lemn.

După ce citiseră gândurile bunicului ei despre sanctuar, Lilah se aştepta ca uşa să fie un lucru măreţ – mare, întunecat şi greu; nu ar fi fost surprinsă să o găsească decorată cu un mâner de aur.

Dar nu era nimic grandios la uşa robustă... cu excepţia lacătului mare care o ţinea încuiată. Modelată sub forma familiarei spirale triple, fiecare spirală era o încuietoare separată, cu o gaură a cheii în centru. Con şi Alex îl inspectară îndeaproape.

— Nu am văzut niciodată o încuietoare triplă. Con se uită la fratele său, iar Alex clătină din cap. Putem încerca să le deschidem. Mă întreb dacă trebuie deblocate toate simultan.

— Sau într-o anumită ordine, adăugă Alex. Aruncă o privire în jurul marginilor uşii. Balamalele sunt pe interior, deci nu există nicio speranţă de a le desface şi de a scoate uşa.

— Bănuiesc că ar fi nevoie de un berbece pentru a sparge chestia asta. Con bătu în lemn. Se întoarse către Lilah. Poate ai putea pune mâna pe asta şi i-ai comanda să se deschidă.

Lilah îi aruncă o privire apăsătoare.

— Nu am control asupra ei. Totuşi, îşi puse mâinile pe uşă. Mă simt deosebit de ridicolă.

Energia năvăli sub mâinile ei, împingând uşa din partea cealaltă. Respirând adânc, ea se concentră asupra puterii de dincolo de uşă, invitând-o să intre. Puterea se repezi în ea, iar ea o întoarse înapoi înspre uşă, imaginându-şi cum aceasta se prăbuşeşte. Uşa vibra sub mâinile ei, dar nu se mişcă.

Lilah îşi lăsă mâinile în jos şi energia scăzu.

— Dacă am capacitatea, nu am idee cum să o folosesc.

Cu toate acestea, se simţea mai sigură asupra controlului ei.

La celălalt capăt al tunelului se auzi un zgomot şi toţi se întoarseră. O strălucire vagă se transformă într-o lumină tremurândă, apoi într-o siluetă care ţinea un felinar.

— Mătuşa Vesta!

— Adio, orice speranţă de a păstra această intrare secretă, murmură Con.

— Ştiam eu! exclamă mătuşa Vesta în timp ce se apropia, cu respiraţia întretăiată. De îndată ce l-am auzit pe Ruggins vorbind despre felinare, am ştiut că aţi găsit calea. De ce nu mi-aţi spus?

— Îmi pare rău, doamnă Leclaire, răspunse Con. Dar nu am vrut să vă dăm speranţe deşarte până nu eram siguri.

Mătuşa Vesta însă nu dădu atenţie cuvintelor lui. Abia dacă aruncă o privire spre Sabrina şi Alex. Privirea ei era fixată pe uşă, cu ochii strălucind.

— O, da. Pot simţi puterea. Vocea îi era plină de uimire. Simţi asta, Lilah?

Privindu-şi mătuşa, atât de nerăbdătoare şi de plină de speranţă, Lilah simţi că o afecţiune îngropată de mult timp îşi croia drum în pieptul ei. Mătuşa ei fusese egoistă; îşi abandonase tânăra nepoată fără să se gândească la bunăstarea ei; dar înăuntrul lui Lilah, sub răni şi resentimente, încă mai exista cenuşa dragostei pe care o simţise cândva pentru mătuşa ei capricioasă.

— Da, chiar simt.

— Ştiam eu. Ştiam că va răspunde femeilor Holcutt. Vesta îşi duse mâinile la uşă. O, da, este puternică. Simt că mă hrăneşte.

— Şi Sabrina o poate simţi, spuse Lilah.

— Serios? Vesta aruncă o privire speculativă către Sabrina. Dar nu şi bărbaţii?

— Nu, răspunse Con.

Lilah ştia că nu era în întregime adevărat, pentru că

putea simţi energia curgând prin ea în toţi ceilalţi, sporind abilităţile fiecăruia. Bănuia că el era prea amabil ca să-i taie elanul mătuşii Vesta în ce privea revenirea puterilor ei. Într-adevăr, expresia Vestei era atât de extaziată încât era uşor tulburătoare.

Lilah putea simţi energia curgând încet dinspre sine spre Vesta în acelaşi mod, dar simţea şi tentaculele de pe cealaltă parte a uşii care duceau direct spre mătuşa ei şi Sabrina. Acele fire separate de energie erau înguste şi blânde, cele ale mătuşii ei nefiind mai puternice decât cele ale Sabrinei. Lilah se temea că Vesta ar fi foarte dezamăgită dacă legătura ei cu sanctuarul se dovedea să nu fie pe atât de profundă pe cât şi-o dorea.

Fără a se gândi, făcu un pas mai aproape de mătuşa ei.

Vesta radie.

— Ah, da, este din ce în ce mai mare. Se întoarse către Lilah, întinzându-şi mâna. Lilah, vino aici. Şi tu, Sabrina. Întinse mâna şi spre cealaltă fată. Să vedem dacă legătura noastră o va afecta.

Tardiv, Lilah văzu pericolul de a mări puterea mătuşii cu a ei. Ar fi putut să o facă pe Vesta fericită pentru moment, dar ce se va întâmpla când nu ar mai putea stârni singură o asemenea putere? Lilah se retrase.

— Nu ştim ce s-ar putea întâmpla.

Con aprobă.

— Nu vreţi să vă asumaţi riscuri cu o putere atât de colosală.

— Nepoata mea te face să fii precaut, dragă băiete. Vesta flutură jucăuş degetul către Con. Nu-mi va face rău.

Sabrina o luase de mână pe Vesta când îi ceruse, iar acum Vesta întinse mâna şi apucă mâna lui Lilah.

Energia trecu imediat prin Lilah înspre celelalte două. Lilah era bucuroasă că nu era în mijloc, pentru că bănuia că asta ar fi făcut legătura şi mai puternică.

Mătuşa ei îi strânse mâna lui Lilah, cu chipul radiind de emoţie.

— Da, asta o creşte înzecit. Acest lucru este minunat.

Lilah, ia mâna Sabrinei pentru a completa cercul.

— Nu, spuse Lilah ferm. Ar putea exploda. Trebuie să ştim mai multe despre asta.

Vesta oftă.

— Ai fost întotdeauna o creatură atât de timidă. Mătuşa ei eliberă mâna Sabrinei, apoi dădu din cap de parcă dovedise ceva. Asta o reduce, dar este încă puternică.

Lilah îşi smuci mâna din a Vestei şi se dădu înapoi.

— Acest lucru nu foloseşte la nimic.

Vesta clipi surprinsă.

— A plecat atât de repede.

Con interveni:

— Nu este surprinzător că legătura dintre două femei din familia Holcutt ar fi mai puternică, deci şi ruptura mai puternică.

— O, nu mă gândisem la asta aşa. Fără îndoială că ai dreptate.

Chipul Vestei se lumină.

— Acum, doamnelor, cred că este timpul să găsim o locaţie mai confortabilă pentru această discuţie. Doamnă Leclaire, dacă vreţi să mergeţi în faţă, spuse Con.

O luă de braţ pe mătuşa lui Lilah şi o îndepărtă, menţinând un flux constant de flecăreală şi flirt pentru a abate gândurile mătuşii Vesta.

Era tipic pentru Con, se gândi Lilah, sufletul încălzindu-i-se de recunoştinţă. Realiză, cu o oarecare uimire, că atitudinea pe care ea o dispreţuise cândva la Con devenise o calitate pe care o admira.

Şi unul dintre multele motive pentru care se îndrăgostise de Con Moreland.

Capitolul 36

Ceva îl sâcâi pe Con, trezindu-l din somn. O clipă rămase întins acolo, bucurându-se de senzaţia confortabilă

a trupului lui Lilah ghemuit lângă el. Apoi aruncă o privire în jur, iar lumina slabă care contura ferestrele îl stimula să acţioneze. Se trezise târziu.

Nimeni nu putea intra în camera încuiată a lui Lilah, aşa că nu era niciun pericol să intre cineva peste ei, dar servitorii erau în picioare din zori, şi cu cât stătea mai mult, cu atât erau mai multe şanse să fie văzut ieşind pe furiş din camera ei. Se ridică din pat şi începu să-şi pună hainele. Doamne, cât ura asta. Voia să doarmă într-o noapte cu Lilah şi să se trezească cu ea în braţe, fără niciun motiv să plece de lângă ea.

Con descuie uşa şi o deschise. Găsind holul gol, se strecură afară şi intră în camera lui. Alex stătea pe scaunul de lângă fereastră, aşteptându-l.

— La naiba! Con închise uşa în urma lui. Te-ai trezit devreme.

— Mhm. Ca şi tine, răspunse Alex cu blândeţe. Eu şi Sabrina plănuim să mergem devreme la Carmoor, îţi aminteşti.

Cei patru stătuseră treji până târziu în noaptea precedentă, discutând despre problemele lor şi luaseră decizia ca Sabrina şi Alex să-şi verifice domeniul în ziua următoare, înainte de a se întoarce să li se alăture lui Lilah şi lui Con în căutarea cheii.

— Mă întreb totuşi, ce faci, mai exact, continuă Alex.

Aruncă o privire îndreptată spre patul nederanjat al lui Con.

— Din câte văd, ai adoptat expresia lui Reed. Con se întoarse, îndreptându-şi inutil setul de toaletă, apoi oftă şi spuse: O, fir-ar! Hai să facem o plimbare.

Era modul lui Con de a sta faţă în faţă cu problemele lui şi asta nu se schimbase, chiar dacă se confrunta cu perspectiva neobişnuită de a fi în dezacord cu geamănul său.

Trăgându-şi haina pe el, Con îl conduse pe Alex jos şi afară în labirint, unde Con se întoarse, încrucişându-şi braţele peste piept şi spuse:

— Foarte bine. Dă-i drumul!

— Te comporţi ca şi cum am de gând să îţi ţin o predică. Când Con pur şi simplu îşi ridică sprâncenele, Alex mormăi mai supărat: Dacă te-ar fi văzut cineva? Dacă ar fi fost o servitoare care venea în camera ta în locul meu?

— În mod normal, nu sunt atât de neglijent.

— Nu asta este ideea. La naiba, Con, parcă tu şi domnişoara Holcutt nu puteaţi sta în aceeaşi încăpere timp de cinci minute fără a vă certa.

— După câte se pare, putem. Con se întoarse şi porni pe culoarul verde înfrunzit. La ce te gândeşti?

Alex îşi urmă fratele geamăn.

— Lilah este cea mai dragă prietenă a Sabrinei. Ce se va întâmpla când asta se va termina? Dacă îi frângi inima lui Lilah, Sabrina nu te va ierta niciodată. Şi atunci eu ce ar trebui să fac?

— Nu ştiu de ce presupui că se va termina.

— Ce altceva s-ar întâmpla?

— Intenţionez să mă căsătoresc cu Lilah.

— Ce? Alex rămase în loc. Eşti logodit? Crisparea de pe chipul lui dispăru şi începu să zâmbească. De ce dracu' nu mi-ai spus?

— Nu am spus că suntem logodiţi. Am spus că intenţionez să mă căsătoresc cu ea. Încă trebuie să o conving pe Lilah să accepte.

— Glumeşti. Te-a refuzat? Alex se uită chiar mai uimit. Cum de ai dat-o în bară?

— Nu am făcut-o. Nu încă, oricum. Nu am cerut-o.

— Vrei să încetezi să fii atât de al naibii de stresant şi să-mi spui ce se întâmplă?

Con porni din nou, fără să se uite la Alex.

— Mi-e frică.

De data aceasta, îşi lăsase geamănul fără cuvinte. În cele din urmă, cu glasul stins, Alex spuse:

— Dumnezeule mare! Eşti cu adevărat îndrăgostit de ea.

— Ori asta, ori sunt grav bolnav. Con se întoarse către Alex, spunând cu seriozitate: Promiţi că nu îi vei spune Sabrinei nimic din toate astea?

— Nu! Drept cine mă iei?
— Drept un bărbat căsătorit.
— Asta nu schimbă faptul că sunt fratele tău.
Cuvintele începură să se reverse din Con de parcă ar fi fost spart un baraj.
— O cunosc pe Lilah şi nu am stofă de mare romantic. Nu ne-am îndrăgostit la prima vedere. În schimb, m-a pălmuit. A trebuit să mă lupt cu ea la fiecare pas. Nu avem acea armonie de spirit pe care ceilalţi din familia Moreland o au cu soţii lor. Nu împărtăşim nicio legătură aşa cum aveţi tu şi Sabrina. Suntem complet diferiţi. Dar… ori de câte ori intră în cameră, mă simt de parcă soarele tocmai a răsărit printre nori. Nu mă pot gândi la nimic în afară de ea. Tot ce vreau este să fiu cu ea. Şi dacă mă refuză, nu ştiu ce voi face.
— De ce te-ar refuza? Dormi în patul ei, nu-i aşa? Cu siguranţă îi pasă de tine.
— Da. Con se uită în jos la inelul busolei şi îşi frecă degetul mare peste el. Cred că îi pasă de mine. Dar când am adus în discuţie căsătoria, arăta de parcă ar fi fost – ei bine, nu ştiu sigur ce a simţit, dar pot să îţi spun că nu era fericire. M-a refuzat fără să se gândească la asta. Vezi tu, Lilah nu face ce vrea. Ea face ceea ce este *corect.* Şi nu crede că aş fi potrivit pentru ea.
— De ce? Ce e în neregulă cu tine?
Con îi aruncă un zâmbet ironic.
— Vrei o listă? Sunt impulsiv şi imprudent. Nu vorbesc serios. Am reputaţia de a fi absurd. Dus cu pluta. Sunt, din păcate, toate lucrurile de care ea a încercat să scape în ultimii zece ani.
Alex se încruntă.
— Nu înţeleg.
— Familia ei este la fel de scrântită ca a noastră. Tatăl ei era obsedat de spiritism şi fantome. Bunicul ei a inventat această religie bizară. Şi, ei bine, ai cunoscut-o pe mătuşa ei.
— Bunicul ei nu era complet nebun, nu-i aşa? Există ceva acolo jos. Aseară am simţit prezenţa sanctuarului. Ştiu

că ai zis că pe noi nu ne-a afectat, dar capacitatea mea a fost sporită – ţinând acel felinar am simţit că grădinarul îl folosea pentru braconaj. Şi când doamna Leclaire ni s-a alăturat acolo, am simţit că emoţiile ieşeau din ea în valuri.

— Din punct de vedere tehnic, Lilah ţi-a dat puterea, nu sanctuarul. Ea transmite cumva putere psihică. Abilitatea ta este mai puternică în jurul ei. Dacă ai fi luat-o de braţ, ai fi simţit-o şi mai mult. Este conectată la acel loc. Am simţit cum o inundă complet.

— Şi ai reuşit să îi iei o parte din ea, nu-i aşa? Să diluezi sau să consum o parte din ea. Cum poţi spune că voi doi nu aveţi o legătură specială?

— Dar acestea sunt doar abilităţile noastre. După cum ştii, ea le poate oferi asta şi altora.

— Nu cred că în aceeaşi măsură.

— Dar, vezi tu, ea nu vrea ca lucrurile să fie aşa. Ani în şir a încercat să se convingă că această putere nu există. A trebuit să o lovească în faţă ca să o facă să recunoască. E al naibii de încăpăţânată.

— Spune omul cu capul tare ca o stâncă.

Con îl ignoră.

— E conştientă de asta acum. Chiar o acceptă. Dar nu-i place. Ai auzit-o aseară spunând că nu-i venea să creadă că vorbeşte despre aceste chestiuni ca şi cum ar fi reale.

— Nici mie nu mi-ar plăcea să fiu lovit de o viziune ori de câte ori ating ceva, dar oamenii se adaptează. Mi se pare că şi ea a făcut asta.

— Pentru că vrea ca această problemă să fie rezolvată. Con ridică din umeri. Şi este atrasă de aventură în acelaşi mod în care este atrasă de mine. Dar nu vrea să fie. Nu este viaţa la care a visat mereu. Când totul se va încheia, se va întoarce la viaţa pe care şi-o doreşte – pacea, ordinea şi simplitatea. Nu mă potrivesc acolo.

— Te iubeşte. Sabrina mi-a spus aseară că Lilah este îndrăgostită de tine.

— Serios? Con îi aruncă o privire, cu inima brusc mai uşoară în piept. De unde ştie Sabrina? I-a spus Lilah?

— Nu cred că au vorbit despre asta. Ştii cum sunt femeile. Sabrina ştie, pur şi simplu.

— Sunt jalnic, nu-i aşa? Uneori mi-aş dori ca Lilah să fie însărcinată pentru că ştiu că se va căsători cu mine atunci. Este un mod îngrozitor de a gândi, nu-i aşa? Dorind să o forţez să se căsătorească. Mama ar fi îngrozită.

— Nu eşti mai rău decât orice alt bărbat îndrăgostit. Bănuiesc că, la un moment dat, toţi ne-am dorit să legăm o femeie de noi în orice mod posibil. Alex îşi bătu fratele pe umăr. Ai spus că intenţionezi să te căsătoreşti cu ea şi eu ştiu că mereu obţii ceea ce îţi doreşti. Cum ai de gând să o cucereşti?

— Trebuie să demonstrez că îi pot oferi viaţa la care a visat. Că pot fi genul de bărbat pe care ea şi-l doreşte. Trebuie să fiu răbdător, înţelept. Să-i arăt că nu sunt nesăbuit, că nu voi da fuga în Cornwall sau în Scoţia pentru a face o anchetă. Că nu voi provoca un scandal. Demonstraţia asta necesită timp. Nu pot să spun pur şi simplu că voi fi diferit şi să mă aştept să mă creadă.

— Zici că eşti un cavaler în aventură.

— Poate că sunt, râse Con. Trebuie să omor un dragon. Numai că dragonul pe care trebuie să-l omor sunt eu.

— Con… Alex se încruntă. Nu ar trebui să te schimbi pentru a-i câştiga dragostea. Dacă ea te iubeşte cu adevărat…

— Omul *trebuie* să se schimbe. Este inevitabil. Tu eşti acelaşi bărbat care erai înainte să o cunoşti pe Sabrina? Nu trebuie să răspunzi pentru că te asigur că nu eşti. Eşti mai puternic, mai matur. Ţi-ai acceptat abilitatea, ai ajuns chiar să o preţuieşti. Dar ai şi o nouă vulnerabilitate – îţi faci griji pentru altcineva, doreşti să o faci pe Sabrina fericită, să o protejezi. Dragostea schimbă întotdeauna o persoană. Singura întrebare este dacă în bine sau în rău.

Fratele lui geamăn îl privi uimit.

— Cum e posibil ca Lilah să nu realizeze că eşti deja serios şi că gândirea ta e una sănătoasă? Con, vorbeşte cu Lilah. Spune-i toate astea. Ce simţi pentru ea, ce gândeşti.

Cere-i să se căsătorească cu tine. O cerere tradiţională ar putea ajuta în mare măsură să o facă să creadă că ştii ce este potrivit.

— Nu pot. Nu încă. Con simţi un nod în piept. Dacă ea spune nu? S-ar termina totul. Nu putem continua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu pot risca asta. Trebuie să aştept până sunt sigur.

— Când ţi-a fost vreodată teamă de un risc? Tu eşti băiatul care a mers după bătăuşul ăla cu bâta ta de crichet. Eu sunt cel care şi-a pierdut prânzul când am găsit un cadavru. Tu te-ai dus după ajutor. Tu eşti băiatul care s-a luptat cu un vizitiu, deşi era de două ori mai mare decât tine şi avea un bici în mână.

— Îşi bătea calul! Amintindu-şi, ochii lui Con străluciră furioşi. Ce altceva aş fi putut face? Din câte îmi amintesc, ai alergat să mi te alături. Oricum, a fost diferit. Con oftă. Tot ce am riscat atunci a fost o bătaie. Aceasta este o chestiune cu totul diferită. Dacă o pierd pe Lilah, pierd totul.

Capitolul 37

Lilah se plimba la intrare, în aşteptarea lui Con. Plănuiseră să meargă în sat pentru a-l găsi pe avocatul tatălui ei, dar după ce Alex şi Sabrina plecaseră, Con dispăruse în grădină. După o clipă, porni pe hol. Mătuşa ei era în sufragerie, cu mâinile în poală, privind în gol. Faţa îi era palidă şi ochii suspect de umflaţi. Oare plânsese?

Vesta ridică privirea şi zâmbi.

— Bună, scumpo! Vino şi stai cu mine! Mângâie canapeaua de lângă ea. Sunt destul de leneşă în această dimineaţă. Nu am dormit bine seara trecută. În timp ce Lilah se aşeză, Vesta continuă: asta din cauză că sanctuarul mă cheamă. Trebuie să găsim acea cheie. Dacă am putea-o elibera pe Zeiţă…

— Ei bine, eliberarea ei este ceea ce *nu vrem* să

facem, sublinie Lilah.

— Da, desigur, scumpo. Ceea ce vreau să spun este să ne conectăm la sanctuar. Vesta tăcu, trecându-şi absentă degetul peste braţul scaunului. Fără să ridice privirea, spuse încet: Puterea a ajuns la tine, nu-i aşa? Am simţit-o. A fost mult mai puternică în momentul când ai venit lângă mine.

— Nu sunt sigură, ezită Lilah.

Îşi spuse că era o prostie să se simtă vinovată pentru că primise puterea sanctuarului. Ea i-ar fi dat-o cu plăcere mătuşii Vesta dacă ar fi putut. Totuşi, nu se putea abţine să nu-i fie milă pentru mătuşa ei.

— Întotdeauna am crezut că mă favorizează. Ca mă hrăneşte. M-am gândit că dacă mă întorc, puterea mi-ar reveni. Chipul Vestei era trist, lucru pe care Lilah îl văzuse rar la mătuşa ei.

— Acordă-i timp, mătuşă Vesta!

— Este drăguţ din partea ta să spui asta. Ai fost întotdeauna o fetiţă atât de bună. Vesta se îndreptă de spate şi se forţă să zâmbească. A fost mult mai puternică, nu-i aşa, când eram împreună?

— Da, a fost.

— Asta este bine. Ai dreptate, ar trebui să-i acord mai mult timp. Zâmbetul Vestei deveni mai natural. Acum, ce faceţi azi, tu şi tânărul tău? Aţi făcut progrese în găsirea cheii?

Lilah era bucuroasă să schimbe subiectul. Se lansă într-o descriere a vizitei lor de cu o zi în urmă la valetul tatălui ei, terminând cu dezvăluirea despre scrisoare lăsată avocatului.

— Crezi că domnul Cunningham a luat scrisoarea? Vai! Întotdeauna a părut un bărbat atât de drăguţ.

— Presupun că ar putea fi o greşeală. Eu şi Con mergem la biroul lui în această dimineaţă. Fiul lui a continuat să se ocupe de afacere, nu-i aşa?

— Cred că da.

— S-ar putea să-i fi scăpat pur şi simplu domnului Cunningham. Dacă nu, Con plănuieşte să-i dea de urmă în

Bath şi să-l interogheze.

— Dar mai avem atât de puţin timp…

— Ştiu. Dar sigur că tata mi-a spus unde se află cheia. Era mult mai direct decât pare să fi fost bunicul.

— Este adevărat. Virgil nu ar fi fost atât de criptic cu tine. Mătuşa Vesta se însufleţi. Poate că norocul nostru s-a întors. Scrisoarea aceea stă în dosarele lui, adunând praf. Privi peste umărul lui Lilah. Ah, iată-te, dragule. Lilah mi-a povestit despre aventurile voastre.

Lilah se întoarse şi-l văzu pe Con stând în prag. Reuşi rapid să o scoată din ghearele conversaţie mătuşii Vesta – Lilah şi-ar fi dorit să fie la fel de pricepută ca el – şi plecară spre trăsura care îi aştepta în curte. Părea mai tăcut ca de obicei, chiar gânditor. Când se aşezară în trăsură, ea întinse mâna şi i-o aşeză pe braţ.

— S-a întâmplat ceva?

Se uită la ea, uimit, apoi zâmbi, şi orice gând negru dispăru.

— Nu. Îşi puse mâna peste a ei. Mă gândeam doar – întâmplare ciudată, ştiu.

Ea se strâmbă, dar se aşeză comod, simţindu-se liniştită.

— Am vorbit cu grădinarul-şef azi-dimineaţă, continuă Con.

— Grădinarul? Pentru ce? Sper că nu eşti pe cale să-mi spui că grădina a fost lăsată în paragină.

— Nu, râse el. Spre deosebire de Sir Jasper, am puţine opinii despre grădini. Am vorbit cu Harvey pentru că i-am cerut să-şi ciulească urechile pentru mine. Sora lui este căsătorită cu brutarul, iar vărul lui se ocupă de berăria din tavernă, aşa că este la curent cu toate ştirile.

— Con Moreland. Cum naiba ştii toate astea?

El ridică din umeri.

— Stau de vorbă cu servitorii. Îmi place să ştiu lucruri.

— Deci ţi-ai format un cerc de spioni?

— Nu le-aş spune spioni. Mai degrabă informatori. Am învăţat de la Megan. Cunoaşterea oamenilor – şi câştigarea încrederii lor – este foarte importantă în jurnalism.

— Se pare că şi în investigaţii.

— În plus, am o curiozitate înnăscută.

— Deci, ce ţi-au spus „informatorii” tăi?

— Că Niles Dearborn a fost în tavernă.

— S-a întors?

— Aşa să pare. Nu sunt sigur ce pune la cale. Punea întrebări despre tine şi despre mine. Potrivit lui Harvey, toată lumea a fost foarte secretoasă.

— Ce crezi că vrea?

— Nu ştiu. Dar i-am pus pe grădinari şi îngrijitorii de cai să fie în alertă în ce-l priveşte. N-aş fi surprins dacă ar veni să dea târcoale pe la moşie.

Lilah se gândi că el îi rezolva problemele. Fusese foarte enervant când Sir Jasper făcuse asta; Con însă nu o deranja deloc. De fapt, în mod ciudat, o făcea să simtă o căldură în suflet.

Când ajunseră în sat, descoperiră că biroul de avocatură rămăsese într-adevăr în mâinile fiului domnului Cunningham, care se grăbi să-i întâmpine, zâmbind larg. Cu toate acestea, voia bună dispăru când Lilah îl întrebă despre scrisoarea care nu îi fusese niciodată înmânată.

Pe un ton şocat, Cunningham îi asigură că tatăl său nu ar fi abdicat niciodată de la datoria lui. Pentru a dovedi acest lucru, îşi puse funcţionarul să scoată cutiile cu dosarele vechi ale tatălui său şi să scotocească printre ele, ajungând în cele din urmă cu un teanc gros cu eticheta Holcutt.

— Da, aici este. Arătă spre o hârtie de deasupra dosarului. Era o listă de date, cu notiţe lângă fiecare dată. Vedeţi? „17 aug. 1891 Scris., priv., Sir V. Holcutt, de la 17 august, D. Holcutt”. El a înregistrat livrarea unei scrisori private către D. Holcutt – adică dumneavoastră, domnişoară – în ziua aceea, anul trecut. Acestea sunt iniţialele sale, care arată că a îndeplinit cu succes sarcina. Le aruncă un zâmbet victorios. Tata a fost întotdeauna foarte atent cu dosarele lui. La fel şi eu.

Lilah se gândi că o sarcină bifată pe o bucată de hârtie nu era o dovadă a adevărului afirmaţiei. Când se

întorceau spre acasă, ea spuse categoric:

— Nu este adevărat. Nu mi-a trimis-o, darămite să mi-o şi livreze. N-aş fi uitat.

— Sigur că nu. Ceva s-a întâmplat. Domnul Cunningham senior nu a fost atât de atent pe cât şi-ar dori fiul său să ne facă să credem – sau nu a fost atât de sincer. Fie a citit el însuşi scrisoarea, fie a dat-o altcuiva. Ai observat înregistrarea din registrul de deasupra ta?

— Nu. Ce era?

— O întâlnire cu Jasper Holcutt. Nu numai atât, dar data era aceeaşi cu presupusa livrare către tine.

Discutară pe această temă tot restul drumului spre casă, dar mătuşa Vesta îi întâmpină nerăbdătoare cu întrebări, aşa că Lilah şi Con se aşezară lângă ea şi reluară totul.

— Sir Jasper? întrebă mătuşa Vesta şovăielnic când terminară. Pare mult prea plictisitor, nu-i aşa? Este mai probabil că Niles joacă un joc mai complicat, încercând să ne obţină cheia făcându-ne să credem că şi-a pierdut-o pe a lui.

— Pare o coincidenţă prea mare întâlnirea lui Cunningham cu Sir Jasper în aceeaşi zi cu trimiterea scrisorii către mine, sublinie Lilah. Nu am înţeles niciodată, dar Sir Jasper a început să mă curteze câteva luni mai târziu.

— Crezi că l-a plătit pe domnul Cunningham să-i dea lui scrisoarea în schimb?

— Intenţionez să aflu, răspunse Con. Este posibil ca Sir Jasper să nu fi trebuit să-l plătească. Poate că Sir Jasper s-a oferit să preia sarcina de la Cunningham şi să-i dea el însuşi scrisoarea lui Lilah. Ar fi fost lipsit de etică, desigur, dar nu ar fi prima dată când un avocat predă afacerile unei femei rudei sale celei mai apropiate.

— Este adevărat. Domnul Cunningham era destul de demodat. Mătuşa Vesta clătină din cap în semn de dezaprobare. Părea gânditoare. Presupun că ar explica şi de ce Sir Jasper a continuat să-şi bage nasul peste tot când era aici. Mi-a pus o serie de întrebări pe care le consideram

destul de nepoliticoase, într-adevăr.

— Ce fel de întrebări? întrebă Con, cu privirea aţintită pe chipul Vestei.

— O, nu-mi amintesc exact… lucruri despre biroul tatei. Şi camera cu ceasuri, desigur. Era foarte interesat de asta. Păi, odată am ieşit din camera mea şi l-am văzut stând în dormitorul lui Virgil – vă puteţi imagina tupeul bărbatului? De parcă ar fi evaluat dormitorul principal pentru bunurile sale. Făcuse chiar şi o listă.

— O listă? întrebă Lilah, schimbând o privire cu Con. Ce fel de listă?

— Nota lucrurile? adăugă Con.

— Ei bine, spuse Vesta vag, întorcându-şi privirea în sus, de parcă răspunsurile ar fi fost scrise pe tavan. Nu ştiu dacă era chiar o listă. Era doar o bucată de hârtie. Ea trase aer în piept şi se uită la Con. Ah! Crezi că era scrisoarea. O folosea pentru a-l ajuta să găsească cheia.

— Cred că merită aruncată o privire.

Con se ridică, întinzându-i o mână lui Lilah şi părăsiră încăperea. Mătuşa Vesta veni în urma lor în timp ce urcau scările şi se îndreptau pe hol spre dormitorul în care dormise Sir Jasper în timpul scurtei sale şederi. Ritmul paşilor lor era tot mai alert cu fiecare clipă, iar inima lui Lilah bătea mai repede anticipând ceva.

— N-ar fi lăsat-o aici, pur şi simplu, spuse Lilah, încercând să-şi tempereze speranţele.

Con deschise uşa şi aruncară o privire în camera dezamăgitor de ordonată. Lenjeria fusese scoasă, blatul dulapului era gol, podeaua fusese măturată.

Lilah scoase un oftat. Dacă ceva fusese scăpat aici, cu siguranţă fusese luat şi aruncat. Cu toate acestea, începu să scoată sertarele comodei şi să se uite în interiorul lor. Con se duse la dulap şi deschise uşile, căutând apoi lângă lavoar şi pat.

— Nimic, spuse Lilah dezgustată.

Se întoarse de la dulap şi îl văzu pe Con întins pe podea, uitându-se sub pat.

— Aşteaptă!

Vocea lui Con era înăbuşită şi avea capul parţial sub pat. Se trase repede înapoi şi se ridică în picioare. Pe faţă avea o dâră de praf.

— Se pare că femeile de serviciu sunt mai puţin meticuloase în locurile mai puţin vizibile, comentă el. Se urcă pe pat, întinse mâna printre tijele tăbliei şi pipăi în jos. Este ceva aici. Ha!

Îşi trase mâna şi se întoarse către Lilah, cu un rânjet triumfător pe faţă. Întinse mâna către Lilah, oferindu-i o bucată de hârtie împăturită.

Ea se simţi de parcă fiecare picătură de sânge din corp i se scurse în picioare.

— Ai găsit scrisoarea.

Capitolul 38

Lilah privi îngrozită hârtia cu notiţe de parcă Con i-ar fi întins un şarpe.

— Ia-o! Con flutură hârtia. Când ea încă ezita, spuse: Ai prefera să o citeşti singură? Pot pleca.

Stând în prag, mătuşa Vesta scoase un mic ţipăt de consternare. Sunetul păru să rupă starea de blocaj a lui Lilah, care clătină din cap, întinzând mâna să ia scrisoarea de la el.

— Nu, aş prefera să fii aici. Zâmbi. Deşi a fost o ofertă frumoasă, trebuie să recunosc, având în vedere curiozitatea ta.

— Poate că am deschis o nouă pagină, răspunse el uşor. Mă bucur că vrei să rămân.

Lilah rupse sigiliul şi începu să citească cu voce tare.

Draga mea Lilah,

Nu am fost niciodată tatăl care ar fi trebuit să fiu. Am ajuns să realizez cât de mult am irosit din viaţa mea cu lucruri pe care nu le-am putut schimba, în loc să cresc fiinţa minunată pe care mi-a încredinţat-o Domnul. Nu pot decât

să îţi cer iertare şi să te rog să citeşti această scrisoare fără idei preconcepute şi o inimă iertătoare.

Lilah se înecă şi se opri, împreunându-şi buzele pentru o clipă.

Oricât ai vrea să negi asta, ai în tine o putere foarte mare.

Cu mulţi ani în urmă, tatăl meu şi prietenii lui au descoperit un tunel sub turn. I-a condus la o peşteră străveche de o frumuseţe uimitoare, încărcată de o putere magică. Nu ştiu ce forţă a cauzat acest lucru sau de ce i s-a dezvăluit tatălui meu, dar el l-a recunoscut ca fiind un loc sfânt. L-au folosit spre propriul lor avantaj, primind binecuvântări speciale şi păzindu-l în mare taină.

Piatra de temelie a Frăţiei este echilibrul etern al celor Trei. Sanctuarul necesită trei chei pentru a fi deschis, iar fiecare dintre Fraţi deţine una dintre chei. Îţi predau cheia, bazându-mă pe caracterul tău pentru a o folosi cu înţelepciune. Am lăsat cheia în casa ta, acolo unde te-ai uita numai tu.

— „Am lăsat cheia în casa ta?" exclamă Lilah, ridicând indignată privirea din scrisoare. Asta este tot ce îmi spune? A ascuns cheia undeva în casă?

— Nu prea restrânge cercul, recunoscu Con.

— Nu ne este de niciun folos. Ea flutură pagina. Exact stilul tatei!

— Nu ştii ce vrea să spună? Vesta părea abătută şi îşi trăda vârsta. Am crezut, am sperat…

Întorcându-se, părăsi camera.

Lilah se uită după ea.

— Biata mătuşă Vesta. Nu o pot ajuta.

— Poate că Sir Virgil a spus ceva mai mult despre asta. Con făcu un semn din cap către scrisoare.

— Da, ai dreptate.

Lilah reluă lectura.

În fiecare dintre cei Trei aleşi, trebuie să existe un echilibru între bine şi rău. Ni s-au acordat abilităţi în domeniile cele mai dragi nouă, dar ni s-au oferit şi opusul acestor calităţi în aceeaşi amploare.

Darul avuţiei familiei Dearborn este contracarat de o creştere a lăcomiei lor. Înţelepciunea lui Hamilton a fost echilibrată de durerile de cap teribile care l-au afectat toată viaţa. Tatăl meu nu putea fi scos din visurile şi viziunile lui. M-am agăţat atât de strâns de legătura mea cu Viaţa de Apoi, încât am pierdut dragostea persoanei celei mai apropiate.

Odată cu moartea lui Hamilton, echilibrul sacru al celor Trei a fost distrus. Abilităţile celor care au rămas s-au diminuat. Niles a avut un declin mai vizibil al talentelor sale, deoarece a început să piardă bani într-un ritm rapid. Dar şi eu am început să simt că legătura mea cu Spiritul se estompează, legăturile mele cu iubita mea Eva şi Lumea Cealaltă îmi alunecau printre degete.

Dându-mi seama de problemă, mi-am pus cheia deoparte şi am refuzat să deschid Sanctuarul până când cei Trei vor putea fi reînnoiţi.

— Cearta dintre el şi Dearborn pe care Roberts a auzit-o, interveni Con.

— Îmi imaginez că da, aprobă Lilah din cap şi continuă.

De atunci însă, am meditat mult asupra echilibrului. Nimic din ce facem nu vine fără consecinţe şi nimic nu ne este dat fără un sacrificiu în schimb. Mi-am dat seama că era nevoie de un sacrificiu din partea Frăţiei. Deşi cred că au făcut-o inconştient, au luat din propriile forţe de viaţă pentru a oferi viaţă Sanctuarului.

Cei trei Fraţi iniţiali au încheiat prea repede socotelile cu viaţa. Hamilton a părăsit, de asemenea, această lume prea devreme. În mod clar, excesul de daruri a cauzat modul în care au murit. Nu am nicio îndoială că eu şi Niles vom avea aceeaşi soartă. Nu mă tem de asta, căci sunt

dornic să mă alătur iubitei mele, dar mă tem pentru tine, Delilah, şi pentru Sabrina şi Peter, că vi se poate scurta viaţa.

Îmi dau seama acum că Sanctuarul nu ar fi trebuit niciodată deschis. Cred că ar trebui să fie închis pentru totdeauna.

Am vrut să distrug cheia, dar am fost prea slab. Las decizia legată de Sanctuar în mâinile tale capabile. Eşti mai potrivită decât mine să alegi calea cea bună. Rogu-te, iartă-mă pentru că am pus această povară din urmă pe umerii tăi.

Tatăl tău iubit!

Lilah lăsă scrisoarea jos şi se uită consternată la Con.

— Am avut dreptate. Sanctuarul i-a făcut pe membrii celor trei familii să moară de tineri. Eu şi Sabrina vom…

— Nu! spuse Con cu înverşunare. Voi nu veţi muri tinere. Nu ştim că vă va afecta pe tine şi pe Sabrina. Voi două nu aţi fost niciodată în sanctuar. Nu aţi luat niciodată niciun dar din el. Niciuna dintre voi nu v-aţi trăit toată viaţa aici. Poate că, oprindu-le vizitele, tatăl tău anulase deja obligaţia.

— Puterea este încă acolo. Îi simt atracţia, energia. Sunt sigură că trebuie să facem ceva mai mult.

— Atunci o vom face.

— Cum?

— Nu ştiu. Dar nu te voi lăsa să mori.

*

Reacţia lui Alex la întoarcerea de la Carmoor fu în mod predictibil asemănătoare cu a lui Con. Îşi strânse pumnii, uitându-se la fratele său.

— Sabrina nu va muri.

— Nu te mai încrunta, Alex! Nu este vina lui Con, spuse Sabrina calm. După cum a spus Con, eu şi Lilah nu am mai locuit aici de mai bine de jumătate din viaţa noastră. Cred că e nevoie de proximitate, nu crezi? În cel

mai rău caz, nu vom locui la Carmoor.

— Ai dreptate, desigur. Scuze. Alex oftă şi se aşeză. Nu i se pare nimănui că e destul de convenabil că acest lucru a căzut ca mana din cer? După toate căutările, dintr-odată e acolo, aşteptându-vă.

— Da, pare suspect. Dar Lilah spune că acesta este scrisul de mână al tatălui ei.

— Este. Iar formularea şi stilul sunt la fel ca ale lui. Cred că scrisoarea trebuie să fie reală, adăugă Lilah.

— Dar de ce ar lăsa vărul tău ceva atât de incriminator în camera lui? Asta mă face să mă simt confuz.

— Neglijenţa le-a pus capăt multor criminali, spuse Con. Şi omul a plecat în grabă, după ce Lilah l-a refuzat. S-ar putea să-i fi căzut dintr-un buzunar şi să fi trecut neobservată.

Con ridică din umeri.

— De acord, este surprinzător şi suntem norocoşi. Dar este şi mai ciudat că ar fi lăsat asta aici în mod deliberat. După cum ai spus, îl incriminează.

— Poate că asta s-a intenţionat, sugeră Lilah.

— Vrei să spui că adevăratul hoţ încearcă să ne îndepărteze de pe urma lui? întrebă Sabrina. Să ne facă să-l bănuim pe Sir Jasper?

— Da. Seamănă cu stilul lui Dearborn, insistă Alex.

— N-aş crede că Dearborn ne-ar oferi exact ceea ce căutăm doar pentru a-l implica pe Jasper, spuse Sabrina.

— Dar nu este chiar ceea ce căutăm, nu-i aşa? sublinie Alex. Această scrisoare ne-a spus lucruri despre Frăţie şi despre obiectul pe care îl căutăm, dar nu ne este deloc utilă pentru a găsi cheia. A lăsat-o în casă? Ce ajutor este ăsta?

— Poate că este un cod, sugeră Con.

— Şi poate că tatăl meu a crezut că-i pot citi gândurile, spuse Lilah cu asprime. Este genul de lucru pe care l-ar face. Ideea este că, indiferent dacă Sir Jasper a lăsat asta din greşeală sau Dearborn a pus-o acolo pentru a-l incrimina, tot nu suntem mai aproape de scopul nostru. Tot ce am aflat, de fapt, este acest avertisment pe care

tata ni l-a dat despre efectele nefaste ale „binecuvântării”.

— Poate că există un fel de indiciu în asta. Ce a vrut să spună cu „excesul de daruri a cauzat felul morţii lor”? Ar putea fi asta un indiciu?

— Din păcate, aşa scria tatăl meu… totul era formal, filosofic. Cred că a vrut să spună că toţi bărbaţii au murit din cauza unei boli legată de sfera lor – tatăl meu reprezenta spiritul sau inima şi a murit de un atac de cord.

— Şi al meu de apoplexie, adăugă Sabrina. Bunicul meu a murit de o tumoare pe creier. Ei reprezentau capul.

— Nu ştiu cum a murit tatăl lui Niles.

— Ştiu eu, spuse Sabrina. Am auzit-o odată pe doamna Dearborn spunând că jocurile de noroc i-au adus moartea. Iar domnul Dearborn a ripostat: „Doar pentru că tata a murit la masa de joc nu înseamnă că voi muri şi eu la fel”.

— Practic, au fost ucişi de darurile lor, spuse Lilah.

— De aceea cred că trebuie să închidem sanctuarul, să-l dezactivăm, nu doar să-l ignorăm.

— O vom face. Poate că dacă am iniţia opusul ceremoniei lor – trecând prin aceiaşi paşi, cerându-i însă să plece, sau să se întoarcă de unde a venit, sau să-i înapoiem darurile, sugeră Sabrina.

— Mai întâi, trebuie să găsim cheia, spuse Alex.

— Şi pe celelalte două, adăugă Lilah.

— Le vom obţine pe celelalte două, spuse Con sumbru. Într-un fel sau altul.

— În acest moment, tot ce putem face este să continuăm să căutăm cheia, spuse Alex.

— Cel puţin acum ştim că ne uităm după o ascunzătoare mică, mai degrabă decât o uşă sau o scară secretă, sublinie Con.

Lilah gemu.

— Din păcate, asta nu face decât să facă sarcina mai grea.

Con zâmbi.

— Întotdeauna mi-au plăcut provocările.

*

În dimineaţa următoare, cele două cupluri se separară. Con şi Alex căutau cheia în aripa originală, iar Lilah şi Sabrina în cea adăugată recent. Cele două femei merseră mai întâi la vechea capelă, aflată în capătul cel mai îndepărtat al clădirii. Sabrina aruncă o privire în încăpere şi oftă.

— Este o perspectivă descurajantă.

— Ştiu, încuviinţă Lilah. Tot mă gândesc că îmi scapă ceva, că trebuie să fi existat un indiciu în scrisoarea tatei, dar habar n-am care. Con şi-a petrecut toată seara trecută încercând să găsească un cod în ea.

Ea zâmbi duios amintindu-şi cum stătea aplecat asupra scrisorii, mâzgălind într-un carnet de notiţe, cu părul iţit în toate direcţiile de cât trăsese de el când era cufundat în gânduri.

Aruncându-i o privire Sabrinei, Lilah observă că o privea cu subînţeles. Avu senzaţia că tocmai se dăduse de gol.

— Ştiam eu! spuse Sabrina. Se întâmplă ceva între voi doi.

— Nu fi prostuţă! Lilah se întoarse, conştientă că vocea îi era ridicată şi sugrumată. Nu îmi pot imagina de ce ai crede asta.

— Pentru că se vede cu ochiul liber? Nu v-aţi certat o dată de când am ajuns aici.

— Am învăţat să lăsăm deoparte diferenţele şi să lucrăm împreună.

— Mmm-hmm. Sabrina părea sceptică. Aş spune că aţi făcut mult mai multe decât să „lucraţi împreună”. Hai, Lilah, spune-mi! începu ea să gesticuleze. Tot. Ce s-a întâmplat?

Lilah se împotrivi pentru o clipă. Apoi scoase un oftat şi se lăsă pe una dintre stranele de lemn tare.

— O, Sabrina. Nu ştiu ce voi face. Cred că… mă tem că m-am îndrăgostit de Con.

Capitolul 39

— I-am spus lui Alex că îl iubeşti. Sabrina îşi îmbrăţişă prietena, apoi se trase înapoi, privind-o critic. Acest lucru ar trebui să te facă fericită, nu tristă.

— Sunt. Sunt foarte fericită. Dar… totul este teribil de confuz. Mă simt atât de bine când sunt cu Con. A fost amabil cu mătuşa Vesta şi ştii ce dificilă poate fi. Cred că îi plac cu adevărat oamenii, slăbiciunile lor şi toate celelalte. Tachinează pe toată lumea, dar odată ce m-am obişnuit, am înţeles că nu este nepoliticos. Şi cumva mă face mereu să râd.

— Pari îndrăgostită. Sabrina făcu o pauză, apoi continuă cu delicateţe: Este… crezi că nu-ţi întoarce afecţiunea? El pare foarte… atent cu tine. Se uită la tine, ei bine, aşa cum se uită Alex la mine.

— Cred că are sentimente pentru mine. Se simte atras de mine.

— Aşa cum eşti tu de el.

— Da. O, da. Lilah nu reuşi să o privească în ochi pe Sabrina în timp ce continuă. Am… mă tem că te voi şoca, dar am… ăăă, avut relaţii intime. Se înroşi până la rădăcinile părului. Te rog, nu-ţi face o părere proastă despre mine.

— Mă şochează puţin pentru că ştiu cât de corectă ai fost întotdeauna, dar n-o să-mi fac o părere proastă. Ar fi cel mai ipocrit lucru venind din partea mea, având în vedere că şi eu şi Alex am făcut la fel.

Lilah făcu ochii mari.

— Vrei să spui că te-ai culcat cu Alex înainte de a te căsători! De ce nu mi-ai spus? Habar n-aveam.

— Ei bine, aşa cum am spus, eşti foarte corectă şi nu am vrut ca *tu* să-ţi faci o părere proastă despre mine.

— Eram chiar atât de îngâmfată cum crede toată lumea? Nu m-ai fi dezamăgit. Am fost conformistă, dar sper că nu i-am judecat pe alţii. Simţeam că trebuie să respect

regulile. Şi acum… bine, evident că am renunţat chiar şi la asta. Am fost absolut neruşinată.

— Deci suntem amândouă femei imorale. Sabrina râse uşor. Dar încă nu sunt sigură ce te supără. Trase aer în piept. Eşti însărcinată?

— Nu. Cel puţin, nu cred. Lilah oftă. Poate că mi-aş dori să fiu, pentru că cel puţin atunci ştiu că se va căsători cu mine. Treaba s-ar rezolva de la sine.

— Înţeleg. Crezi că el nu te iubeşte. Că nu s-ar căsători cu tine decât dacă ar fi nevoit.

Lilah dădu din cap.

— Nu mi-a spus niciodată un cuvânt de dragoste. Adică, uneori îmi spune „Lilah, iubirea mea”, dar acesta e doar un mod de a vorbi, îmi spune că sunt frumoasă şi… Roşeaţa îi reveni puţin. Mă face să simt că mă iubeşte.

— Dar nu o spune, termină Sabrina pentru ea. Cred că este greu pentru bărbaţi să spună astfel de lucruri, să fie romantici.

Lilah ridică o sprânceană.

— Când a ezitat Con vreodată dacă a vrut să spună ceva?

Sabrina râse.

— Este adevărat. Dar poate e diferit atunci când eşti îndrăgostit.

— Poate. Lilah ridică din umeri. Dar dacă i-ai fi putut vedea faţa când a spus că se va căsători cu mine… Era clar că s-ar fi forţat să facă ceea ce se cuvenea, dar era la fel de evident că nu o dorea.

— Când a făcut asta?

— După ce am fost prima dată împreună. Se simţea obligat.

— Asta a fost acum ceva timp.

— Nu chiar atât de mult.

— Eşti sigură că încă simte la fel?

Lilah ridică din umeri.

— Noi două ştim că nu sunt genul de femeie cu care ar trebui să se căsătorească el. Mi-a spus cât de puţin îmi preţuieşte calităţile. Ceea ce simte pentru mine – dorinţă

sau afecţiune – vine împotriva judecăţii sale. Mă consideră rigidă şi infatuată – mie îmi plac regulile. Lui nu. Sunt sceptică, iar el este deschis la aventură. Eu am îndoieli. El are încredere. Este cald, demonstrativ, afectuos. Eu nu am niciuna dintre aceste calităţi. Nu îmi fac prieteni uşor. Tu eşti singura de care sunt cu adevărat apropiată.

— Un soţ şi o soţie nu trebuie să fie la fel. Eu şi Alex suntem diferiţi.

— Dar diferenţele nu sunt atât de mari, atât de puternice.

Sabrina păru gânditoare.

— Foarte bine. Dar te-ai gândit vreodată că poate lucrul de care are *nevoie* Con, pe care-l doreşte, nu este de fapt aprobarea, ci echilibrul.

— Nu din nou „echilibrul”. Lilah făcu o mutră comică. Acum vorbeşti ca tata.

— Con şi Alex au fost aşa toată viaţa. Sabrina ridică două degete, încrucişate. Ei au multe lucruri în comun, dar sunt diferiţi sub multe aspecte. Con este mai impulsiv, Alex gândeşte înainte. Con este mai sensibil, Alex mai detaşat. Poate că prin felul lui de a fi, Con are nevoie de cineva care să-l echilibreze. Nu-i place să respecte regulile, dar uneori trebuie să o faci.

— S-ar putea să-i fiu de folos în acest fel, dar nu i-ar plăcea.

— Nu ştii asta.

— Ne-am certa în mod constant.

— Câte certuri ai avut cu el de când ai ajuns aici?

— Nu sunt sigur – chiar nu mă pot gândi la vreuna.

Când Sabrina îşi arcui semnificativ sprâncenele, Lilah spuse:

— Dar el mă vrea acum. I se pare amuzant. Dar mai târziu, odată ce se obişnuieşte cu mine? Când nu-l mai împinge dorinţa?

— Eşti sigură că asta se va întâmpla? Lilah, nu e vorba doar de a fi de folos, ci de a vă potrivi. Asemenea pieselor de puzzle: nu sunt la fel, dar merg împreună pentru a forma un întreg. Sabrina se lăsă pe spate,

studiind-o pe Lilah. Eşti convinsă că *el* este cel reticent să se căsătorească?

Lilah ridică privirea, speriată.

— Ce vrei să spui? Tocmai ţi-am spus că îl iubesc.

— Totuşi, aduci în discuţie toate aceste obiecţii. Eşti sigură că nu cauţi obstacole?

— Prostii. De ce aş face asta?

— Nu ştiu. Dar contrazici orice argument atât de repede, negi orice indiciu că te iubeşte. Poate că nu simţi confuzie, ci teamă.

— Teamă de ce? Că îl voi iubi prea mult? Că voi deveni obsedată de el aşa cum a fost tatăl meu cu mama mea?

Lilah sări în picioare şi începu să umble fără ţintă prin încăpere, cuprinsă de emoţii.

Sabrina o urmă.

— Voiam să spun teama de a nu fi rănită. Dar pare grăitor, nu-i aşa, că te-ai dus cu gândul că-l iubeşti prea mult?

Lilah se întoarse.

— Sigur că mi-e teamă să nu fiu rănită. Şi să-l iubesc prea mult. Ele merg mână în mână. Nu am văzut nimic în dragostea tatălui meu decât durerea.

Vocea i se sugrumă.

— Lilah… nu trebuie să fie la fel.

— Poate că asta este adevărat pentru alţii, dar familia mea pare să nu dorească sau să nu reuşească să renunţe la ceea ce îi este drag. Centrul vieţii tatei a fost dragostea lui pentru mama. Se pare că centrul bunicului meu era dragostea lui pentru această religie nebună. Au fost sfâşiaţi de dragostea lor.

— Tu nu eşti ca ei.

— Şi dacă sunt ca ei? Poate că nu mi-am întâlnit slăbiciunea până acum. Dacă mă îndrăgostesc atât de profund de Con, încât nu voi putea fi niciodată fericită fără el? Ce voi face dacă nu îmi întoarce dragostea? Cum voi suporta asta? Mă simt de parcă stau pe marginea unei prăpăstii şi un singur pas greşit m-ar putea face să mă

prăbuşesc în osânda mea.

— Şi dacă în schimb te prăbuşeşti în fericire? Dacă în schimb Con te iubeşte?

— Nu ştiu dacă pot să-mi asum acest risc.

— Poate că trebuie. Deja îl iubeşti. Tot ce faci este să încerci să eviţi. Să te eschivezi.

— Deci ar trebui să mă opresc şi să încasez lovitura direct? întrebă Lilah.

— Dacă îţi reprimi toate sentimentele, dacă te protejezi de iubire, deja te condamni la o viaţă deşartă.

Lilah îşi ţinu răsuflarea, străpunsă de cuvintele prietenei ei.

— Îmi pare rău. Chipul Sabrinei era cuprins de remuşcare. Nu am vrut – nu ar fi trebuit să spun asta.

— Nici măcar dacă e adevărat?

— Nu m-am gândit bine. Am fost… luată pe sus de argumentul meu. Bineînţeles că vei fi fericită. Viitorul tău nu depinde de Con.

— Nu. Depinde de mine. Dar trebuie să am curajul să-l înfrunt.

*

Sabrina şi Lilah se întoarseră la treaba lor, dar nu aflară nimic semnificativ. Când îi întâlniră din nou pe Con şi Alex, descoperiră că nici bărbaţii nu veniseră cu nimic în plus – deşi, din cauza aspectului lor dezordonat şi prăfuit şi a zâmbetelor vesele, se pare că se bucuraseră mai mult de căutarea lor. De vreme ce era timpul pentru ceai, Con şi Alex urcară la etaj să se spele, iar Lilah şi mătuşa Vesta se aşezară în sufragerie.

Vesta părea aproape la fel de îmbujorată şi de veselă ca bărbaţii.

— Mă bucur că suntem doar noi trei, fetele, pentru moment. Am o idee.

— Ce idee? întrebă Lilah îngrijorată.

— Am vizitat din nou sanctuarul.

— Ce vrei să spui? Nu avem chei.

— Nu în *interior.* Am stat în afara uşii în tunel şi am comunicat cu el. E atât de puternic, ştii.

— Nu ar trebui să te duci singură acolo, mătuşă Vesta, îi spuse Lilah alarmată. E periculos. Dacă s-ar prăbuşi tunelul? Habar n-am fi avut unde eşti sau ce s-a întâmplat.

— Sanctuarul nu ne-ar răni niciodată pe niciuna dintre noi. Oricum, important este că mi-a dat o idee.

Lilah îşi înăbuşi un oftat. De îndată ce simţise că puterea curgea între ei noaptea trecută, ştiuse că mătuşa Vesta avea să fie o problemă.

— Marea Zeiţă veghează peste noi toţi, desigur, din moment ce familiile noastre au străpuns vălul către lumea de dincolo spuse mătuşa Vesta. Ea i-a binecuvântat pe bărbaţi, dar gândeşte-te… cât de bine ar fi dacă ar fi o comunitate de surori! Am citit că tripla spirală reprezintă nu numai renaşterea, ci şi puterea divină feminină. Zeul ar fi mai fericit dacă *noi* am conduce ceremonia darurilor.

— Noi? întrebă Lilah, deşi era sigură unde bătea mătuşa ei.

— Desigur, noi trei. Tu, eu şi Sabrina.

— Mătuşă Vesta, nu…

— Dar ar trebui să fie una din fiecare dintre cele trei familii, sublime Sabrina. Ar fi lipsit de echilibru.

— Zici? Asta era doar presupunerea lui Virgil. Şi dacă adevăratul motiv ar fi pentru că Zeiţa ştie că există femei care să facă ceremonia acum? Poate că s-a săturat să aibă de-a face cu bărbaţii. De aceea era nemulţumită. Ea dădu din cap, de parcă şi-ar fi dovedit punctul de vedere. Tata credea că Sanctuarul aparţine celor trei Matres. Tu singură ai spus asta, Lilah. Trei femei. Ea făcu o pauză pentru a accentua. *Bătrâna.* Îşi duse o mână pe piept. *Femeia căsătorită.* Făcu un semn către Sabrina. Şi *domnişoara.* Ea flutură din mână către Lilah. Este perfect. Ai simţit puterea pe care noi trei am scos-o aseară.

Se aşeză pe spate, radiind.

— Nu are rost să vorbim despre o ceremonie, spuse Lilah. Nu voia să aibă această discuţie cu Vesta acum. Încă trebuie să găsim cheia şi trebuie să le obţinem şi pe

celelalte două.

— O vei găsi, spuse Vesta, mulţumită. Sunt sigură de asta. Aşa este menit să fie.

Din fericire, au fost salvate de la orice alte discuţii de intrarea celor doi bărbaţi, urmaţi la scurt timp după aceea de majordom cu căruciorul de ceai. Dar după ceai, de îndată ce mătuşa Vesta părăsi camera pentru somnul de după-amiază, Lilah se întoarse către Con şi spuse:

— Ce să mă fac cu mătuşa Vesta? O să fie teribil de supărată când vom închide sanctuarul. Dacă îl putem închide.

— Va trebui să-l deschidem mai întâi, adăugă Sabrina. Mai sunt doar patru zile până la solstiţiul de vară. Trebuie să reînnoim sanctuarul înainte de acea dată. Indiferent de distrugerea pe care Dearborn consideră că acest lucru o va provoca, îl cred. Energia pe care am simţit-o aseară a fost enormă şi asta a fost printr-un perete de piatră şi o uşă grea. Se uită la prietena ei. Nu îmi pot imagina cât de puternică ar fi dacă ar fi eliberată.

— Ar fi o prostie să negăm puterea sanctuarului, aprobă Lilah. Ar putea provoca o distrugere în masă. Nu ne permitem să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

— Eu şi Alex am plănuit să ne mutăm la Carmoor mâine. Dar încă putem veni aici în timpul zilei pentru a ajuta să căutăm. Sau poate ar trebui să stăm mai mult. Ne-ar oferi timp suplimentar să căutăm.

— Nu ştiu dacă ar fi suficient, spuse Alex. Ar putea dura săptămâni să o găsim şi, chiar dacă o facem, există problema celorlalte chei. Mă gândeam că poate ar trebui să ne mutăm cu toţii la Carmoor dacă nu putem găsi cheile înainte de solstiţiu. Măcar am fi la o oarecare distanţă.

— Dar nu ştim ce poate face. Consecinţele ar putea fi mult mai vaste decât distrugerea acestei case. Lilah întrebă: Dacă este un fel de boală sau un râu care îi infectează pe oameni? Nu putem lăsa lumea să fie expusă.

— M-am gândit şi eu, luă Con cuvântul. Sunt alte moduri de a deschide o uşă. Dinamita, de exemplu.

— Dinamită! exclamă Lilah. O să-l arunci în aer? Asta

este soluţia ta? Vei demola casa în urechile noastre.

— Nu neapărat. Ideea lui s-ar putea să funcţioneze. Ochii lui Alex începură să strălucească. Exploziile pot fi controlate. Sub această casă este piatră. Dacă ai aduce un expert, ar putea-o plasa astfel încât cea mai mare parte a pagubelor să se răsfrângă asupra uşii. O parte din peretele din jurul ei s-ar putea prăbuşi, dar nu cred că ar dăuna casei.

— În plus, continuă Con argumentarea, sanctuarul nu este sub casă. Tunelul începe de acolo, dar sunt sigur că sanctuarul însuşi se află între labirint şi casă. Este un teren deschis deasupra lui. Chiar dacă s-ar prăbuşi ar deteriora doar gazonul, nu casa.

— Şi cum rămâne cu această reînnoire pe care trebuie să o facem?

— Dacă este distrusă doar uşa, vei putea să intri şi să faci orice ceremonie de care ai nevoie. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva mătuşa ta are dreptate şi trei femei ar fi mai bune, dar dacă ai prefera să mergi pe calea descendenţilor bărbaţilor iniţiali, îl vom lua pe Peter. Dacă tatăl lui pândeşte aici, ştii că şi Peter o face.

— Dar chiar dacă nu se prăbuşeşte casa, s-ar putea cufunda în sanctuar, sublinie Lilah.

Con ridică din umeri.

— Cu puţin noroc, dacă uşa va fi distrusă, problema va fi rezolvată. Forţa ar fi îngropată acolo de unde nu ar putea ieşi. Oricum, aceasta este doar o soluţie în caz de urgenţă. Vom căuta în continuare cheia. După cum a spus Sabrina, bărbaţii pot veni să ne ajute să căutăm.

— Îi voi găsi pe Dearborn şi pe Peter, spuse Alex. Apoi îi voi forţa să accepte ceremonia şi să aducă celelalte două chei. Dacă nu funcţionează nimic, cel puţin ştim că banii îl vor atrage pe Niles Dearborn.

— Şi dacă cheile sunt la Sir Jasper? întrebă Sabrina. E la Londra. Sau poate chiar în Yorkshire.

— Atunci va trebui să ne bazăm pe metoda lui Con.

— Deci… Con se ridică şi începu să se plimbe. Iată planul meu: Alex şi Sabrina vor merge mâine la Carmoor,

conform planului, şi se vor pregăti să primească trei oaspeţi. De asemenea, Alex îi va urmări pe Niles şi pe Peter Dearborn. Eu şi Lilah vom merge la Wells şi vom lua dinamită, precum şi un expert care să o declanşeze. Vom continua să căutăm cheia între timp, dar dacă nu o găsim, venim în ajunul solstiţiului şi aruncăm uşa în aer.

Capitolul 40

Planul lui Con nu luase în considerare faptul că Lilah se trezi în dimineaţa următoare cu o durere de cap puternică şi un gât iritat. Gândul de a merge la Wells – de fapt, de a face orice în afară de a petrece ziua în pat – nu o atrăgea.

Când îi spuse lui Con, el răspunse lejer:

— Atunci vom rămâne aici.

Se aşeză lângă ea, punându-i mâna pe frunte.

— Nu, este drăguţ să spui asta. Dar ar trebui să mergi la Wells fără mine. Nu avem timp de pierdut. Au mai rămas doar trei zile.

— Nu-mi place să te las aici singură, se încruntă Con. Alex şi Sabrina erau deja plecaţi când Cuddington ne-a spus că te simţi rău, dar aş putea trimite pe cineva să o aducă înapoi pe Sabrina.

— Nu. Las-o să se bucure de instalarea în propria ei casă, spuse Lilah. Şi nu sunt singură. Mătuşa Vesta este aici. Neîncrederea lui Con la auzul declaraţiei o făcu să chicotească în ciuda stării ei. Serios, Cuddington va avea grijă de mine. Îmi aduce nişte apă caldă cu lămâie şi miere pentru gât, iar bucătăreasa se ocupă să îmi prepare nu ştiu ce remediu greţos pentru febra mea. O să dorm, pur şi simplu. Probabil că mă voi simţi mult mai bine când te vei întoarce.

După plecarea lui Con, îşi petrecu dimineaţa în pat, iar când se trezi în după-amiaza aceea, se simţea destul de bine, astfel că se îmbrăcă şi coborî, gândindu-se că măcar

ar putea fi de folos căutând cheia.

Casa părea foarte goală fără Con. Ce va face când va pleca? Lilah alungă acest gând şi se aşeză în bibliotecă. Ar trebui să facă o listă, gândi ea, cu locurile în care tatăl ei s-ar fi putut gândi că va căuta o cheie.

Din păcate, mătuşa Vesta hotărâse să-i ţină companie. Vorbăria ei nu era propice pentru gândire şi, după un timp, Lilah renunţă la listă. Poate coborâse prea devreme. Se gândi să se întoarcă în camera ei, dar i se păru prea greu, aşa că se aşeză pe unul dintre scaunele confortabile cu spătar, lăsând capul pe spate şi închizând ochii. Unde ar fi ascuns tatăl ei cheia? Ce loc credea că este special pentru ea?

Mătuşa Vesta, desigur, era destul de capabilă să poarte singură o conversaţie. Ea varie de la remediile ei preferate pentru o durere în gât la minunăţiile apelor de la Wiesbaden şi până la propriul caz de febră, aparent îngrozitor, de când avusese şapte ani.

— Tata s-a dus în Wells să ia un doctor mai bun, era atât de îngrijorat... şi nu era genul de om care să se îngrijoreze pentru fiecare caz mic de fornăială sau degete tăiate. Nu ca Virgil. Îţi aminteşti cât de înnebunit era de fiecare dată când erai bolnavă?

Lilah murmură indiferentă. Oare mătuşa ei avea dreptate? Oare tatăl ei îşi făcuse griji pentru fiecare boală a ei? Oare acei ultimi ani de viaţă separată de el îi influenţaseră amintirile?

— Îmi amintesc când am avut rujeolă, spuse Lilah. Mi-a dat casa de păpuşi. Zâmbi uşor. Ar fi trebuit să o primesc de ziua mea, dar mi-a dat-o mai devreme pentru că mă plictiseam să stau în pat.

— Virgil nu s-a priceput niciodată să păstreze secretele.

Îi plăcuse acea casă de păpuşi. Fusese atât de drăguţă, normală, ordonată şi pătrată, în stil georgian. Nu se compara deloc cu propria casă nebună, întinsă...

Lilah deschise ochii.

— Casa de păpuşi!

Sări în picioare, surprinzându-şi mătuşa.

— Lilah, dragă, orice…

Dar Lilah plecase deja, alergând pe hol şi urcând scările. Acum era încărcată de energie, moleşeala bolii pălind în faţa entuziasmului ei. Cum de nu îşi dăduse seama? Scrisoarea tatălui chiar avusese un indiciu pe care numai Lilah l-ar fi găsit. Nu spusese „Barrow House” sau casa „mea” sau casa „noastră”. În biletul lui scria – casa „ta”.

Se grăbi spre camera de joacă din dormitorul ei, împinse deoparte scaunul din faţa lui şi deschise uşa. Soarele după-amiezii târzii strălucea prin fereastra din acoperiş, aruncând o rază de lumină pe podea. În liniştea profundă, păpuşile priveau înainte în gol. Jocuri şi jucării stăteau aliniate pe rafturile de sub ele.

Lilah se duse la măsuţa pe care se afla o casă de păpuşi albă şi delicată, cu ferestrele ei arcuite orientate înainte. Peretele din spatele casei de păpuşi era deschis, dezvăluind camerele, fiecare decorată cu mobilier în miniatură şi populată cu păpuşile mici ale unei familii şi servitorii ei.

Lilah se aşeză în genunchi lângă masă. O auzi pe mătuşa Vesta intrând în urma ei, dar nu îi dădu atenţie. Cele trei laturi închise arătau faţada unei fundaţii la baza casei, strâns flancată de un gard viu ornamental jos. Dar de-a lungul spatelui deschis, se afla un spaţiu între masă şi casă.

Lilah îşi strecură mâna sub casă, iar vârfurile degetelor ei atinseră catifeaua netedă. Inima îi bătu cu putere când scoase un săculeţ de catifea şi vârî mâna înăuntru pentru a scoate o cheie mare de aur. În partea de sus a cheii erau gravate linii paralele ondulate, încadrate de un safir albastru-închis.

Lilah o ridică mai sus, studiind-o. Dacă şi Con ar fi fost aici! Va fi atât de supărat că a ratat asta. Triumful descoperirii ei se atenuă brusc. Şi-ar fi dorit să i-l poată împărtăşi lui Con. Nu ar fi trebuit să dea buzna înăuntru. Ar fi trebuit să aştepte ca el să se întoarcă.

— Ai găsit-o, inspiră mătuşa Vesta.

— Da.

Aruncă o privire în sus către mătuşa ei. Ochii Vestei erau strălucitori, zâmbetul ei vesel. Lilah se uită înapoi la cheia din palmă.

— Acum avem nevoie doar de celelalte două.

— Atunci nu avem noroc că sunt la mine? spuse Vesta.

Lilah simţi o durere puternică în ceafă şi se prăbuşi în întuneric.

*

Con se îndreptă spre Barrow House. Era aproape de apus, aşa cum fusese prima dată când văzuse locul, dar acum casa nu mai părea atât de ciudată, ci mai degrabă familiară. Inima i se încălzi. Ultimii câţiva kilometri i se părură să o veşnicie, atât de dornic era să ajungă acasă.

Găsise explozivul şi un bărbat cu experienţă în folosirea lui. Tipul urma să vină în ziua următoare cu dinamita, pentru a inspecta uşa din tunel, aşa încât incursiunea lui fusese un succes. Dar îşi dorise tot timpul ca Lilah să fie cu el. Era nerăbdător să-i împărtăşească veştile bune, dar mai mult decât atât, Con dorea să o vadă pe Lilah.

În mod ciudat, niciun îngrijitor nu alergă să-i ia calul.

Şi mai ciudat decât atât, niciun lacheu nu deschise uşa din faţă, iar când Con intră, holul era gol, casa era ciudat de tăcută. Un hor de alertă străbătu spatele lui Con.

— Lilah? Intră în hol, paşii lui accelerându-se în liniştea continuă. Lilah, unde eşti? Ruggins? Doamnă Leclaire?

— Con! Când ajunse la baza scării, Vesta coborî în fugă, cu faţa panicată. Nu te aşteptam atât de curând!

— Unde este toată lumea? Lilah e bine? Avusese viziuni cu boala ei transformându-se în pneumonie în orele în care fusese plecat. Ce s-a întâmplat?

— A dispărut, spuse Vesta sălbatic, strângându-şi

mâinile. Am trimis servitorii să o caute. Vino, trebuie să mă ajuţi.

Femeia se prinse de braţul lui şi îl trase spre uşa din spate.

— Ce? Unde a dispărut? Con merse cu ea, tot mai alarmat. Ce vreţi să spuneţi? Era bolnavă, în pat.

— De aceea sunt atât de îngrijorată! Trebuie să o găsim. Mă tem că a coborât la mlaştinile secate.

— La mlaştini! Asta e o nebunie. De ce s-ar duce acolo?

— Tocmai de aceea. E înnebunită – de febră.

— Febră? S-a îmbolnăvit mai tare? Nu ar fi trebuit să plec. Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigură. Mă tem că are ceva mult mai rău decât o simplă răceală. Aşteaptă! Unde te duci? Vesta îşi ridică vocea agitată când Con îşi trase braţul din strânsoarea ei şi porni pe o altă potecă de grădină. Trebuie să o găsim.

— Am nevoie de lumină. Se va întuneca în curând. Deschise cu o smucitură şopronul micului grădinar şi scoase un felinar, băgând şi o cutie de chibrituri în buzunar.

Vesta, care se mişca nerăbdătoare de pe un picior pe altul, îl luă de braţ într-o strânsoare de fier şi îl conduse prin grădină. Pe drum, îi descrise în detalii dramatice cum îi crescuse febra nepoatei şi cum se străduise Vesta să i-o scadă.

— Aţi trimis după doctor? întrebă Con.

— Atunci a dispărut! Am ieşit din cameră să trimit un lacheu după doctor, iar când m-am întors, ea nu mai era acolo. Au fost doar câteva minute!

— La naiba! Ar fi trebuit să fiu aici. De ce naiba m-am dus la Wells?

— Nu a fost vina ta, dragule. Cum ai fi putut să ştii? Şi eram eu acolo să am grijă de ea.

Con avea propriile opinii despre eficienţa îngrijirii lui Vesta, dar le păstră pentru el.

— Dar de ce ar merge Lilah la mlaştinile secate? Sunteţi sigură?

— Vorbea despre ele mai devreme. În starea ei febrilă. Era… era încântată să meargă să-şi vadă bona.

— Bona?

— Da, atunci mi-am dat seama că a înnebunit. Femeia a murit acum doi ani, săraca. Lilah a vrut să o vadă şi, desigur, i-am spus că bona a murit, dar a insistat că nu este moartă. Cred că s-a dus să o găsească.

Vesta se lipi de braţul lui în timp ce se grăbeau pe poteca de la deal până la câmpia de dedesubt. Vesta continuă să-şi descrie eforturile de a o găsi pe Lilah, trimiţând toţi servitorii să o caute în timp ce ea percheziţionase casa. Con făcu tot posibilul să o ignore, căutând în peisajul din faţa lui sclipirea slabă din aer care ar fi indicat drumul lui Lilah. Cum de nu putea să-l vadă? Drumul ei fusese atât de clar data trecută. Poate că era distragerea constantă a vorbăriei Vestei. Mai rău, Vesta îl încetinea.

— I-aţi trimis vorbă lui Alex? îi întrerupse Con debitul verbal.

— Nu. Am trimis câţiva dintre servitori spre Carmoor. O vor găsi dacă a plecat într-acolo. Dar ea este pe câmpie. O pot simţi.

— Ar trebui să vă întoarceţi, îi spuse Con. Să-i trimiteţi vorbă la Alex.

— Nu, băiete dragă, trebuie să te *ajut.* Nu cunoşti zona. Canalele şi terasamentele – toate sunt atât de asemănătoare. Este uşor să te rătăceşti. Şi când se lasă ceaţa seara…

— Voi fi bine. Am felinar. Con se opri şi îi desprinse braţul de al lui. Am nevoie să vă întoarceţi în casă. Ar trebui să fie cineva acolo în cazul în care Lilah se întoarce. Mergeţi, îi spuse el ferm. Este aproape întuneric şi ceaţa începe să coboare.

— Dacă eşti sigur…

Con se întoarse şi se îndepărtă înainte ca ea să poată continua. Dar tot nu putea distinge urma lui Lilah. Numeroasele canale scurte îngreunau menţinerea cursului, întrerupându-l şi forţându-l să se întoarcă sau să se

rotească între ele.

Întunericul se lăsă cu repeziciune şi smocuri de pâclă coborau agale, făcând peisajul tot mai obscur. Se opri să aprindă felinarul. Cu cât mergea mai mult, cu atât îndoiala îl rodea mai mult.

Oare chiar venise pe aici? Poate că ceaţa acoperise licărirea.

Ceva foşni în spatele lui, iar el se învârti, privind în întuneric.

— Lilah? Hei? Lilah? Mă auzi?

Nu era nimic decât tăcere. Porni mai departe. Ceaţa era din ce în ce mai densă, învăluind pământul, încât părea că merge prin zăpadă. Era uşor să te împiedici de un canal. Putea simţi unul acum, dar nu era sigur de locaţia lui. Paşii lui încetiniră.

Cu coada ochiului, surprinse un crâmpei de mişcare şi dădu să se întoarcă. O siluetă întunecată alerga spre el, fluturând o creangă groasă. Încremeni de uimire.

— Vesta!

Creanga i se izbi de tâmplă, iar el se clătină, uluit. Ea se balansă din nou, aruncându-l în apă.

Capitolul 41

Pe Lilah o durea capul. Era pierdută într-o ceaţă monotonă, undeva între somn şi stare de conştientă, incapabilă să-şi deschidă ochii. Întinse mâna să-şi atingă capul şi, în mod ciudat, i se părea că avea braţele lipite.

— Gata, gata! Ceva umed şi rece îi atinse fruntea, apoi obrazul. E timpul să te trezeşti acum.

— Mătuşă Vesta, mormăi ea.

Amintirile îi reveneau vag. *Mătuşa* Vesta. *Cheia.* Deschise ochii.

— Iată-te, spuse mătuşa Vesta şi o mângâie pe obraz. Mi-a fost teamă că te-am lovit prea tare. Şi nu eram sigură de acea doză de laudanum. A trebuit să te adorm ca să mă

pot pregăti, dar m-am gândit că s-ar putea să-ţi fi dat prea mult. Ştii că nu ţi-aş face rău niciodată.

Laudanum. Mai multe amintiri vagi îi reveniră… cineva o ţinea de nas şi-i turna lichid în gură. Avea încă pe limbă gustul amar. Lilah îşi ridică capul şi lumea se clătină. Se întinse înapoi. Îşi dădu seama că mâinile îi erau legate.

— De ce? rosti ea şoptit.

— De parcă aş fi vrut, răspunse mătuşa ei, simplu. Dar nu te pot lăsa să închizi sanctuarul. Trebuie să înţelegi asta. Nu voi lua toată energia. Am fost dispusă să o împart cu voi. Chiar m-am oferit ca noi trei să o împărţim – Sabrina a mai adăugat un pic de putere, şi a fost întotdeauna o fată atât de ascultătoare. Ar fi funcţionat bine. Dar tu ai fost atât de iraţională. Se încruntă. Nu ştiu de ce a trebuit să fii mereu atât de încăpăţânată.

Lilah îşi răsuci privirea. Unde era Con? Wells. Da, se dusese la Wells.

— De ce… nu trebuia să-mi dai laudanum.

— Dar am făcut-o, copilă. A trebuit să fac totul pe moment. N-am putut să-mi fac planuri pentru că habar n-aveam când vei găsi cheia. Începeam să cred că nu o vei face niciodată. În cele din urmă, a trebuit să las scrisoarea aceea prostească pentru ca tu să o găseşti – Slavă Domnului că ai descifrat-o.

— Scrisoarea… ce? Tu ai fost? Uimirea, amestecată cu furie, o trezi pe Lilah mai mult. Tu mi-ai furat scrisoarea?

— Nu a fost furt, dragă. Omul mi-a dat-o. Serios, cred că a fost foarte neglijent din partea lui să mi-o dea mie doar pentru că eram mătuşa ta. Şi să-mi spună să ţi-o dau – de parcă ar fi fost treaba mea. Era responsabilitatea lui, dar asta este ceva tipic bărbătesc. Până şi fratele meu, care era într-adevăr un om foarte drăguţ, a profitat de mine. Poţi vedea asta, nu-i aşa? Mi-a încredinţat mie toată responsabilitatea de a te creşte, pentru ca el să poată visa la soţia lui moartă. Nu a fost deloc corect.

— Dar de ce nu mi-ai dat scrisoarea?

— Nu ţi-aş fi putut-o preda! N-ai fi crezut nicio secundă. Ştiam ce trebuie să fie în scrisoare. Am căutat

cheia aceea nenorocită un an întreg şi nu am reuşit să o găsesc. Aşa că am deschis-o… foarte atent, vezi tu, ca să ţi-o dau dacă nu ar fi fost instrucţiuni despre sanctuar. Dar toate acele lucruri îngrozitoare spuse de Virgil! Ştiam că nu sunt adevărate. Virgil a fost întotdeauna cel mai pesimist om. Şi nici măcar nu a zis unde a pus cheia. A fost cea mai absurdă scrisoare. Dar, slavă Domnului, nu am aruncat-o.

— Ai lăsat-o ca să-l bănuim pe Jasper.

— De parcă prostul acela ar şti ce să facă cu cheia, pufni Vesta. Dar când mi-ai spus că îl bănuieşti, a fost perfect. Am încercat să mă gândesc la o modalitate de a ţi-o arăta. Mi-am dat seama că poate ştii despre ce vorbea Virgil. Desigur, nu puteam să ţi-o dau pur şi simplu. Ai fi fost atât de supărată că o deschisesem. Dar apoi, hop, oportunitatea perfectă. Lucrurile deseori se întâmplă aşa. Ea zâmbi mulţumită de sine. La fel ca şi astăzi. Soarta care lucra, boala ta, plecarea băiatului aceluia drăguţ din casă…

— Con… şopti Lilah. Când Con se va întoarce…

— Nu o va face. Şi asta a fost de rău, spus mătuşa ei cu regret. Nu am vrut să-l rănesc. Un tânăr atât de fermecător – şi unul care înţelege lumea ocultă. M-am gândit că aş putea face totul înainte să ajungă el aici şi nu i se va întâmpla nimic. Dar s-a întors prea devreme.

— L-ai rănit pe Con?

Furia crescu în Lilah, iar ea se împinse pe mâini, luptându-se să se ridice. Picioarele îi erau legate şi ele, fiindu-i greu să se ridice.

Nu o ajuta nici faptul că totul se învârtea cu ea. Respiră uşor, luptându-se cu greaţa.

— Mă tem că s-a rătăcit puţin.

Vesta zâmbi în sinea ei în timp ce se ghemui pentru a-i dezlega gleznele lui Lilah.

Con nu se rătăcea niciodată. Teama lui Lilah se atenuă puţin. Orice ar fi făcut mătuşa ei. Con îşi va găsi drumul înapoi. O va găsi. Trebuia să câştige timp; asta era tot. Lilah îşi duse mâinile la faţă. Nu trebuia să se prefacă.

— Mi-e rău.

— Respiră. O să treacă. *Chiar* ţi-am dat prea mult.

Buzele Vestei tremurau de iritare. Este atât de greu să judeci aceste lucruri. Ah, ei bine, sunt sigură că vei putea totuşi să cobori scările.

— Nu vreau să cobor.

— Nu ai de ales. Acum, vino, Dilly. Mătuşa Vesta îi puse ambele mâini sub braţe şi trase. Lilah nu făcu niciun efort să o ajute. Încetează! Ridică-te! Lăsă mâna lui Lilah să cadă şi scoase o armă din buzunar. Ridică-te! Nu vreau să te împuşc aici, dar o voi face dacă va trebui.

Lui Lilah i se întoarse stomacul pe dos.

— M-ai împuşca? Fără să stai pe gânduri?

— Nu *vreau* să o fac. Dar acest lucru este prea important. Sanctuarul are nevoie de tine.

— Are nevoie de mine? Nu auzi cum…

Lilah se opri. Poate că nu era o idee bună să-i spui mătuşii ei că era o nebunie când aceasta ţinea un pistol îndreptat asupra ei.

— Acum ridică-te! Vesta îndreptă pistolul spre ea. Lilah se ridică clătinându-se, cu o mână de ajutor din partea mătuşii ei. Se prăbuşi de perete, dorindu-şi să nu se simtă la fel de tulburată şi de nesigură pe cât părea.

— Nu înţeleg.

— N-ai făcut-o niciodată. Vesta oftă şi o trase prin dormitor spre hol. Am încercat. Nu poţi spune că nu am încercat. Ai refuzat să vezi lumea de dincolo, chiar şi atunci când era chiar în faţa ochilor tăi. Şi acum – acum că o poţi vedea – o scutură ea cu putere pe Lilah, făcându-i durerea să iradieze prin cap, vrei să o distrugi!

— Nu vreau… este periculos.

Nu, acesta nu era cuvântul potrivit, nu-i aşa? Dacă ar putea gândi mai clar.

— Nu este periculos, spuse Vesta nerăbdătoare. Nu pentru mine. Nu pentru noi. Zeiţa ne va întâmpina.

— Mătuşică, nu poţi, zise Lilah revenind la numele cu care o striga în copilărie pe Vesta.

— Nu-mi spune că nu pot! Vesta o smuci înainte, iar Lilah se împiedică în hol. „Nu poţi, Vesta, eşti doar o fată. N-ai înţelege, Vesta.” Tonul ei se schimbă de la mimetism

amar la furie. „Eu nu înţeleg, Niles? Tu eşti prostul.” Când a murit Hamilton, era evident că eu ar fi trebuit să-i iau locul. Niciunul dintre *ei* nu avea talentul pe care îl aveam eu. Le-am spus, dar bineînţeles că au refuzat să mă lase. Până şi propriul meu frate. Aveam destulă minte încât să nu îi menţionez lui Niles după ce Virgil a murit. Nu m-ar fi lăsat niciodată să mă alătur. Ştiam că va trebui să fac totul singură. Nu aceasta este soluţia întotdeauna?

— Nu, te va ucide. Tata a spus…

Vocea lui Lilah se stinse. Picioarele îi erau moi şi lumea plutea în jur. Se prinse de balustrada din vârful scărilor, atârnând.

— Nu! Vesta o târî pe trepte, Lilah se ţinu de balustradă cât putea de bine pentru a nu se prăbuşi. Virgil s-a înşelat. Ea nu mă va răni. Îmi aparţine. Noi suntem un tot. Pur şi simplu nu ştiau – erau bărbaţi. Dar puterea m-a chemat. Am înţeles în sfârşit că aceasta era sursa capacităţii mele. Dacă m-aş întoarce, dacă aş intra în sanctuar. Zeiţa m-ar vindeca. Ea mi-ar restabili puterea. Trebuia să fiu eu singură. Trebuia doar să iau toate cheile.

— Deci tu ai furat cheile de la Niles?

— Numai una era a lui Niles. Cealaltă era a Sabrinei, şi *el* o furase. Şi nu am furat. Dumnezeule, nu aş şti cum. Dar am întâlnit nişte oameni pricepuţi de-a lungul anilor. Ea se încruntă. Deşi a fost o prostie din partea lui Sid să le spună să pună mâna pe tine când erai la familia Moreland.

— Şi tu… Lilah gândea greu. Tu ai fost cea care a încercat să mă răpească?

Lacrimile îi ţâşniră din ochi. Chiar şi acum trădarea durea.

— Nu am *vrut* să o fac. Nu trebuiau să te rănească. Le-am spus clar că nu pot să îţi facă rău. Nu aş fi fost deloc nevoită să o fac dacă ai fi acceptat invitaţiile mele. Am scris de nenumărate ori, rugându-te să mă vizitezi. Dar ai refuzat să vii. M-ai evitat – după tot acest timp, după tot ce am făcut pentru tine, m-ai ignorat.

— Tot ce ai făcut pentru mine! M-ai folosit. M-ai folosit, apoi m-ai părăsit.

Lilah se smulse din strânsoarea Vestei. Dezechilibrată, ea se clătină şi căzu, coborând ultimele câteva trepte şi prăbuşindu-se tare, rămase fără suflare.

Vesta o smulse pe Lilah în picioare. Se dezechilibrară şi se rezemară de perete; Lilah se izbi dureros în colţul unui tablou. Ameţită şi gâfâind după aer, Lilah nu făcu niciun efort când mătuşa o cuprinse cu braţul şi o trase pe coridor.

— Nenorocită nerecunoscătoare! Vesta fierbea de furie. Ţi-am arătat puterea. Te-am lăsat înăuntru, te-am lăsat să o absorbi. Şi mi-ai luat-o! Toţi aceşti ani în care am fost plecată, talentul meu s-a scurs de mine, tu ai fost aici, trăgându-l în tine. Ţi l-ai însuşit.

— Eu niciodată, niciodată…

Unde erau toţi? De ce nu venise nimeni, cu tot zgomotul pe care îl făcuseră? Ajunseseră la intrarea din faţă şi Lilah realiză că într-o clipă vor fi afară în curte, unde nimeni nu o va putea auzi. Trăgând disperată aer în piept, ea ţipă.

— Tăcere! Vesta o smuci afară pe uşă. Încetează. Nu e nimeni care să te audă. Le-am dat liber tuturor. Nu sunt proasta uşuratică pe care o crezi. Planul meu a funcţionat. Proştii ăia au făcut o treabă de mântuială, dar planul meu a funcţionat oricum. Te-a adus înapoi aici. Am fost atât de surprinsă când te-am văzut, aproape că am leşinat. Am crezut că îţi făcuseră felul, dar apoi iată-te în prag. Ce noroc, m-am gândit, dar apoi mi-am dat seama că nu era noroc. Planul meu funcţionase, însă într-un mod diferit decât mi l-am imaginat. Totul se întâmplase aşa cum trebuia. Aşa cum voia Zeiţa.

Vesta o împinse pe Lilah prin curte. Pe Lilah o durea peste tot – capul lovit, glezna pe care o luxase când căzuse pe scări, frânghia i se înfigea în încheieturi. Mai rău, îşi simţea creierul înfăşat în vată de bumbac. Ştia că trebuie să facă ceva, dar avea probleme să înţeleagă ce se întâmplă, darămite să se gândească la o soluţie. Se îndreptau spre tunel. Vesta o împinse prin uşa turnului. Înfipse ţeava pistolului şi mai adânc.

— Ia un felinar şi aprinde-l!

Mai multe felinare stăteau pe podea, unde le lăsaseră Con şi Alex, împreună cu chibrituri. Gesturile ei erau lente şi stângace; se simţea atât de amorţită încât nu trebuia să pretindă prea mult că se mişca în ritm de melc. La ordinul Vestei, deschise uşa ascunsă în perete şi începură să coboare scările, Lilah ţinând felinarul în faţa ei.

Ar putea folosi felinarul, se gândi ea. Nu exista nicio şansă aici, în spaţiul strâmt al scărilor, dar când vor ajunge în tunel, s-ar putea învârti şi ar putea-o lovi cu felinarul pe Vesta. Ar putea să facă asta înainte ca mătuşa ei să apese pe trăgaci? Părea improbabil. Cu o zi în urmă ar fi spus că mătuşa ei nu ar împuşca-o dacă s-ar fi ajuns la asta. Acum, cu Vesta captivă în iluziile ei, Lilah nu mai era atât de sigură.

— Care este planul tău? o întrebă pe mătuşa ei când păşiră în tunel.

— Să fac ceea ce ţie îţi este prea teamă să faci. Să o eliberez pe Zeiţă. Spre surprinderea lui Lilah, Vesta îi eliberă braţul şi apucă lanterna, făcând un pas lung înapoi. Ea ţinea pistolul îndreptat spre pieptul lui Lilah. Nu poţi scăpa. Stau între tine şi singura cale de ieşire. Nu voi ezita să te împuşc şi de la această distanţă nu pot rata. Mergi înainte. Acum!

— Dar de ce? Lilah făcu ce i se spuse, pornind în jos în tunel într-un ritm lent. Unde era Con? Cât îi va lua să o găsească? Şi-ar fi dorit să-l poată simţi aşa cum îl putea simţi Sabrina pe Alex. Acum ai toate cheile. Nu ai nevoie de mine.

— Ah, ba am. Trebuie să fac mai mult decât să deschid uşa. M-a pedepsit pentru că am părăsit-o. Ţi-a dat ţie ceea ce era al meu. Am ştiut de îndată ce m-ai luat de mână şi i-am simţit puterea.

— O poţi primi înapoi! Crede-mă, nu o vreau. Ia-o.

— Intenţionez, copilă nerecunoscătoare. Nu poţi arunca darul pe care ţi l-a dat Zeiţa. Dar îl poţi controla. Am fost disperată când ai spus că vei închide sanctuarul – crezi că nu v-am auzit pe toţi patru complotând împotriva mea? Dar apoi am văzut Calea. Am găsit Calea Sacră, aşa cum

trebuie să facă orice solicitant către Lumea de Dincolo.

Ajunseră la uşa grea a sanctuarului. Lilah simţea puterea vibrând dincolo de ea – curgând în jurul uşii, vibrând în piatră. Firele de păr de pe ceafă i se ridicară; vârfurile degetelor o furnicau; tălpile îi erau înrădăcinate pe podea. Lilah tânji dintr-odată să simtă acea putere, să deschidă uşa şi să o lase să o cuprindă. Să o aibă.

O dorinţă de libertate îi şuieră prin vene, flămândă şi insistentă. Lilah îşi sprijini mâinile de piatra de lângă uşă, împingându-se înapoi împotriva îndemnului. Ea nu ar face asta. Nu ar face-o.

Observă vag cum mătuşa lasă felinarul jos şi duce mâna la buzunar. Lilah nu se putea mişca. Privi cum Vesta scoate cheile din buzunar cu faţa luminată, cu degetele tremurând de entuziasm. Una câte una, ea băgă fiecare cheie în broasca ei. Apoi le întoarse, mai întâi soarele galben de citrin, apoi marea de safir şi în sfârşit obsidianul. Cântând cu evlavie crezul Frăţiei cu răsuflarea tăiată, Vesta răsuci cheile în ordine, fiecare mecanism deschizându-se cu un sunet care răsună în camera de piatră. În spatele ei se auzi un zgomot. „Con!” Inima lui Lilah tresări şi dădu să se întoarcă. Vesta roti ultima cheie şi uşa se descuie cu un pocnet.

Balamalele trosniră cu putere. Vesta o împinse pe Lilah peste prag în întuneric.

*

— Con! Con!

Vocea fratelui său era stridentă. Insistentă.

Con se răsuci, încercând să scape de vocea lui Alex. „Lasă-mă să dorm.” Dintr-odată, avu apă în gură, pe nas.

— Con, ridică-te. Ieşi!

Con se târî, trăgându-se din peştera neagră şi adâncă a inconştienţei. „Nunta. A întârziat. Cum a putut…”

— *Alex?*

Deschise ochii. Lumea era albă şi moale în jurul lui, iar el era învăluit, tras în jos. Apa îl cuprinse din nou. Ieşi la

suprafaţă, tuşind şi pufnind, luptându-se împotriva curentului neînduplecat. Era ud leoarcă, greutatea apei din haine şi cizme trăgându-l în jos. Înţelese că era pe cale să se înece.

Lovi instinctiv cu mâinile în lateral, răsucindu-se, răsturnându-se, fără să se lupte cu curentul, ci tăindu-l în timp ce acesta îl purta. Auzise asta undeva. Contracurent. Dar acesta nu poate fi oceanul, nu-i aşa? Unde naiba era?

Apa de sub el era întunecată, iar aerul de deasupra lui alb. *Lilah!* Gândul la ea i se răspândi în minte. Putea vedea acum pământul întunecat al malului şi înotă spre el într-un mod mai coordonat.

Se prinse de mal, încleştându-şi mâinile pentru a se căţăra.

Era afară. Con se prăbuşi pe pământ, tuşind, cu apa lipăind în jurul cizmelor.

— Alex?

Îşi auzise fratele; ştia că o făcuse. Se târî afară din canal şi se ridică tremurând. Albul din jurul lui era ceaţă. Era noapte; ar fi trebuit să fie întuneric, dar tot ce putea vedea în jurul lui era ceaţă, densă şi albă.

Ameţit, se trânti jos, trecându-şi mâinile pe faţa udă şi prin păr, storcând apa. Tresări când vârfurile degetelor îi atinseră partea laterală a capului. Simţi o umflătură. Fusese lovit la cap.

Lilah. O căuta pe Lilah. Îşi amintea acum – se plimbase pe lângă apă, strigându-i numele. Auzise un zgomot şi dăduse să se întoarcă. Văzuse… ceva. Apoi capul îi explodase şi următorul lucru pe care şi-l amintea era că plutea în canal.

Vocea lui Alex fusese în capul lui. Nu se îndoia că Alex ştia că are probleme; la fel de sigur, Alex avea să înceapă să-l caute. Dar Con nu putea aştepta. Lilah era în pericol. Faţa pe care o zărise înainte să-i explodeze capul era a mătuşii Vesta.

Desigur. De ce dracu’ nu se gândise niciodată la ea? Femeia asta care ştia despre Frăţie, care crescuse cu bărbaţii, al cărei tată începuse toată treaba. Era atât de

evident acum. Vesta simţise de mult puterea forţei de sub deal. Realizase că nu avea nicio putere departe de Barrow House şi se întorsese, dorind să găsească Sursa, pentru a-şi reactiva abilităţile.

Dar nu o bănuise. Chiar şi atunci când nu reuşise „să vadă” urma lăsată de Lilah, nu-i trecuse prin minte că mătuşa Vesta îl condusese intenţionat într-o direcţie greşită. Căzuse ca un prost în plasa poveştii ei dramatice, o ignorase, considerând-o drept o bătrână credulă şi proastă.

Nu avea timp de pierdut, acuzându-se pe sine. Nu ştia ce avea de gând să-i facă Vesta lui Lilah, dar nu putea fi de bine. Trebuia să se întoarcă la ea. Orice voia Vesta, s-ar afla la Barrow House; altfel, nu ar fi trebuit să-l ademenească departe.

Con îşi smulse cizmele şi aruncă apa din ele înainte de a le pune la loc, apoi îşi dezbrăcă haina şi o aruncă pe pământ. Ridicându-se, se întoarse într-un cerc complet. Peste tot în jurul lui era doar ceaţă.

Nu existau repere; era într-un loc în care nu mai fusese niciodată; şi nu putea vedea mai departe de mâna întinsă.

Atinse inelul pe care i-l dăduse Lilah. Pentru prima dată în viaţa lui, chiar avea nevoie de o busolă. Ce ironie tristă că această busolă, cea pe care o purta mereu acum, nu funcţiona. Nu se putea baza pe nimic altceva decât pe capacitatea lui.

Porni, mişcându-se cu paşi repezi. Îşi dorea să fugă, dar se abţinu. Graba se putea dovedi dezastruoasă. Ar fi fost uşor să cadă într-una dintre numeroasele căi navigabile, ca să nu mai vorbim de faptul că încă mai existau rămăşiţe din fosta mlaştină. Şi-ar fi dorit să fi avut timp să exploreze zona şi să-şi stabilească în minte traseele. Şi-ar fi dorit să aibă felinarul pe care îl scăpase când Vesta îl lovise în cap.

Dar nu putea lăsa regretele să-i întunece gândurile. Nefiind capabil să vadă cu ochii, trebuia să se concentreze asupra hărţii din mintea lui, asupra simţului subtil din piept. Chiar şi în ceaţă, putea să distingă nordul de sud şi estul de

vest şi era sigur în ce direcţie se afla casa. Cu toate acestea, o linie dreaptă până la casă nu lua în considerare canalele sau bucăţile de mlaştină.

Nu avea idee de lungimea acestui canal sau cât de departe plutise pe el înainte de a ieşi la suprafaţă. Nici nu ştia unde căzuse în el. Înainte de a ateriza în apă, îşi croise drum prin micile canale ca într-o cursă cu obstacole. De unde ar şti cum să se întoarcă? Con îşi dorea să poată „să vadă” urmele propriului său traseu plutind în aer, dar se pare că asta nu făcea parte din talentul său.

Continuă, cu simţurile în alertă. Pământul era noroios sub picioare şi nu observă că devenea tot mai moale, tot mai adânc, până când piciorul nu-i intră în el şi apa năvăli în cizmă. Dăduse peste una dintre bucăţile de pământ mlăştinos. Panica îi invadă pieptul şi fu nevoit să lupte împotriva fricii primitive.

Îşi scoase piciorul, deşi lăsă cizma în urmă şi făcu un pas înapoi. Reuşi să găsească marginea carâmbului şi să o scoată din noroi. Golind-o de apă, privi în ceaţă şi se gândi. Va trebui să se întoarcă, deşi totul îl îndemna înainte; instinctul îi spunea că drumul spre casă îi era drept înainte.

Dar nu putea să fie necugetat; viaţa lui Lilah depindea de asta. Când dădu să se întoarcă şi să meargă înapoi, văzu o rază de lumină pe pământ la mai puţin de un metru de locul unde păşise în mlaştină. Îngheţă. Palidă, dar vizibilă prin ceaţă, se întrezărea o lumină – nu, nu chiar o lumină, ci o linie de culoarea luminii lunii, care se întindea peste pământ.

— Calea Zânelor, inspiră el, neîndrăznind să creadă. Legendara trecere în siguranţă prin mlaştină. Nu e de mirare că fusese cunoscută şi sub numele de Calea Argintului, pentru acea culoare palidă şi luminoasă.

Nu trebuia să se grăbească. Dar trebuie să aibă credinţă. Con porni pe potecă. Piciorul i se scufundă în noroi, dar nu foarte mult. Acesta varia în adâncime, dar dedesubt se afla întotdeauna o bază solidă. Auzise de urme străvechi, poteci înguste făcute din buşteni despicaţi aşezaţi în braţe în formă de V, dar cum să reziste atât de

mult pe pământul umed?

Poteca dispăru, dar pământul era acum ferm sub picioarele lui. Nu mai auzea apa şi simţi o ridicătură uşoară pe pământ. Grăbi tot mai mult paşii, mâncând pământul, urmând săgeata care îl străbătea, conducându-l mai departe. Ceaţa deveni mai slabă.

Şi iată-l. Dealul se profila deasupra ceţii, o masă mai neagră pe cerul întunecat. Con o luă la fugă. Picioarele lui loveau pământul şi respiraţia îi zguduia pieptul în timp ce urca panta, dar i se părea că nimic nu se mişcă, de parcă nu avea să-şi atingă ţinta niciodată.

Apoi se trezi în vârful dealului. Văzu Barrow House în faţă. Alerga, fără să îi pese că era întuneric, că se poticnea, nefiind conştient decât de gândul la Lilah, de certitudinea pericolului care vibra în toată fiinţa lui.

Era mai uşor să o ia de-a lungul potecilor din grădină şi până în casă. Nu se obosi să meargă în camera lui Lilah. Putea vedea zumzetul în aer, care-i vorbea despre trecerea ei pe uşa din faţă. Ştia – ştiuse de la început – unde plecaseră.

Traversă în goană curtea. El şi Alex puseseră patru felinare la baza turnului şi se rugă să nu le fi mutat nimeni. Lilah trecuse pe aici; sclipirea din aer era groasă, amestecată cu o altă prezenţă.

Felinarele erau încă la picioarele scărilor, deşi acum erau doar trei. Aprinse unul cu degetele tremurânde. Uşa spre scara ascunsă era întredeschisă.

Coborî treptele. Felinarul pâlpâia odată cu mişcarea lui şi fu nevoit să-şi încetinească pasul pentru a menţine flacăra vie, deşi inima îi bătea cu putere şi stomacul îi zvâcnea de dorinţa de a se grăbi.

Zări o strălucire în faţă şi speranţa răsări în el. Auzi clinchetul metalului pe metal, apoi clinchete şi, în cele din urmă, le văzu pe Lilah şi pe Vesta, luminate de felinarul de pe pământ. Vesta era la uşă, întorcând cheile în broască, una câte una. Lângă ea, mâinile legate ale lui Lilah erau lipite de zidul de piatră. Ea stătea nefiresc de nemişcată, privind drept înainte.

Uşa se deschise cu un scârţâit. Con înaintă grăbit, iar Lilah se răsuci. Vesta o împinse pe Lilah în golul negru de dincolo de uşă, ridicând felinarul, sărind după ea. Con zări privirea sălbatică din ochii Vestei în timp ce se năpusti pe uşă.

Con lăsă să-i cadă felinarul şi se grăbi după ele. Uşa se închise cu o clipă înainte ca el să se izbească de ea.

— Nu! Lovi inutil lemnul gros. Nu! Întoarce-te. Lilah!

Era încuiat pe dinafară. Vesta luase cheile cu ea. Lilah dispăruse.

Capitolul 42

Lilah ţipă şi sări în picioare, aruncându-se spre Vesta. Vesta balansă felinarul într-un arc larg, forţând-o pe Lilah să se dea înapoi. Apoi îndreptă pistolul spre ea, făcându-i semn înainte.

— Du-te! Hai!

Lilah făcu un pas înapoi.

— Lasă-mă să plec! Te rog, mătuşă Vesta. Ai cheile. Eşti în sanctuar. Ai ce vrei. Poţi să faci ce vrei. Lasă-mă să plec!

— Nu. Continuă să mergi!

— De ce? De ce nu mă laşi să plec?

— Pentru că faci parte din asta. Nu simţi? Zeiţa te cheamă. Ea te vrea. Întoarce-te şi mergi. Nu am ajuns încă.

Lilah simţea în adâncul oaselor că nu ajunseseră încă în inima puterii. Se întoarse. Se aflau într-o peşteră îngustă, care se deschidea într-o altă peşteră, şi abia acolo energia devenea puternică. Adevărul era că Lilah voia să meargă acolo.

— Con…

Îşi dorea şi mai mult să se întoarcă la Con.

— Este un tânăr descurcăreţ, spuse Vesta. L-am subestimat. Dar este prea târziu. Nu te poate ajuta acum. Îi vâri pistolul în coastă cu o mână care tremura atât de tare,

încât Lilah se temu că ar putea apăsa accidental pe trăgaci. Înainte! Continuă!

Lilah se îndreptă încet spre deschidere. Con va veni. Nu ştia cum, dar îl cunoştea pe Con. Va găsi o cale. Trebuie să-şi ţină mătuşa ocupată… şi să aştepte o mişcare neglijentă, un moment de neatenţie, în caz că el nu va reuşi să ajungă la timp. Lilah păşi cu prudenţă pe uşa deschisă. Energia crescu în ea, atât de puternică şi de rapid încât o ameţi. Chiar şi aerul trosnea din pricina acesteia.

Lilah privi în jurul ei, prea uluită pentru a vorbi sau chiar a se mişca. Camera – peştera? – era aproape perfect rotundă, cu încă două goluri în pereţi care duceau în ceea ce păreau a fi alte anticamere. Încă o dată, numărul trei. Un dulap pătrat mic stătea pe un perete. Pe deasupra se aflau câteva artefacte antice, precum şi un cuţit decorat cu bijuterii, care părea foarte ascuţit.

Lângă dulap se afla o piatră mare, de formă ovală, scobită de-a lungul secolelor într-o formă ca un castron mare. În ea zăceau obiecte mult mai moderne – brăţări, coliere, agrafe, cărţi mici, figuri sculptate din fildeş şi jad, tot felul de bibelouri, îngrămădite pe suprafaţa ei. Ofrande oferite de Frăţie.

Însă nu acestea erau lucrurile care o încântau. Ci zidurile. Erau decorate peste tot cu scoici. Deşi Barrow House se afla la patruzeci şi cinci de kilometri de mare, aici se aflau scoici mici, în tot felul de forme şi dimensiuni. Se întindeau pe zidurile încăperii în rânduri, tiparul fiind întrerupt în trei locuri de un model în spirală.

Scoicile străluceau în lumina slabă a felinarului, părând aproape umede. Lilah ridică privirea. Chiar şi tavanul era împodobit cu scoici, formând o spirală peste centrul exact al peşterii. Sub acea spirală, punctul focal al încăperii, se afla o lespede lungă şi joasă de piatră care se ridica de pe podeaua de piatră aproape ca şi cum ar fi crescut din stâncă.

— Altarul.

Lilah abia putea respira. Cunoştea acest loc, deşi nu-l văzuse niciodată, pentru că trăia în ea, reverbera în ea.

Făcu un pas înainte, abia observând că mătuşa ei venise lângă ea.

— Da, altarul. Vocea Vestei era plină de uimire. Aici trebuie să îndeplinim sacrificiul.

Mătuşa ei se mută pe cealaltă parte a altarului. Aceasta era şansa ei. Lilah ştia că ar trebui să alerge înapoi la uşă, însă aceasta era înţepenită în loc şi nu putu decât să privească cum Vesta se lăsă în genunchi în faţa altarului.

Vesta îşi sprijini mâinile pe lespedea de piatră. Faţa ei strălucea, lumina felinarului de lângă ea de pe podea aruncând asupra ei umbre ciudate. Ea scandă cuvintele crezului pe care Sir Ambrose le scrisese, schimbându-le prin încheierea:

— Doamna mea. Regina mea. Vino la mine!

Puterea o lovi pe Lilah, trecând prin ea ca o furtună şi alergând înapoi spre altar. O trase înainte, iar ea făcu un pas în faţă fără să vrea, luptându-se să dobândească controlul forţei primitive care o umplea.

Vesta o privi cu ochi fioroşi.

— Vezi? Vezi cum trebuie să fie?

— Mătuşă Vesta, nu trebuie să faci asta.

Lilah se duse către ea.

Vesta sări în sus, luând din nou pistolul.

— Nu. Rămâi pe loc!

— Nu înţelegi? Suntem prinse aici. În clipa în care vom ieşi, Con ne va aştepta.

Vesta zâmbi viclean.

— Nu va conta. Până atunci voi avea atât de multă putere încât nu va putea să mă atingă.

— Nu te voi ajuta, îi spuse Lilah pe un ton categoric.

Vesta părea nepăsătoare la afirmaţia ei, îndreptându-se spre micul dulap în timp ce îşi ţinea arma îndreptată spre Lilah.

— Puterea va fi a mea, nu a ta. Ochii ei străluciră. La început am fost furioasă. Am crezut că Zeiţa m-a trădat, că mi-a luat înapoi toată puterea. Atunci mi-am dat seama ce trebuie să fac. Cum trebuie să o recuperez. Zeiţa cere un sacrificiu. Ea întinse mâna după cuţit.

În acel moment, Lilah înţelese exact ce intenţiona să facă mătuşa ei. Lilah se repezi spre Vesta, fără să ţină seama de pistol. Ea se izbi de Vesta, iar pistolul căzu pe podea, dar Vesta o crestă. Cuţitul îi seceră braţul lui Lilah, făcând o tăietură lungă şi sângele ieşi. Lilah o apucă pe Vesta de încheietură cu ambele mâini.

Lilah avea avantajul tinereţii şi al înălţimii faţă de mătuşa ei, dar Vesta era pătrunsă de o furie copleşitoare, iar Lilah era împiedicată de faptul că mâinile îi erau legate. Vesta o lovi cu piciorul, o zgârie şi o lovi pe Lilah cu mâna ei liberă. Se izbiră în castronul de piatră, împrăştiind bijuteriile şi figurinele pe jos şi se rotiră, luptându-se într-o tăcere aprigă.

Lilah făcu un pas înapoi şi călcâiul ei lovi felinarul pe care Vesta îl pusese pe podea, răsturnându-l. Felinarul se rostogoli pe podea într-un zid de piatră. Flacăra pufni şi se stinse, lăsându-le în întuneric complet.

Lilah, pierzându-şi echilibrul, se împiedică şi se lovi puternic de altarul de piatră. Greutatea Vestei o împinse, iar Lilah căzu înapoi pe altar.

*

Con bătu la uşă, strigând numele lui Lilah, aflat în pragul disperării.

Nu. Nu va accepta că era dusă. Nu putea. Con făcu un pas înapoi, înfingându-şi mâinile în păr. „Gândeşte.” Lilah era în viaţă. Habar n-avea ce intenţiona Vesta să-i facă, dar era în viaţă. Şi avea să o găsească.

Se întoarse şi realiză că totul în jurul lui se afla într-o beznă totală. Felinarul lui se stinsese când îl scăpase. Nu conta. Tunelul ducea direct la scară. Bâjbâi până ajunse la peretele de stâncă, apoi porni înainte, cu degetele urmărind linia peretelui.

În timp ce trecea prin tunel, se gândi la opţiunile lui.

Dinamita venea a doua zi, aşa că nu putea încă să arunce uşa în aer. De ce naiba nu putuse bătrânul să fi prevăzut să construiască o a doua intrare? La urma urmei,

tunelul s-ar fi putut prăbuşi şi…

Con se opri brusc. Stai puţin! Dacă Ambrose *construise o* a doua intrare? În elucubraţiile sale despre Zeiţă, spusese că vorbea cu ea în fiecare zi. Poate că mergea personal; poate că voia să mediteze singur în sanctuar. Chestia se afla chiar acolo, la doar câţiva metri de el. De ce să nu construiască o intrare doar pentru el?

Labirintul. Ar trebui să fie în labirint. Ambrose vizita frecvent labirintul. Vesta spusese că îi plăcea să stea acolo şi să mediteze. Şi labirintul era la fel de aproape de sanctuar.

Con alergă pe scară. Locul cel mai probabil pentru o intrare ar fi în centrul labirintului. Acel cadran solar trebuia să se mişte cumva. Se uitase la asta, dar probabil că nu fusese suficient de atent. Fusese prea sigur că sanctuarul se afla sub casă.

Apucă un alt felinar în capul scării, dar nu pierdu timp să-l aprindă. Putea vedea destul de bine aici, afară. După întunericul total al tunelului, lumina lunii părea strălucitoare. Alergă pe gazon în labirint, făcându-şi drum cu uşurinţă printre culoare, până ajunse în centru. Stomacul i se strânse în timp ce aprindea felinarul şi începu să cerceteze baza cadranului solar, căutând cu disperare vreo linie sau un buton, orice ciudăţenie care să indice o deschidere. Nimic.

Con se ridică şi îşi sprijini mâinile pe cadranul solar, luptând cu panica şi furia. Ochii îi căzură pe inelul lui, iar lumea se opri pentru o clipă. Inelul. Busola îngheţată. Visul lui – acele busolei învârtindu-se inutil în timp ce se lupta să nu eşueze.

Deodată, totul deveni cât se poate de clar. Busola îngheţată nu fusese un accident, niciun defect. Acul fusese oprit în mod deliberat, întors astfel încât să se îndrepte doar într-o singură direcţie – spre marginea labirintului aflată cel mai aproape de sanctuar. Bolta sub care Lilah fusese atrasă în somn.

Se învârti şi porni înapoi prin labirint până în fundătura unde o găsise pe Lilah. Se duse la banca

decorativă. Trebuia să fie aici. Tripla spirală decora tabla din spate. Se aplecă instinctiv să-l examineze pe cel din mijloc. Nu se mişcă atunci când împinse sau trase. Dar, descoperi el, în centru se afla o fantă mică.

I se tăie respiraţia. Con ridică partea de sus a inelului, expunând cadranul solar în miniatură de dedesubt. Mica pană triunghiulară apăru şi el o împinse cu grijă în fanta mică. Se potrivea. Îl întoarse.

Cu un zgomot, banca alunecă înapoi, dezvăluind o gaură adâncă şi întunecată. Pe lateral era ataşată o scară metalică. Ridicându-şi felinarul într-o mână. Con se răsuci într-o parte şi coborî în groapă.

*

Lilah se izbi cu capul de piatră, simţind în tot corpul o durere ascuţită. Ameţită de lovitură, reuşi să se agaţe cu disperare de încheietura Vestei, ţinând cuţitul la distanţă. Greutatea Vestei o ţintui. Femeia o împingea în jos, gâfâind de efort.

— Sângele tău trebuie să hrănească altarul. Zeiţa cere sacrificiu.

Mâinile lui Lilah deveniră alunecoase, sângele curgându-i pe braţ din tăietură. Alunecă o clipă, apoi îşi recăpătă controlul şi, opintindu-se, smuci într-o parte mâna Vestei.

Auzi cuţitul zgâriind piatra şi greutatea Vestei se mută pe jumătate de pe ea. Se zvârcoli să se elibereze, dar Vesta se rostogoli înapoi, împingând-o în piatră.

Durerea îi pulsa în cap, iar greutatea Vestei o sufoca. Deasupra ei, Vesta începu din nou să mormăie crezul de ceremonie al tatălui ei, adăugând propriile ei cuvinte care o chemau pe Zeiţă. Piatra se încălzi sub ea. Puterea explodă în Lilah, umplându-i fiecare centimetru al corpului.

Cu un strigăt puternic, Lilah îşi împinse mătuşa în sus şi o ridică deasupra, punând-o pe Vesta înapoi pe altar. O încălecă, ţinându-i mâna în jos şi i-o izbi de altar. Cuţitul căzu din strânsoarea Vestei, lovindu-se de piatră.

— Nu! Nu! strigă Vesta. Vino la mine! Zeiţă, vino!

Lilah era plină de forţă, pulsând de energie, legătura ei cu altarul la fel de solidă ca un lanţ de oţel. Durerea o cuprindea, aprinsă şi profundă. Simţea durerea, setea, nevoia de libertate. Înţelese.

— Pleacă! ţipă ea şi vocea îi răsună prin peşteră. Rup lanţurile care te leagă aici. În spatele ei se auzi o zgârietură şi o hârşâială, iar lumina străpunse întunericul.

— Lilah!

„Con!” Începu să plângă de bucurie. *Chiar* venise. Sigur că găsise drumul către ea. Îi auzi paşii repezi pe podea şi strigă:

— Nu! Aşteaptă!

— Ce...

Se opri. Îi auzea respiraţia aspră, rapidă în spate, dar nu-i vorbi şi nu o atinse.

Felinarul lui Con lumină altarul de sub ea. Vesta se zbătea sălbatic, dar Lilah nu se temea că va scăpa, pentru că puterea care o ţinea acolo nu era a lui Lilah.

— Te eliberez! continuă Lilah, cuvintele curgând din ea fără să se gândească. Nu mai eşti captivă. Întoarce-te acum la casa ta. Locuieşte în pace în lumea de dincolo, fără să mai fii deranjată.

Cu un salt de bucurie, puterea se revărsă din ea, se scufundă intrând în altar, prin podea, în pereţii peşterii.

— Nu. Nu.

Mătuşa Vesta începu să plângă, clătinându-şi capul dintr-o parte înalta.

Lilah rămase fără vlagă, brusc tremurând şi slăbită.

— Con...

Se întoarse, întinzând mâna spre el. O trase de pe altar şi, apucând cuţitul, tăie frânghia care îi lega încheieturile lui Lilah.

— Doamne, Lilah, sângerezi. Şi capul tău!

Începu să tragă de cravată.

— Nu, nu, nu avem timp. Lilah îl apucă de mână. Trebuie să mergem.

— Ce? Dar... El se uită în jur cu uimire. Acest loc.

— Trebuie să plecăm, repetă Lilah, incapabilă să explice, dar sigură că avea dreptate. O ridică pe Vesta în sus. Mătuşă, vino. Trebuie să mergem.

Un bubuit profund se auzi în pământ. Podeaua peşterii începu să vibreze.

— Pe aici, spuse Con, apucând felinarul şi pornind spre una dintre deschideri.

— Nu, nu, lasă-mă în pace! Nu vreau. *Copilă îngrozitoare!*

Vesta o plesni pe Lilah peste braţ.

Înjurând, Con se întoarse şi o apucă pe Vesta de braţ.

— Taci. Vii cu noi, deşi Dumnezeu ştie de ce te vrea.

O târî pe Vesta prin deschidere, iar Lilah o urmă. Bubuitul deveni mai puternic. Pământul se cutremură sub picioarele lor. Camera părea să nu aibă ieşire, dar Con le direcţionă în jurul unei stânci proeminente, care ascundea un gol îngust. Îi întinse felinarul lui Lilah.

— Hai, strecoară-te!

Ea făcu aşa cum îi spuse el, strecurându-se printre stânci într-o cameră lungă şi îngustă. La celălalt capăt al tunelului, era o scară metalică montată pe perete, iar în capătul acesteia, o lumină foarte slabă. Ieşirea. Zgomotul era din ce în ce mai puternic, vibraţiile din ce în ce mai mari. În spatele ei, Con o împinse pe Vesta prin deschizătură şi fugi la Lilah.

— Urcă! Urcă! Se prăbuşeşte, în spatele lor auzeau stâncile prăbuşindu-se. Con îşi puse mâinile pe talia lui Lilah şi o ridică.

Lilah începu să urce şi aruncă o privire spre mătuşa ei. Vesta dispăruse.

— Mătuşa Vesta!

Ea porni înapoi, dar Con strigă:

— Nu! Urcă! Nu te opri!

Se întoarse şi porni înapoi, dar pământul se cutremură violent, trântindu-l în genunchi. Celălalt capăt al încăperii dispăru într-un morman de pietre şi praf.

— Con!

Nu îl putea vedea. Dădu să se întoarcă.

— Fugi, fir-ar să fie, pleacă! răbufni Con din norul de praf.

Lilah îşi ridică fusta şi urcă în grabă scara. Con era chiar în urma ei şi paşii lor răsunau pe treptele metalice. În spate, pământul bubui şi pietrele se prăbuşiră. Praful se ridică, umplând aerul. Scara tremura sub mâinile lui Lilah, iar degetele ei alunecară pe o treaptă, dar se ţinu strâns cu cealaltă mână, liniştindu-se, şi într-o clipă Con era aproape în spatele ei, cu braţele în jurul ei de ambele părţi ale scării. Ea începu să urce din nou.

Ajunseră în vârf şi urcară afară, târându-se pentru a se prăbuşi pe potecă. Con o acoperi cu trupul lui, iar ea se lipi de el. Pământul continuă să vibreze sub ei, dar treptat zgomotul se linişti, apoi se opri. Pământul se linişti.

Lilah simţea nevoia să plângă, să râdă şi să ţipe, toate deodată, dar era prea obosită pentru a face ceva. Pentru moment îi era suficient să se odihnească în braţele lui Con, ascultându-i respiraţia încă neregulată, simţindu-i pieptul ridicându-se şi coborând peste ea. Ridică privirea la luna de deasupra lor. Cum putea fi încă noapte? Parcă trecuseră zile.

Auzeau voci strigând şi prin ramurile gardului viu, Lilah văzu luminile mişcătoare ale felinarelor. Con se ridică în picioare şi o trase pe Lilah în sus. Se întoarseră exact când paşii tropăiră în labirint şi un bărbat veni în fugă spre ei.

— Con! Slavă Domnului!

— Alex! Con o luă pe Lilah de mână şi porniră spre fratele lui geamăn. Lilah a decis să închidă sanctuarul.

Capitolul 43

Ieşiră din labirint împreună cu Alex în timp ce Sabrina alerga să li se alăture, aruncându-şi braţele în jurul lui Lilah.

Slujitorii se îngrămădiră în jurul lor, holbându-se la amestecul de pământ, stânci şi iarbă care se întindea în

faţa lor ca o ceaşcă largă şi puţin adâncă în gazon. Un zumzet de voci umplea aerul, dar Lilah şi Con nu erau în stare decât să se ţină unul de celălalt şi să privească.

După o vreme, începură să povestească dezarticulat şi cu răsuflarea întretăiată despre cele întâmplate. Din ce în ce mai uimiţi cu fiecare detaliu, Sabrina şi Alex relatară apoi propria lor parte a poveştii. Cum Alex se ridicase din scaun mai devreme în acea seară, sigur că fratele lui era pe moarte. Acel sentiment teribil se diminuase, totuşi, fuseseră siguri că ceva nu era în regulă. El şi Sabrina veniseră călare de la Carmoor, sosind la timp pentru a-i găsi pe slujitorii care umblau în derivă, incapabili să-i găsească pe Con, Lilah sau Vesta.

Atunci se iscase marele zgomot de sub pământ, zdrăngănind până şi vasele din dulapurile lor din casă, şi toată lumea alergase să vadă că o parte a gazonului era acum scufundată şi pământul rupt. Alex, sigur de locaţia fratelui său, nu băgase în seamă prăbuşirea, ci alergase direct spre labirint, iar Sabrina îl urmase îndeaproape.

— Ce vom spune? şopti Sabrina, întorcându-şi privirea către pământul prăbuşit.

— Are dreptate. Sigur vor fi întrebări, aprobă Alex.

Lilah era încă prea zguduită pentru a putea gândi; chiar şi Con avea dificultăţi să vină cu vreo idee coerentă, aşa că lăsară pe seama celorlalţi doi să creeze povestea unei explorări la miezul nopţii în tunelurile subterane care se terminase cu o prăbuşire tragică. Oricât de puţin plauzibil ar fi părut, era mai credibil decât adevărul, iar dovezile terenului prăbuşit erau incontestabile.

În felul miraculos în care funcţionau satele mici, nu luă mult timp până când vestea să se răspândească. Părea că jumătate din localitate se adunase într-o clipită acolo. Doctorul sosi primul în brişca sa şi începu să-i îngrijească tăieturile şi vânătăile lui Lilah.

Urmă poliţistul din sat, urmat de magistrat, cu părul încă ridicat în sus după ce-şi scosese în grabă boneta de noapte. Lilah se bucură că simpatia lor îi împiedică să-i pună întrebări, dar îi făcu să se întoarcă spre Con, care era

întotdeauna mai desăvârşit în a face ca prostiile să sune a adevăr.

În timp ce îi interogau, un călăreţ veni alergând pe alee, urmat de un alt cal la ceva distanţă, în spate, care părea că îl urmăreşte. Toată lumea se întoarse să se uite, cu gurile căscate, în timp ce Niles Dearborn descălecă de pe cal şi traversă gazonul, ţipând.

Discursul lui fu aproape de neînţeles în mânia lui, cuvintele sale fiind presărate generos cu blesteme, însă intenţia lui fu clară când alergă spre Lilah, scuturând pumnul. Con păşi în faţa lui Lilah, întinzându-şi mâinile pentru a-l opri pe bărbat.

— Să te ia naiba! turlă Niles, pornind în jurul lui Con ca să ajungă la Lilah. Băgăcioasă ipocrită…

Con îl reduse la tăcere cu un croşeu de dreapta care îl făcu pe bărbat să se clatine în spate. Niles se prăbuşi pe pământ cu un zgomot puternic, dar se grăbi înapoi în sus, fără să acorde atenţie sângelui care i se prelingea din nas.

— Ai distrus totul! S-a dus! Totul e pierdut.

Se aruncă din nou înainte, dar Alex venise în spatele lui şi îl apucă, ţinându-l pe loc. Poliţistul, uitându-se la scenă cu gura căscată, îşi reveni în cele din urmă în fire pentru a-l apucă de braţ pe Dearborn. Dearborn se răsuci, delirând ca un nebun şi scuipând.

— Du-l pe nebunul ăsta la închisoare, se răsti judecătorul, şi alţi doi bărbaţi se apropiară să-l ajute pe poliţist să-l ducă de acolo.

Călăreţul celui de-al doilea cal sosise şi acum alerga spre ei.

— Tată! Peter Dearborn se opri lângă poliţist, gâfâind pentru a-şi trage răsuflarea. Te rog, nu… nu ştie ce face. A înnebunit. Te rog, nu-l închide. O să-l duc departe. Jur. Te rog, lasă-l să plece!

Niles începuse acum să plângă, mormăind şi înjurând în timp ce plângea. Agentul ezită, întorcându-se să se uite întrebător la Alex şi la Con.

— Pe naiba îl voi lăsa, începu Con. Locul lui este la închisoare. Pentru mulţi ani!

Lilah întinse mâna şi îi atinse braţul.

— Nu, Con, te rog, să terminăm totul!

Con se strâmbă şi mormăi o înjurătură.

— O, foarte bine. Ia-l! Se încruntă la Peter. Asta doar pentru că ar supăra-o pe Lilah. Dar mai bine îl ţineţi închis, oricum puteţi, sau data viitoare va ajunge în închisoare. Jur!

— O voi face! Îţi promit. Vino, tată.

Peter îşi luă tatăl, care încă mormăia şi plângea.

După aceea, magistratul nu mai avu de pus întrebări, iar cei patru se întoarseră în casă. Servitorii pregătiseră o cină târzie cu mezeluri şi brânzeturi pe masa de sufragerie. După ce Lilah şi Con urcară la etaj să se spele şi să-şi schimbe hainele, li se alăturară Sabrinei şi lui Alex la masă. În timp ce mâncau, Con şi Lilah povestiră coerent şi detaliat ce li se întâmplase.

— Încă nu pot să cred că mătuşa Vesta a încercat să te omoare! spuse Sabrina când terminară. A fost întotdeauna ciudată, dar inofensivă.

— Era disperată după ce a aflat că plănuim să închidem sanctuarul. Se convinsese pe sine că dacă m-ar sacrifica, ar fi câştigat favoarea Zeiţei, care i-ar fi oferit toată puterea mea. Cred că de-a lungul anilor, simţindu-şi puterile diminuate, a trăit... obsedată să le recupereze, până când a ajuns la punctul în care nimic altceva nu mai conta. Nici măcar propria ei viaţă, spuse Lilah cu tristeţe.

— Îmi pare rău, zise Con şi o strânse de mână pe Lilah. O ţinuse de mână de când scăpaseră, chiar şi în timpul vizitelor poliţistului şi doctorului. Nu ar fi trebuit să-i eliberez braţul. N-am bănuit niciodată că se va întoarce aşa.

— Nu te învinovăţi. Nu ai fi putut face nimic. A vrut să rămână acolo. A vrut să fie cu „zeiţa” ei. Şi acum este. Pentru totdeauna. Poate că e mai fericită.

— De unde ai ştiut ce să faci? întrebă Sabrina. Ce voia cu adevărat sanctuarul? Sau cum ai ştiut să o trimiţi înapoi în lumea de dincolo?

— Nu pot să explic. Am simţit-o în adâncul fiinţei. Nici măcar nu a fost un gând conştient. Ştiam în sufletul meu,

se pare, că îşi dorea libertatea, dar mi-am dat seama că ne-am înşelat când a crezut că va înnebuni şi va distruge totul. Voia doar să se întoarcă acolo unde îi era locul.

— Cred că atunci când bunicii tăi au găsit locul şi au iniţiat ceremonia aceea cu sângele, au invocat de fapt entitatea şi au prins-o în acea încăpere, chiar dacă pentru ei a fost o distracţie, spuse Alex. Au făcut-o captivă, deşi nu cred că aceasta a fost intenţia lor. Credeau că onorează ceva şi că în schimb li se ofereau binecuvântări.

— Nu este de mirare că darurile au venit cu consecinţe negative, comentă Sabrina. Crezi că a dispărut cu adevărat? Şi blestemul?

— Nu mai simt energia de sub pământ, spuse Lilah. Sau în mine. Tu?

— Nu.

Lilah zâmbi.

— Cred că suntem în siguranţă.

— Măcar atât. Sabrina căscă, acoperindu-şi gura delicat. Îmi pare rău. Mi-e teamă că mă ajunge oboseala.

— Ar trebui să petreceţi noaptea aici, sugeră Lilah. Nu este nevoie să vă întoarceţi acasă.

— Mulţumim. Sabrina dădu din cap. Aşa se rezolvă şi problema însoţitoarei.

— Problema însoţitoarei? repetă Con, precaut dintr-odată.

Sabrina dădu din cap.

— Da. Adică, acum că mătuşa lui Lilah nu mai este aici. Bineînţeles, acum Con poate rămâne cu noi, ceea ce va face ca lucrurile să rămână respectabile.

Con încremeni.

— Sabrina, spuse Alex pe un ton grijuliu. Asta poate aştepta până mâine.

Sabrina aruncă o privire către ceilalţi şi roşi.

— O! Da. Se ridică de la masă. În regulă, atunci…

— Noi mergem la culcare.

Alex plecă împreună cu ea, urându-le noapte bună. Lilah se ridică şi ea, dar Con întinse mâna.

— Lilah. Aşteaptă! Te rog, rămâi! Vreau să vorbesc cu

tine.

*

Lilah se întoarse. Încremenise când Sabrina subliniase că ar fi fost scandalos să rămână singură alături de Con. Se terminase. Con va pleca acum. Asta voia să-i spună.

Cumva, trebuie să-şi adune curajul şi să-l accepte. Nu va suferi.

— În legătură cu ce a spus Sabrina, începu încet Con.

Lilah se lăsă pe scaun, cu picioarele tremurând prea tare pentru a o susţine.

— Presupun că are dreptate, continuă Con, fără să se uite la ea. Ar fi mai respectabil dacă aş rămâne acolo. Ai prefera…

— Dacă asta îţi doreşti, spuse Lilah cu buzele uscate.

— Nu este vorba despre ceea ce îmi doresc, răspunse el. Nu îmi doresc deloc. Trase aer în piept. Dar nu vreau să fac nimic care ţi-ar putea afecta reputaţia. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine să nu fii subiect de scandal. O, la naiba!

Con se încruntă şi îşi băgă mâinile în buzunare. Începu să se plimbe prin cameră, paşii mari acoperind spaţiul şi făcând camera să pară mult mai mică decât era. Lilah ştia că ar trebui să-i uşureze decizia lui Con, să-i lase cale liberă pentru a pleca, dar nu putea găsi în ea puterea de a fi atât de graţioasă sau de altruistă. Dacă Con voia să plece, să-şi caute cuvintele să o spună.

— Fir-ar să fie! Se roti şi se întoarse la ea. Nu intenţionam să fac asta.

— Nu. Desigur că nu. Nu te condamn, Con. Gata! Reuşise să fie uşor dezinteresată. Ştiam că ziua asta va veni.

— Serios? Părea surprins. Crezi că sunt nechibzuit. Nu sunt nechibzuit. Gândesc repede. Asta nu înseamnă că gândesc greşit.

— Con, te rog, treci la subiect! Termină cu asta!

— Ai dreptate. O voi face. El se aşeză într-un genunchi

lângă scaunul ei, surprinzând-o. O luă de mână, privind-o cu atenţie în ochi. Am vrut să-ţi arăt. Aveam de gând să te las să realizezi că m-am schimbat. Dar nu pot aştepta atât de mult. Nu pot suporta.

— Schimbat? Suporta ce? Ce vrei să spui? întrebă Lilah simţindu-se complet în derivă.

— Nu suport gândul de a te pierde. Nu vreau să fiu departe de tine, nici măcar pentru o zi. Abia aştept să te întreb. Te rog, spune-mi că te căsătoreşti cu mine.

Lilah rămase mută de uimire. Cererea lui era atât de diferită de tot ceea ce crezuse că el era pe cale să spună, încât îi veni greu să accepte.

— Vrei să ce?

— Nu trebuie să iei o decizie chiar acum. Putem aştepta. O să… mă mut la Carmoor dacă preferi. Dar spune-mi că te vei gândi la asta. Spune-mi că îmi vei da o şansă să îţi dovedesc.

— Să îmi demonstrezi ce anume? Con, nu înţeleg.

— Să îţi demonstrez că pot fi… ei bine, normal, presupun. Nu îţi voi distruge reputaţia. Nu voi provoca niciun scandal. M-am tot gândit. Am decis să renunţ la agenţie.

— Poftim? făcu Lilah ochii mari.

— I-o voi preda lui Tom. Oricum, el face o mare parte din muncă. Vom lua o casă în Londra, dacă vrei, şi ăăă… voi merge la petreceri şi… toate astea.

— Vorbeşti serios? Lilah se întinse, cuprinzându-i faţa în mâini. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da, oftă el. Lilah, nu glumesc. Pe cuvânt. Nu te iau peste picior. Sunt destul de capabil să fiu serios. Şi constant.

— Chiar ai face asta pentru mine? Lacrimile îi umplură ochii. De ce?

— *De ce?* Acum Con era cel care făcu ochii mari. Pentru că te iubesc, de aceea. Vreau să-mi petrec viaţa cu tine.

— O, Con! Lilah se aplecă şi îl sărută blând. Nu ţi-aş cere să te schimbi. Îl sărută din nou. Nu vreau să te

schimbi. Te iubesc exact aşa cum eşti.

— Serios?

— Da. Nu mi-ai displăcut niciodată. Într-adevăr, cred că m-a speriat că îmi plăceai atât de mult. Împotriva oricărei logici, a tuturor aşteptărilor, tu erai bărbatul pe care mi-l doream. Am încercat să nu te plac. Am vrut. Dar nu am reuşit niciodată. Cred că… Poate căutam un bărbat care să se potrivească cu altcineva, cu o femeie care m-am străduit din greu să fiu. Dar asta nu este femeia care sunt şi pentru mine tu eşti bărbatul potrivit.

Con îi cuprinse ceafa în palmă şi o sărută mai profund. Aplecându-şi fruntea pe a ei, şopti:

— Am fost atât de speriat. Când Vesta a închis uşa, am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. Ştiam că dacă nu te am, nu am nimic. O sărută din nou, apoi se ridică din nou în picioare. Atunci, te vei căsători cu mine?

Lilah îi zâmbi privindu-l în ochi, mângâindu-i uşor obrajii cu degetul mare.

— Ar trebui să spun că nu. Mă tem că la mine nebunia e o trăsătură de familie.

— Atunci ne vom potrivi perfect. Bun venit în familia nebunilor Moreland!

— Cu o singură condiţie, îi spuse Lilah.

— Care este aceea?

Se ridică, trăgând-o cu el.

— Trebuie să păstrezi agenţia. Fă-l pe Tom partenerul tău dacă vrei. Dar nu ţi-aş cere niciodată să renunţi la investigaţiile tale.

— Nu sunt sigur că le mai vreau, recunoscu Con. M-ar lua de lângă tine.

— Ah, dar intenţionez să merg cu tine.

Con râse.

— În acest caz, cu siguranţă o voi păstra.

— Atunci, da, mă voi căsători cu tine.

Con o trase spre el pentru un alt sărut.

— În curând, da? Pot obţine o licenţă specială. Ştiu că este puţin scandalos, dar nu vreau să aştept.

— Nici eu. Obţine licenţa specială şi până atunci… Ea

își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Consider că nu-mi mai pasă de scandal. Vreau să stai aici cu mine.

— Mereu. Frumoasa mea Delilah.

Se aplecă să o sărute. Lilah nu protestă în niciun fel. Rostit de buzele lui Con, numele ei era frumos.

Epilog

Con stătea liniștit împreună cu Alex la ușa sacristiei și privea în biserică. Toată familia lui se afla acolo, ocupând mai multe strane. Mama lui, regală ca întotdeauna, îi urmărea cu un ochi pe Brigid și Athena. Perechea aceasta năstrușnică, încadrată de ducesă și de mama lor, era pentru moment înfricoșător de angelică. Tatăl său stătea de cealaltă parte a ducesei, cu mâna lipită de a ei, cu capul aparent ridicat în contemplarea statuii sfântului neidentificabil din față. Con bănuia că mintea ducelui era de fapt undeva în Grecia.

Unchiul Bellard, pe de altă parte, era foarte atent, privind peste tot în jurul bisericii joase și excepțional de simple, pe care o lăudase cu o zi în urmă ca fiind unul dintre rarele exemple neatinse de arhitectura religioasă pre-normandă. Măruntul personaj își ocupase fericit timpul vizitând vechile situri britanice din zonă și trecând prin biblioteca de la Barrow House. Începuse restaurarea minuțioasă a jurnalului pe care îl găsiseră în cufărul lui Sir Ambrose. Con avea bănuiala că ar putea rămâne cu ei.

Frații lui Con sosiseră în forță pentru a sărbători nunta, umplând Barrow House cu râsete, discuții și copii. Nu ar fi fost surprins dacă mai multe nepoate și nepoți ar cere să rămână și ei acolo. Barrow House era un loc perfect pentru v-ați ascunselea sau pentru jocuri vechi – și doar doi dintre ei se pierduseră în labirint.

Con aruncă o privire spre fratele său geamăn, care stătea lângă el. Alex zâmbi.

— Parcă numai ieri am făcut asta.

— Cu greu te-am lăsat să mi-o iei înainte.

Ca în orice făcea. Con se grăbea şi la căsătorie. Era de asemenea şi alegerea lui Lilah, iar ea decretase că nunta mică trebuia să se facă în biserica liniştită de la ţară. Con îşi întoarse privirea spre partea cealaltă a bisericii înguste, unde stătea aşezată doamna Summersley. Gemenii Kyriei şi fiica cea mare a Oliviei hotărâseră să-i ţină companie din motive cunoscute doar de ei. Mătuşa lui Lilah îi aruncă din când în când câte o privire precaută. Con era bucuros că dragostea învinsese conformismul mătuşii şi al unchiului ei. Lilah avea nevoie de întreaga mică familie pe care o mai avea. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, o plânsese pe mătuşa Vesta.

Preotul, palid de entuziasm şi emoţie în faţa atâtor vizitatori importanţi, îi dădu un ghiont băiatului de la altar în faţa lui Alex şi a lui Con şi începură procesiunea spre altar.

Alex se întoarse către Con.

— Pregătit?

— Desigur.

Emoţia crescu în pieptul lui Con aşa cum se întâmpla în pragul unei descoperiri.

— Nu eşti deloc emoţionat, nu? spuse Alex cu oarecare invidie.

— Nu. Sunt pe cale să încep cea mai bună parte a vieţii mele. Sunt nerăbdător.

Alex chicoti.

— Asta eşti tu, în câteva cuvinte.

Cei doi porniră înainte, mergând în acelaşi ritm în care o făcuseră întotdeauna. Con se gândi la nunta fratelui său din urmă cu mai puţin de două luni, la singurătatea care îl străpunsese în faţa pierderii lui Alex. Aflase în ultimele săptămâni că nu îşi va pierde niciodată fratele geamăn. Căsătoria lui Alex nu le schimbase legătura mai mult decât ar fi schimbat-o a lui Con. De asemenea, găsise o legătură la fel de durabilă, un lanţ de zale strălucitoare care îl lega pentru totdeauna de femeia pe care o iubea.

Stând lângă Alex, Con o văzu pe Sabrina venind pe

culoar pentru a se aşeza în faţa lor, cu chipul radiind de bucurie. Dar ochii lui Con trecură pe lângă ea către uşa deschisă, unde Lilah stătea în picioare, lângă unchiul ei. Lumina dimineţii strălucea în părul ei blond-roşcat. Culoarea apusului, se gândi Con, aşa cum o făcuse prima dată când o văzuse. Era, îşi dădu el seama, şi culoarea zorilor.

Avea să-şi petreacă restul vieţii cu această femeie. Va avea plăcerea să o descopere în fiecare zi, să înveţe fiecare schimbare petrecută în mintea şi inima ei. Va fi mereu cu el; avea să-i nască pruncii; va fi stânca de neînlocuit ce îi ancora însuşi sufletul.

Fără îndoială că îl va şi enerva şi dispera într-un fel în care numai ea ar fi putut s-o facă. Abia aştepta.

Lilah porni pe culoar la braţul unchiului ei, cu ochii îndreptându-se spre Con. El zâmbi, stând lângă fratele său, privind cum noua lui viaţă venea spre el.

Sfârşit